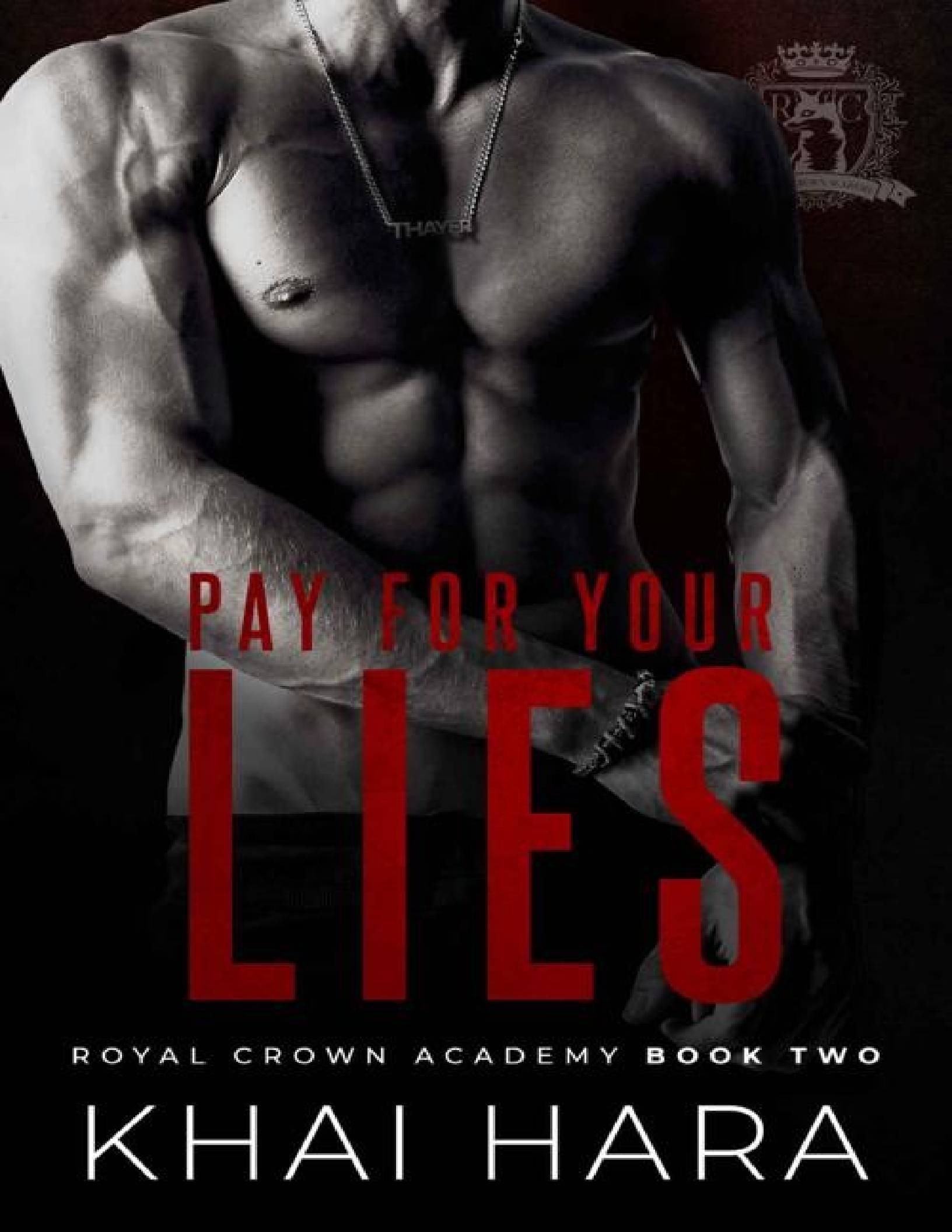
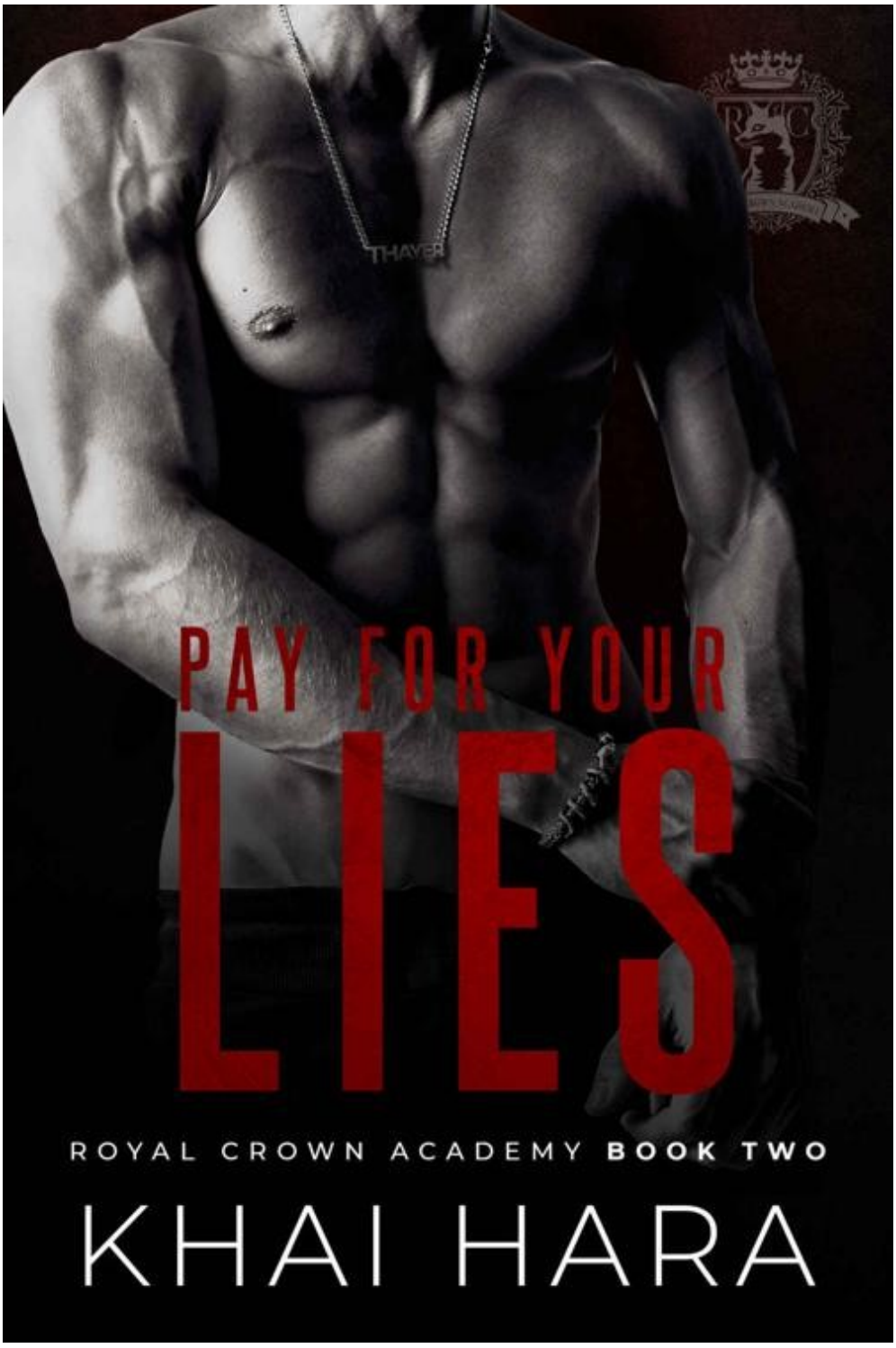

PAY FOR YOUR LIES

ROYAL CROWN ACADEMY **BOOK TWO**

KHAI HARA

PAY FOR YOUR
LIES
ROYAL CROWN ACADEMY BOOK TWO
KHAI HARA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

Yalanlarınızın Bedelini Ödeyin

Kraliyet Taç Akademisi İkinci Kitap

Khai Hara

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Khai Hara

Checkmate Copyright © 2023 by Khai Hara Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü elektronik, mekanik, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez,

Yayıncının yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt, tarama veya başka bir şekilde çoğaltılamaz. Bu kitabın kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmadan başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır. Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık
Sayfası
Telif
Hakkı 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28

29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
Sonsöz

OceanofPDF.com

YAZARDAN BIR NOT

Umarım tekrar merhaba dostum,

Rhys muhtemelen şu ana kadar tanıdığımız üç çocuk arasında en sevdiğim. Düşüncelerinizi ve geri bildirimlerinizi almak ve onu benim kadar sevip sevmediğinizi görmek için heyecanlıyım.

Hikayesi o kadar karanlık değil, ama Rogue'a karşı aynı derecede kıskanç ve sahiplenici, bu da kahramanımıza karşı bazılarının alışık olabileceğinden daha sert davranmasına neden oluyor. Ayrıca kitabın sonlarına doğru çok şiddetli bir sahne var. Lütfen okumaya başlamadan önce bu olası tetikleyici uyarıları aklınızda bulundurun.

Ayrıca, bu kitapta hiçbir ana karakter fiziksel olarak aldatmıyor (öpüşme/seks), ancak birlikte Thayer'ın önceki ilişkisi söz konusu olduğunda kesinlikle çizgiyi aşıyorlar. Herhangi bir aldatma türü sizi tetikliyorsa lütfen bunun farkında olun.

İyi okumalar!

İlk kitabımı okuyan insanlara - bana bir tane daha yazmam için güven verdiniz. Teşekkür ederim.

OYUN LİSTESİ

Call Out My Name - TRØVES
Dream On - Aerosmith
Car's Outside - James Arthur
Extreme Ways - Moby
Trainwreck - James Arthur
Natural Blues - Moby
Kötü Kızlar - M.I.A.
Make Up Your Mind - Florence + The Machine
Bu Tişörtte - The Irrepressibles
Damarlarımda - Andrew Belle
No Right To Love You - Rhys Lewis
Love Again - Dua Lipa
Traitor - Olivia Rodrigo
What Once Was - Her's

OceanofPDF.com

1

Thayer

"*Aynen böyle,* aşkım. Kahretsin, beni öldürüyorsun."

Ses beni ürkütüyor. Eğildiğim yerden doğrulup ayağa kalkıyorum ve ağrıyan diz arkası kirişimi esnetiyorum.

Daha dönmeden, bu sözler bana kiminle yüz yüze geleceğimi haber veriyor.

Keşke sesinin beni etkilemediğini itiraf edebilseydim. Bana tıpkı diğer sesler gibi geldiğini ve hiçbir şekilde öne çıkmadığını, ama yapamam.

Benimle ilk konuştuğunda, sesi kulağıma kaydı ve beynimdeki küçük kan damarları tarafından taşınarak karşı konulmaz, sarhoş edici zehrini yayabildiği her yere yaydı.

Tanıştığımızdan beri her konuşmamızda olduğu gibi tartışıyorduk ama önemli değildi.

Sadece sesiyle bile beni sonsuza dek kirletmişti.

Sesi *benim* için özel olduğu için değil, beynimde bir yuva kurduğu ve o zamandan beri her konuşmada beni içten içe becerdiği için.

Hayır, hayır, hayır. Sadece olağanüstü bir sesi var, herkes benimle aynı fikirde olacaktır. Bu öyle bir ses ki, bir aktörün romantik sesli kitaplar kaydetmesi için işe alınmasını sağlıyor; ipeksi, gürültülü tenoru dünyanın dört bir yanındaki kadınları

Sadece dikkatlice söylenmiş birkaç kelimeyle anlatılamayacak kadar azdırır.

Ama aynı zamanda tek bir kelime bile etmeden bir odayı susturabilecek türden bir ses. İnsanların dinlediği türden.

İtaat ettikleri türden.

Şimdi ne zaman zengin ses tonunu, kadife gibi pürüzsüz İngiliz aksanını ve sert, kuru konuşmasını duysam, beni bir pil gibi aydınlatıyor.

Buna bir de onun kıvrak zekâsı ve sürekli şakalaşması eklenince, zehirlenmiş beynim hayata dönüyor ve harekete geçmeye hazır hale geliyor.

Ve bu dünyadaki en kötü fikir.

Birkaç nedenden dolayı, en önemlisi bir erkek arkadaşım olması ve Rhys'in sözlerinin nadiren saplantılı bir şekilde iğrenç ve daha da önemlisi

İtaat etmiyorum.

Dönüyorum ve gerçekten o olduğunu teyit ediyorum. Benden on beş adım ötede duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalçalarını rahatça sahayı yüksek tribün sıralarıyla seyirci bölümünden ayıran metal bölmelerden birine dayamış, rahatsız edici derecede çekici görünüyor.

Bir süre sessizce beni izledikten sonra kollarını açarak yeşil bir elmayı kavrayan elini gösteriyor. Elmayı dudaklarına götürüyor ve büyük bir ısırık alıyor, çıtırdama sesi sessizliği bir duvar halısına saplanan bıçak gibi yırtıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Elmasını çiğnerken bana attığı tembel, açık ağızlı sırıtış, bakışlarımı belirgin çenesine çekiyor.

Can sıkıcı.

"Bölmek istememiştim." Dedi, sırıtışı a l a m e t - i f a r i k a s ı olan şakacı sırıtışına dönüşerek. "Daha önceki manzarayı oldukça beğenmiştim."

Müstehcen ses.

Onun sözleriyle vücut ısımın on derece artmasının tek nedeni bu.

Onunla konuşacağımı veya herhangi bir şekilde etkileşimde bulunacağımı bildiğimde, genellikle tepkilerimi kontrol edebiliyorum ve kafamı rahat tutmaya çalışıyorum.

Ama şu anda hazırlıksızım ve bu bir sorun.

Bu gece teslim etmem gereken biyoloji ödevini düşünürken aklım kilometrelerce uzaktaydı ve ısınmam biterken olası bir etkileşime karşı kendimi hazırlamamıştım.

Her zaman sahaya ilk çıkan ben oluyorum, kız takımının geri kalanı bana katılmadan önce ekstra esneme hareketleri ve ısınma hareketleri yapıyorum. Takım kaptanı seçilmeyi umuyorum, bu yüzden örnek olmaya çalışıyorum.

Erkek takımı bizimkinin yanındaki sahada antrenman yapıyor, genelde aynı saatte. İşimi bitirirken onunla karşılaşacağımı bilmeliydim.

Çaylak hatası.

Böyle hazırlıksız yakalanınca, üstünlüğü ele geçirdi. Bu yarığın açtığı küçük boşluğu fark etmeden önce aklımı başıma toplamalıyım.

Bence insanlar Rhys'i hafife alıyor.

En iyi iki arkadaşının aksine, bir şaka, bir gülümseme ve iyi vakit geçirme konusunda çok kolay. İnsanlar onu zayıf olarak görmese de, diğerlerinden daha hoşgörülü olduğuna inanıyor gibi görünüyorlar.

Onu sadece birkaç haftadır uzaktan tanıyorum ama bunun onlar açısından büyük bir yanlış hesaplama olduğunu bilecek kadar çok şey gördüm.

İnandığım şeyi doğrulayan herhangi bir davranışını henüz görmedim ama ondan yayılan gerginliği *hissedebiliyorum.* Şakacı tavrı aldatıcı. Güzel bir görüntünün ardında keskin dişleri ve kurt gibi gözleri olan uyuyan bir yırtıcıyı saklıyor.

Ama ona bulaştığınızda ya da ihanet ettiğinizde o yırtıcı hayvanın ortaya çıkıp sizi öldüresiye parçalayacağından eminim.

Acımasız olurdu.

Büyük Kedi'nin akşam yemeği olmak gibi bir niyetim yok, bu yüzden onun yanında her zaman hazırlıklı olmayı hedefliyorum.

Sivri dilim bu oyundaki en büyük silahımdır ama şu anda çok gerginim.

Bir ısırık daha alıyor.

"Neden bahsediyorsun, Mackley?"

Gülümsemesi seğiriyor ve çenesi bir anlığına duraksıyor. Çok az var ama görüyorum.

Ona soyadıyla hitap etmemden nefret

ediyor. Nefret eder.

Bu yüzden ona sadece bu şekilde sesleniyorum. Yaklaşmak için ne kadar zorlarsa zorlasın onu uzakta tutmanın başka bir yolu.

Ve çok zorluyor.

Tanıştığımız günden beri ve son birkaç haftadır oldukça rutin bir şekilde, benimle yatmak istediğini açıkça belirtti.

Onu koridorlarda ya da kafeteryada bana bakarken yakaladığımda, bu her zaman kendinden emin bir yoğunlukla oluyor ve buna karşılık olarak omurgamdan aşağı bir korku ürperiyor.

Bana çoktan sahip olmuş gibi bakıyor.

Sanki kırılmamın an meselesi olduğunu biliyor.

Başımı hafifçe sallıyorum, bu rahatsız edici düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum.

Boyu kadar ayağa kalkıp bana doğru yürüyor, yaklaşırken yürüyüşü tembel. Boyum 1.80'in biraz üzerinde, bir kıza göre oldukça uzunum. Aslında, uzun adımlarım ve buna bağlı hızım beni sahada bir tehdit haline getiren güçlü yönlerimden ikisi.

Ama Rhys'in 1.80'lik vücudu üzerime doğru geldikçe, bedenimi cüceleştiriyor.

Beni korkutmak ve geri adım atmaya zorlamak için cüssesini kullanmaya çalışıyor. Onun manipülasyon taktiklerine boyun eğmeyi reddediyorum, bu yüzden sonuç olarak göz temasımızı sürdürmek için çenem tamamen yukarı doğru eğilmiş halde neredeyse göğüs göğüse duruyoruz.

"Kıçın, aşkım," diyor, "kıç" kelimesini kutsal kaseden bahseder gibi söylüyor, "Gösteriyi durdurmak istememiştim."

Gözlerimi ona dikiyorum, sonunda neden bahsettiğini anlıyorum.

Yanımdan geçip gittiğinde - ve sonunda arkamda kendini evinde hissettiğinde - eğilmiş, diz kirişlerimi gevşetmeye çalışıyordum. O pozisyonda kıçımı mükemmel bir şekilde görebiliyordu ama başka bir şey göremiyordu.

Tipik antrenman kıyafetlerimi giyiyorum, uzun kollu bir üst ve motorcu şortundan oluşan iki parçalı bir antrenman seti.

Yıllarca yaptığım spor ve halter çalışmaları kıçımı sıkılaştırdı ve belirginleştirdi, ancak seti satın alma nedenlerimden birinin ekstra bir kaldırma kuvveti eklemesi olduğunu itiraf etmekten korkmuyorum.

Ve lacivert. Laciverte bayılırım.

O anın onun bakış açısından nasıl göründüğünü ancak hayal edebilirim. "Gösteri bitti." Ona kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak dik durmasını söyledim.

Aramızda bir tür fiziksel engel var.

Gözleri hareketi takip etmek için aşağı iniyor ve göğüslerime bakıyor, bunu yaparken yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Neden kollarımı kavuşturarak teslim olmuşum gibi hissediyorum? Yüzündeki o gülümsemeyi silmek istiyorum.

"Bu çok kötü oldu. Diğer manzarayı tercih ederdim." Mırıldanıyor, bakışları yüzümde geziniyor, her ifadeyi, her seğirmeyi alıyor. "Daha az geveze."

"Geveze olmanın seni rahatsız etmesine neden şaşırmadım?"

Bir kahkaha attı. "Öyle değil. Sadece senin olağanüstü kıçına bakmamı engellediği zaman."

"Belki de ağzıma yetişemiyorsundur." Onunla alay ederek söylüyorum.

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. İstediğimden çok daha müstehcen geldiler ve tabii ki Rhys de bu açılışa atladı.

Bir adım öne çıkıp başını bana doğru eğerken bir kaşını hafifçe kaldırıyor. "İçimden bir ses, kıçını sikmek istediğim kadar ağzını da sikmek istediğimi söylemenin aradığın cevap olmadığını söylüyor."

Alay edip gözlerimi deviriyorum, bir adım geri çekiliyorum ve tüylerim diken diken olurken vücudumun onun sözlerine verdiği tepkiyi örtbas etmekte iyi bir iş çıkardığımı umuyorum.

"Çabaların benim için boşa gidiyor. Git hayran kulübünün bir üyesiyle flört et." Karnımdaki küçük sıkışmayı görmezden gelerek ve bunun yerine çenemi bir grup kızın yerleştiği tribünlere doğru eğerek ona söylüyorum.

Onlara bakmak için arkasını döndüğünde ciyaklıyorlar. Onlara küçük bir el sallıyor ve birkaçı sadece bu hareketle bile oracıkta ölecekmiş gibi görünüyor.

"Kesinlikle uzun bir bekleme listesi var." Dalgınca ekliyorum, ancak bu her şeyden daha çok küçümseyici geliyor.

Gülümseme geri geldi, her zamanki gibi yıkıcı. "Sadece söyle, aşkım." Parmağıyla çenemi dürtüyor, "Evinde özlemini çektiğin o serseriden ayrılırsan bekleme listesinin başına geçersin."

Son sınıfta RCA'ya transfer olmadan önce Chicago'da liseye birlikte gittiğim uzun mesafeli erkek arkadaşım Carter'dan bahsediyor.

"Bu teklif kulağa ne kadar cazip gelse de," diye cevap veriyorum, her kelimemden alaycılık akarak, "Bu gerçekleşecek gibi görünüyor... asla."

"Erkek arkadaşın yüzünden mi?"

"Erkek arkadaşım yüzünden ve açıkçası ilgilenmediğim için."

Bana doğru bir adım daha atıyor, böylece göğsü çapraz kollarıma çarpıyor. Bir elini uzatıp yanağımdaki gevşek bir saç telini itiyor ve kulağımın arkasına koyuyor.

Gözleri hareketi takip ediyor ve sonra yüzümden birkaç santim ötede konuşurken derimin altındaki kalp atışımın hızını izlemek için boynuma gidiyor.

"Kendine yalan söylüyorsun." Diyor, sesi alay dolu.

Mümkünse çenemi daha yukarı eğiyorum ve çapraz kollarımı sıkıyorum. "Yansıtma yapıyorsun."

"Ve sen kaçıyorsun."

"Ben-"

"Rhys!"

Başını kaldırıp ona seslenen sesin geldiği yöne bakıyor, gergin alışverişi sonlandırıyor ve aramızdaki bağlantıyı aniden koparıyor.

O bir adım geri çekilirken vücudum fiziksel olarak rahatlamış gibi hissediyorum.

Rhys'le tartışmak ringde on raunt dövüşmek ve sonunda berabere kalmak gibi bir şey. Onunla burun buruna gelmenin verdiği adrenalin ve coşku içime doluyor, ardından kaçınılmaz bir çöküş ve az önce olanları incelerken söylenen her kelimeyi, her fiziksel hareketi geri sardığım zihinsel bir play-by-play geliyor.

"Oyuncumun dikkatini dağıtmayı bırak ve antrenmana git." Koç Faulkner ona bağırıyor ve arkasında olması gereken sahayı işaret ediyor.

"Evet, Koç." Bana dönüp "Bana söylediğin her yalandan pişmanlık duymanı sağlamaktan zevk alacağım" demeden önce bağırarak cevap verdi.

"Hayal kurmaya devam et."

"Topuklarınızı kazmaya devam edin, bu zaferimi daha da tatlı kılacak."

***

Kendimi spor çantamın yanına yere bıraktım ve tamamen bitkin bir halde sırt üstü yuvarlandım.

Antrenmanlar yorucuydu. Koç, sahada olduğumuz doksan dakika boyunca rekabetçi olmamızı sağlamak için Eylül antrenmanını takım kondisyonuna odaklıyor. Bu da koşmak demek.

Bir sürü koşu.

İleri. Geriye doğru. Tribünlerden yukarı. Tribünlerden aşağı.

Son tribün koşusu setinin tamamında yüzüstü düşeceğimi düşünene kadar tekrar tekrar.

Çok formdayım ama bu seviyede bir beceriye alışık değilim. Devlet okulu sisteminde spor biraz şaka gibi, bu yüzden biraz disiplinle bölümümün en iyilerinden biri olmak kolaydı.

Özel okullarda futbolun - özellikle de futbolun bir din haline geldiği Avrupa'daki özel okullarda - bambaşka bir oyun olduğunu öğreniyorum. Kelime oyunu yapıyorum.

Amerika'da bir yıldız olmaya alışmışken, buradaki yeteneklere ayak uydurmak için çok çalışmam gerektiğini biliyorum. Şanslıyım *ki* Michael Jordan'ın *Son Dans'taki* rekabetçiliğine ve Oprah'ın tatil sezonundaki iş ahlakına sahibim.

Burada bir yıldız olabileceğimi ve olacağımı biliyorum. Ve bu sıkı çalışma, Koç Faulkner'a tutkumu ve adanmışlığımı göstermekle başlıyor, böylece beni kaptan olarak aday gösteriyor.

Hâlâ sırtüstü yatıyorum, gözlerim kapalı ve nefes almaya çalışıyorum ki üzerime bir gölge düşüyor.

"İyi misin?"

Yine o ses.

"Git buradan." Ona söyledim. Gözlerimi açmayı reddederek körü körüne airpods'uma uzanıyorum ve sakinleşme çalma listemi çalmaya başlıyorum.

Belki onu görmezden gelirsem gider.

Bir dizimi göğsüme doğru çekip geriniyorum ve bunu yaparken şarkıya eşlik ediyorum.

Birkaç dakika sonra, hâlâ orada olup olmadığını görmek için bir gözümü açıyorum ve onu tepemde durmuş, bana bakarken buluyorum.

İnliyorum, bacağımın yere düşmesine izin veriyorum ve aynı esnemede diğerini tutuyorum.

"Zührevi bir hastalık gibisin," diyorum ona, "Sürekli geri geliyorsun."

"Bunlarla çok tecrüben var, değil mi?"

"Evet. Aslında, hastalıklarla doluyum. Klamidya, bel soğukluğu, uçuk. Aklınıza ne gelirse, bende var."

"Bunun seni becermek istememi sağlaması mı gerekiyor?" "İşe yarıyor mu?"

"Hayır."

"Bu kıyafetin altında saklı bir sürü siğilim var."

"Bana bir çift göster."

Ona iğrenmiş bir bakış attım. "Neyin var senin?" Sonunda yüzüne bakarak soruyorum.

Ben hala gerçek anlamda yerde yatarken, o antrenmandan sonra toparlanmaya çalışırken, o çıldırtıcı derecede mükemmel görünüyor.

Neredeyse hiç kırışmamış, tek efor belirtisi şakağındaki ter damlası. Ama sonra şakağından aşağı mükemmel bir şekilde yuvarlanıyor ve onu bildiğim ana karaktere daha da çok benzetiyor.

Dalgalı saçları tepede daha uzun, yanlarda kısa kesilmiş ve tek bir tutam saç stilistlerinden oluşan bir ekip tarafından özellikle oraya yerleştirilmiş gibi alnında kusursuz bir şekilde duruyor.

Uzun burnundan güçlü çenesine kadar kibirli aristokrat yüz hatlarına sahip; yüzündeki tek kusur olan sol kaşını ikiye bölen ve ardında tüysüz bir iz bırakan küçük yara izi onu daha da sertleştiriyor. Ama beni kendine çeken gözleri.

Lacivertin sonsuz havuzları, derinlikleri hapsediyor. Şu yüksek çözünürlüklü kameralardan birini yüzüne tutacak olsam, gözlerinde tüm galaksileri görebileceğimi biliyorum.

Kıvrımlar, dönüşler, sütlü yollar ve milyonlarca parlayan yıldızla dolu olanlar.

"Bu sahip olamayacağın bir şeyi isteme durumu

mu?" "Öyle bir şey yok."

Belli ki onu yanlış duymuşum. "Affedersiniz?"

"Eninde sonunda sana sahip olacağım, yani açık konuşmak gerekirse, bu sahip olamayacağım bir şeyi istemekle ilgili değil."

"I-"

"Buraya sana asılmak için gelmedim, o sıçramayı tek başına yaptın." Kendinden memnun bir gülümsemeyle alay ediyor. "Belki de düşündüğün kadar bağışık değilsindir."

"Ne istiyorsun o zaman?"

Elini hâlâ yattığım yere doğru sallıyor. "Baktım ve sen bir ceset gibi yere serilmiştin, tıpkı şu an olduğun gibi. Ölmediğinden emin olmak istedim." "Siğillerle başa çıkabilirim, nekrofiliyi zor bulurum." diye eklerken bana arsızca yarım bir gülümseme veriyor.

İçimden bir kahkaha patlıyor ve hemen ardından öksürerek kahkahamı bastırıyorum.

"Beni komik bulduğunu itiraf edebilirsin, kimseye söylemem." Sırıtarak söylüyor, parıldayan gözleri üzerimde parlıyor.

Birden boğazım kurudu ve gitmem gerekti.

Bellamy, hayatımın gerçek aşkı ve kesinlikle kusursuz bir zamanlamaya sahip en iyi arkadaşım, masaya doğru yürüdüğünde cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum.

ve bana el sallıyor.

Eşyalarımı toplayıp ayağa fırlıyorum ve arkama bile bakmadan ona doğru koşuyorum.

***

Bellamy'ye doğru koşarken Rhys ve benim sahada kalan tek iki kişi olduğumuzu fark ettim, takımlarımızın geri kalanı ve koçlarımız çoktan gitmişti.

Bu onun gözünden kaçmayan bir gerçek.

"Siz ikiniz orada rahat görünüyordunuz." Kaşlarını kaldırarak söylüyor.

Yürürken elimi alnına koyuyorum, kaşlarım çatılıyor.

yüz.

"Hmm, normal."

"Ne?"

"Ateşin olup olmadığını kontrol ediyordum çünkü yemin ederim az

önce şöyle dediğini duydum

en çılgınca şey."

Bana bir bakış atarak gülüyor. "Gördüğüm gibi söylüyorum."

"Belki de ateşi olan benimdir." Elini tutup alnıma koyarak cevap veriyorum. "Sıcak hissediyor muyum?"

Elini tuttuğum yerden çekiyor ve şakacı bir şekilde omzumu itiyor. "Az önce verdiğin tepkinin aynısını kim verirdi biliyor musun? Rhys. Birbirinize çok benziyorsunuz."

"Ne olmuş yani?" Golf arabasına yaklaşırken ona sordum.

"Hayır!" Ben soldaki kapıya doğru ilerlerken haykırıyor ve beni şaşırtıyor. "Uzun bir öğleden sonra geçirdin. Bırak ben süreyim."

"Zekice, B." Ona diğer tarafa geçmesini söyledim. "O kadar da kötü bir sürücü değilim, biliyorsun."

"Tabii ki değilsin." Annesinin - gayri resmi evlatlık annem Trish'in - beni yatıştırmaya çalışırken kullandığı ses tonuyla söylüyor.

"Ne demek istiyorsun ki? Carter'ı sevdiğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Bellamy, Carter'ın en büyük hayranı değil.

Eskiden öyleydi.

Bana ilk çıkma teklif ettiğinde, ikimiz de ona benim için aşık olana kadar her kısa mesajı ve her romantik jesti gözden geçirdik.

Uzun bir süre boyunca en iyi erkek arkadaşa ve en iyi arkadaşa sahiptim. Her şeyi birlikte yapardık ve hayat basitti. Çok heyecan verici değildi ama en azından memnundum.

Sonra neredeyse üç ay önce, durup dururken beni aldattı. Rakip takımdan bir kızla.

Açıkçası neden olduğundan emin değildim. Birbirimize aşıktık ya da ben öyle sanıyordum ve o mutluydu. Sarhoşken yaptığı bir hata olduğunu söyledi ve ben de ona inanmayı ve affetmeyi seçtim.

Sanırım ilk kalp kırıklığımın yıkımına hazır değildim, özellikle de İsviçre'ye gitmek üzereyken.

Bellamy kararımı desteklemekten başka bir şey yapmadı ama aramızda bir çatlak olduğunu ve bunun sessizce yayıldığını söyleyebilirim.

Her geçen gün hayatımdaki en önemli iki insanın birbirinden daha da uzaklaştığını hissediyorum.

Bunu izlerken kalbim yaralandı ve özgüvenim tamamen paramparça oldu. İsviçre'ye gidebilecek kadar kendimi toparladım ama mükemmel değil. Ana parçaların hepsi tamam ama henüz yapıştırılmamış düzinelerce küçük parça var.

Bu arada Carter'la aramız normale döndü. Hatta daha iyi.

Olaydan bu yana harika bir erkek arkadaş oldu, bana çiçekler aldı ve aşkını ilan eden mektuplar yazdı. Çok mutlu olmalıydım ama yine de çok zor oldu.

Programlarımız umduğum kadar iyi gitmiyor ve telefonda konuşmak zor oluyor. Buraya geldiğimden beri mesajlaştık ve sesli notlar gönderdik ama telefonda sadece toplam üç kez konuştuk.

Her gün onun sesini duymamak garip ama idare edilebilir bir durum.

Birkaç ay önce, onunla konuşmadan birkaç günden fazla geçirebileceğimi sanmıyordum.

"Thayer?" Bellamy gözlerimin önünde bir el sallayarak soruyor. "Evet. Pardon, ne dedin?"

"Beni unuttun." Dedi, golf arabasını park yerine çevirirken. "Her neyse, sana Rhys'le yatmanı söylemiyorum. Ama ona karşı burada tanıştığımız diğer herkese olduğundan daha düşmanca davranıyorsun. Belki onunla arkadaş olmayı deneyebilirsin?"

"Bunu bana söylemenize şaşırdım. Bu insanları tanımıyoruz. - bu *zengin* insanlar - ama onların tamamen farklı bir tür olduğunu zaten öğrendik. Yani psikopat en iyi arkadaşına bir bakın." Demek istediğimi vurgulamak için ellerimi havaya kaldırarak ekliyorum.

Kuşkusuz bu düşük bir darbe.

Bellamy'nin Rogue hakkında hatırlatmaya ihtiyacı yok, kampüse ayak bastığından beri onun hayatını cehenneme çevirmeyi kendine görev edinmiş durumda ve şu anda onu kendisiyle yaşaması için manipüle ediyor.

Ama saldırganlık takıntıyı gizler, bundan eminim.

"Rhys bana zararsız görünüyor." Omuz silkerek söylüyor. "En tehlikeli insanlar genellikle öyledir."

***

OceanofPDF.com

2

Rhys

Thayer yanımdan koşarak geçerken, sallanan gümüş atkuyruğunu tutup onu göğsüme doğru çekmek için neredeyse fiziksel bir dürtüye direniyorum, böylece sohbetimize devam edebileceğiz.

Ya da onun deyimiyle açmazımız.

Onun yerine Bellamy ile birleşmesini ve arkalarına bile bakmadan birlikte yürümelerini izliyorum.

Aramızdaki her etkileşim aşağı yukarı böyle. Ona yaklaşıyorum, tartışıyoruz ve o çok derine inmeden kaçıyor.

Spor çantamın askısını omzuma atarak arabama doğru ilerliyorum, konuşmamızı düşünürken yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Her ne kadar benden hoşlanmıyormuş, onunla konuşma tarzımdan hoşlanmıyormuş gibi davransa da, kavga ettiğimizde teninin kızardığını görebiliyorum, bana karşılık vermek için ağzını açtığında nabzının hızlandığını hissedebiliyorum.

Beyni bu duygularla ne kadar savaşmaya ve onları gömmeye çalışsa da fiziksel işaretler oradadır.

Gerçek şu ki, onu becermek istiyorum. Sade

ve basit.

Onunla tanıştığım andan beri, Bellamy'yi savunmak için öfkeli ve hazır bir şekilde durduğu andan beri.

En iyi iki arkadaşım Rogue, Phoenix ve ben öğle yemeği için *Bella'nın yerine giderken* Thayer ve arkadaşlarıyla karşılaştık.

Rogue'un durumunda, Bellamy lokantadan çıkarken ona fiziksel olarak çarpmıştı. Kadının milkshake'i neredeyse komik bir şekilde üzerine dökülmüş ve bu esnada sinirlerine hakim olamamıştı.

Bellamy'ye saldırdığında Thayer araya girmeye hazırdı ve ben de müdahale ettim çünkü ne kadar kızgın olursa olsun, Rogue ile arasındaki bir kavgada o kaybederdi.

Çok kötü.

Onu tanımıyordum ama şimdiden onu bu kaderden kurtarmak isteyecek kadar korumacı hissediyordum.

Hemen dikkatimi çekmişti.

Öfkesi etrafında fiziksel bir şeydi ve neredeyse akkor halindeydi. Gözleri parlıyor, dudakları geriye çekilmiş, saçları gümüş renginde ve sanki yıldırım çarpacakmış gibi diken diken olmuştu.

O saçı yumruğumun etrafına dolamak ve onu isteğime boyun eğdirmek için koz olarak kullanmak istemiştim.

Ve bana zar zor baktı.

Kesinlikle, flörtöz gülümsememe ve yaptığım yoruma tepki vermemişti.

Sanırım her şeyin bir ilki var ve en hafif tabirle ilgimi çekmişti.

Dersler, partiler, takılmalar, antrenmanlar ve her şeyi yeniden yapmaktan oluşan günlük rutin, kesintisiz bir can sıkıntısı yaratmıştı ve ben huzursuzdum, yeni bir eğlenceye ihtiyaç duyuyordum.

Sonra kocaman gözleri ve ateşli öfkesiyle kucağıma düştü ve onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istedim.

Birdenbire nabzım bileklerimde atmaya başladı, nefes alışım hızlandı ve gözlerimi üzerinde gezdirip sıkı vücudunun her kıvrımını keşfederken dikkatim tamamen onun tarafından ele geçirildi.

Uzun boylu ve ince yapılıydı, bir sporcunun vücuduna sahipti. Kendini tutuş şeklinden, sadece atletlerin vücutlarının fiziksel yeteneklerine duydukları doğuştan gelen inançtan, duruşundan ve uzun, güçlü bacaklarından belliydi.

Saçları sırtının yarısına kadar uzanıyordu ve doğal sarı renginden ışıkta parlayan gümüş rengine boyanmıştı, bu da onu neredeyse uhrevi bir görünüme kavuşturuyordu.

Gözleri bize doğru hançer gibi fırlıyor ve intikam vaat ediyordu ama köşelerindeki küçük kırışıklıklar normal şartlar altında gülmekle epey vakit geçirebileceğini gösteriyordu.

Onu o anda ve orada almak istemiştim. Onu duvara doğru itmek, parmaklarımı uyluğunun iç kısmının amıyla birleştiği kıvrım boyunca ve sonra iç çamaşırının kumaşının altında gezdirmek, sonra da ıslak sıcaklığına doğru kaydırmak.

Onu dizlerinin üstüne çöktürmek ve ağzındaki ateşi söndürmek için.

Bunun yerine, yüzünde ilgisiz bir ifadeyle çekip gitmiş ve ertesi gün bir erkek arkadaşının varlığını ortaya çıkarmıştı.

Bu haberle birlikte kızgınlık derimin altına ve kemiklerime kadar işlemişti. Yoluma çıkan ek engele duyduğum kızgınlık ve başka bir adamın ona benim diyebilmesine duyduğum hafif rahatsızlık.

Onu yeni keşfetmiştim ve hemen benim olmadığını anladım.

Henüz.

Beni bunun için çalıştırdığı ve çalıştırmaya devam ettiği gerçeği, tek başına beni sıkılmış temel varoluşumdan çekip çıkarmış, kanımda dibine ineceğim bir ilgi alevini ateşlemişti.

Ona söylediğim gibi, sonunda ona boyun eğdirdiğimde zaferin tadı daha tatlı olacaktı.

✽✽✽

Ön kapıdan giriyorum, prenses merdivenli fuayeyi geçiyorum ve doğruca Bellamy'yi kesme tahtasında havuç doğrarken bulduğum mutfağa gidiyorum.

Burası teknik olarak Rogue'un ailesinin evi, ancak annesi o çocukken aileyi terk etti ve babası da kısa bir süre sonra ebeveynlik görevlerinden kaçmak için Amerika'ya gitti ve yılda sadece birkaç kez geri dönerek şefkatli ebeveyn rolünü oynadı, bu yüzden Phoenix ve ben iki yıl önce buraya taşındık.

En iyi arkadaşlarınızla birlikte yaşamak genellikle oldukça havalıdır ve en iyi arkadaşlarınızdan birinin bir kıza karşı kör bir saplantı geliştirmesine tanık olmak gibi ilginç anları da vardır.

"Şimdi de sana yemek mi yaptırıyor?"

Yaklaşık bir hafta önce Rogue ve Bellamy, Bellamy'nin okul kayıtlarından bir uyarı cezasını silmesi karşılığında önümüzdeki altı hafta boyunca onun her emrine itaat etmesini gerektiren bir anlaşma yaptılar.

Onun üzerindeki tam gücünü, evin içinde bazen aşağılayıcı işler yaptırmak için kullanıyordu.

Ve her gece onun yatağında uyumasını sağlamak için.

"Hayır, ne yazık ki emirlerinde çok daha yaratıcı." Arkasındaki tencereye havuç atmak için dönüyor. "Başkasının benim için yemek yapmasına izin verememem."

Claire'den bahsediyor, Rogue'un uzun süredir hizmetçiliğini yapan ve genellikle bize yemek pişiren kişi.

"Nasıl olur? Bu da diğerleri gibi bir iş."

"Annem diğer insanlar için o kişi oldu. Ben bu konuda pek rahat değilim. Belki bir gün." Omuz silkerek söylüyor.

Söylediklerini anlayarak yavaşça başımı sallıyorum.

Bellamy ve Thayer'ın Chicago'da farklı türde bir yetiştirilme tarzına sahip olduklarını biliyorum; bu yetiştirilme tarzı, biz gümüş kaşık sahibi vakıf fonu bebeklerinin yetiştirilme tarzından çok daha zorlayıcıydı.

Annem ve babam hem çok başarılı hayırseverler hem de yatırım bankacılarıydı.

Doksanlı yıllarda sosyal medya girişimlerine yatırım yapmışlar ve bunun sonucunda bir trafik kazasında ölmeden önce etkileyici bir toplam net değere sahip olmuşlardı.

Bu para vasiyetnamelerinde bana bırakılmıştı ve şu anda bankada tozlanmaya devam ediyor.

Pahalı zevklerim olmadığından değil, sadece artık burada olmadıklarında paralarını nasıl harcayacağımdan emin değilim.

Kulağa aptalca gelse de, onların olana dokunmak, bir planları olduğundan emin olduğum paraya... eski hayatımızın kapısını kapatmak gibi hissettiriyor.

Ailemin yasını tuttum. Terapiye gittim ve yas danışmanlığı yaptım. Mezarlarını ziyaret ettim ve vedalaştım.

Ama kimse size hayatınızdaki en önemli insanlar olmadan hayatınıza nasıl devam edeceğinizi öğretmiyor, bırakın onların eşyalarını alıp sanki hiç orada olmamışlar gibi bir hırsız gibi kendinize mal etmeyi.

Bu düşüncelerden sıyrılıp Bellamy'ye odaklanıyorum. Mutfak adasının etrafında dönüyorum ve ona gevşekçe sarılıyorum.

"Anlaşıldı." Ona "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sadece biraz şehriyeli tavuk çorbası, süslü bir şey
değil."

Süslü olmayabilir ama harika kokuyor ve görünüyor.

"Çek ellerini."

Buz gibi sese doğru dönüyorum ve Rogue ile yüz yüze geliyorum. Kapının önünde durmuş bana bakıyor.

Daha doğrusu Bellamy'nin omzunda duran koluma.

"Aslında, siktir git."

"Aslında Bellamy bana biraz çorba sözü verdi. İlk tadına bakabileceğimi falan söyledi." Ona masumca söyledim.

Bana doğru sorgulayıcı bir kaş kaldırıyor ama oyunu izliyor. Dışarı.

"Premier Lig'de oynamak istediğini sanıyordum." Diyor ki, onun Görünüşe göre konuyu değiştirirken sesi gerçekçi.

"Seviyorum."

"Hayır, görünüşe göre gerçekten bilmiyorsun Rhys." Ses tonu alçak ve hırçın bir seviyeye düşerek uyarıyor.

"Seni çok net duydum dostum." Dışarı çıkarken Bellamy'ye göz kırpıyorum. "Arta kalanların bir kısmını sonra yakalarım."

Rogue'un yanından geçiyorum, çıkarken bana doğru attığı keskin dirsekten başarıyla kaçınıyorum.

***

Üst katta, Phoenix'i karanlık kütüphanede oturmuş, sessizce *Monte Kristo Kontu'nu* okurken buluyorum.

"Seni aşk ve ihanet hikâyeleri okurken bulduğuma neden şaşırmadım?" Önündeki şezlonga çökerek ona soruyorum. "Neredeyse burnumun ucunda gibi geliyor."

"Ne demek istiyorsun?" Başını kaldırmaya zahmet etmeden sayfayı çeviriyor. "Aşk. İhanet." Elimi kelimelerle birlikte sallayarak söylüyorum. "Sen.
Sixtine." Tekrar sallıyorum.

Bu kez, gözleri benimkilerle buluşmak
için açıldı. "Neden bahsettiğinizi
bilmiyorum."

"Teknik olarak, ben de." Ona söyledim, çünkü bilmiyorum.

Phoenix, eski çocukluk arkadaşımız ve muhtemelen tanıdığım en iyi insan olan Six'ten neden nefret ettiğini bize hiç söylemedi.

Bir gün onun bizim için öldüğünü açıkladığında, körü körüne kabul etmiş ve emri sorgulamamıştık. Çoğunlukla olgunlaşmamış çocuklar olduğumuz için, ama aynı zamanda kesinlikle yıkılmış olduğu için.

Bu, kardeşinin ölümünden hemen sonraydı ve ona elimizden geldiğince destek olmak istemiştik.

"Ama yanılmadığımı biliyorum." Bitiriyorum.

Kitabı kapattı, yanında duran viski bardağını devirdi ve bana doğru bir "siktir git" çekerek dışarı çıktı.

Ona karşı kırılma noktasına yaklaşıyor, hissedebiliyorum.

o.

Ve gösteri için sabırsızlanıyorum.

***

OceanofPDF.com

3

Rhys

Kendimi yatağıma bırakıyorum, başımı eğik koluma dayıyorum ve telefonumda geziniyorum.

Kızlardan gelen ve ne yaptığımı soran onlarca mesajı cevapsız bırakarak Instagram'ı açıyorum. Phoenix'in kütüphanemizdeki açık bir kitapla ilgili son paylaşımını beğeniyorum ve Thayer'ın son fotoğrafına düşene kadar amaçsızca kaydırmaya devam ediyorum.

Sahada çekilmiş bir maç günü fotoğrafı. Bir yöne bakıyor ama vücudu arkasındaki topa doğru ters yönde yarı bükülmüş. Hareketin etkisiyle kendine özgü örgüsü rüzgarda uçuşuyor ve gevşek saç telleri yanaklarının etrafında dalgalanıyor.

Kameradan yaklaşık on beş metre uzakta olmasına rağmen, bu fotoğrafa baktığınızda ilk fark ettiğiniz şey onun bakışları oluyor.

Gözleri rakibinin ayaklarının dibindeki topa sabitlenmiş, gözlerindeki kararlı bakış o kadar güçlü ki neredeyse korkutucu.

Neredeyse.

Çünkü o bakışı herkesten daha iyi biliyorum. Oynarken yüzüme kazınan bakışın aynısı. Ve onunki rakiplerinin gözünü korkutsa da benimkiyle boy ölçüşemez.

Tıpkı onun benimle boy ölçüşemeyeceği gibi.

Ne kadar rekabetçi olursa olsun, kazanmak için kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, ben ondan yüz adım daha ileri giderdim.

Bu yüzden onun için kazanmak diye bir şey yok.

Sadece yenilgiyi kabullenmesinin ne kadar süreceği ve bunu ne kadar nezaketle karşılayacağı.

Bir yanım bunu hiç de nazikçe karşılamadığını umuyor. Bu düşünceyle dudaklarımda pis bir gülümseme beliriyor.

Yerini öğrenmeye ihtiyacı var ve ben onun önümde eğilmesini sağlamak için çaresizim.

Onunla tanıştığım andan beri onu becermek istiyordum, ama sonra onun bir futbolcu olduğunu öğrendim - ve iyi bir futbolcu - bu ek, beklenmedik bir tahrikti.

Daha önce bana bir kızın sahada top sürmesini izlerken sertleşeceğimi söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim.

Dün, sahada pozisyon almak için koşuyordum ki onun top için seslendiğini duydum ve ona doğru döndüm.

Topu alışını, defans oyuncusunu kaçırışını ve beş saniye sonra gol atışını, ardından mutlu bir şekilde gülüşünü ve sevinçle zıplayışını izledim.

Sahnenin gelişimini izlemek için durmuştum, bir pas kaçırmıştım ve diğer takım aynı oyunda topa sahip olmuş ve gol atmıştı.

Alıştırmaydı ama yine de.

Koç bunun için taşaklarımı aldı.

Dün bana yaptırdığı altmış tribün koşusu yüzünden bacaklarım bugün hâlâ çığlık atıyor.

Açıkçası, o an beni çok sinirlendirdi.

Günler önce tanıştığım ve o zamandan beri sadece birkaç kez gördüğüm bir kız tarafından oyunun ortasında dikkati dağıtılan ben mi?

Karaktere aykırı ve affedilemez.

Bunun da bir anlamı yok. Daha önce hiç böyle birine karşı sürekli bir çekim hissetmemiştim ve açıkçası şimdi de hissetmeye başlamakla ilgilenmiyorum.

Onu ne kadar çabuk becerir ve sistemimden çıkarırsam o kadar iyi.

O zaman hayat normale dönebilir. Tercihen melodik kahkahalar, parlak bir gülümseme ve zıpladığında hipnotik bir şekilde sallanan bir kıçla dikkatimin dağılmadığı zamanlardaki gibi.

***

Ertesi gün dersler tahmin edilebileceği gibi sıkıcı geçiyor.

Bütün gün çoğunlukla pencereden dışarı bakıyorum, öğleden sonraki antrenmanı kafamda toplarken kalemimi elimde döndürüyorum.

Koçlar bu yılın kaptanlarını çok yakında açıklayacaklar, ancak geçen yıl kaptan olduğum için Koç benim p o z i s y o n u m u sezona başlamak için devam ettirdi.

Bu da haftada iki antrenman yönetebileceğim, bunları istediğim şekilde ve ihtiyacımız olduğunu düşündüğüm odak alanları üzerine yapılandırabileceğim anlamına geliyor.

Sahadaki en güçlü y ö n l e r i m d e n biri rakip takımların zayıf yönlerini tespit edebilmek ve bunları kullanarak bize galibiyet kazandırmak.

Yeni hücum stratejisi mi? Son oyuncularından önce okuyup öğrenebiliyorum ve topu ona atabiliyorum.

Kalecinin dizardı kirişi gergin mi görünüyor? Onu geçmek için yerden yüksek ve köşelere nişan alıyorum.

Dikkati dağılmış forvet mi? Topu çalarım ve onu tozuma boğarım.

Thayer'ı da aynen böyle kıracağım.

En çok neyi sevdiğini - onu neyin güldürdüğünü, onu neyin harekete geçirdiğini - öğrenerek ve bu bilgiyi kendi etrafına ördüğü duvarlara sızmak için kullanarak ve geldiğini göremeden onu alaşağı ederek.

Savunmasında bir gedik olduğunu bile anlamadan onu diz çöktürmek ve ayaklarımın dibinde yenilgiyi kabul ettirmek.

Düşüncesi bile zor.

Ama o hafife alınacak kadar savunmasız bir çiçek değil. En azından yumuşak noktaları belirlemede benimle aynı beceriye kısmen sahip.

Bu yüzden bana adımla hitap etmeyi reddediyor.

Bana her Mackley dediğinde beni kışkırttığını biliyor.

Her seferinde beni uzakta tutarken diğerlerini yaklaşmaya çağırıyor.

Benimkini söylemezken başkalarının isimlerini onun ağzından duymak beni çileden çıkarıyor. Özellikle de benimkini söylemeden önce arkadaşlarımın adını söylediğinde.

Bu düşünceyle çenemi sıkıyorum ve yumruğum kapanarak kalemi

Yarım.

Gözlerim elimdeki parçalara takılıyor ve bana şunu hatırlatıyor

bir antrenman planı üzerinde çalışıyordu.

Yine dikkatim dağıldı.

Sikeyim.

***

"Lanet olsun, Rhys. Seni kim sikti dostum ve neden acısını bizden çıkardın?" Ben bana yetişmek için koşarken inliyor. "Bacaklarım tamamen sikildi, seni otuzbirci."

Dikkatimi Thayer'dan antrenman planına geri çevirdiğimde, hayal kırıklığımı takımdan çıkarmıştım.

Sprintler, antrenmanlar, ağırlıklar ve uzun koşular bugünün antrenmanına sponsor oldu ve takım bir süre onları hissedecek ve bana küfredecekti.

Cevap olarak homurdanıyorum, soyunma odasına doğru ilerlerken alnımı kuruluyorum.

Kendimi takımın geri kalanıyla aynı antrenmana tabi tutuyorum, bu yüzden aşırı terliyorum, saçlarım alnıma yapışıyor ve onları karıştırıp başımın üzerine geri itiyorum.

"Bir sevişmeye ihtiyacın var mı, öyle mi?" Omzuma vurarak soruyor. "Siktir git." Ben de gülerek omuz silktim.

"Ben ciddiyim. Genelde sahada bu kadar zalim olmazsın. Sanki orada şeytan çıkarıyormuşsun gibi hissettim."

"Onun gibi bir şey." Belli belirsiz cevap verdim, çünkü birçok açıdan öyleydim.

Ben ona cevap verirken soyunma odasına giriyoruz ve bizden önce içeri giren takımın geri kalanına katılıyoruz. Bir şey hakkında hararetli bir tartışma yapıyorlar, ancak ben onlara hiç dikkat etmiyorum.

Kirli kıyafetlerimi çıkarıp üzerime bir havlu sarıyorum ve duşlara doğru ilerliyorum.

On dakikadan az bir süre sonra temizlenmiş ve üstümü değiştirmiştim. Ayakkabılarımı alıp Phoenix'in yanına oturuyorum ve takım sohbetine katılıyorum.

Ekibin çoğu hâlâ burada ve giyinik değil, hâlâ ateş ediyorlar.

Phoenix'in dudaklarının kenarından küçük bir gülümseme yükseliyor. Neredeyse hiç yok, ama onun için bu tam anlamıyla bir sırıtış.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Henüz bir şey yok." Gizemli bir şekilde cevap veriyor.

Devlin ellerini yüksek sesle çırpıyor ve ben daha fazla soru soramadan dikkatimi Phoenix'ten uzaklaştırıyor.

"O yeni ama ona yapacağım şeyler var, dostum." Ellerini birbirine sürterek söylüyor. "Onun dar amcığında kendime bir ev yapardım."

Ve işte böyle, konuşma kayıtsızlığımı delip geçiyor ve ilgimi çekiyor.

Phoenix'ten yüzümü çevirip Devlin'e bakıyorum, arkamdaki dolaba yaslanırken kollarımı gevşekçe kavuşturuyorum.

"Kimden bahsediyorsun sen?"

"Kaptan," diye onaylıyor ve bana doğru dönüyor. Bir anda soyunma odasındaki tüm gözler üzerimize çevrildi.

Devlin umurumda değil.

Hiçbir zaman da olmadı.

Bence o, tembel alışkanlıkları olan, spor yapmaktan çok takımın bir parçası olmanın getirdiği statüyle ilgilenen özensiz bir oyuncu.

Herhangi bir şekilde değerli bir takım arkadaşı olmaktan çok masamızda oturmaya odaklandı.

Bu yüzden, o önemsiz biri. Ondan ne hoşlanıyorum ne de hoşlanmıyorum, sadece önemli değil.

Düşündüğüm kişiden bahsediyorsa bu değişir. "Yeni kız, Kaptan."

Ona kayıtsızmış gibi davranarak etkilenmemiş bir kaşımı kaldırıyorum.

"Ben olsam Bellamy'ye bulaşmazdım. Rogue kelleni alır." Ses tonum dostça, ona söyledim. "Kafanı, ellerini ve hatta taşaklarını bile alır."

"Sorun değil," diyor ve bu lanet cümlesinin sonu olsa iyi olur, "Thayer benim istediğim kişi."

Sol göz kapağım seğiriyor.

İki kez ve çıplak gözle zar zor görülebiliyor.

Ama bunun tek nedeni vücudumdaki her kası tepki vermemesi için desteklemem, sol göz kapağım görünüşe göre kontrol edemediğim tek kas.

Tepkimin dışa vuran tek işareti bu.

"Çok ateşli ve saç rengi de öyle." Bir sürüngen gibi 'mhmm' sesi çıkararak, "O bir ucube olmalı" diyor.

İçimden, gözlerini oyup ona yedirdiğimi hayal ediyorum.

Beyin sapını koparır, böylece ölü bir bebek gibi güçten düşer ve bir daha asla ona yaklaşmaz.

"O yasak bölge."

Phoenix göz ucuyla bana bir bakış atıyor ve Devlin bana şaşkın bir kaş kaldırıyor.

"Bir iddiada mı bulunuyorsun?" Diye soruyor.

"Sevişmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum." Ben yardımcı olmadan ekliyor, "Bu uygulama cinsel hayal kırıklığını haykırıyordu."

"Hayır." Ona kayıtsızca söylüyorum çünkü kimsenin ilgimi olduğundan başka bir şeyle karıştırmasını istemiyorum - fiziksel bir çekim. Bir kerelik bir şey ve daha fazlası değil. Yine de söz konusu o olduğunda akılda tutulması gereken oldukça önemli bir engel var. "Onun bir erkek arkadaşı var."

Gülüyor ve ben onu boğazlamak istiyorum çünkü bu, pes edip başka bir yere bakacak birinin kahkahası gibi gelmiyor.

"Daha da iyisi. Kovalamacayı severim. Bana altı ay verin, erkek arkadaşımdan kurtulup onu kolayca becereyim."

Sözleri, geceleri kafamın etrafında vızıldayan bir sineğin sesi gibi beni rahatsız etmeye başladı.

Elimi uzatıp metaforik sineği ezmeme şu kadar kaldı.

Yu

mr Thayer'ın onunla birlikte görüntüsü. I-

uk. Hayır, bunu düşünmemem daha iyi.

"Bahse girmek isteyen var mı?" Dolapta gürültülü bir şekilde soruyor Oda.

Gençler her zaman böyle şakalaşır ve bahis oynarlar. Genellikle maç sonuçlarından at yarışlarına ve bazen de bir kızı veya erkeği ilk kimin becereceğine kadar çok çeşitli konuları kapsarlar.

Ben hiç katılmadım.

Daha yüksek bir ahlaki zeminden değil, dikkatinizi çekerim. Hayır, hiçbir zaman yeterince iyi bir bahis olmadı.

Görevlerin çoğunu yarı uykulu ya da en azından gözlerim kapalı yapabilirim, çok kolaylar.

Ya da yeterince ilginç değillerdir.

Ancak Devlin, Thayer'ı pervasızca metaforik masaya yatırdı ve dediğim gibi, en azından ilgimi çekiyor.

İlgimi çekti ve bunun ötesinde diğer iki piçin onun üzerine bahse girmesine izin vermeyeceğim. Çünkü bunu ben almazsam, başkası alacak.

Zaten karmaşık olan operasyonuma yeni bir karmaşıklık katmanı daha ekleyecekler ve Thayer zaten her hareketin bedelini bana ödeteceği için bunun olmasına izin veremem.

Onu da sikeyim, onunla ilk oynayacak kişinin ben olduğuma karar verdiğimde yoluma çıkabileceklerini düşünen herkesi de sikeyim.

"Bir."

"Ne?" Devlin kafası karışmış bir

şekilde bana soruyor. "Tek seferde

yapabilirim."

Şuh bir kahkaha atıyor, sanki arkadaşmışız gibi omzuma vuruyor. Tuzaklarımın üzerine koyduğu eline uzun uzun bakıyorum ve aceleyle kaldırıyor.

"Kibrin bir gün senin çöküşün olacak, Mackley." Gülerek söylüyor. "Ve umarım bu olduğunda en ön sırada yer alırım. On bin dolarlık bahse girdin, bir ay elini sürmeyeceksin. Önümüzdeki ay onu becerirsen parayı kazanırsın. Eğer yapmazsan, ben yaparım. Ve sonra o adil bir oyun. Anlaştık mı?" Bana soruyor.

Ayağa kalktım ve uzattığı eline doğru yürüdüm.

Bu açıdan, onun üzerinde yükseliyorum, vücudum onunkini cüceleştiriyor. Ona dönmeden önce yarı indirilmiş göz kapaklarının arasından eline bakıyorum.

"Faturaları saymaya başla. Yakında paramı almak için döneceğim." Phoenix'i yanıma alıp çıkmadan önce ona söyledim.

O şerefsiz hala gülümsüyor.

"Ne?"

"Umduğum kadar eğlenceliydi." Onun sözleri

karşısında duraksadım.

"Bunu sen mi düzenledin?" O arabamın bir tarafında dururken ben de diğer tarafında durarak ona soruyorum.

"Hayır," diye cevap verdi, "Gerçi Devlin'e Thayer'ın ne kadar ateşli olduğundan bahsetmiştim. Görünüşe göre bu onu harekete geçirmeye yetti." Bana keskin bir gülümseme atıyor ve ekliyor: "Bana bir daha Sixtine'den bahsedersen, bir dahaki sefere misillememde çok daha az affedici olurum."

Ona ters ters baktım, öfkeliydim. "Çizgiyi aştın."

Omuz silkiyor çünkü gerçekten umurunda olmadığına eminim.

"Evinin yolunu kendin bul, pislik." Ona sürücü tarafındaki kapıyı açıp binmesini söyledim.

Buna gülüyor.

Siktir et onu.

Yolcu tarafındaki camı indirdim ve ona doğru eğildim. "Dua et de seninle bu şekilde sevişme fırsatı bulamayayım çünkü

Seni seğirtirken görmek için Altı'yı bir piyon olarak kullanmaktan çekinmeyeceğim, seni pislik."

Arabayı sürmeden önce yüzündeki gülümsemenin silindiğini görecek kadar zamanım var.

***

OceanofPDF.com

4

Thayer

Açacağını umarak zil sesini tekrar tekrar dinliyorum. Altı kez çaldıktan sonra telefonu indirip kapatıyorum.

Dün Carter'ı da aradım ve o da açmadı, onun yerine bana hızlı bir mesaj gönderdi.

Üzgünüm bebeğim, antrenmandayım.
Seni sonra ararım.

Geç saate kadar bekledim ama hiç geri aramadı.

Onun yerine başka bir mesajla uyandım, bu sefer bolca özür diliyordu. Görünüşe göre antrenman uzun sürmüş ve işi bittiğinde aramak için çok geç olmuştu.

Ona inanıyorum, en azından kısmen. Takımın geri kalanını IG'de takip ediyorum ve hepsi uzun antrenmanlardan şikayet eden hikayeler paylaştı.

Ama o kadar uzun değil.

Koç onları bir saat daha tutsa bile, isterse beni aramak için bolca zamanı olacaktı.

Hikayelere bakılırsa, antrenman sonrası Popeye's takım yemeğine gitmiş ve unutmuş.

Tahriş cildimi ısırıyor.

Benim de arkadaşlarım var ve bazen onunla konuşmaktan çok onlarla takılmak istiyorum ama zamanımı mümkün olduğunca ilişkimize ayırmaya çalışıyorum.

En azından önceden planladığımızda.

Onun da aynı şeyi yapmadığını görmek çok incitici. Özellikle de yurtdışında bu harika deneyimi yaşayanın ben olduğum ve benim onun peşinden koşmam yerine onun bana nasıl uyum sağladığımı sorması gerektiği düşünüldüğünde.

Hayal kırıklığı göğsümü tırmalıyor ve ona mesaj atmamaya karar veriyorum. Telefonumu arka cebime koyuyorum ve Yunan salatamı karıştırıyorum.

"Sen iyi misin?" Nera bana soruyor, yüzünde anlayışlı bir ifade var.
yüz.

Kafeteryada birlikte öğle yemeği yiyoruz. Six ve Bellamy meşguller.
başka bir yerde, bu yüzden zamanı sadece ikimizi yakalamak için kullanıyoruz.

Nera kesinlikle oda arkadaşlarım arasında en ketum olanı. Neredeyse profesyonel bir eskrimci, aynı zamanda potansiyel olarak benden daha rekabetçi olan tek kişi.

Aslında o ve Rhys berabere.

İstemeyerek de olsa bunu ben bile kabul edebilirim.

Kararlılığı hesaba katılması gereken bir güç. Fiziksel olarak da inanılmaz bir hız, güç ve kuvvet karışımına sahip, bu da onu sahada tehlikeli bir silah haline getiriyor ve rakip takımları korkutuyor.

İlk elden gördüm.

Birkaç gün önce RCA ile yerel bir özel okul olan L'École Internationale d'Aubonne arasındaki bir maçı izledim ve Rhys çıktığında tüm hücumun küfür ettiğini gördüm.

Takımın etrafında kelimenin tam anlamıyla daireler çizdi, iki gol attı ve sonunda daha zorlu maçlar için dinlendirilmek üzere kenara alındı.

Rakip takımdan bir oyuncu sadece onu savunmaya çalışırken bileğindeki bir bağı yırtarken ter bile dökmemişti.

Onu izlerken bir parçam, muhtemelen bir Premier Lig takımıyla sözleşme imzalayacak birine tanıklık ettiğimi bilerek ona fangirl'lük yapmıştı.

Her ne kadar ondan her yönüyle nefret etmek istesem de, gerçek bir yetenek olduğu inkar edilemez.

Düşüncelerimin yine ona yöneldiğini fark ettiğimde başımı sallayarak inliyorum.

Bu son zamanlarda giderek daha sık oluyor, özellikle endişe verici olan kısım, ne kadar sıradan ve anlamsız olursa olsun, herhangi bir düşünceyi ona bağlama yeteneğim.

Tekrar Nera'nın sorusuna odaklanıyorum.

"Evet, sadece neredeyse bir haftadır telefonda konuşmadık."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiç sanmıyorum." Ona dürüstçe söyledim. "Bence bu daha çok uzun mesafeli bir ilişkiye uyum sağlamanın getirdiği büyüme sancıları. İkimiz de iletişime öncelik verme konusunda gerçekten iyi bir iş çıkarmadık."

"Peki," diyor tereddütle, "onu özlüyor musun?"

"Evet."

Ve özlüyorum. RCA'yı ne kadar sevsem de evimi ve oradaki hayatımızı özlüyorum. Carter'la on altı yaşımda çıkmaya başladık, bu yüzden uzun zamandır hayatımın büyük bir parçası.

Her doğum günü, her dönüm noktası, son iki yılın her anısı bir şekilde onu içeriyordu. Bu günlük konforu bir gecede kaybetmeye alışmak zor oldu.

"Bu gece konuşacağımıza eminim." Ona varsayılan bir güvenle söylüyorum. Başını sallıyor ama dikkati dağılmış, telefonuna odaklanmış durumda.

Daha önce sıradayken biriyle mesajlaştığını fark etmiştim. Kızlardan biri olmalı.

Her halükarda rahatladım. Şu anda Carter hakkında konuşmak istemiyordum.

"Merhaba aşkım." Bu ses arkamdan geliyor, uzun bir bacak yanımdaki bankın üzerinden sallanmadan önce.

Elini kürek kemiklerimin arasına yerleştirdiğinde istemeden sıçrıyorum, beklenmedik temas omurgamdan aşağı ürkütücü bir ürperti gönderiyor. Dengemi sağlamak için dokunuşunu kullanıyor ve diğer bacağını da kaldırıp yanıma bırakıyor.

Elini hemen çekmek yerine, titremenin izlediği yolu takip ediyor ve parmaklarının omurgamdan belime doğru inmesine izin veriyor, elini bırakmadan önce kıçımın üstünde saniyenin onda biri kadar duraklıyor.

Yoldan geçen herhangi bir gözlemci için bu hareket muhtemelen yeterince zararsız görünüyordu, ama burada otururken sanki kolunu bana dolamış gibi samimi hissettiriyor.

Yaptığı her hareketin hesaplı ve kasıtlı olduğunu biliyorum.

"Beni gördüğün için gergin misin?" Alaycı bir gülümsemeyle soruyor, dokunuşuna verdiğim tepki umduğum gibi fark edilmemiş değil.

Kıçımı hafifçe sola kaydırıyorum, aramıza biraz boşluk ekliyorum. "Aslında ben bunu daha çok "fiziksel olarak iğrenme" olarak sınıflandırırdım."

"Yaralıyım." Dudaklarının arasında kelimelerle oynayarak yalvarırcasına söylüyor. Tenimin üzerinde sıvı cıva gibi kayıyorlar,

Aynı anda kanımı soğutuyor ve yakıyordu.

Bir Basilisk'in dişleri ve bir çift gözü ne kadar ölümcülse, o da bir kelime ve bir gülümsemeyle o kadar ölümcüldür.

Bir kafeterya masasında oturmak kadar önemsiz bir şey yaparken bile gözeneklerinden karizma akıyor, yüzünü büyük ellerine dayamış bana bakıyor ve cevabımı bekliyor.

Bir araya geldiğimizde yarattığımız enerji, sanki sürekli uçurumun kenarında sallanıyormuşuz ve düşme tehdidi altındaymışız gibi zararlı hissettiriyor.

Neyin içine düşeceğimden emin değilim.

"Bir şekilde hayatta kalacağını düşünüyorum."

Başını yana eğmiş, tembel, kapüşonlu gözlerle bana bakıyor.

"Benimle hep sivri dilli olursun." Diyor, gözleri dudaklarıma düşüyor ve orada kalıyor.

Normal nefes almaya çalışıyorum ama yutkunurken boğazım düğümleniyor ve gözlerini boynuma indiriyor.

Bakışları boğazımın genişliğinde birkaç kez gezindikten sonra derin bir nefes veriyor ve tekrar yukarı bakarak bakışlarımı karşılıyor.

"Bana iyi davranırsan beni tanıyacağından, delicesine aşık olacağından - ki bu anlaşılabilir bir şey, çok az kişi direnir - ve beni becereceğinden korktuğun için olabilir mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum ona ters ters bakarak, "her yerde yaygın olan erkek inanışının aksine, sana iyi davransam bile bu seni becermek istediğim anlamına gelmez."

"O zaman bana iyi davranmadığın için şükredelim. Bu kesinlikle beni becermek istediğin anlamına geliyor."

Nera bir kahkaha atıyor, sonra kahkahasını bir öksürükle bastırıyor ve bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor.

Dudaklarımın bir köşesinin hafifçe kalktığı gerçeğini gizliyorum. Sinir bozucu derecede hazırcevap olabiliyor.

"Sen imkânsızsın. Sözlerimi çarpıtmayı bırak." "Bunu düşüneceğim."

"Çok naziksiniz." Masadan kalkarken alaycı bir tavırla ona söyledim. "Kaba, nazik, fark etmez. İkisi de seninle yatmak istediğim anlamına gelmiyor." Tepsime uzanıyorum ve kolu yılan gibi dışarı çıkıyor, büyük eli küçük bileğimi sarıyor. Beni tuttuğu yere bakıyorum, boyut farkı neredeyse komik.

Bir bacağını bankın üzerine kaldırıyor, böylece iki yanında birer bacakla oturuyor. Gözlerim gevşek tutuşundan ayrılıp bakışlarıyla buluşuyor.

Tuhaf, ona bu şekilde bakmaya alışık değilim. Çenesi ve elmacık kemikleri bu açıdan daha da belirgin görünüyor.

"Öyle değil," diye kabul ediyor, "Ama bana bakışın öyle."

Bileğime dokunduğunun farkındayım. Sert ya da morartıcı değil, aslında neredeyse hiç baskı yok, çoğunlukla sadece *orada*.

Yanıyor ama acımıyor.

Kolumu tuttuğu yerden çekmek istiyorum ama aramızdaki çekişmenin söylenmemiş meydan okumasına takılıyorum. Sanki onu sarsarsam, beni sarstığını kabul etmiş olacağım.

Ki öyle değil.

Ben de kıpırdamadan durdum, gözlerimi ona diktim ve bakıştık.

"Peki bu hangi yol?"

Fiziksel olarak aşağılanmaktan hoşlanmayan biri olarak bileğimi bırakıyor ve yavaşça ayağa kalkıyor, sonunda üzerimde yükseliyor.

"Şehvet ve çaresizlik dolu gözlerinle benden hoşlanmıyormuşsun gibi yapmanı yalanlıyorlar." Fısıldıyor, sesi daha önce ondan duymadığım bir oktava düşüyor. "Erkek arkadaşından ayrıl. Bu yalanların bedelini sana ödetmeme izin ver."

Biri öksürüyor ve aramızdaki büyüyü anında bozuyor. Nera'ya dönerek gözlerini kaçıran ilk kişi ben oluyorum.

"Buna tanık olmak ne kadar ateşli olsa da - ve inan bana öyleydi - sınıfa gitmeliyiz, Thayer." Kolumdan tutup beni de kendisiyle birlikte çekiyor, yürürken arkasından hızlıca "hoşça kal Rhys" diyor.

Boğazımı temizliyorum. "Teşekkürler, o kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

"Evet, fark ettim." Bana sinsi bir yan bakış ve gülümseme atarak söylüyor. Gözlerimi devirdiğimde mutlu bir şekilde gülüyor ve koridorda yürürken omzumu dürtüyor. "Sadece şaka yapıyorum. Bu arada Rhys de öyle. Onu görmezden gel, birkaç gün içinde sıkılacak ve bir sonraki avına geçecek."

"Umalım da öyle olsun."

"Onun ve Phoenix'in paylaşmayı sevdiğini duydum, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Çok yakında unutulup gideceksiniz."

Sözleri beni rahatsız ediyor ve nedenini bilmiyorum.

Rhys'le ilgili olsun ya da olmasın, egom muhtemelen kolayca değiştirilebilir olma düşüncesine iyi tepki vermiyor.

Bu benim rekabetçiliğimle ilgili, hepsi bu.

***

OceanofPDF.com

5

Thayer

Birkaç gün sonra günün son dersi biterken, sinirlerim kalbimin boğazımda açıkça atmasına neden oluyor.

Bugün sezon açılışımız var, Cenevre yakınlarındaki başka bir uluslararası okulla rekabet maçımız var ve hazır olduğumdan emin değilim.

Her antrenmana gittim ve hatta rutinime birkaç ek koşu ekledim, böylece olabildiğince hazırım ve yine de uzun zamandır ilk kez kendime olan güvenimde küçük bir çatlak var.

Antrenmanda takım arkadaşlarımın yetenekleri gözümü korkutuyor. Eğer rakiplerimiz onların seviyesine yakın bir yerdeyse - ki eminim öyle olacaklar - o zaman doksan dakikalık zorlu ve fiziksel bir maç oynayacağız demektir.

RCA'da spor bursum var, bu yüzden buraya devam etmem performansıma bağlı.

Şüphe ve kafamdaki endişeli ses, burada olmak için yeterince iyi olup olmadığımı sorgulamama neden oluyor. Belki de beni Bellamy ile birlikte göndermekle hata yapmadılar.

"Hey," diyor Bellamy, koridorda yanıma gelip hayallerimi yarıda keserek. "Maça gelemeyeceğim için gerçekten üzgünüm."

O ve Rogue fiziksel bir kavgaya t u t u ş t u l a r, bu yüzden öngörülebilir gelecekte her gün onunla birlikte kütüphanede kitap kataloglama cezasına çarptırılacak.

"Sorun değil." "Endişelenme, geleneksel oyun sonrası bilgilendirmeyi yine alacaksın" diye eklemeden önce ona söyledim.

"Biliyorsun, ben sadece birden fazla farklı bakış açısından oyun oynadığım zaman bunlardan gerçekten keyif alıyorum."

"Ve ben her zaman teslim ederim, değil mi? Sarah Freeman'ın topla yanlışlıkla bir kuşa vurduğu ve benim de size hem onun *hem de kuşun* bakış açısını verdiğim zamanı hatırlıyor musunuz?"

Sızlanıyor. "Oof. Evet, çok canlı bir betimlemeydi. David Attenborough gurur duyardı."

Bir kahkaha patlatmadan önce sessiz bir süre birbirimize bakıyoruz.

Kahkaha vücudumdaki gerginliği alıp götürüyor, gevşeme ise eskisinden biraz daha iyi nefes almamı sağlıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"Evet, biraz."

"Gergin olma. Harika olacaksın, bunu biliyorum." Diyor, bana olan güveni her zamanki gibi kaya gibi sağlam. "Saçını örmemi ister misin?"

"Belli ki."

Maçlarda saçlarımı her zaman Fransız örgüsü şeklinde örerim, genellikle Bellamy ya da Trish tarafından yapılır.

Saçlarımı yüzümden uzak tutmanın en sağlam yolu olarak başladı ama yıllar geçtikçe daha çok bir şans tılsımına dönüştü. Saçımı örmediğim ve onun yerine basit bir at kuyruğu yaptığım tek zaman iki yıl önceydi.

4-1 kaybettik.

Açıkçası ikisi arasında bir bağlantı olmadığını biliyorum ama çoğu sporcu gibi benim de batıl inançlarım var. Saçımı örmek artık oyun öncesi ritüelimin bir parçası.

"Orada iyi şanslar."

Dönüp Rhys'i dolap sırasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve bir sırt çantası askısını omzuna gevşekçe sarmış halde bana bakarken buluyorum.

Kollarını kavuşturma şekli, göğsündeki ve pazularındaki kasların siyah gömleğinin kumaşına karşı ağız sulandırıcı bir şekilde gerilmesine neden oluyor.

"Teşekkürler." Kaba bir şekilde cevap veriyorum, Bellamy'yi elinden tutup uzaklaşmaya başlıyorum.

"Hawley." Dedi ve beni yolumda durdurdu. Arkamı dönmemi bekliyor ve ben dönmeyince devam ediyor. "Bu onların orta sahası. Bire birde ölümcüldür. Onunla karşılaşmadan önce paslaşmaya çalış."

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor ve sonunda yüzümü ona dönüyorum.

Konuşurken sesimde öfke açıkça görülüyor. "Sana fikrini sordum mu?" Bana sadece küçük bir gülümseme veriyor, omuz silkiyor ve dolabı itiyor. Bana doğru yürüyeceğini sanıyorum ama onun yerine tam tersi yöne

doğru gidiyor.

beni yarı dolu koridorun ortasında bıraktı.

Bellamy'ye dönüp bakıyorum, şimdi öfkeli. Benim kendimden şüphe etmem başka bir şey, bir başkasının, özellikle de *onun* bunu dile getirmesi başka bir şey.

"Sanırım sadece yardım etmeye çalışıyordu." Bellamy bana emin olmayan bir bakış attı.

"Siktir et onu."

"Hayır, haklısın, siktir et onu." Kararlı bir şekilde başını sallayarak cevap veriyor. "Hadi, hapishaneye rapor vermem gerekmeden önce saçlarını ördürelim."

***

Oyun beklendiği gibi acımasız.

Maçın bitimine beş dakika kala 1-0 gerideyiz ve son yarım saattir şiddetli bir yağmur yağıyor.

Kaslarım merhamet dileniyor, örgüm yağmur yüzünden tamamen mahvoldu, saçlarım şimdiye kadar yaşadığım tüm duyusal sorunları tetikleyecek şekilde yüzümün kenarlarına yapışıyor ve görüş mesafem düşük.

Oyun bitmeden önce bir şeyler yapmak için sadece birkaç pozisyonumuz var.

Tam bunları düşünürken takım arkadaşlarımdan biri orta sahadan bana olağanüstü bir pas attı ve ben de topu alıp sahanın kenarına doğru koşmaya başladım.

Solumdan bir oyuncu bana doğru geliyor ama ben ondan hızlıca sıyrılıyorum, yarı saha çizgisini geçerken bir o tarafa bir bu tarafa kaçıyorum.

Dayanıklılığımın azaldığını hissedebiliyorum, genel efor ve hava koşullarının birleşimi beni yordu, ama itmeye devam ediyorum.

Bana doğru hızla koşan birini görüyorum ve dengesini bozmaya çalışarak topu sürüyorum. Etrafında manevra yaparak topu bacaklarının arasından düzgünce vuruyorum.

Geçmeyi başarıyor ama o da aynı hızla geri dönüyor ve benden önce topun başına geçiyor.

Sikeyim.

Sikeyim.

Topu eline alıyor ve sahanın benim tarafıma doğru dönerken yumruklarımdan kaçınmak için ayaklarının arasında kolayca manipüle ediyor.

Onu kaydırarak yakalamaya çalışıyorum ama ıskalıyorum.

Hızım sağanak yağmurla birleşince kendimi durduramadan onun yanından kayarak geçiyorum. Sonunda vücudum neredeyse sınırın dışında kalacak şekilde durdum.

Tek yapabildiğim yanımdan geçip giderken çaresizce izlemek, sırtındaki isim havaya rağmen mükemmel bir şekilde okunabiliyor ve kötü bir rüya gibi benimle alay ediyor.

Hawley.

Öfke beni bir anda ayağa kaldırıyor ve peşinden koşturuyor ama çok geç kalıyorum.

Topu sahanın aşağısına atıyor. Bomboş durumdaki takım arkadaşı topu alıyor, dönüyor ve güzel bir vuruşla topu kalecimizi geçip ağlara gönderiyor.

Aynı anda hakem düdüğü çalar ve oyunu bitirir.

İçim burkuluyor ve kutlamalarından gözümü çevirmek zorunda kalıyorum.

Bendeydi.

Bizi tekrar oyuna sokmaya çok yaklaşmıştım ve bir anda, tek bir hatayla her şeyi berbat ettim.

Çok basit, oyundan düştüm.

Eğer bu maç performansımın rakiplerime karşı nasıl olacağının bir göstergesiyse, o zaman antrenmanlara daha da fazla odaklanmam gerekiyor.

Omuzlarımı çökertmek, başımı eğmek ve hayal kırıklığımın beni sahadan çıkarmasına izin vermek istesem de, Trish'in sesini kafamın içinde bir çan kadar net duyabiliyorum.

"Liderler kaybettiklerinde verdikleri tepkilerle tanımlanırlar, kazandıklarında değil. Bu yüzden çeneni dik tut ve omuzlarını geriye at!" derdi bana.

Takım arkadaşlarım yaklaşırken omuzlarımı silkiyor ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Soyunma odasına doğru ilerlerken hepsiyle tek tek konuşuyor ve sarılıyorum.

Hakeme teşekkür ettikten sonra binaya doğru koşmaya başladım ve umarım çok uzun ve çok sıcak bir duş alacaktım.

Kafamı kaldırdığımda, gözlerim anında tribünlerde gezinen karanlık bir kütleye takılıyor.

Beyaz sis tarafından bastırılmış, yüzü olmayan siyah bir çizgiden başka bir şey değil, ama önümde önsezili bir hayalet gibi beliriyor.

Biraz daha yaklaştığımda görüş mesafesi açılıyor ve onu görüyorum. Sis onun iri bedenini parçalıyor, sanki onu kendi isteğine göre büküyor.

Yüz ifadesini seçemeyeceğim kadar benden uzakta ama sırılsıklam olduğunu görebiliyorum.

Su ondan dalgalar halinde akıyor, dereler halinde değil.

O kadar ıslandığına göre bir süredir orada duruyor olmalı.

Perişan halde olduğunu biliyorum ama yine de yüzünde o sinir bozucu sırıtışı hiç eksik olmuyor.

Memnuniyet ile tembelce küstahlık arasında bir yerde olan ve karnımın alt kısmının bu şekilde sıkışmasına neden olacak hiçbir işi olmayan.

Buraya kına yakmaya mı geldi?

Daha önce haklıydı. Hawley bire birde beni yendi, kesin bir golü benden çaldı ve bizi onlar için güvenli bir golle gömdü.

Karşısına asla çıkmayacak bir oyuncunun güçlü yönlerini ben bilmezken o biliyordu.

Kendime olan kızgınlığım ona yöneltilmiş bir öfke olarak kendini gösteriyor. Ona bir şeyler bağırmak için ağzımı açıyorum, ama o topuklarının üzerinde dönüyor ve beni şaşkın bir şekilde arkasında bırakarak uzaklaşıyor.

Bugün iki kez bir konuşmadan çekip giden o oldu.

Bu, daha önce hiç olmadığı kadar fazla.

Geri adım attığı ve ilgisini kaybettiği için heyecanlanmalıyım. Ve tabii ki seviniyorum.

Çünkü Nera haklıydı ve görünüşe göre sıkılmaya başladı ve muhtemelen daha eğlenceli bir hedefe yönelmek istiyor.

Ama bu düşünce midemin küçücük, sonsuz derecede küçük bir bölümünü burkuyor.

***

The Pen'e döndüğümde dairemizin kapısından içeri giriyorum ve Nera ile Sixtine bana bakarken kendimi kanepeye bırakıyorum.

"Bursumu elimden alacaklar." Dramatik bir şekilde söyledim ve anında bunun için çağrıldım.

"Tamam, drama." Six yanımdaki sandalyeye oturup omzumu dürtüyor. Başımı kaldırıp bana uzattığı şampanya bardağına bakıyorum. Ona tuhaf bir bakış atıyorum. "İç şunu. Fransız kadınlarının bu kadar güzel görünmesinin bir nedeni var, strese iyi geliyor."

"Bugün Pazartesi."

"Burası Avrupa." *Je ne sais quoi* bir omuz silkmeyle cevap veriyor. İnliyorum, sırt üstü dönüyorum ve bir yastık kapıyorum.

"Kendimi boğarak öldüreceğim." Yüzüme doğru indirerek söylüyorum.

"Yabancı bir ülkede, muhtemelen alışık olduğunuzdan tamamen farklı bir futbol tarzıyla oynadığınız ilk maçınız." Nera sözlerine şöyle devam ediyor: "Kendinize biraz zaman tanıyın. Bir gecede mükemmel olamazsın."

"Yapamaz mıyım?"

Bana bir yastık daha fırlattı, isabet etmeden önce kolayca yakaladım. Ben.

Doğrulup Six'in uzattığı şampanya bardağını aldım.
Geri çarpmak isteyeceğimi doğru tahmin etmişti.

Bana sevimli bir tiksinti dolu bakış attı. "Bunun gerçekten tadını çıkarman gerekiyor, bu bir shot tekila değil."

Umursamazca omuz silkiyorum.

"Nera haklı," diye ekliyor, "Belki koçuna seninle bire bir antrenman yapıp yapamayacağını da sorabilirsin."

Başımı sallıyorum, yüzüm dalgın. Antrenmanlarda zaten oyun tarzını öğreniyorum ve bunu Koç'la beceri odaklı kişisel antrenmanla birleştirebilirsem çok daha hızlı adapte olabilirim.

En azından umudumuz bu.

"Pekala, acıma partisinin süresini resmen doldurduk." Altı diyor ki. "Devam etme zamanı."

"Kahretsin, Aşk Adası'nın yeni bir bölümü var - izlemek ister misiniz?" Nera araya girerek ekliyor.

"B bizi öldürecek ama şeytanla anlaşma yaptığı için asıl suç onda." Ben de "Hadi yapalım." dedim.

✻✻✻

OceanofPDF.com

6

Rhys

"Dün gece rüyanda beni mi gördün aşkım?"

Thayer irkilmiş gibi bir ses çıkarır ve eli göğsünde, gözleri kısık bir şekilde etrafına bakınır.

Sahanın kenarında durmuş, antrenman için hazırlanıyorduk.

İki gün önce onu oynarken izlediğimden beri onu görmemiştim ve gözlerim açgözlülükle onu içine çekiyor, ona bakmaya aç.

Isınmanın verdiği gerginlik, tenine vuran ılık güneşle birleşince yanakları al al olmuş. Hafif nefes nefese ve bana zehirli bir bakış fırlatırken bile tanıdığım herkesten daha canlı görünüyor.

Hiç kimseden bu kadar nefret etmek istememiştim.

Sözlü olarak tartışırken o bakışın şehvete dönüşmesini izlemek istiyorum. Yavaşça içine daldığımda şehvetin dayanılmaz bir zevke dönüştüğünü görmek. Tekrar tekrar sikime sertçe boşalırken yüzündeki her ifadeyi takip etmek.

Sikeyim.

Düşüncesi bile o kadar sertleşiyor ki, sanki geçen bir rüzgâr kazara sikimi kesebilirmiş gibi geliyor.

"Beni mutlu bir adam yap. Bana yaptığını

söyle." "Aslında yaptım."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Sen mi yaptın?"

Başını sallıyor. "Evet, hayalimdeki üçlüydü - sen, ben ve elektrikli testere. "

Boğazımdan alçak sesle inliyorum, ses kasıtlı olarak cinsel çıkıyor.

"Kulağa sapıkça geliyor. Bana sonra gösterir misin?"

Yürümeye devam ediyor, sahanın sınırı boyunca matkap konilerini bırakıyor. Her zaman yaptığı gibi yürüyüp gideceğini sanıyorum ama beni yine şaşırtıyor.

"Seninle asla yatmayacağımı söylediğimde bana inanmıyor musun?"

"Buna inandığına inanıyorum."

Bana dikkatle boş bir bakış atıyor. "Kibrin çok rahatsız edici."

Homurdanıyorum. "Öyle değil."

"Affedersiniz?"

Göz teması kurmak için başını sonuna kadar geriye eğmek zorunda kalana kadar yavaş adımlarla ona doğru yürüyorum. Yutkunurken boğazının titrediğini gördüğümde yüzüme tembel bir gülümseme yayılıyor.

"Şu anda elimi pantolonunun içine sokup parmaklarımı o tatlı amcığında gezdirecek olsam, sırılsıklam olarak geri döneceklerinden eminim."

Sesim kulaklarıma bile gırtlaktan geliyor, şehvet onu her zamanki tenorundan uzaklaştırıyor.

"Yanılıyorsun." Diyor ve cevap verirken sesinde hafif bir titreme var.

Başımı yüzüne birkaç santim yaklaşacak şekilde eğip fısıldayarak meydan okuyorum. "Kanıtla."

Nefesim yanağının derisine çarpıyor ve onu sarsıyor. Gerçeklik şehvetin puslu havasından sıyrılıp geldiğinde içinde bir şeyler kapanıyor.

Başını tekrar tekrar, şiddetle sallıyor ve birkaç adım geri atıyor. "Sen aklını kaçırmışsın, Mackley."

Bu isim karşısında çenem geriliyor ve gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor, ruh halim bir anda ölümcül bir karanlığa bürünüyor. Geri çekiliyorum, omurgamdaki her bir omurumu dikleştirerek en uzun halime geliyorum ve ona acımasız bir gülümseme veriyorum.

"Sonunda seni elime geçirdiğimde, her yalanına pişman edeceğim seni." Sıkılmış dişlerimin arasından hırlıyorum, "Ve sen adımı haykırana kadar durmayacağım."

"Bu asla olmayacak."

"Beni kışkırtma aşkım," diyorum ona karanlık bir sesle.

Dilini dişlerine vurarak bağırıyor. "Neden bu kadar inatla peşimdesin?"

"Meydan okumayı severim."

"Kaybedeceksin."

"Belki. Göreceğiz." Cevap veriyorum, aldatıcı kaygısız gülümsememem yine yerinde. "Ama ben hiç yapmadım."

Thayer'ın takım arkadaşlarından Cass koşarak yanımıza geldiğinde, sonraki birkaç saniye boyunca nereye gideceğimiz konusunda net bir yol bulamadan sessiz bir açmazda kalıyoruz.

"Hey, Koç ofise gitmeni istedi."

Bakışlarımı ona çeviriyorum, benimle konuşurken kirpiklerinin nasıl titrediğini kaçırmıyorum. Eğer Thayer'ın sinirli ifadesi bir şey ifade ediyorsa, o da bunu kaçırmıyor.

"Hangimiz?" "İkiniz

de."

Şimdi ona bakma sırası Thayer'da.

"İkimiz de mi? Neden?"

"Emin değilim ama gitmelisin. Tartıştığınızı gördüm ve bölmek istemedim, bu yüzden biraz beklediler."

"Bu bir tartışma değildi." Thayer'a dönüp bakarak ona söyledim. Bakışlarımı kaçırıyor, onun yerine atkuyruğunu sıkıyor.

"Ah. Doğru." Cass gergin bir şekilde gülerken ses tonundan emin olamadığını söylüyor. "Neydi o zaman?"

"Ön sevişme."

Beklendiği gibi, bu yanıt Thayer'ın gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Boş ver onu Cass." İkimizin arasından geçip gitmeden önce bana ters ters baktı ve binaya doğru ilerledi.

Cass'e hızlıca bir göz kırpıyorum ve Thayer'ın peşinden koşmadan önce dikkatim karşısında yanaklarının kızarmasını izliyorum. O tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizce yan yana yürüyoruz.

"Kına yakacaksın sanmıştım." "Ne

hakkında?"

"Dün," diyor göz ucuyla bana bakarak. "Oyun. Hawley. Haklıydın." Kibirli bir kokuyla ekliyor.

Bu sözleri söylemenin ona pahalıya mal olduğunu bildiğim için içimden gülümsüyorum. Bunu ona ödetmeyeceğim.

"Böbürlenecek bir şey yok. Başa baş bir maç oldu."

Asansöre bindiğimizde bana etkilenmemiş bir bakış attıktan sonra, "Başka bir maç izliyor olmalısın. Beni duman etti."

"Tüm maç boyunca ona karşı direndikten sonra berbat hava koşullarında tek bir kötü oyun yaptın. Bunun kötü bir eşleşme olduğunu söyleyemem."

Asansörden çıktı ve koridorda durdu, bir süre düşünceli bir şekilde bana baktıktan sonra ekledi, "Bunu söylediğin için teşekkürler."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, "Neyse, böbürlenmeyi sonunda bana boyun eğdiğin zamana saklayacağım."

Gözlerini deviriyor. "Hiç durmuyorsun değil mi?"

"Hayır. Sonsuz miktarda dayanıklılığım var. Her yönden." Ona imalı bir şekilde söyledim.

Tekrar yürümeye başlamadan önce küçük bir kahkaha atıyor. "Hawley'i nereden biliyorsun ki?" "Bölgedeki tüm oyuncuların istatistiklerini biliyor musun?" diye soruyor.

"Hayır."

Devam etmediğimde, beni sıkıştırıyor. "O zaman onunkini nereden biliyordun?"

"Maçtan bir gün önce takımı araştırdım."

Bu onu tekrar durduruyor, bu sefer Koç'un ofisinin hemen dışında. "Neden?"

Omuz silkiyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Gerçek şu ki bunu yapmak istememiştim. Tarih dersim için bir ödev üzerinde çalışıyordum ve aklım Thayer'a gitmişti.

Parmaklarım klavyede kendi iradeleriyle hareket etti, Google'a diğer okulun adını girdim ve ne yaptığımı ikinci kez tahmin edemeden enter tuşuna bastım.

Bunu futbolla ilgili her şeye duyduğum sevgiye ve programın geneline verdiğim desteğe bağlıyorum.

Tabii ki herhangi bir RCA oyuncusunun ne yaptığını bilmesini isterdim. içine.

Bu yüzden onun maçına gitmiştim ve o amansız yağmurun altında durmuştum.

Derim buz gibiydi ve kemiklerim donmuştu.

Ekibi desteklemek için.

"Hazırlıklı olmanı istedim."

Cevabım karşısında gözlerinde şaşkınlık beliriyor ama ben olayın nasıl geliştiğini izlemek için kalmıyorum. Yanından geçip Koç Matthews'un Koç Faulkner ile paylaştığı ofisin kapısını açıyorum.

Onlar bize doğru dönerken Thayer da peşimden geliyor.

"Rhys. Thayer. İçeri gelin lütfen." Matthews arkasında durduğu masanın önündeki sandalyeleri işaret ediyor. Faulkner onun yanındaki sandalyede oturuyor.

"Koç." Thayer başıyla onu selamlıyor.

"Sadede gelelim beyler." Matthews söze başladı. "Tebrikler, sizi bu yıl takım kaptanı olarak seçtik."

Haberlere kayıtsız kaldım. Bu yıl da kaptan olacağım önceden belliydi. Bana farklı bir şey söyleseydi şaşırırdım.

Ama Thayer'in haberi alırken yüzünde İngilizce sözlükte gözlemlenmiş ve kaydedilmiş tüm olumlu duyguların uçuştuğunu izliyorum.

Şoktan inançsızlığa ve sevince kadar her şey gülümsemesine, yanaklarındaki kızarıklığa ve gözlerindeki parıltıya yansıyor.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez, ne diyeceğini bilemediğine tanık oluyorum.

"Teşekkür ederim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Faulkner'a ellerini göğsünde kavuşturarak şöyle der.

"Yapmayacağını biliyorum." Kaşlarındaki sert ifade geri gelmeden önce dudaklarının kenarında gerçek bir gülümseme beliriyor. "İkinizin didiştiğini de biliyorum. Artık buna bir son verin."

"Bana uyar." Avuçlarımı yukarı kaldırıp Thayer'a sırıtarak,

"Bana uyar," diyorum. "Koç-" Deniyor.

"Hayır, bu müzakere edilemez. Kaptanlarımızın birbirlerini boğazlamasına izin veremeyiz." O katı Amerikan aksanıyla konuşuyor. "En iyi arkadaş olmak ya da birbirinizin saçını örmek zorunda değilsiniz ama en azından toplum içinde kibar görünmeye devam edeceksiniz."

"Evet, Koç." Thayer başıyla onaylayarak cevap veriyor.

"Thayer, seni seçtim çünkü sen doğuştan bir lidersin. Burada geçirdiğin kısa sürede takım üzerinde bir etki yarattın ve kızlar sana saygı duyuyor ve güveniyor."

"Teşekkür ederim, Koç." Thayer soğukkanlılığını korumaya çalışsa da içinin güldüğünü söyleyebilirim.

"Çok yeteneklisiniz ama her oyuncu gibi sizin de gelişmek için alanınız var, özellikle de bu oyun tarzına ve gereken dayanıklılığa uyum sağlamak söz konusu olduğunda. Rhys bir süredir bu takımın lideri konumunda - ondan bir şeyler öğrenebilirsiniz."

"Evet, Koç."

"Pekala, antrenmana geri dönebilirsin."

"Tekrar tebrikler." Matthews sözlerini şöyle tamamlıyor: "Rhys, dışarıda görüşürüz."

***

OceanofPDF.com

7

Thayer

Çocuklar antrenman bittikten sonra hızlı bir hücum maçı yapmaya karar verdiler, bu da bana onları izleme şansı verdi.

Rhys'in oyununu izlemek için.

Koç Faulkner'ın sözleri tüm antrenman boyunca beynimde çınlayıp durdu. Kızlar beni tebrik ederken ve antrenmanlara başlarken tek düşünebildiğim onlardı.

Rhys'den bir şeyler öğrenebilirsin.

Kişisel meselelerimizi bir kenara bırakırsak, onun ne demek istediğini anlayabiliyorum.

Özellikle de onu tekrar oynarken izlediğimde.

Boyuna göre öylesine hızlı ve çevik hareket eder ki rakiplerini gafil avlayarak dengelerini bozar.

Onların yanından hızla geçebiliyor ve topu etkileyici bir şekilde çeşitli savunmacıların etrafından dolaştırabiliyor. Futbol IQ'su açıkça sıralamaların dışında; her oyunda, insanların bir sonraki hareketlerini gerçekleşmeden önce tahmin edebiliyor, neredeyse onları tahmin edebiliyor gibi.

Bir izleyici olarak gözünüzün çekeceği türden bir oyuncu. Bu konudaki kişisel hislerim bir yana... bana öğretebilir.

Koç, kaybettiğimizden beri gelişim alanlarımla ilgili her düşüncemi dile getirdi, ancak beni hala takım kaptanı yaparak bana olan güvenini de dile getirdi.

Bunun için onu gururlandırmak istiyorum.

Kendimi geliştirmek, performansımı artırmak ve bana inanmakta ne kadar haklı olduğunu göstermek istiyorum.

Eğer bu Rhys'in kuzu postuna bürünmüş kurt olduğunu bildiğim ve görünüşe göre sadece benim gördüğüm bir şeyle çalışmak anlamına geliyorsa, bunu yapacağım.

Antrenman sona erdiğinde, binanın içine doğru süzüldüm ve soyunma odasının dışında Rhys'i bekledim.

Ekip küçük gruplar halinde gürültülü bir şekilde içeri giriyor, bazı çocuklar yanımdan geçerken bana çene ucu veriyor ve flörtöz gülümsemeler atıyor.

İçlerinden biri - sanırım adı Devlin'di - bana megawatt gücünde bir gülümseme ve el sallıyor.

"Hey, Thayer." Dedi, önümde duraklayarak.

Tam önümde duracakken bir el görüş alanıma giriyor ve omzunu arkadan iterek onu yürümeye devam etmeye zorluyor.

"Yürü lan, Devlin." Rhys homurdanıyor, bakışları takım arkadaşının sırtında keskinleşiyor.

Devlin arkasına bile dönmüyor, sadece kıkırdıyor ve soyunma odasına doğru yürüyor.

Rhys yüzünde sıcak kanlı bir ifadeyle onun gidişini izliyor ama bana döndüğünde gözlerindeki o şakacı pırıltı geri geliyor.

"Bu bir ilk." Yanıma gelirken kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturarak beni ve onu aramaya g e l d i ğ i m i rahat bir gülümsemeyle onaylıyor.

"Öğret bana."

"Ne?" Bu soruyu ağzımdan kaçırmama şaşırarak verdiği cevap.

"Bana kendi futbol stilini öğretmeni istiyorum. Ya da futbol. Her neyse." Ona elimi sallayarak, "Koçu duydun, senden öğrenecek çok şeyim olduğunu düşünüyor" diyorum.

"Ve sen de aynı fikirde misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Artık takım kaptanı olduğuma göre, oyunumu geliştirmem gerekiyor ve bunu söylemek beni ne kadar rahatsız etse de, bunu gerçekleştirmek için yardımınıza ihtiyacım var." Hemen bir şey söylemedi, ben de devam ettim: "Kararlıyım, çok çalışıyorum ve daha da önemlisi, bir şeyi kafama koyduğumda her zaman başarırım. Kendimi geliştirene kadar bana koçluk yapabilirsin."

Bana sessizce bakıyor, ifadesi anlaşılmaz. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Cevabı bilseydim sana i h t i y a c ı m olmazdı, değil mi?" Ona alaycı bir şekilde söyledim.

Tam bir şey söyleyecektim ki telefonum pantolonumun içinde titredi. Çıkardım ve ekranda Carter'ın adını gördüm.

"Bunun işe yaramasının tek yolu benim yöntemimle yapmamız."

Rhys'e bakıyorum ve bakışlarının lazer gibi ekranıma odaklandığını görüyorum. Aramayı sessize alıp telefonumu cebime geri koyuyorum.

Carter'ı sonra ararım. "Gizemli

olma."

Rhys'in gözlerinin kenarı kırışırken bakışlarına ciddiyet girer. "Ben yaparım." Bana söylüyor ve içimden bir şey rahatlayarak sarkıyor. "Ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca her gün benimle antrenman yapmayı taahhüt etmelisin. Hem benim müsait olduğum zamanlara hem de bireysel takım antrenmanlarımıza uymak için programında esnek olman gerekecek."

"Bunu her gün yapmak mı istiyorsun? Bu çok fazla."

"Bu sana bağlı" diyor bana, "Ama hızlı bir şekilde önemli bir ilerleme kaydetmek istiyorsan, bunu yapmanın en iyi yolu kendini buna gerçekten adamaktır. Bana birkaç hafta verirsen seni bir üst seviyeye çıkarabilirim."

Bir an beni düşündü, yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Bütün bunlar seninle vakit geçirmem için yaptığın bir oyun mu?"

"Ayrıntılı bir şey değil, hayır." Kendimi ağırlıksız ve bulutsuz bir gökyüzünde süzülüyormuşum gibi hissettiren arsız bir gülümsemeyle söylüyor.

Buna homurdanıyorum. "Boş ver, bu kötü bir fikir," diyorum başımı sallayarak, "Zamanı sadece bana asılmak için kullanacaksın. Bunu ciddiye almam gerek."

"Bakın," diye cevap veriyor, bu kez iç çekerek, "futbolu çok ciddiye alıyorum. Bu benim için bir oyun değil, gelecekteki kariyerim. Bir gün Premier Lig'de oynayacağımı söylediğimde, bu bir hayal değil, kaçınılmaz bir şey. Dolayısıyla, tek umursadığım şey gülmekmiş gibi görünsem de ve evet, sizin ağzınıza sıçmak istesem de," sonraki sözlerini vurgulamak için duraklıyor, "futbolu şakaya vurmuyorum."

Devam ediyor. "İyisin, hatta gerçekten iyisin ama dayanıklılığın, gücün, çevikliğin üzerinde çalışmalısın, özellikle de top sürme konusunda ve bir Avrupalı gibi oynamayı öğrenmelisin. Seni oraya götürebilirim."

"Ve evet, seni becermek istiyorum. Sanırım özellikle birlikte antrenman yaptığımızda ve seni ikimizin de yaptığı sporu yaparken yakından gördüğümde seni becermek isteyeceğim.

Ama bunu bildiğin ve o korkak herifi terk etmeye hazır olduğun anda sana hayatının gezintisini yaşatacağımı bildiğin sürece, flörtleşmeyi minimumda tutmaya çalışacağım."

"Tabii kıyafetlerini çıkarıp sütyeninle oynamazsan, bu durumda seni nesneleştirmek zorunda kalacağım, üzgünüm." Dedi ve konuşmasını bitirdi.

Onun sözleri karşısında ağzımın yere çarpmaması için elimden geleni yapıyorum. Bunun yerine, "Nasıl olduysa beni bir anda bu işe soktun ve hemen geri çıkardın" diyorum.

Bana doğru yürüyor ve beni dolaplara yaslanmaya zorluyor.

Bir kolunu başımın üstündeki duvara dayayıp bana bakarken kollarımı göğsümde kavuşturarak umursamazlık numarası yapıyorum.

"Bunun sizin fikriniz olduğunu hatırlatmama izin verin."

Cevap olarak mırıldanıyorum, düşünceli bir şekilde dudağımı çiğniyorum. Gözleri hareketi takip etmek için aşağıya kayıyor, dişlerimin dolgun alt dudağımı nasıl kazdığını fark edince bakışları kararıyor.

Duyulmayan bir 'pat' sesiyle bırakıyorum ve gözlerinin daha da bulutlanmasını izliyorum. Boğazımı temizliyorum ve o konuşmadan önce bakışları tembelce benimkilerle buluşmak için geri dönüyor.

"Hadi, Faulkner'ı duydun. Artık arkadaşız. Sevişmek isteyen arkadaşlar - her ne kadar şu anda sadece birimiz bunu kabul etmeye hazır olsa da
- ama yine de dostuz." Bir parmağını gevşek bir saç teline dolayarak bana söylüyor. "Ne diyorsun Silver? Ben yakında profesyonel olacak bir futbolcuyum ve günlük özel seanslar sunuyorum, bu senin için dünyadaki en kolay karar olmalı.

Tutamı burnuna götürüyor ve derin derin içine çekiyor, bunu yaparken gözleri kapanıyor.

Bu hareket yeterince masum olsa da bana pornografik geliyor. Rhys boğazından kısık bir sesle inliyor ve gözlerini açıp siyah bakışlarını üzerime dikiyor.

"Tabii bana karşı koyamayacağınızdan korkmuyorsanız?"

Lakap karşısında tenimde oluşan ürpertiyi görmezden geliyor ve az önce fırlattığı eldivene odaklanıyorum.

Bana bu şekilde meydan okumanın, bu konuda sahip olduğum birkaç çekinceyi eritmenin en hızlı yolu olduğunu biliyor olmalı.

"Bu bir sorun olmayacak." Ona söz veriyorum.

Elini bana doğru uzatırken boğazının derinliklerinden onaylayıcı bir mırıltı yükseliyor. "Ateşkes o zaman?"

Elimi onun çok daha büyük olan elinin içine sokuyorum ve onun benimkini sararak beni hapsetmesini izliyorum. Temasımız sırasında parmaklarımda bir şeyler titriyor, daha önce hiç bu kadar çok dokunmamıştık.

Sanki bir elektrik akımı kolumdan yukarı doğru akıyor ve vücudumun geri kalanına bir enerji atışıyla dağılıyor.

Tek bir dokunuş vücudumdaki tüm iç alarmları tetiklemeye yetiyor.

Elimi bir kez sıkıyor, sıkıca ve sahiplenerek avucunun içine alıyor.

Kavrama.

Yüzündeki büyüleyici şeytani gülümsemeye bakarken kalın bir şekilde yutkunuyorum

Umarım Ariel'in Ursula'yla yaptığı gibi felaketle sonuçlanacak bir anlaşmayı kabul etmemişimdir.

Bildiğim tek şey, onun etrafında bu kadar çok zaman geçirmekten kurtulacaksam, etrafımdaki savunmalarımı mümkün olduğunca güçlendirmem gerektiği.

"Ateşkes, Mackley."

***

OceanofPDF.com

8

Thayer

Rhys'le antrenman, ertesi sabah korkunç bir saatte dayanılmaz bir antrenmanla başlar.

Rhys koşarak sahanın ortasına gelip bana katıldığında saat henüz altı olmamıştı.

Kurutucudan yeni çıkmış çamaşırların insan suretine bürünmüş hali gibi görünüyor.

Gözlerinde hâlâ uykunun kalıntıları var, saçları dağınık ve karışık, yanağında yastığının bir parçası var ve kıyafetleri sevimli bir şekilde kırışmış.

İri vücudu her şeye rağmen bana doğru rahatça hareket ediyor ama yataktan yeni kalkmış bir adama benziyor.

Acaba içinde yalnız mı uyudu?

Bana ulaşıp bugünkü planı sıralamaya başladığında bu yararsız düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun." Ona inleyerek söyledim. "Bunun kolay olacağını hiç söylemedim."

Belli ki öyle değil. Sonraki bir saat intihar tatbikatları, burpee'ler, çeviklik becerileri, şınavlar, beni çok az çabayla ya da hiç çaba harcamadan dağıttığı bire bir savaşlar ve yaklaşık bir düzine başka egzersizden oluşuyor.

Bitkinim ama kalbim çarpıyor ve içimde adrenalin uçuşuyor. Ne kadar acı verici olsa da bunu seviyorum. Beni güçlü hissettiriyor.

Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi.

İşimiz bittiğinde, bitkin bir şekilde yere düşüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Rhys başımda dikilerek soruyor, "Daha bitirmedin."

"Ne?"

"On beş tribün koşusu, sonra işin biter."

"Şaka yapıyorsun." Diyorum ama konuşurken kendimi toparlayıp ayağa kalkıyorum.

"Güç, dayanıklılık ve çeviklik üzerinde çalışıyoruz, bunların üçü de güçlü bacaklar gerektirir. Yerinizde olsam tribün koşuları fikrine alışırdım."

"Benim zaten güçlü bacaklarım var." Küçük bir dudak bükmeyle söylüyorum, ama bunun tek nedeni şu anda saatte 0,5 milden daha hızlı bir tempoda hareket etmeye çalışırsam bacaklarımın kopacakmış gibi hissetmem.

"Farkındayım amına koyayım." Diyor, sesinde açık bir gerginlik var. "Onlara baktım, seni sayamayacağım kadar çok kez yerken yüzüme sarıldıklarını hayal ettim." Ben kızarırken o bana söylüyor. "Ama yeterince güçlü değiller."

"Flört etmeyeceğini söylemiştin." Ses tonum suçlayıcı,

diyorum. "Asgari düzeyde tutacağımı söyledim. Ayrıca,

flört etmiyordum." "O zaman buna ne diyorsun?"

"Neye ne diyeceğim?"

"Az önce söylediğin şey, Mackley." Sinirim sesime yansıyarak söylüyorum. "Ne dediğimi hatırlayamıyorum. Bana hatırlatabilir misin?" "Ne dediğimi hatırlayamıyorum.

Hem alaycı hem de şehvetli bir bakış.

Ondan bir meydan okuma daha.

Ona cevap vermeden önce tepkimi gizlemeye çalışarak kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Sonunda, ağzımdan kaçırmaya karar verdim.

"Yüzüne oturmamı istediğini söylemeye ne diyorsun?"

İniltisi acı dolu ve boğazında öyle bir düğümleniyor ki göğsünden geçip etrafımızdaki havaya karışıyor.

"Gerçeği."

Homurdanıyor. "Yalan

söyle o zaman."

"Bu ilişkide sadece bir yalancıya yer var."

"Arkadaşlık. Eğer öyleyse."

"Yakın zamanda bir durum arkadaşlığı." O da karşı çıkıyor.

Birbirimizle ileri geri şakalaşırken giderek daha da yakınlaştık, ta ki aramızda sadece birkaç santim olduğunu fark edene kadar.

Aramızda elektrik gibi bir gerilim var, bacaklarıma enerjiyi geri getiren ve aynı zamanda onları tüm işlevlerinden yoksun bırakan bir gerilim.

"Seni tribünlerden birine serip kahvaltı niyetine yemeden önce tribünlere doğru koş." Beni tehdit ediyor, ses tonu şiddet içeriyor.

İlk defa kendimi ondan kaçarken bulmuyorum. İşe koyuluyorum ve ciğerlerim yanarken ve bacaklarım merhamet için yalvarırken setleri geri saymaya başlıyorum.

Altı tribün koşusu kala, dibi dönerken telefonumun çaldığını duyuyorum ve kim olduğunu görmek için duruyorum.

Ben Carter.

Kahretsin, geçen gün onu hiç aramadığımı fark ettim.

Saat farkından dolayı, onun saatiyle gece yarısını biraz geçiyor. Geç oldu, ama aramayı tercih ettiği normal zaman.

Ben değil.

Ona birkaç kez sabahları beni sık sık uyandırmak yerine öğleden sonra aramasını dilediğimi söyledim.

Özellikle uzun ders ve antrenman günleri geçirdiğimde ve bu ekstra seansları eklemeden önce rahatsız edici oluyor.

Gerçi ona henüz bunlardan bahsetmedim.

Tam telefonu açacaktım ki keskin bir ses düşüncelerimi böldü. "Cevap verme."

Başımı kaldırdığımda Rhys'in üzerime doğru geldiğini gördüm, yüzünde gergin bir ifade vardı.

yüz.

"Neden olmasın?"

"Antrenmanım sırasında kişisel telefonlarıma cevap vermiyorsun." "Neden cevaplayamayayım?"

"Çünkü ben öyle dedim." Cevap veriyor, sesi kategorik.

Tartışmak üzereydim ama durup Koç ile bir takım antrenmanını düşündüm

Faulkner. Eğer onun antrenmanı olsaydı, bir çağrıya, özellikle de kişisel bir çağrıya cevap vermek için tatbikatı durdurmazdım.

O da aynı düzeyde saygıyı hak ediyor.

Sanırım bunu sormaya hakkı var. Bu bir profesyonellik meselesi.

Ona sert bir bakış attıktan sonra telefonumu sessize alıp çantama geri koyuyorum ve tribünlere dönüp son altı koşuma başlıyorum.

✻✻✻

On beşinci koşumda tribünlerin dibinde bitkin bir halde yere yığılıyorum.

Nefesim kesildi ve soluk soluğa kaldım. Yarın yürüyebileceğimden emin değilim.

"Aferin." Rhys çimenlerin üzerine çöküp yanına uzanarak şöyle der Be
n. Onu tersledim.

Cevap niteliğindeki kıkırdaması içimi gıdıklıyor ve Karnımın alt kısmındaki kaslar.

"Bu gece ne yapıyorsun?"

"Bırakın bu geceyi, önümüzdeki on dakikayı bile çıkaramayabilirim." "İyi olacaksın. Sadece bir buz banyosu yap."

"Evet, efendim." Otoriter ses tonuna verdiğim alaycı cevap bu, ama düşünmeden konuşuyorum.

İnliyor, elini penisini avuçlamak için aşağı indiriyor ve yeniden ayarlıyor. "Bunu bana bir daha söylemeden önce iki kez düşün."

"Özür dilerim." Mırıldanıyorum.

Neden özür dilediğimden emin değilim. Birkaç kelimeyle onu sertleştirebilmem benim suçum değil. Yine de en azından onun üzerimde bıraktığı fiziksel etkinin aynısını ben de onun üzerinde bırakabildiğim için mutluyum.

Sesi yüzünden. Eminim ona olan tepkimi açıklayabilecek Darwinist bir teori vardır. Bellamy bunu bilirdi.

Rhys tam bir mükemmellik abidesi ve fiziksel olarak da alfa erkeğinin ta kendisi. Ondan etkilenmek benim normal, mükemmel uyum sağlamış, kırmızı kanlı bir kadın olduğum anlamına geliyor.

Elden bir şey gelmez.

Bu evrimsel bir şey, bundan eminim.

"Bu akşam bir parti veriyoruz. Sen de gelmelisin." Yüzünü bana çevirdi, "Sanırım Bellamy'nin Rogue için orada olması gerekecek."

Tabii ki orada olması gerekecek. O psikopat ilk günden beri gücünü kötüye kullanıyor.

"Bunu düşüneceğim." Cevap veriyorum ama kasıtlı olarak zorluk çıkarıyorum.

Muhtemelen orada olacağım. Futboldan daha çok sevdiğim tek şey iyi bir partidir ve Rhys'in evindeki son parti çılgıncaydı.

Oturuyorum, kaslarım bana küfrediyor ve eşyalarımı toplamak için ayağa kalkıyorum.

"Tamam, ben eve
gidiyorum." "Seni
bırakayım." "Böyle iyiyim,
teşekkürler."

"Akşam görüşürüz o zaman."

Çantamı omzuma atıp yüzümü ona dönüyorum. Hâlâ yerde yatıyor, başı bükülmüş sağ dirseğine dayanmış, diğer eli karnının üzerine yayılmış.

Elini çıplak tenine koyabilmek için gömleğinin alt kısmını hafifçe kaldırmış, parmağı dalgın dalgın göbek deliğinin etrafında dolaşıyor. Şortu aşağıya doğru sarkıyor, bronzlaşmış ve tonlanmış karnının pürüzsüz genişliğini ortaya çıkarıyor ve yanlarından aşağıya doğru derin V çizgileri bel bandını geçerek kayboluyor.

O kadar büyük ve heybetli görünüyor ki, yatay bile olsa, bu haksızlık. Yanında yatan herkes onun cüssesi karşısında cüce kalır.

Mükemmel bir kucaklayıcı olmalı.

Hayır.

Hayır, Thayer.

"Geleceğimi söylemedim."

Ayağa kalkıyor, kollarını geriye doğru dayıyor ve bana gülümsüyor. "Ne giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sen-," diye başlayıp duruyorum, "Beynin bilim insanları tarafından incelenmeli." "Teşekkür ederim."

"Ben de onu diyorum." Su şişemi aldım ve ona garip bir şekilde el salladım. "Yarın görüşürüz. Saat kaçta?"

"Bunu bu gece konuşacağız."

Bir hışımla uzaklaştım. "Güle güle Mackley."

"Güle güle, Silver."

***

Çileden çıkarıcı ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde Rhys haklı.

Sonunda onun evindeki partiye gideceğim.

Altında görünür siyah Calvin Klein sütyeni olan dökümlü grafik siyah-beyaz crop top, bir çift yüksek belli bol boyfriend jean ve beyaz air force ayakkabılar giyiyorum.

Bazen şık giyinmeyi sevsem de sokak giyimine bayılıyorum. Rahat, modaya uygun ve seksinin mükemmel birleşimi olan bir görünümü bir araya getirebilirsiniz.

Ayrıca, Rhys'in kısa ve dar bir şeyle gelmemi beklediğini biliyorum, bu yüzden onu hayal kırıklığına uğratma fikri bu kıyafeti çifte kazanç haline getiriyor.

Evin birkaç oturma odasından birinin ortasında dans ediyorum, şimdi geçici bir dans pistine dönüştü. Vücudum ağrıyor, ama iyi bir müzik eşliğinde dans etmenin kaslarımı gevşeten bir yanı var.

Bellamy ile dans ediyordum ama dikkati dağıldı. Rogue bu gece sıcak-soğuk oyunu oynamaya karar vermiş ve sırıtıp katlanmaya çalışsa da perişan görünüyor. Onu tekrar yanıma çekmeye çalışıyorum ama n a f i l e .

Onun yerine müziğin ritmine uyarak dönüyorum ve durduğumuz yere geri döndüğümde o gitmiş oluyor. Hâlâ burada olup olmadığını görmek için dönüp odaya bakıyorum ama bakışlarım Rhys'inkilerle çakışınca duruyorum.

Duvara yaslanmış, bakışları beni delip geçerken başını hafifçe arkaya eğmiş. Bakışlarına karşılık verdiğimde beni olduğum yerde durduruyor.

Gözleri beni çağırıyor.

Kalabalık bir odada, müzik ve etrafımızdaki insanların gürültüsü arasında, gözleri bana buraya gelmemi söylüyor.

Bacaklarım itaat ediyor.

Kitlenin içinden ona doğru ilerliyorum. Artık arkadaşız. Partilerde konuşabilir ve iyi davranabiliriz.

Ondan birkaç adım uzaklaşmıştım ki solumdan bir adam odaya daldı ve neredeyse bana çarpacaktı.

Rhys şimşek hızında reflekslerle ve neredeyse hiç çaba harcamadan onu yakasından tutup geri iterek çarpışmayı önlüyor. Etrafının her an farkında gibi görünüyor.

Ve bir anda karşısında duruyorum. Üzerinde koyu mavi, dökümlü, kısa kollu, gözlerinin rengiyle uyumlu bir düğme ve bol siyah bir pantolon var.

Başparmağını dudaklarının kenarına götürürken her iki elinde de birkaç yüzük parlıyor.

Yasadışı bir şekilde çekici ve kendini beğenmiş

görünüyor. "Sen geldin."

Partiyi mi yoksa şu anda kendisini mi kastettiğini bilmiyorum. Her iki durumda da, onun için geldiğim düşüncesinden kurtulması gerekiyor.

"Bellamy'nin bana ihtiyacı vardı."

"Yalan." Kayıtsızca

cıvıldıyor. Ona gözlerimi

deviriyorum.

"Beni dans ederken mi izliyordun?"

"Evet."

"Neden katılmadın?" Sıradan bir konuşma yapmaya çalışarak ona

soruyorum. "Neden sana katılmadım?"

"Hayır, neden genel olarak katılmadın? Dans etmeyi sevmiyor musun?"

Konuşmadan önce başını hafifçe yana eğip beni düşünüyor. "Neden umursuyorsun?"

"Artık arkadaşız, unuttun mu?" Ona, "Seni tanımaya çalışıyorum." dedim.

"Dans etmeyi seviyorum." İfadesi dikkatle nötr bir şekilde bana

söylüyor. "Ne olmuş yani?"

"Ben izlersem herkes için daha güvenli olur." Gözlerindeki bakış ve sesindeki rahat duygusallık, bununla ne demek istediğini sormam için beni zorluyor.

Bu soruyu sormamam gerektiğini biliyorum ama ben de bir insanım. Ve dinle, merak kediyi öldürdü, ama memnuniyet onu geri getirdi.

"Neden?"

"Gerçekten bu soruya cevap vermemi mi istiyorsun?"

Ateşle oynuyorum ama dört tekila shot ve bir bira içtim ve **a t e ş** çok iyi hissettirmeye başladı.

"Evet."

"Muhteşem görünüyorsun. Eğer seninle dans etseydim ve sen de kıçını bana yakın bir yerde sallasaydın, seni üst kata çıkarır ve durmam için yalvarana kadar tekrar tekrar beceririm." "O zaman bile devam ederdim. Seni doyurana kadar durmazdım. Tatmin *olana* kadar."

Sözleri karşısında boğazım kurudu.

Hiç bu kadar kör bir adanmışlıkla takip edilmemiştim ve tüm beynim ve vücudum cevap vermenin bir yolunu bulmaya çalışırken kaos içinde ama o devam ediyor.

"Henüz buna hazır değilsin, o yüzden burada kaldım." Bir elini ağzında ve çenesinde gezdiriyor. "Ayrıca, etrafındaki adamların ellerini kendilerine sakladıklarından emin olmak için burası daha iyi bir görüş noktasıydı. Eğer benim sana dokunmama izin verilmiyorsa, başka kimsenin de verilmez."

Sözleri karşısında kanım ısınıyor ama iç sıcaklığımı kontrol etmeye çalışıyorum.

"Sahipleniciliğin yersiz."

"Ben sahiplenici değilim," diyor gözleri gözlerime dalarak, "Ben imreniyorum. Düpedüz kıskancım. Başkasına ait olan bir şeyi umutsuzca istiyorum, en azından şimdilik."

Sahte bir şaşkınlıkla homurdanıyorum. "Gerçekten her zaman istediğini elde edeceğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet." Kesin bir dille söylüyor.

"İnkâr etmeyecek misin?" "Neden

edeyim ki?"

Duvarı itip mutfağa yöneliyor ve konuşmamızı kesiyor. Ama sanki onu takip etmemi istiyormuş gibi yavaş adımlarla uzaklaşıyor.

Ben de öyle yapıyorum.

"İçecek bir şey ister misin?" Sanki başka bir konuşmanın tam ortasında değilmişiz gibi kayıtsızca soruyor.

Ama susadım.

"Limonlu votka soda, lütfen."

İçkimi hazırlamak için mutfakta dolaşıyor, bir kesme tahtası alıp birkaç limon doğruyor, ben de zıplayıp onun bulunduğu adanın karşısındaki tezgâha oturuyorum.

Onu sessizce çalışırken izliyorum. Bunu titizlikle yapıyor, telefonuna bakıyor ve tüm malzemeleri bir araya getirmek yerine tam miktarları ölçmek için jigger kullanıyor.

Bu sırada partiden sayısız insan onu arar. Sadece merhaba demek, bir hikaye anlatmak ya da şaka yapmak için olsun, fark etmez. Sürekli ona geliyorlar, altın çocuklarına.

Onunla konuşmak, kendilerine gülümsemesini istiyorlar. O da herkese gülümsüyor, onları kabul ediyor ve kolay bir çekicilikle dinliyor.

O tek bir nota. Tek bir mutlu nota, her
zaman. Çok cilalı, çok uzak.

Benim yanımdayken olduğu gibi mutlu, sinirli, öfkeli ve enerjik değil.

Bütün gece onu inceleyebilirim.

Sonunda, yolunu kesen insanların arasında bir durgunluk oluyor ve içkimi bitirip bana vermek için yanıma geliyor.

O ayakta dururken ve ben uzun tezgahta otururken, tam olarak aynı seviyede değiliz ama boyumuz normalde olduğumuzdan çok daha yakın.

"Ne hakkında konuşuyorduk?" Elimi bardağa sardıktan sonra bile parmakları bardağın üzerinde durarak soruyor.

"Her zaman istediğinizi elde edeceğinize dair kategorik inancınız."

"Oh, evet." Gözleri vücudumu yavaşça yukarı ve aşağı tarıyor. "Sen mükemmel bir örneksin. Daha yirmi dört saat önce, seni sütyeninle görürsem seninle flört etmeye devam edeceğimi söylemiştim, görünüşe bakılırsa bu seni dehşete düşürmüştü ama yine de buradasın. Mutfak tezgahımın üzerinde sütyenle oturuyorsun." Diyor, gözleri şehvetle parlıyor, aşağı bakarken sütyenimin bandı üstümün altından görünüyor. "Görünüşe göre en azından bilinçaltın gerçek sahibinin kim olduğunu anlamış."

***

OceanofPDF.com

9

Rhys

Thayer'ı konuşamaz halde görmenin bu kadar tahrik edici olacağını kim bilebilirdi? Ateşi sevdiğimi sanıyordum ama görünüşe göre onun suskunluğu benimkini de sertleştirmiş.

O mutfak tezgâhımda otururken ben önünde duruyorum, uzun bacakları kenardan sarkıyor. Kalçalarını kavrayıp bacaklarını belime dolamak çok kolay olurdu. Kalçalarımı yukarı doğru eğmek, böylece yüzünü boynuma gömerken aletimin merkezine baskı yapması.

Nefes nefese kalıp kulağımda inleyene kadar hareketi tekrarlamak.

Karnının belirgin hatlarını ve karnının her tarafına serpiştirilmiş güzellik izlerini görebilecek kadar yakınında duruyorum. Her santimini yalayana kadar bu izleri vücudunda aşağı yukarı takip etmek istiyorum.

Karnının derisi beni çağırıyor, sütyeninin altından görünen göğüslerinin kabarıklığı beni kızdırıyor.

Elimi tezgâhın üzerine, kalçasının yanına koyuyorum ve elimi beline doladığımı hayal ederken boğazım düğümleniyor, parmaklarım tenine girerek onda kalıcı bir iz bırakmaya çalışıyor.

Tenini bu kadar çok görmek beni çıldırtıyor, sadece karnı olsa bile. Ellerimi onun vücudunda gezdirmek, ona dokunmak ve benimle kıyaslandığında ne kadar küçük olduğunu görmek beni bir yırtıcı hayvan gibi gecenin içinde zevkle ulumaya itiyor.

Önümde uzanmış, gümüş rengi saçları tuttuğum için karmakarışık olmuş, ağzı bir karış açık, gözümün önünde canlanan görüntüsü karşısında dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyorum.

Gözlerinde arzu ve teslimiyetle bana bakarken hafifçe ayrıldı. "Aç mısın?"

Boğazını sıkıp erkek arkadaşından ayrılmazsa onu öldüreceğimi ve genç bir dul yapacağımı söylemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce bu görüntüyü göz kırparak uzaklaştırıyorum.

Bakışlarım onunkilerle birleşiyor ve bana sırıttığını görüyorum, açıkça ona olan tahrikimden dolayı eziyet çekmemi izlemekten zevk alıyor.

Benim küçük yalancım, kendisi etkilenmemiş gibi davranıyor.

"Açlıktan ölüyorum." İkinci elimi diğer uyluğunun yanına koymadan ve başımı onunkiyle aynı hizaya getirmeden önce ona söylüyorum.

Bu konuda kesinlikle sınırları zorluyorum, yüzüm artık onunkine çok yakın.

"Aç."

"Ne?" Sesi bastırılmış bir uyarılma ve gerçek bir şaşkınlık karışımı.

"Aç," diyorum ona, öne doğru eğilip aramızdaki boşluğu biraz daha kapatarak, "Bacaklarını."

Elimi dizine koyduğumda irkilerek sıçradı. Gözleri açılıyor, göz bebekleri büyüyor ve *lanet olsun,* çok tepkili.

Yüzünde binlerce mikro ifade uçuşuyor, her biri bir diğerinden daha telgraf gibi.

Arzu. Heyecan. Kafa karışıklığı. Suçluluk. İlgi. Belirsizlik. Beklenti.

Birbirimize göz kırpmadan bakarken yakalayıp kendime saklamam için her biri yüzüne boyanmış.

Emredildiği gibi kalçalarını ayırıyor, ama yeterli değil.

Gözlerimi, dizinden iç uyluğunun kıvrımının hemen üzerindeki kısmını kavrayacak şekilde hareket eden elime kaydırıyorum.

Hâlâ aşağıya baktığım için keskin nefes alışını görmüyorum ama duyuyorum. Aslında, karnımın alt kısmında *hissediyorum.*

Kalçasını hafifçe iterken tekrar ona bakıyorum. Konuşurken sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor, tonum ikna edici.

"Daha geniş."

Ağzı hafifçe aralanıyor, küçük pencereden dili görünüyor. Bacağını itmeye devam ediyorum, dokunuşumla dudaklarından titreyen nefesler dökülürken ağzı daha da açılıyor.

Kalçasına basit bir dokunuşa böyle tepki veriyorsa, sonunda seviştiğimizde yanlışlıkla onu kırabilirim.

Oynamak için sabırsızlanıyorum.

Bir dahaki sefere, onun ağzına sahip olacağım ve o nefesler bekleyen dudaklarıma düşecek.

Bacakları artık yeterince geniş.

Altındaki üst çekmeceyi açıp bir kaşık çıkarıyorum, sonra aniden ondan uzaklaşıyorum, beni etkilemiyormuş gibi duygusuzca anı kesiyorum.

Dondurucudan bir kutu dondurma alıyorum ve yüzümü ona dönerken kapalı kapısına yaslanıyorum.

Hâlâ bıraktığım gibi oturuyor, bir santim bile kıpırdamamış. Bacakları müstehcen bir şekilde açılmış, arkasına yaslanmış, düzleştirilmiş avuçlarının üzerinde kendini tutuyor ve yüzündeki ifade paha biçilemez.

Bir parça uyarılma, bir parça kafa karışıklığı, bir parça cinsel hayal kırıklığı.

Çıplak olsaydı, biri onu sikmiş ve boşalamadan çekip gitmiş gibi görünürdü.

Ağzı kapanır ve uyarılma duygusu yerini kızgınlığa bırakır.
yüz.

"Neydi o?"

"Haklıydın," diyorum ona, kaşığımı çikolatalı buzun içine daldırırken "Acıktım." "Benimle oyun oynamayı bırak."

"Bir kaşığa ihtiyacım vardı." Ona masumca söyledim.

"Bu uygunsuzdu. Bir erkek arkadaşım olduğunu biliyorsun."

O pislikten bahsedince ağzım düz bir çizgi haline geliyor, ruh halim bozuluyor.

Kaşığımı daldırıyorum ve bardağı bırakmadan önce dondurmadan bir ısırık daha alıyorum.

"O bir aptal."

Tezgâhtan atladı ve bana doğru yürüdü, sözlerimden açıkça öfkelendi. Bana seslenirken parmağıyla omzuma vurdu.

"Böyle şeyler söyleme. Onu ya da ilişkimizi tanımıyorsun."

"Yeterince biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun!"

Bana tekrar vurmaya çalışıyor ama kolunu havada yakalayıp arkasına büküyorum ve onu kendime doğru çekmek için kullanıyorum.

"Seni takip etmeden koca bir okyanusu geçmene izin verdiğini biliyorum." Yüzüne alaycı bir ifadeyle bakıyorum, "Seni sevdiğini iddia etse bile seni her gün görmeden hayatta kalabileceğini biliyorum. Sana elli adım mesafedeki her erkeğin sana sahip olmak için yalvaracağını bilmesi gerekirken senden uzakta yaşamayı seçtiğini biliyorum. Ve sana dokundukları takdirde şiddetli ve acı dolu bir ölümle karşılaşacaklarını tüm o erkeklere açıkça söyleyecek kadar umursamadığını da biliyorum. *Yeterince* biliyorum."

Öfke yanaklarını renklendiriyor, kızıl teni ile gümüş beyazı saçlarının yan yana gelmesi bana ateş ve buzu düşündürüyor.

Aslında kişiliğinin oldukça kısa bir özeti.

"O kadar kolay değil, buraya öylece gelemez." Onu savunmaya çalışarak zayıf bir şekilde cevap veriyor.

"Eğer benim olsaydın, Thayer, seni sevseydim," diyorum ona, "Bu dünyada beni senden alıkoyabilecek hiçbir şey yok, okyanus kadar önemsiz bir şey bile."

Kapıyı çarpıp kapatmadan ve her zamanki meydan okuma maskesinin arkasına saklanmadan önce gözlerinde kırmızı sıcak arzunun parladığını görüyorum.

Kolunu elimden çekmeye çalışıyor ama ben sıkıca tutuyorum.

"Çünkü sen takıntılısın. Bana karşı öyle değil."

"Dediğim gibi," diye cevap veriyorum, bu sefer onu serbest bırakarak. Aramıza fiziksel mesafe koymak için birkaç adım geriye sendeliyor. "O bir aptal."

"I-,"

Ne söyleyeceğini asla bilemeyeceğim çünkü telefonu tezgahın üzerinde titriyor ve sanki biz onu çağırıyormuşuz gibi Carter'ın adı ekranda beliriyor.

"Ona cevap verme."

Son sorduğumda çok uysaldı. İçimdeki hayvan onun itaatkârlığı ve sırf ben söylediğim için erkek arkadaşının çağrısına cevap vermemiş olması karşısında mırıldandı.

"Hayır."

"Ona meşgul olduğunu söyle."

Sadece bana bakışından bile söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyorum.

Önceden kalan her türlü şakacılık, beynini bulandırmış olabilecek her türlü şehvet yok olmuştur.

Onun yerine hiçbir şey ele vermeyen boş bir bakış var.

"Her zaman istediğini elde edemezsin." "Birinin sana bunu öğretmesinin zamanı gelmişti." diye tersliyor.

Yürümeye başladı ama kolundan tutup yüzüme bakmaya zorladım.

"Git erkek arkadaşınla konuş o zaman," diyorum ona, "Ama bakmaya gelme.

İşin bittiğinde benim için. Bulacağın şey hoşuna gitmeyecek."

Tereddüt ettiğini hayal edip etmediğimden emin değilim ama tereddüt ettiyse bile bu uzun sürmüyor. Mutfaktan çıkıyor, ama telefona "hey, bebeğim" diye fısıldadığını duymadan önce değil.

Yumruklarım sıkılıyor, elimdeki plastik bardağı tamamen yok ediyor. Sikerim böyle işi.

"Hey," diyor Phoenix, yanıma gelip omzuma vurarak. Yüzüme bir kez baktı ve kaşlarını çattı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Kaba bir şekilde cevap veriyorum, bakışlarım oturma odasının girişindeki Thayer'a kilitleniyor. Gülümsediğini gördüğümde yumruklarımda birini fiziksel olarak sakatlama ihtiyacı patlıyor.

Phoenix dönüyor ve bakışlarımı onun durduğu yere doğru takip ediyor.

"Ah." Yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle bana dönerek şöyle diyor. "Bahisler iyi gitmiyor o zaman?"

Ona o kadar odaklanmıştım ki lanet olası aptal bahsi unuttum.

Onu sahiplenme ihtiyacım bu bahis ortaya çıkmadan çok önce başladı ve şimdi buna cevap vermek zorunda olduğum için rahatsızım.

Takım arkadaşlarımın Thayer'da herhangi bir şekilde gözü olduğu düşüncesi kanımda öfke uyandırıyor. Onu izliyor, boyun eğmesini sağlayıp sağlayamayacağımı merak ediyorum.

"Defol git, Phoenix."

Kıkırdıyor ama akıllıca davranarak konuyu daha fazla uzatmamayı seçiyor. "Rogue nerede?" Ona soruyorum.

Söz konusu adamı akşamın erken saatlerinden beri görmedim.

Lyra ile konuşuyordu ki bu şaşırtıcıydı çünkü hepimiz onun bir hamamböceği olduğu ve bu partilere erişiminin kısıtlanması gerektiği konusunda hemfikirdik.

"Bellamy, Lyra'yla her ne yapıyorsa kesinlikle öfkeden kuduruyordu. Onu son gördüğümde Lyra'nın peşinden üst kata koşuyordu."

Bu da bunu açıklıyor.

Thayer'ın hâlâ girişte durduğu yere bakıyorum.

Dudaklarının köşesi tekrar kalktı ve resmen canıma tak etti.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

O oynamazsa, başkası memnuniyetle onun yerini alacaktır.

***

OceanofPDF.com

10

Thayer

Kapatıyorum ve telefonumu cebime atıyorum.

Biraz garip olsa da Carter'la konuşmak güzeldi. O kadar uzun zamandır telefonda konuşmuyoruz ki, birbiriyle nasıl konuşacağını bilen iki insanın getirdiği doğal akışı kaybettik.

Aramızdaki garip gerilimi çözmeye yardımcı olacağını umarak garipliği gergin kahkahalarla örtbas ettim.

Bu gibi anlar, mesafenin ilişkimize ikimizden birinin fark ettiğinden daha fazla zarar verip vermediğini merak etmeme neden oluyor.

"Eğer benim olsaydın Thayer, seni sevseydim, bu dünyada beni senden alıkoyabilecek hiçbir şey olmazdı, hele okyanus gibi önemsiz bir şey hiç olmazdı."

Sözlerini hatırladığımda vücudumda istemsiz bir ürperti dolaşıyor.

Bunları söylediğinde kalbim bir anlığına durmuş gibi hissettim, sanki olayın tarihini ve saatini işaretliyordu, böylece onu her zaman özüme kazınmış bir şekilde h a t ı r l a y a c a k t ı m .

Nasıl zahmetsizce bu kadar çekici olabiliyor?

Nasıl olur da duyduğum en romantik sözleri, sadece varsayımsal olsunlar diye rahatça söyleyebilir?

Çünkü o bir mahvedici.

Kalbinizi korumanız gereken türden bir insan, aksi takdirde onu alır, onunla oynar ve doyduğunda gelişigüzel bir şekilde atar.

Daha önce de bunu önermişti.

Bu haliyle bile düşüncelerimi bu kadar meşgul etmesine izin vermemeliydim.

Savunmanı güçlendir, Thayer.

Dürüst olmak gerekirse, bu gece duygusal bir rollercoaster'a binmişim gibi hissediyorum ve içimde başka bir yolculuğa çıkacak güç yok, bu yüzden gecenin geri kalanında Rhys'ten uzak durmaya karar veriyorum.

Bellamy'yi aramaya çıktım ama o hâlâ ortalıkta yoktu. Rogue da burada değil, bu yüzden bir yerlerde en iyi arkadaşımı bozduğunu varsayıyorum.

Nera ve Six diğer birkaç arkadaşımızla birlikte Kral Kupası oynuyorlar, ben de onlara katılıyorum. Sıkılıp huzursuzlanmadan önce sadece birkaç oyun oynuyoruz.

Kafamın içinde küçük bir odaya kilitlediğim bir ses var, ama kapıya vuruyor, duyulmazsa kırmakla tehdit ediyor.

Beynimde hiç işi olmayan aptalca, bencilce bir düşünceyi taşıyan bir ses, ama bunu kabul etmeme izin vermediğim her saniye daha da tedirgin oluyorum. Neden beni aramaya gelmedi?

Bu geceki gibi tartıştığımızda bile, genellikle bana geri dönmenin yolunu bulur.

Onu son gördüğümden bu yana bir saatten fazla zaman geçti ve düşünebildiğim tek şey, onu aramaya gidersem bulduğum şeyden hoşlanmayacağımı söylediğinde ne demek istediği?

Şimdi düşünceyi serbest bıraktım, onu kutusuna geri koyamıyorum. Yerçekimi gibi, hiç uğraşmadan beni yörüngesine geri çekiyor.

"Hey, ben bir içki daha alacağım. Bir şey ister misiniz?" Kızlara soruyorum.

"Ben iyiyim."

"Aynı."

"Tamam, hemen döneceğim."

Rhys'i en son gördüğüm yer olan mutfağa doğru geri dönüyorum ve önümdeki manzarayı incelerken kapı girişinde aniden duruyorum.

Rhys'in iri gövdesi insan denizinde göze çarpıyor ve gözlerim hemen ona gidiyor.

Tezgâha yaslanmış, elindeki içkiyi ağzına götürüp bir yudum alırken kollarını rahatça kavuşturmuş.

Bunu yaparken gözlerini konuştuğu kızdan bir saniye bile ayırmıyor. Kızın eli adamın kolunda ve adamın bakışları kıza sanki

ona şimdiye kadar duyduğu en ilginç şeyi söylüyor.

Onu izlerken bir şey göğsümü sıkıştırıyor. Ona gülümsediğini gördüğümde düpedüz yırtılıyor.

Başını eğiyor ve bir an için onu öperken izlemek zorunda kalacağımı düşünüyorum ama onun yerine parmak uçlarına kalkıyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Ne yapacağımdan emin değilim.

Onun üzerinde hiçbir hak iddia etmiyorum ve onu başka biriyle konuşurken görmenin beni neden rahatsız ettiğini de net olarak anlamıyorum. Ama ona dokunmaması gerektiğini biliyorum.

Bunu daha fazla düşünecek zamanım yok çünkü başını kaldırıyor ve bakışlarımız birleşiyor.

Beni gördüğünü belli edecek kadar uzun süre bakışlarımı tutuyor ve sonra gözlerini kaçırarak kolundan sarkan sarışına bakıyor.

Ona kendine özgü yıkıcı gülümsemelerinden birini veriyor ve şimdi benim için bir gösteri yaptığını biliyorum.

Tepki vermemi istiyor.

Bu bariz provokasyona karşı koyacak kadar güçlü olduğumu söylemek isterdim ama daha kendimi vazgeçirmeye çalışamadan bacaklarım beni odanın diğer ucuna götürdü.

Verdiğim tepki Rhys'in dikkatini tekrar bana çekmemi sağlıyor, çünkü yüzünde sinir bozucu derecede kendini beğenmiş bir ifadeyle utanmadan ona doğru yürümemi izliyor.

Oynadığımız bu gayri resmi satranç oyununda, az önce ortadaki piyonu aldı.

Sarışının -sanırım adı Tallulah- arkasında durduğumda omzuna dokunuyorum.

"Mackley ile konuşmam gerek. Kaybol lütfen." Arkasını döndüğünde Rhys'in yüzünde beliren boktan sırıtışı görmezden gelerek ona söylüyorum.

"Ne- Benimle bu şekilde konuşamazsın!" Kızgın bir şekilde cevap verir. "Kaybol."

Bu kez sözler Rhys'ten geliyor. Bunları söylerken ona bir bakış bile atmıyor, onun yerine gözleri beni parçalıyor.

En azından ben daha naziktim.

Lütfen dedim.

Anlaşılmaz bir şeyler geveledi ve sonunda Rhys ile beni sessiz bir çıkmazın içinde birbirimizin önünde bırakarak uzaklaştı.

Ben konuşmayınca ilk hamleyi o yaptı.

"Eee?" Kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Yarınki antrenman hakkında konuşmadık." Ağzımdan kaçırdım. "Bu gece konuşacağımızı söylemiştin."

"Konuşmak istediğin şey bu mu?"

"Evet."

Yavaşça başını sallıyor, ifadesi boş, ama etkilenmediğini söyleyebilirim. Yürüyüp gitmek üzere, muhtemelen Tallulah nereye kaybolduysa onu bulmaya gidecek.

"Yarın öğleden sonra antrenmanı. Öğleden sonra beşte, aynı sahada." Kayıtsızca, elindeki fincanı tezgâha bırakıp boyunun uzunluğuna göre ayağa kalkıyor. "O zaman görüşürüz."

Yanımdan geçip gidiyor ama içimde bir şey beni pençeliyor. Bunun bitmesine hazır değilim.

Elim fırlıyor ve kolunu kavrayarak çok uzağa gitmesini engelliyor. Bakışları ona sarıldığım yere düşüyor, sonra yavaşça yukarı çıkıp gözlerimle buluşuyor.

Ağzımı birkaç kez açıp doğru kelimeleri arıyorum. "Orada çok sert konuşuyordun."

İkinci bir tahminde bulunamadan ağzımdan çıktı.

"Ben tek kelime etmedim."

"Gerek yoktu," dedim, "ne yaptığını biliyordun."

Bunun üzerine bana doğru döndü. "Söyle b a n a ," diyor düşünceli ses tonuyla, "Kıskançlığın tadı neye benzer?"

Beni yakıyormuş gibi kolunu bırakıyorum.

"Neden bana söylemiyorsun?" Onunla alay ederek cevap veriyorum.

"Acı" diye homurdanarak cevap verdiğinde sesi bir oktav düşüyor.

Dürüstlüğü beni şaşırtıyor ama bir yanım da itirafı karşısında şarkı söylüyor. "Acı" ağzımdaki keskin tadı ve içimdeki çalkantıyı açıklıyor. Mide, şimdi çırpınan kelebekler de katıldı.

Yine onun yüzünden dikkatim dağılıyor.

Boğazımı temizleyerek ona şunu söyledim:"Ben kıskanç değildim. Sadece koruyordum. Arkadaşın olarak seni korumam gerekiyor."

"Beni becermek isteyen tüm ateşli sarışınlardan korumak mı istiyorsun?"

"Bu doğru." "Futbol takımının kaptanısın, koruman gereken bir itibarın var" diye ekliyorum, çünkü bu kulağa kesinlikle saçma geliyor.

Kıkırdıyor ve elini kolyemin hizasına götürüyor.
Masum bir okşama ama yine de bağlanıyor.

Dokunuşu tenime zar zor değiyor ama ardından tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor.

"Bana dokunmalarını istemediğin için olmadığına emin misin? Beni kendin için istemediğinden emin misin?"

Parmağını kolyemin altına sokuyor ve başını eğip kulağımın dibindeki kelimeleri söylerken beni nazikçe kendine doğru çekmek için kullanıyor.

"Kendini bana yasakladın. Beni başka kızlarla gördüğünde sinirlenmene gerek yok."

Sanki bana yapmak istediği tüm iğrenç şeyleri anlatıyormuş gibi onları tenime doğru üflüyor. Kalbimin kulaklarımda çarptığını duyabiliyorum ve biraz daha eğilmek üzereyim, ama beni serbest bırakıyor.

"Ondan ayrıl. O zamana kadar istediğim kişiyle yatmaya devam edeceğim."

***

OceanofPDF.com

11

Thayer

Bir iniltiyle uyandım ve başımı tuttum.

Gatorade. En kısa zamanda Gatorade ve Alka-Seltzer, yoksa bu akşamdan kalmalık beni bir ayağımın altına düşürecek.

Ortak mutfağa giriyorum ve Six'i sıcak bir çay içerken buluyorum, Gwyneth Paltrow'un sabahları ilk iş olarak göründüğünü hayal ettiğim kadar harika görünüyor.

Mutfağa doğru giderken şakayla karışık duruyorum. "Neden sen böyle görünüyorsun da ben böyle görünüyorum?"

"İçki oyunlarında çok iyiyimdir." Çayından bir yudum daha alarak rahat bir omuz silkme ile söylüyor.

Yalan söylemediği için homurdanıyorum. Sixtine'in dördümüz arasında en dengeli olanımız olduğunu söyleyebilirim. Bellamy hassas, Nera inatçı ve hesaba katılması gereken bir güç ve benim de efsanevi bir öfkem var.

Six grubumuzda barışı koruyan ve sürekli iyi mizah yapan kişidir, ancak içki oyunları oynadığında tamamen farklı bir yönünün ortaya çıktığını öğrenmeye başladım.

Bedeli ne olursa olsun kaybetmeyecek biri. Bu yüzden, 'vurulanlar' listesinde hepimizden daha alt sıralarda yer alırsa hiç şaşırmam.

"Duygusal olarak da sizi yıpratıyor olabilir." Yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle ekliyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Nera tam o anda mutfağa giriyor ve hemen içeri atlıyor. "Günaydın bebeğim." Diyor ve ekliyor "Harika bir fikrim var. Neden brunch için bir şeyler alıp Rogue'un evindeki Bellamy'ye götürmüyoruz?"

"Ooh, bu fikri sevdim!" Ona söyledim.

"Öyle değil mi? Çünkü onun gitmesine izin vermesini beklersek, sanırım çok uzun süre bekleyebiliriz."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor ama oraya gerçekten gidemem. Phoenix-, o-," diyor Six, sözcüklerin üzerinde tökezleyerek. "Benim için partilere gelmek bir şey, ama onun evine habersiz ve davetsiz gidersem beni gerçekten öldürebilir. Hem de brunch için."

Nera'ya dönüyorum. "Onunla olan anlaşmasının ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Bana hikayenin tamamını hiç anlatmadı." Başını sallayarak cevap veriyor.

"Pekâlâ Altı," diyorum ona dönerek, "Brunch boyunca zorunlu tartışma konusu Phoenix."

"Ancak Rhys konusunu açarsak." Kayda değer bir muhalif olarak karşı çıkıyor.

"O bir konu değil. Söylenecek bir şey yok."

"Pekâlâ," diyor Nera, araya girerek, "Altı, sen şampanyayı getir. Thayer, sen de yemek sepetini hazırla." Telefonunu çıkarıp yazmaya başlar: "Bu arada ben de bugünkü gündem maddelerimizi bir araya getireyim. 'Phoenix Sixtine'den Neden Nefret Ediyor?' ile başlayıp, 'Thayer Rhys'in Tekliflerine Boyun Eğmek Üzere mi?

"O değil!" Ben araya giriyorum.

"-Ve tabii ki 'Bellamy'nin Gizli Operasyon Görevi ile Kurtarılması Gerekiyor mu?' ile kapatıyorum." Sözlerini bitiriyor, telefonunu kilitliyor ve görevin tamamlandığını belirtmek için sertçe yere bırakıyor.

Six ona doğru şüpheli bir kaş kaldırıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Bu işten yara almadan çıkacağını sanma Ner. Bizi kapatmak için 'Nera'nın Sürekli Mesajlaştığı Adam Kim?'i ekleyebilirsin." Ona sinsi bir gülümsemeyle söyler.

"İyi oynadın." Nera alaycı bir saygıyla başını eğerek şöyle

der. Altı güler ve şakacı bir şekilde omzunu iter.

"Ciddiyim, Altı. Çocukları nasıl olsa dışarı atacağız. Rogue ya da Rhys'i de orada istemiyorduk zaten." Nera öyle diyor.

Onun adına küçük de olsa bir tepki vermemek çok zor. Dün gece bana istediği herkesle yatabileceğini söyledikten sonra bile.

Harika.

Harika.

Onun için harika, hiç sorun değil.

O zamandan beri aklımda olması dışında. Çünkü bu sözleri bana bir cezaymış gibi, sanki umurumdaymış gibi söylemişti.

Tabii ki bu, onun başka biriyle sikiştiği görüntülerle birlikte hiç bitmeyen bir döngüde oynamalarına neden olur.

Ondan sonra çekip gitti ve ben de eve gidip gece boyunca yatağımda uyanık bir şekilde tavana baktım.

Ağzımda kabul etmeyi reddettiğim tuhaf bir tat vardı. Tadı neredeyse... acıydı.

"Peki, tamam. Ama eğer beni öldürürse, gerçek bir hapis cezası almasını sağlamanızı istiyorum, *anlaştık* mı? Öbür dünyadan bakıp onun paçayı kurtardığını görmek istemiyorum."

"Lütfen, onu kılıcımla öldürürdüm."

"Onu kramponlarımla ezerek öldürürdüm."

"Beni biraz tahrik etmeniz garip mi?" O cevap veriyor ve üçümüz kahkahalar içinde yere yığılıyoruz.

***

Rogue'un evinde, onu hem kalmamıza izin vermesi hem de kendi mutfağından kovması için ikna etmeyi başardık.

Bunu başarmak şaşırtıcı derecede kolaydı, büyük olasılıkla dün gece Bellamy ile ilk kez seks yaptığı ve sonuçta iyi bir ruh hali içinde olduğu için.

Ya da en azından onun versiyonu.

Ona bakarken gözlerindeki bakış kurt gibi ve çok memnun. Avını yakalayıp tuzağa düşüren ve artık onu sonsuza dek elinde tutacak olan bir avcı gibi.

O gittikten sonra masaya oturup kendimize servis yapıyoruz ve sohbet ediyoruz, hasret gidermenin mutluluğunu yaşıyoruz.

Dün geceki Bellamy ve Rogue arasındaki tartışmayı ve sonunda yaşanan makyajlı seksi anlatmayı bitirdik ve sözü Sixtine'e bırakıyorum.

"Hadi Altı, sanırım listede sırada sen varsın."

"Phoenix hakkında mı?" O soruyor.

Üçümüz de hararetle başımızı sallıyoruz. "Anlatacak pek bir şey yok." "O zaman neden senden nefret ediyor?"

"Üçünü de hayatımın yarısından fazladır tanıyorum. Phoenix'le ilk kez dokuz yaşındayken tanıştım. Arkadaş olduk, yakın arkadaş." Duraklıyor, düşünceli bir şekilde uzaklara bakıyor. "Biz küçükken olan bir şey için beni suçluyor. Erkek kardeşi-"

"Merhaba kızlar." Rhys'in derin sesi odaya girerken arkamdan geliyor.

Sixtine'in ağzı kapanıyor ve onun içeri girdiğini görünce biraz yüzü kızarıyor. Şimdi bize ne olduğunu anlatmayacağını biliyorum.

Onun hikâyesi başka bir zamana kalacak.

Kızların hepsi ona selam veriyor ama ben ne arkamı dönüyorum ne de onunla konuşuyorum, onun yerine kendime bir bardak portakal suyu dolduruyorum.

Arkamdan gelip durduğunu duyuyorum ama bir yudum alıyorum ve onu fark etmeden bardağımı bırakıyorum.

At kuyruğumdaki keskin bir çekiş, başımın yere paralel olana kadar geriye doğru sarsılmasına neden oluyor.

Rhys elini saçlarıma doladı ve beni bu pozisyonda sabit tutmak için tutuşunu kullanıyor.

"Beni görmezden mi geliyorsun, aşkım?" Yüzü tam benimkinin üzerindeyken bana soruyor. "Bırak gideyim."

At kuyruğumu eliyle daha da sıkıca sarıyor, beni daha da geriye çekiyor, böylece ayaklarım ve sandalyem yerden kesiliyor. Düşmemem için bir dizini sandalyenin arkasına dayayıp sabit tutuyor.

"Dün gece söylediklerim yüzünden mi?" Alaycı bir gülümsemeyle soruyor. "Çok beklersin." Tıslıyorum.

Sandalyenin yere düşmesine izin veriyor ve beni serbest bırakıyor. Dik oturuyorum ve arkadaşlarımın şaşkınlıktan büyülenmişliğe ve sevince kadar değişen yüz ifadeleriyle yüz yüze geliyorum.

"Bu maskaralığı antrenmanda sürdürmede iyi şanslar." Diğer kızlara bakmadan önce şöyle diyor. "Öğle yemeğinizin tadını çıkarın."

O dışarı çıkıyor ve Bellamy sorgulayarak bana dönüyor.

"Bugün ne antrenmanınız var?"

Ah, lanet olsun. Onlara Rhys ile yaptığım günlük çalışmalardan henüz bahsetmedim.

Boğazımı temizliyorum. "Size becerilerimi daha da geliştirmek için yardıma ihtiyacım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz? Mackley bana yardım ediyor. Her gün onunla özel seanslar yapıyorum."

Nera sessizliği bozmadan önce birkaç saniye şaşkın -ve bazıları için eğlenmiş- bir sessizlik içinde oturuyoruz.

"Allah kahretsin."

Ayağa kalkıp tezgahtan çantasını alıyor ve biraz karıştırdıktan sonra cüzdanını buluyor.

Yirmi avroluk net bir banknot çıkarır ve masaya geri dönerek Bellamy'nin bekleyen açık avucuna sıkıştırır.

B, parasını cebe indirmeden önce şeytani bir alkış ve kahkaha ile tezahürat yapar.

Ona şaşkınlıkla baktığımı görünce, "Bu arkadaşlıktan para kazanabilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" diye soruyor.

"Bahis neydi?"

"Onunla vakit geçirmen için seni manipüle etmenin bir yolunu bulacağını düşünmüştüm." Nera'yı işaret ediyor. "O da benimle aynı fikirdeydi ama senin kesin olarak reddedeceğini düşünüyordu. Belli ki ben daha iyi biliyordum."

"Öyle bir şey değil. Beni eğitecek birine ihtiyacım vardı." "Koçumun da tavsiyesiydi." diye eklemeden önce ona söyledim.

"Elbette," diye kabul ediyor, "Peki kampüste futbol oynayan tek kişi o mu?"

Durumlarımız ortak olduğundan değil ama Bellamy'yi Rogue hakkında benzer bir sorgulamaya tabi tuttum.

Bu yüzden Rhys konusunda beni çapraz sorguya çekmesine şaşırmasam da, bu tarafta olmak yüzde beş daha eğlenceli geliyor.

"Bu onun fikri bile değildi," dedim, "ben önerdim."

Onlara son birkaç günde olan her şeyi anlattım. "Daha da iyi."

Gülümseyerek kollarını havaya kaldırıyor.

"Onu seksi bulduğunu kabul et, Thayer. Hepimizin gözleri var."

Nera öyle diyor. Ona kaşlarımı çattığımda yüksek sesle gülüyor.

"Bence bu bakış yeterince itiraftı." Sixtine diyor ki.

"Pekâlâ, pekâlâ. Tamam. Bence çok seksi. Gerçekten seksi, hatta yasadışı olarak seksi diyebilirim. Ama hepsi bu." Ellerimle bir 'x' işareti yaparak, "Nera'nın dediği gibi, fark etmemek için kör olmak gerekir. Başka bir şey yok, Carter'ı seviyorum."

Bellamy başını sallar. "İlk adım, bir sorununuz olduğunu kabul etmektir." Ciddileşmeden önce gülerek şöyle diyor. "Yine de dikkatli ol. Ateşle oynuyorsun, bu bir şey, ama bu noktada yanarsan bundan nefret edeceğinden emin değilim ve bu tamamen başka bir dizi sorun."

"Benim için endişelenmeyin. Mackley ile arkadaşlığım kontrol altında." Onları birbirlerine bakarken yakalıyorum, ama bu bakışları Oku.

"Ne?"

"*Ma chérie*," diye başlıyor Six, sanırım hepsi adına konuşuyor, "Belki de neden ona ilk adıyla hitap etmeyi reddettiğinizi kendinize sorarak başlayabilirsiniz."

❃❃❃

OceanofPDF.com

12

Rhys

Her zamanki gibi, Thayer antrenmana erken geliyor.

Öğleden sonra nasıl bir ruh hali içinde olacağını merak ediyorum - bugün olduğu gibi beni görmezden mi gelecek yoksa hayatına devam etmiş gibi mi davranacak?

Bu sabah inkar etse de, dün ona erkek arkadaşından kurtulana kadar başkalarını becermeye devam edeceğimi söylediğim için kıskanç ve kızgın olduğunu biliyorum.

Bu sözü yerine getirmeye niyetliydim.

Tallulah'ı aramak için mutfaktan çıkmıştım. Onu gönderene kadar, onu üst kata çıkarmamı ve becermemi istediğine dair bana pek de ince olmayan işaretler veriyordu.

Ama Thayer bir anlığına dikkatimi dağıtmıştı.

Bu yüzden, çabalarım en iyi ihtimalle gönülsüz olsa da onu aramaya gittim. Birkaç odaya baktım ve ona mesaj atmayı düşündüm ama sikim işbirliği yapmadı.

Beynim ona Tallulah'ı aradığımız mesajını gönderdiği anda ilgisini kaybetmişti.

O yapışkan sarışını istemedi.

Benim gibi o da keskin bir dili, inanılmaz bacakları ve çok diri görünen göğüsleri olan gümüş saçlı bir güzel istiyordu.

Onu atkuyruğundan tutup dizlerinin üzerine çöktürmek ve böylece ağzını sikmek istiyordum.

Küçük ağzının ne kadar sıcak ve sıkı olacağını hayal ettim.

Cümlesinin ortasında onu nasıl susturduğumu, öğürene kadar sikimi boğazına soktuğumu.

Gözlerinde yaşlarla bana bakıyordu, ama ben devam ediyordum, ağzına girip çıkıyordum, bana yaşattığı haftalardır bastırılmış cinsel hayal kırıklığı için onu acımasızca cezalandırıyordum.

Onun yerine, elinde erkek arkadaşını aradığı telefonla onu aşağıda bıraktım. Üst kattaki odama çıktım ve onun tezgahımın üzerinde bacaklarını açmış o t u r u r k e n k i anısını mastürbasyon yapmak için kullandım.

Sikim düşecekmiş gibi hissediyordum. Onunla tanıştığımdan beri her gün -bazen günde birkaç kez- onun düşüncesine, görüntüsüne ve kokusuna otuz bir çekiyordum.

İhtiyacım olan rahatlamayı sağlamak yerine, arzuladığım gerçek şeyin soluk bir taklidiydi. Boşaldım ama asla tatmin olmadım.

Onu beceremiyordum ve aletim başkasını becermeme izin
vermiyordu. Kırılma noktasına yaklaştığımı hissediyordum.

"Isındın mı?" Önümde durduğunda ona soruyorum. "Evet, The
Pen'den buraya koştum."

The Pen, kampüste Thayer'ın yaşadığı bina da dahil olmak üzere birkaç apartmanın yer aldığı yerleşim bölgesidir.

Antrenmana hazır bir şekilde ve profesyonellik maskesini sağlam bir şekilde takarak geleceğine güvenin.

"Pekâlâ, işte bugünün planı." Bugünkü seansın üzerinden geçmeden önce ona söyledim.

Ben ona her şeyi anlatırken başıyla onaylıyor, odaklanıyor ve sorular soruyor. Dayanıklılık ve beceriye dayalı antrenman, ağırlık kaldırma ve biraz pilatesin bir karışımı.

İşe koyulduk ve alıştırmaları yapmaya başladık. Oldukça sessiziz, her zamanki atışmalı, şakalaşmalı ilişkimiz biz çalışırken askıya alındı.

Bir kez daha iş ahlakından ve odaklanmasından etkilendim. Birkaç anlaşılabilir inleme ve sızlanmanın dışında, işe koyuluyor ve elinden gelenin en iyisini yapıyor.

O bir koç için ideal bir oyuncu - yetenekli, öğretilebilir ve hızlı öğrenen.

"Güzel. Evet, aynen böyle!" Bire bir antrenmanımız sırasında ona şöyle diyorum: "Gözler topta olduğu kadar sanığın ayaklarında da olsun. Hangi yöne doğru gittiklerini anlayabilmelisiniz."

Ayağını dışarı çıkarıyor ve bacaklarımın arasından topa vurarak mücadeleyi kazanıyor.

"Aferin."

"Teşekkürler." Yüzünde memnun bir gülümsemeyle "Teşekkürler" diyor. "Tekrar."

Yorgunluktan düşmeye hazır olduğunu düşünene kadar bunu tekrar tekrar yapıyoruz.

Ben de çok yoruldum, o yüzden bu kadar uzun süre dayanabilmesine şaşırdım.

Servetim üzerine bahse girerim ki vücudu bir süre önce pes etti ve onu bu kadar ileriye götüren şey zihni ve özellikle de bana teslim olmayı inatla reddetmesi oldu.

Resmi olarak çağırdığımda yere düşüyor ve acı dolu bir iniltiyle sırt üstü yuvarlanıyor.

Ona katılıyorum, belli bir açıyla yanına uzanıyorum. "Gerçekten çok iyisin."

Dedi.

Sessizce gülümsüyorum, tatmin olmuş bir şekilde.

"Kendini beğenmiş gülümsemeni buradan hissedebiliyorum." Bana bakmadan söylüyor.

"Bu benim en güçlü gülümsemelerimden biri, bu yüzden şaşırmadım."

O da yumuşak bir şekilde gülüyor. "Futbola nasıl girdin ki?"

Boğazım kuruyor, bir an için beni boğuyor. Suyunu tekrar alabilmek için yüksek sesle temizlemem gerekiyor.

Her ne pahasına olursa olsun kaçındığım, beni yok edebileceğinden korktuğum açık alan yerine içimde kilitli tutmayı tercih ettiğim türden bir alana giriyoruz.

"Annem ve babam." Ona söyledim ve orada bırakmaya çalıştım. "Sanırım," diyor kuru bir sesle, "Hayranları mıydı?"

"Evet." Daha fazla genişletmeden cevap veriyorum.

Yüzüstü yatana kadar yavaşça dönüyor, bana bakarken ağırlığını ön kollarının üzerinde tutuyor.

"Onlara ne olduğunu biliyorum" diyor, "Özür dilerim. Burnumu sokmaya çalışmıyorum, sadece futbol hikayenizin ne olduğunu merak ediyordum. Hepimizin bir hikâyesi var. Eğer rahat değilsen bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

Tekrar uzanıyor ve birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde oturuyoruz, hala nefeslerimizi yakalıyoruz.

Arkadaşlık mı yoksa üzerimizdeki büyük gökyüzünde alacakaranlığın çökmesi mi bilmiyorum, ama her iki durumda da içimde bir parça kırılganlık yaratıyor.

"Bir maçta tanışmışlar."

"Öyle mi?" Bu sohbete öncülük ettiğim için açıkça bana uyum sağlamaya hazır bir şekilde soruyor.

"Evet, bir Arsenal maçı. İkisi de jenerasyonluk taraftarlardı. Tribünde tanıştılar ve ilk görüşte aşk oldu. Ondan sonra bir an bile ayrı kalmadılar."

"Evlendikten sonra bana hamile kaldıklarında çok heyecanlanmışlar - bu arada bunlar annemin sözleri, benim değil. Size aynen onun herkese anlattığı gibi anlatıyorum - yeni nesil Gooners'ı güvence altına aldıklarını biliyorlardı."

"Yürümeyi öğrendiğim andan itibaren beni futbol kurslarına ve yaz kamplarına gönderdiler. Ve bunu çok sevdim. Hayatım boyunca bağ kurabileceğimiz bir şeydi, anlıyor musunuz? Bir angarya ya da çocukken ayaklarımı sürüyerek gittiğim bir şey değildi. Antrenmana gitmeyi ve geri dönüp onlara her çalımımı, her pası, her golü anlatmayı seviyordum. Sanki genç futbolundan değil de Premier Lig'den bahsediyormuşum gibi beni dinliyorlardı."

Sessiz kalıyor, beni dikkatle dinliyor.

"Ve sonra öyle oldu ki iyiydim. Gerçekten iyiydim. Sanırım beklenmedik derecede iyiydim. Kendimi zorlamaya devam ettim ve daha da iyi oldum. Aile işi kesinlikle futbol değil ama bu benim için en belirgin kariyer yolu oldu ve bu konuda çok mutlu oldular. Mükemmel bir hikayeden bahsediyorum - bir maçta tanışıyorsunuz, aşık oluyorsunuz, evleniyorsunuz, bir oğlunuz oluyor ve oğlunuz bir gün Arsenal'de oynamayı umut eden bir futbol yıldızı oluyor."

"Ailem oldukça harika insanlardı ve beni oynarken gördüklerinde en iyi, en mutlu zamanlarını yaşıyorlardı. Antrenmanlar olsun, maçlar olsun beni oynarken görmeye her zaman öncelik verdiler çünkü onlar da böyle ebeveynlerdi."

"Tatilleri de dahil olmak üzere tüm hayatlarını benim etrafımda kurdular. Ben yatılı okuldayken, beni bir şekilde ziyaret etmedikleri bir tatile nadiren çıkıyorlardı. İki yıl önce Londra'dan başlayıp Fransa'dan geçerek İsviçre'de sona erecek ve büyük rekabet maçlarımızdan birini izlemeye gelecekleri bir yolculuk yapmaya karar verdiler."

"Fransa ve İsviçre sınırında, beni izlemeye gelmelerinden iki gün önce, arabaları yağmurda kontrolden çıktı.

ve bir ağaca çarpmışlar. İkisi de çarpmanın etkisiyle öldü."

"Onlarla en son konuştuğumda beni Dijon'dan FaceTime ile aradılar. Hardal tadımı yapıyorlardı, gülüyorlar ve eğleniyorlardı. Keşke onları ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilseydim ama söylemedim. Keşke onlara veda edebilseydim."

Sertçe nefes alıyor ve sonunda başını çevirip bana bakıyor. Gözlerinde nem var ama onu bastırmaya çalıştığını söyleyebilirim.

"Bu benim futbol hikayem. Artı biraz daha fazlası."

Elini uzatıp benimkini bir kez sertçe sıktı ve sonra bıraktı.

o.

"Sana ne kadar üzgün olduğumu zaten söyledim, bu yüzden tekrar etmeyeceğim çünkü ben

Eminim şu anda duymak istediğin şey bu değil, ama sadece gerçekten harika ebeveynler olduklarını söylemek istiyorum. Onlara sahip olduğun için çok şanslısın."

"Öyleydim." Yanıtını takdir ederek cevap veriyorum.

Kederin yükü, başkalarının üzüntü ve ıstırabını taşımak zorunda kalmadan da yeterince ağırdır.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim. Eğer daha fazla konuşmak istersen ben buradayım." Aceleyle eklemeden önce, "Bilirsin, arkadaştan arkadaşa." diyor.

Bu konuşmayı tanıdık, daha güvenli bir alana geri döndürmek için farkında olmadan açtığım için minnettarım.

"Sakin ol, yalnızız. Kimseyi benimle ilgilenmediğine ikna etmek zorunda değilsin."

"Hayal görüyorsun."

"Aslında son derece hedef odaklı biriyim."

Ayağa kalkarken bana attığı göz devirmesine göbekten gülüyorum ama kahkahalarım çabucak sönüyor.

Henüz bunun bitmesine hazır değilim.

"Peki ya sen?"

"Hmm?" Bana bakmak için dönerek soruyor.

"Futbol hikayen nedir?"

"Duymak ister misin?"

"Evet, istiyorum."

Tekrar yere yerleşiyor ve renk değiştirmeye başlayan gökyüzüne bakıyor.

"Sanırım ben de senin gibi en baştan başlayacağım." Diyor ve sesinde bu hikayeyi anlatmaya alışık olmadığını duyabiliyorum.

Ya da belki de kimse ona sormamıştır.

"Babam ben doğmadan önce ölmüş. Annemle babamın evliliğiyle ilgili çelişkili haberler duydum - bazıları birbirlerine deli gibi aşık olduklarını, bazıları ise her iki tarafın da fiziksel şiddet uyguladığı zehirli bir ilişki olduğunu söylüyor. Bence her ikisi de aynı anda doğru olabilir. Gerçeği tam olarak bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da babam öldüğünde annemin dağıldığıdır."

"Uyuşturucuya yöneldi - ot, kokain, eroin, aklınıza ne gelirse - ve sonra erkeklere yöneldi. Kendimi bildim bileli onunla yaşadığım hayatı bu şekilde özetleyebilirim."

"O bir bağımlı. İstediğini elde etmek için yalan söyler, hile yapar ve çalar, kendi kızına bile. Satıcısından bir ons alabilmek için bana yaptığı pisliklere inanamazsınız. Ona güvenemem, hiçbir zaman da güvenemedim ve bu onun dönen erkek arkadaşlarını hesaba katmadan önceydi. Her zaman bir ilişki içinde olması gereken türden bir insan, aksi takdirde aşağı doğru sarmal daha da kötüleşiyor."

"Ve bir şekilde her zaman, *her zaman* en kötü adamları, toplumun gerçek belalarını seçmesi dışında bunda yanlış bir şey yok. Korkunç, iğrenç adamlar, genellikle onun gibi bağımlılar, aynı zamanda yalan söyleyen, aldatan ve çalan, üstelik canları istediğinde onu dövmeyi de ihmal etmeyen adamlar. Ve bunu sık sık yapıyorlar çünkü dünyadaki yerinize duyduğunuz öfkeyi, dudağı kan içinde ve gözleri göremeyecek kadar şişmiş olsa bile sizden uzaklaşmayacak kadar ilgi bekleyen çaresiz bir kadından çıkarmanın daha iyi bir yolu var mı?"

"Size sadece bağlam için söylüyorum," diye ekliyor, "Çünkü ev benim için bir yuva değildi. Kendimi uzak tutmam gereken bir şeydi. Annemi seviyorum, yaşadığı acıyı anlıyorum, sevdiğiniz birini kaybetmenin acısının kolayca aşılamayacağını tahmin edebiliyorum, bu yüzden onunla çok fazla empati kuruyorum. Ama yakın değiliz, bir anne-kız ilişkimiz yok."

"Ailen her zaman senin yanındayken, o hiçbir zaman benim yanımda olmadı. Asla da olamayacak çünkü temizlenmeyecek. Adsız Alkolikler'e gitmiyor ve özel bir programı karşılayamam, karşılayabilsem bile gideceğini sanmıyorum."

"İşte bu yüzden Bellamy'nin annesi Trish benim için ikinci bir anne gibidir. Eve gidemeyeceğimiz belli olduğunda benim ve kardeşim Nolan'ın istediğimiz sıklıkta yatıya kalmamıza izin verdi. Beni besledi, giydirdi, kısaca beni o büyüttü."

"Bellamy ve Trish hayatıma girmeden önce, eve gitmek zorunda kalmamak için futbola yöneldim. Bazı çocuklarla parkta futbol oynamaya başladım ve sadece ben ve çocuklar olana kadar yıllarca orada oynamaya devam ettim. Dersler için hiç paramız yoktu - olsa bile onlara gitmezdi - bu yüzden bir süre çoğunlukla kendi kendime öğrendim. Sonunda birlikte oynadığım bir çocuğun yerel bir kulüple bağlantısı olan babası tarafından keşfedildim. Bana oynamaya devam etmemi ve lise takımıma katılmadan önce ortaokulun sonuna kadar ihtiyacım olan koçluğu almamı sağlayan bir burs verdiler."

"İşte benim hikâyem bu. Futbol benim her şeyim. Beni fiziksel ve zihinsel olarak güçlü kıldı. Bana sportmenliği, stratejiyi, disiplini ve nasıl iyi bir takım arkadaşı olunacağını öğretti. Beni istikrarsız bir ev ortamından uzak tuttu ve daha iyi bir yaşam için bana bir yol verdi ve bu yüzden buradayım."

Sessiz kaldım, az önce bana verdiği bilgiyi sindirmeye çalışıyordum.

Bu noktaya kadar hepimizden daha zor bir hayatı olduğunu biliyordum ama bu kadar karmaşık olduğunu fark etmemiştim.

İstatistiksel olarak büyük olasılıkla çıkmaz bir hayattan, geleceğinin olasılıklarla parladığı bir hayata tek başına pençesini geçirmişti.

Az önce bana açıkladığı her şeyi fark ettiğinde utançtan olduğunu düşündüğüm bir şekilde gözleri açılıyor.

"Özür dilerim, sana bunları söylemek istememiştim." Yanaklarında hafif bir kızarıklıkla, "Bahse girerim bu bana olan takıntını soğutmuştur, ha?" diyor.

Hayal mi görüyorum yoksa sesinde bir belirsizlik ve dehşet mi seziyorum?

"Niyetin bu muydu?" Ona soruyorum, "Eğer öyleyse, fevkalade başarısız oldu. Şu anda seni çimlerin üzerinde yüzüstü becermekten beni alıkoyan tek şey, benim olmanı ve bunu yaptığımda sadece benim olmanı istemem."

"Uyuşturucu, şiddet ve yoksulluk senin eğilimin falan mı?" Bir önceki cevabım olan mayın tarlasından dikkatle kaçınarak söylüyor.

"Bana bütün bir kıtaya güç verebilecek kadar iradeli, güçlü ve cesur bir kızın hikayesini anlattın. Ben de öyle duydum."

İltifatımdan memnun bir şekilde yanaklarının güzelce renklenmesini izliyorum.

Ona olan ihtiyacım sikimde ve şakağımda zonkluyor ve onun bu daha yumuşak, daha savunmasız tarafını görmek hiç yardımcı olmuyor.

Ayağa kalkıp kıçımdaki kirin ve otların tozunu alırken onun da aynısını yapmasını izliyor, yüzümü ne zaman toprağa gömebileceğimi hayal

ediyorum.

Fısıltıyla 'teşekkürler' diyerek kabul ettiği çantasını ona uzattım ve kendi çantamı aldım.

"Seni bırakayım." Tekrar söylüyorum, ses tonum soru ile rica arasında bir yerde.

Başını sallamadan önce bir an tereddüt eder gibi görünüyor, sonra daha iyi düşünüyor.

Daha önce ikimizin de en derin, en karanlık sırlarımızı birbirimize açmamızı sağlayan güvenli alanın büyüsü bozuldu. Şimdi güvenli bir şekilde savunmasının arkasına çekiliyor.

"Hayır."

"Geç oldu."

"İyi olacağım."

Söylediklerini onaylayarak çenemi eğiyorum.

Nasıl veda edeceğimizden emin olamadan bir süre birbirimizin önünde garip bir şekilde duruyoruz.

Genelde yaptığımız bir şey değil.

Sonunda bir şeye karar vermiş gibi görünüyor, kollarını hafifçe açıyor, bana doğru yürüyor ve sarılıyor.

Eminim sarılmak teoride ona güvenli bir veda gibi gelmiştir ama şimdi tamamen bana yaslanmış durumda ve tüm vücudunu hissedebiliyorum.

Kıvrımlarının şeklini hissedebiliyorum.

Bana yaslandığında onu nasıl cüceleştirdiğimi. Başının tepesi çeneme bile ulaşmıyor.

Açıklanamaz bir şekilde, hayatımda yaşadığım en masum fiziksel temasın sarhoşuyum ve gergin bir bakire gibi pantolonuma boşalmak üzereyim.

Thayer yanağını göğsüme bastırabilmek için hafifçe kayıyor ve bu hareketin sonucunda sikime sürtünüyor.

Öfkeli, sert sikim şortumun bandına sürtünüyor. Şaşırmış bir şekilde durdu.

Bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için beklerken tüm dünya etrafımızda titreyerek duruyormuş gibi hissediyorum.

Çekingen bir tavırla tekrar yer değiştiriyor ve kalçalarını aletime sürtüyor. Sonunda onun ilgisini çektiği için çok mutlu bir şekilde seğiriyor ve gözlerim kapanıyor.

Elim beline düşüyor, parmaklarım formasıyla kaplı tenine giriyor ve ona çıplak dokunmak için veremeyeceğim hiçbir şey yok.

Onun içinde geçirdiğim zamanın izlerini vücudunun her yerinde bırakmak için.

Onu kendime daha da yaklaştırmak için tutuşumu kullanıyorum. Dudaklarından şaşkın bir nefes çıkarken ağzı küçük bir 'o' şeklini alıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Homurdanıyorum. Uyarılmışlık sesimi neredeyse tanınmaz hale getiriyor.

"Bunu yapmak istememiştim."

"Yalancı." Törpülüyorum, diğer elim boynuna dolanarak onu yerinde sabitliyor, böylece başını benden çeviremiyor.

Başparmağım nabız noktasına bastırarak kalp atışlarını hissediyor.

Bu hareketle göz kapakları yarıya indi, gözlerinin altından şaşkınlıkla bana bakıyor. Şehvet şu anda kafasını o kadar karıştırmış ki, istediğim her şeyi yapmama izin vereceğini biliyorum.

Sadece... dokunuşuma *teslim oluyor.*

Mırıldandığım bir lanetle onu bırakıp geri çekiliyorum.

Aletimden şortumun içine akıyor. Kendimi mümkün olan en az rahatsız edici pozisyona ayarlarken inliyorum, ki bu pek bir şey ifade etmiyor.

Gözümün ucuyla Thayer'ın far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donmuş bir halde beni izlediğini görüyorum.

Az önce çizgiyi ne kadar zorladığının farkına varır. "Evine git. "Eğer burada kalırsan, tüm sorumluluk sana ait olacak.
sana yapacağım şey için."

Akıllıca davranarak çantasını almayı ve sahadan geri dönmeyi seçer.

"Yarın görüşürüz." Telaşla, "Saat için sana mesaj atarım." dedi.

***

OceanofPDF.com

13

Thayer

Bu ne lan, bu ne lan, bu ne lan.

Sahadan koşarak çıkarken kendi kendime bunu söylüyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, vücudumdaki adrenalin başımı döndürüyor.

Geçici delilik iddiasında bulunacağım.

Ona bu şekilde sürtünmek için tek geçerli sebebim bu, onu kuru kuru becermekten başka bir şey yapamıyorum.

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve geçmişi düşünürken inledim. Bu sabah sinirliydim ama sahaya çıktığım anda bu kötü ruh hali buharlaşmıştı.

Sonra gerçekten zorlu, gerçekten tatmin edici bir antrenman yaptık. Ve sonra bana iltifat etti.

Birkaç oyunumu övmüştü ve ben de beni tekrar övmesini umarak, bir kez daha ilgisinin tadını çıkarmayı umarak zorlamaya devam etmek için yeni bir enerji bulmuştum.

Eğer bir övgü sapkınlığım olduğunu bu şekilde keşfedersem, çok kızacağım.

Sonra savunmasız davranmış, ailesini ve neden futbol oynadığını anlatmıştı. Onun bu konuda konuşmasını duymak mideme komik bir şey yapmıştı.

Hayatımızdaki rolü hakkında da aynı şekilde, eşit derecede saygı ve hürmetle konuşuyoruz.

O anda, kendimin bir versiyonuyla konuşuyormuşum gibi hissettim. İkimiz de kendimizi açmıştık ve eminim ki pek çok kişiye nasip olmayan bir parçamızı sunmuştuk.

insanlar biliyor. Veda etmeden ayrılmak garip hissettirmişti.

Ama Rhys gibi birine nasıl veda ettiniz?

Meğer sarılmakla olmuyormuş, çünkü kollarımı beline doladığım ve bedenimi ona yasladığım anda beynim kısa devre yapmıştı.

Vücudunun büyüklüğünü, göğsünün ve karnının sert düzlemlerini, kucaklamasının sıcaklığını hissettiğimde şehvet karnıma yumruk atmış ve neredeyse dizlerimi kesmişti.

İlk hatam onu orada kesmek yerine daha da yaklaşmak olmuştu.

Çünkü bunu yaptığımda, onun sert sikinin uzunluğuna sürtündüm.

Hissettiğim şey bir şeyse, onun devasa, zonklayan horozu. Alt karnıma doğru nabız gibi atıyor, dikkat istiyordu ve işte geçici delilik burada başlamıştı.

İçimi kasıp kavuran çılgın şehvetin yoğun sisi arasında değil de mantıklı bir şekilde düşünemeden ona sürtündüm.

Rhys'in belimi ve boğazımı sıkan elleri ıslaklığın merkezime doğru akmasına neden olmuştu. Ona birkaç kez daha dokunsam hemen boşalacaktım.

O an benden daha güçlüydü.

Aptalca. Çok aptalca.

Golf arabalarından birine atlayıp otoparktan Pen'e doğru yola çıkıyorum, düşüncelerim hâlâ karmakarışık.

Carter'ı arayıp ne yaptığımı söyleyeyim mi?

Hiçbir şey olmadığı, hiçbir şey ifade etmediği halde onu bu şekilde incitmeye değer mi? Eğer açıklarsam, göründüğünden daha kötü olur. Sadece bir sarılmaydı.

Gerçekten pis, uygunsuz bir sarılma.

Golf arabasını park edip indiğimde, Rhys'in hareket etmeyen arabasını uzaktan fark ediyorum.

Beni eve kadar takip etmiş olmalı.

Direksiyonun arkasında onu seçemeyeceğim kadar uzakta ama o olduğunu biliyorum. Arabayı sürmeden önce anahtarımı ön kapıya koymamı ve kapıdan içeri adım atmamı izliyor.

Eve geldiğimde telefonumu kontrol ediyorum ve okunmamış birkaç mesajım olduğunu fark ediyorum.

Rhys: Dur işaretleri bir öneri değildir, biliyorsun.

Rhys: Yarın görüşürüz. Aynı saatte.

Mesajı beğenme tepkisiyle yanıtlıyorum ama başka bir yanıt göndermiyorum. Birkaç dakika sonra başka bir mesaj geliyor.

Rhys: Bu gece kendine dokunduğunda beni düşün.

Rhys: Parmaklarımın, dilimin ve aletimin o tatlı amcığın içine girdiğini düşün.

Rhys: Olacağımı biliyorum.

Mesajlarını okurken yüzüme ve damarlarıma sıcaklık yayılıyor. Doğruca odama gidiyorum, kapıyı kapatıp kilitliyorum ve kendimi yatağa atıyorum.

Suçluluk ve şehvet içimde savaşıyor, egemenlik için mücadele ediyor.

Cinsel hayal kırıklığı, beni tamamen çılgına çeviren, kaşınamaz bir kaşıntı gibi hissettiriyor.

Gözlerimi her kapattığımda tek görebildiğim, kazara ona çarptığımda gözlerinin nasıl kaydığı.

Kasıtlı olarak ona sürtündüğümde nasıl da kötü niyetle kararmışlardı.

Beni yakaladığında sesi çok acı vericiydi, tonu ondan daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Eğer orada kalsaydım, beni becereceğinden hiç şüphem yoktu.

Acımasız, öfkeli ve dağınık olurdu ve ben her dakikasını severdim.

Elim karnımdan aşağıya, şortumun ve iç çamaşırımın altından geçip şişmiş amımın üzerine gidiyor.

O kadar ıslağım ve ihtiyaçtan damlıyorum ki, kıç yanaklarımın arasından damladığını hissedebiliyorum.

Dokunuşum klitorisimin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor ve neredeyse yerimden sıçrıyorum. O kadar uyarılmış ve hassasım ki, beni uçurumun kenarına göndermek için fazla bir şey gerekmeyecek.

Parmaklarımı girişime ulaşana kadar merkezimde gezdiriyorum. Birini içeri kaydırırken, sıkı duvarlarımın parmağımı nasıl kavradığını ve gitmesine izin vermeyi reddettiğini görüyorum.

Parmağımı içeri ve dışarı pompalamaya başladığımda avucum klitorisime sürtünüyor. Carter'ı düşünmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Yapamam.

Hayal kırıklığı içinde ağlamak istiyorum.

Düşüncelerim Rhys'e dönüp duruyor. Şeytani gülümsemesi, baştan çıkarıcı sesi, güçlü elleri.

Diğer elimi klitorisimi ovmak için getiriyorum. Kendime dokunurken nazik olmaktan başka bir şey yapmıyorum, hayal kırıklığımı bedenimden çıkarıyorum.

Bana dokunduğunda gözlerindeki delirmiş bakışı düşünüyorum. Dalganın tepesine çıktığımda ayak parmaklarımın zevkle kıvrılmasına neden olan bir intikam vaadi var.

Şimdi parmağımı amıma sokuyor, ulaşamayacağımı hissettiğim orgazmı umutsuzca arıyorum.

Ve sonra, sanki o da odadaymış gibi, Rhys'in sesinin kulağıma "merhaba aşkım" diye fısıldadığını hayal ediyorum ve dalga ani ve güçlü bir şekilde çöküyor.

Artçı sarsıntıları atlatırken bacaklarım titriyor, bedenim elektrikleniyor.

Şehvet aradan çekilince, parmağımı pantolonumdan çıkarırken utanç beni hemen vuruyor. Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Kendimi kontrol edemediğim için utanıyorum.

Yastıkların altında, attığım yerde telefonumu arıyorum. Carter'la konuşmam lazım.

Özür dilemem gerekiyor.

Ekrana dokunuyorum ve cevapsız bir mesaj görüyorum.

Rhys: Bir dahaki gelişinde dilimde olacak.

Çılgınca etrafıma bakıyorum ama tabii ki burada
değil. Bunu bilmesine imkan yok.

Yapabilir mi?

Titreyen parmaklarım Carter'ın ismine dokunduğunda ve hat çalmaya başladığında tüm konuyu siliyorum.

"Hey, bebeğim."

Telefonu açtığında, önümüzdeki birkaç gün boyunca telefonda kovalamaca oynamak zorunda kalmayacağımızı bildiği için anında rahatlıyor.

"Selam," diye cevap veriyorum, "Nasılsın?"

"Güzel. Şu anda Tony'nin evinde takılıyorum. Ya sen?"

"Aynen." "Yani ben de iyiyim." diye mırıldandım.

"Bu harika- Hayır, sola git. Sola git!" Dedi, aniden telefona bağırarak. "Üzgünüm bebeğim. Fortnite'ta Tony'nin yerime geçmesine izin verdim ve her şeyi mahvetmesini izliyorum. Sonra konuşabilir miyiz?"

"Ah, tabii." "Ben de şimdi konuşabileceğimizi umuyordum." dedim.

"Üzgünüm, bebeğim. Şu an uygun bir zaman değil. Yarın konuşabiliriz, söz veriyorum." "Tony, sanki bu sabah oyun oynamayı keşfetmiş gibisin. Ne *yapıyorsun*?"

"Bekle Carter, telefonu kapatmadan önce," diye aceleyle ekliyorum, umarım çoktan kapatmamıştır. Bana hoşça kal bile dememesi bir ilk olurdu ama bu noktada şaşırmazdım. "Annemi görmeye mi gittin?"

Annemle neredeyse bir haftadır konuşmuyordum, bu bizim için alışılmadık bir durum değil ama yine de iyi olduğundan emin olmak istedim. Kardeşim kız arkadaşının ailesinin evinde yaşıyordu ve üstelik güvenilmezliğiyle nam salmıştı, bu yüzden birkaç gün önce Carter'a mesaj atarak mümkünse uğramasını rica ettim ve o da mesajı onayladı.

"Hayır, yapmadım. Üzgünüm, bebeğim." Dedi ve ben bu sözleri duymaktan gerçekten yorulmaya başladım. "Okul, basketbol ve diğer şeylerle çok meşguldüm."

"Şu anda Tony ile video oyunları oynuyorsun."

"Evet, ama- Tony, o bir süreçten geçiyor, biliyorsun. Şu anda etrafında arkadaşlara ihtiyacı var."

Sözleri karşısında kızgınlığım öfkeye dönüştü. Ondan basit bir iyilik istemiştim, isteseydi yarım saatte yapabileceği bir iyilik.

Oraya git, annemi kontrol et, iyi olduğundan ve şu anki beleşçi erkek arkadaşı Mitch'in etrafta olmadığından emin ol ve git.

Ortaya çıkması ne kadar hızlı olduysa, öfke bedenimi terk etti ve yerini çok daha ölümcül bir duyguya bıraktı.

Hayal kırıklığı.

Benimle ilgili herhangi bir şeye öncelik vermenin onun için neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum, özellikle de çok fazla şey istemediğimi hissettiğimde.

"Benim de sana ihtiyacım var. Beni hatırladın mı, kız arkadaşını?"

"Elbette bebeğim. Ama sen çok uzaktasın-" Cümlesinin geri kalanını duymazdan geliyorum, bulacağı bahaneye karşı sağır oluyorum.

"Seninle tartışmak istemiyorum. Lütfen sadece annemi görmeye gitmeye çalış, tamam mı?"

"T a m a m d ı r , bebeğim. Söz veriyorum." Konuyu k a p a t t ı ğ ı m i ç i n rahatlamış olduğu her halinden belli. "Seni seviyorum, sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Elbette." Ben de ona "Hoşça kal." dedim.

Telefonu kapattım ve sinirli bir şekilde yatağa fırlattım.

Boşaldığımda serbest kalan tüm gerginlik vücuduma geri akıyor.

Neden telefonu her açtığımda bir yabancıyla konuşuyormuşum gibi hissediyorum?

***

Ertesi gün Rhys ile buluştuğumda, dünü kabul etmiyorum ve aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde o da bu konuyu açmıyor. Antrenman planına atlıyor ve her zamanki odaklanmamız ve tek fikirli konsantrasyonumuzla alıştırmalara başlıyoruz.

Önümüzdeki hafta boyunca programım çok yoğun olacak. Dersler, takım antrenmanları, Rhys ile bireysel antrenman seansları ve oda arkadaşlarımla yaptığım tüm sosyalleşmeler arasında tükenmiş durumdayım.

Ama ben mutluyum.

Oyunlara tepki verme şeklimde, rakibimin hareketlerini okuma biçimimde ve dayanıklılığımda gelişmeler görmeye başladım.

En iyi değişiklik ise kendime olan güvenim. Açıkçası yeni bir ekibe katılmanın yarattığı kültür şokunun kendime olan inancımı ne kadar sarstığını fark etmemiştim.

Yavaş ama emin adımlarla 100'e çıkarıyorum, Rhys'in
Yardım et.

Birlikte geçirdiğimiz zaman bana şunları gözlemleme fırsatı verdi
Onu. Elbette gizlice, çünkü beni ona bakarken yakalarsa, bunu yaşamama asla izin vermez ve egosu zaten yeterince büyük.

Futbol konusunda ciddi olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Sahada hayat bulan farklı bir yönü var.

Gülümsemesine rastlamak zordur, tüm dikkatini en iyi olmaya adamıştır.

En iyi oyuncu, en iyi kaptan, en iyi koç.

Bu kadar uyumlu olmamız beni şaşırtıyor. Bedenlerimiz aynı şekilde hareket ediyor, beyinlerimiz bir oyuna genellikle benzer tepkiler veriyor.

Bunun bir kısmı onun bana koçluk yapmasından kaynaklanıyor ama aramızda doğal bir kimya var.

Acaba fark etti mi?

Muhtemelen biz oynarken kendini bu kadar kaptırmaz.

Oyununda, şakacı gülümsemeleri ve kaygısız kişiliğiyle çelişen bir yoğunluk seviyesi var.

Bu bana onun beni kovaladığı vahşeti hatırlatıyor. Bu düşünce midemde bir beklenti yaratıyor.

Geçtiğimiz hafta boyunca, her zamanki flörtöz şakalaşmalarına eskisi gibi büyük bir iştahla devam etti.

Aramızdaki temel fark, daha fazla fiziksel karşılaşma yaşamamış olmamız. Bana dokunmamaya dikkat ediyor, sanki benim ona gelmemi bekliyor.

Ama takım antrenmanları sırasında onu sahanın öbür ucundan bana bakarken yakalıyorum.

Ona bakmak için döndüğümde, b a k m ı y o r m u ş gibi yaparak gözlerini kaçırmasını bekliyorum.

Asla yapmaz.

Orada duruyor, beni seyretme şeklinden utanmıyor. Bazen ukalaca el sallıyor.

Dudaklarımın kenarında beliren aptal gülümsemeyi görmeden önce arkamı dönmem gerekiyor.

Bugünkü seansımızda özellikle günahkâr görünüyor. Şu anda ellerini kalçalarına dayamış, nefes almaya çalışırken ağır ağır nefes alıyor.

Gözlerim ellerine takılıyor, damarlı ve iri ve birkaç gümüş yüzükle süslenmiş.

Boynumdaki deri, onun güçlü kavrayışıyla sıkılmış olmanın anısıyla karıncalanıyor.

Eline karşı yutkunma hissi, sıkarsa, birazcık baskı uygularsa nefes alamayacağımı bilmek.

Elleri formasının ucuna gidiyor, etek ucunu tutuyor ve alnındaki teri silmek için yukarı kaldırıyor.

Bu hareket karnının ve göğsünün genişliğini ortaya çıkarıyor ve boğazımda tükürük kurumasına ve karnımın alt kısmında ısı birikmesine neden oluyor.

Kaslı karın kasları, kaslı göğsüne kadar zayıf ve belirgin bir şekilde karın bölmesi boyunca dalgalanıyor.

Teni serin güneşin altında altın gibi parlıyor, göbek deliğinden başlayıp şortunun bel bandının altında kaybolan ince bir şerit dışında tüm gövdesinde kıl yok.

Bir erkeğe benziyor.

Bir an önce ağzıma almak istediğim bir tane.

Tamam. Tamam. Tamam. *Tamam.* Bu kadar yeter.

Onun hakkındaki düşüncelerimin uygunluktan tamamen deliliğe doğru bu kadar hızlı ilerlemesi beni endişelendirmeye başladı.

Bu kirli düşüncelerden kurtulmak için gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırıyorum ve kendimi Rhys'in gözlerine bakarken buluyorum.

Sanki onu izlediğimi fark etmiş gibi yüzünde bilmiş bir gülümseme var, bu yüzden hızla gözümü kaçırıyorum ve ekipmanları çantalara geri koymakla meşgul oluyorum.

***

OceanofPDF.com

14

Thayer

"Hayır."

"Öyleydin."

"Değildim.

"Hadi, itiraf et. Daha önce beni kesiyordun." Rhys'in yüz ifadesi krema yemiş kedi gibiydi. "Gördüğün şeyden ne kadar hoşlandığını söyle."

Koç'un ofisinde ödünç aldığımız topları, konileri ve ağırlıkları geri koyuyoruz.

Beni fark ettiğini anladığımda Rhys onu izlediğime dair bir yorum yapmadı. Antrenmanı birkaç sprint çalışmasıyla bitirdik ve bundan bahsetmeyeceğini ve yara almadan kurtulacağımı düşündüm.

Bu kadar kolay bırakmayacağını bilmeliydim, piç herif.

"Her yere taşıdığınız o devasa egonun ağırlığıyla dik durabilmeniz bir mucize."

Koç'un kapısını açarken homurdanıyor ve koridora ilk benim girmeme izin veriyor. "Beni dik durmaktan alıkoyan büyük şeyler hakkında konuşmak istiyorsan, başka bir vücut parçası hakkında konuşmalıyız."

Asansör için çağrı düğmesine basıyorum ve kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Ölçüsünü belirtmek için iki elini göğsünün önünde birleştiriyor. Kabaca 9 inç olduğunu söylemek istiyorum.

Ellerine bakıyorum, sonra da dudaklarına ukala bir sırıtışın yerleştiği yüzüne dönüyorum.

"Çok büyük," diyor, "Bazen bu yüzden öne doğru atılıyorum."

Asansöre doğru yürürken gözlerimi deviriyorum, bu tepkinin yanaklarımın kızarmasını, kirli zihnimin hemen sarılmamızı düşünmesini örteceğini umuyorum.

Çünkü hissettim, *onu* hissettim. Yalan söylemediğini biliyorum.

"Eğer bana inanmıyorsan, sana göstermekten mutluluk duyarım." Bana doğru birkaç adım atıyor ve beni asansör duvarına yaslanmaya zorluyor. "Daha önce beni incelediğine göre resmi senin için tamamlayabilirim."

"İyiyim, teşekkürler- oh, lanet olsun."

Sözlerim asansörün sarsılmasıyla aniden kesildi. Asansör bir, iki kez sallanıp katlar arasında dururken, ışık birkaç kez uğursuzca yanıp sönerken ikimiz de şok içinde donup kalıyoruz.

Hemen korku boğazımı tıkıyor ve nefesimi çalıyor.

"Ne oluyor lan?" Rhys haykırıyor, benden uzaklaşıp panele doğru dönüyor ve acil çağrı düğmesine basıyor.

Kıçım yere çarpana kadar duvardan aşağı kayıyorum, korku bacaklarımı jöleye çeviriyor ve ağırlığımı taşıyamaz hale getiriyor.

Bu sırada Rhys sinirli bir ses çıkarıyor ve düğmeye tekrar basıyor. "Bu şeyin çalıştığını sanmıyorum," diyor bana doğru dönerken, "Beklemek zorundayız- Ne-? Sorun nedir?"

Birden önümde tek dizinin üzerine çöktü ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Bir çarşaf kadar beyazsın. Neyin var?" Alnıma dokunarak tekrarlıyor.

Titremeye başladığımda vücudum ürperiyor. Kalp atış hızımı düzenlemeye çalışarak burnumdan düzenli bir şekilde nefes alıp ağzımdan veriyorum.

"Hiçbir şey." Ona utanarak söyledim.

Bu yanımdan nefret ediyorum. Güçlü değil, zayıf olan parçamdan.

Klostrofobim düzenli bir sorun değil - örnek olarak, İsviçre'ye gelmek için uçan bir sardalya kutusunda dokuz saat oturabildim - ama ortaya çıktığında, beni her zaman dizlerimden kesiyor.

"Thayer." Uyarıyor.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Yüzümü tuttuğu yerden silkeleyerek söylüyorum.

Ya da en azından deniyor çünkü eli çenemi kavramak için aşağı iniyor ve beni yerimde sabitliyor.

"Söyle bana." Emrediyor, sonra daha yumuşak, "Bana sorunun ne olduğunu söyle, aşkım."

Hiç yardımcı olmuyor. Bana 'aşkım' demesi kalp atışlarımı dengelemeye çalıştığım anda canlanmasına neden oluyor.

Avuçlarım terli ve şortumun kıvrılmış kumaşını ölümüne kavrıyor.

"Bazen saklanmak zorunda kalıyordum." "Annemin erkek arkadaşlarından yani. Bağırmaya, bir şeyler fırlatmaya başladıklarında dolabıma saklanırdım ve sesler kesilene kadar saatlerce orada kalırdım."

Boğazımdaki topun etrafında yutkunuyorum ve başparmağı çenemin çizgisini okşamaya başlıyor, bu jest güven verici.

Üzerimde sakinleştirici bir etkisi var, az önceki paniği bastırıyor.

"Bana hiç zarar vermediler. Ben sadece... bu yüzden kaçışı olmayan dar alanlarda sıkışıp kalmaktan hoşlanmıyorum." Umursamaz bir omuz silkmeyle bitiriyorum. "Ben iyiyim, gerçekten iyiyim, sadece bu asansöre çok dramatik bir tepki veriyorum, hepsi bu."

Eğer gözler insanları canlı canlı yakabilseydi, sanırım bu asansörde benden bulabilecekleri tek şey altımdaki halıda kıçımın yanık izi olurdu.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, göz teması o kadar güçlü, o kadar büyüleyici ki, ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissediyorum.

Sözünü aniden kesiyor ve şortunun cebine uzanıp telefonunu çıkarıyor.

Telefonu kulağına götürmeden önce birkaç dakika uzaklara bakıyor ve çalarken beni izliyor.

Sonunda biri telefonu açıyor ve Rhys'in kusursuz Fransızca konuştuğunu o zaman anlıyorum çünkü telefonu kapatıp cebine geri koymadan önce bu dilde bir dakika süren bir konuşma yapıyor.

"Arayan Fred'di, belediye başkanı. Öncelikli olarak bizi almaları için itfaiyecileri gönderecek, on dakika içinde buradan çıkmış olmalıyız."

"Belediye başkanını mı aradın?"

"Eğer bu kapıları kesip açabilseydim ve seni kendim çıkarabilseydim, çıkarırdım." Ses tonundaki soğukluk hararetli sözleriyle çelişiyor.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden güvenli bir şeyle yetiniyorum. "Merak etme, bekleyebilirim."

Bununla alay ediyor ve dizlerini geriye doğru çekerek önüme oturuyor. Elleri güven verici bir şekilde kollarımı sarmak için yukarı kalkıyor.

"Arkamı döndüğümde yerde titriyordun, ter içinde kalmıştın ve bir hayalet kadar solgundun. Daha da kötüsü, çok küçük ve korkmuş görünüyordun. Bana neredeyse kalp krizi geçirtecektin." Bir elini göğsüne koyarak şöyle diyor. "Bundan sonra bana 'iyisin' ya da 'bekleyebilirsin' deme, çünkü burada bir saniye daha fazla oturmana izin vermeyeceğim."

Ona sessizce göz kırpıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Zorlukla kontrol ettiği bir öfkeyle konuşuyor, sanki burada kapana kısılmanın benim en kötü kabusum olduğunu bilmek ona fiziksel olarak pahalıya mal oluyormuş gibi.

Etrafındaki aura karanlık ve tehditkâr ve şu anda, fırsat verilirse tüm iblislerimi öldüreceğini biliyorum.

Rahatlatıcı bir hareketle kollarımı ileri geri ovuyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Diye soruyor.

"Evet," diye boğazımı temizliyorum, "Konuşmak iyi geliyor. Aklımı nerede konuştuğumuzdan uzak tutuyor."

"Onları öldüreceğim."

"Kim?" Garip bir şekilde araya girince şaşırarak sordum.

"Erkek arkadaşlar." Cevap veriyor, sesi kesecek kadar keskin. "Dua et de Chicago'ya bir daha adımımı atmayayım Silver, çünkü o piçlerden birine rastlarsam kalbini söküp ona yediririm."

"Mackley-"

"Yapma." Bana kara bir bakış fırlatarak söylüyor. "Bu bir sözdü."

Sesinden ciddi olduğunu anlayabiliyorum. Benimle uğraşan birini gerçekten öldürebilir.

İyi ki Chicago'ya hiç gelmeyecek o zaman.

"Buna gerek yok." Diyorum ve sonra konuyu değiştirmenin yollarını arıyorum. "Daha önce ne hakkında konuşuyorduk?"

"Aletimin ne kadar büyük olduğunu. İstersen o konuya geri dönmekten mutluluk duyarım." Alaycı ve alaycı tarafı karanlığın içinden görünerek söylüyor.

Buna gülüyorum, çok ihtiyacım olan kahkaha göğsümdeki gerginliğin bir kısmını dağıtmaya yardımcı oluyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı duvara yaslıyorum.

"Yine de bana söylediğin için teşekkür ederim."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Geriye doğru çekilmiş, kollarını dizlerine dayamış, karşı duvara yaslanmış oturuyor.

Dizlerimi göğsüme çekmeden önce ben de başımı sallıyorum.

"Bunu bilen sadece iki kişiden birisin." Yarı şaka, yarı ciddiyetle eklemeden önce ona itiraf ediyorum: "Bu sırrı hayatın pahasına koru."

"Bellamy bilmek zorunda. Yani," diyor bana bakarak, "Evdeki salak bilmiyor mu?"

Sanırım bunun bir açıklama olmasını istiyor, ancak daha çok bir soru gibi ortaya çıkıyor.

"Aptal değil ve hayır, değil."

Onayımla birlikte gözlerinde sahiplenme duygusu parlıyor. Denesem bile yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek imkansız olurdu, bundan eminim.

"Nasıl olur?"

Gerçeği söylemeye karar vermeden önce nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. "Güçlü olmak için çok çalışıyorum." Düşünceli bir şekilde duraksamadan önce ona söyledim. "Sanırım insanların beni zayıf görmesinden hoşlanmıyorum."

"Klostrofobinin bir zayıflık olduğunu mu düşünüyorsun?" "Sen buna ne diyorsun?"

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor, tavana bakıyor. "Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın." Bakışlarını tekrar aşağı indirip benimkilerle buluşturmadan önce şöyle diyor. "Bana göre gücün tanımı budur."

Onun sözleriyle mideme bir sancı saplanıyor, korku damarlarımdaki kanı harekete geçiriyor.

İstediği zaman kelimelerle arası iyi.

"Savunmasız olma konusunda da iyi değilsin." Konuşmayı benden uzaklaştırmak için çaresizce ona söyledim.

"Bu doğru mu?" Ses tonu tembelce sorgulayıcı bir şekilde soruyor. "Evet."

"Ne şekilde?"

"Kendini beğenmiş, seksi, komik adam yüzün var. Bence bu gerçekte kim olduğunuzun büyük bir parçası, ancak bunun arkasında gerçekten derin, karmaşık duygulara sahip, dikkatle koruduğunuz ve dış dünyadan uzak tuttuğunuz biri var."

Gülümsemesi genişleyerek tam bir sırıtmaya dönüşüyor. "Az önce bana seksi mi dedin?"

"Gördün mü? Saptırıyorsun." Onu azarlıyorum. "Bana bir şey söyle. Az önce söylediğim gibi, bana gerçek bir şey söyle."

"Neden?"

Sol tarafımdan gelen metalik bir ses beni irkiltiyor.

İtfaiyeciler burada olmalı, bizi dışarı çıkarmanın bir yolunu arıyor olmalılar. Ona dönüp bakıyorum ve gözlerini hiç kaçırmadığını, yoğun bakışlarının hâlâ yüzümde kilitli olduğunu görüyorum.

"Dünyanın geri kalanından tamamen uzakta, metal bir kutunun içine hapsolmuş durumdayız. Az önce sana muhtemelen en derin, en karanlık sırrımı söyledim. Bu asansörde tepki yok, yargılama yok, sadece gerçekler var." Ona söyledim. "Öyleyse burada benimle bir sır bırak."

Bir an beni düşünüyor, o dipsiz lacivert gözleri içimde bir delik açıyor. Sanki hafızasına kazımış gibi yüzümün her santimini incelemesini izliyorum.

"Pekala."

Başımı sallarken beklentiyle midem düğümleniyor.

"Sanırım Bellamy size kütüphanenin yenilenmesi ve ailemin adına yeniden açılması için para bağışladığımı söylemiştir, değil mi?"

"Evet."

Bellamy'nin gözaltı süresini tamamladığı, büyük açılış öncesinde kitapları sıraladığı ve istiflediği yer burası.

"Henüz oraya adımımı atamadım."

Bu kesinlikle şaşırtıcı. Tadilatlar tamamlandı ve anladığım kadarıyla büyük açılışa sadece birkaç hafta kaldı.

Kalbim onun için acıyor.

Anne ve babasını kaybetmenin ve bir yandan onlarsız yaşamayı öğrenirken bir yandan da onların anısını onurlandırmak zorunda kalmanın acısını ancak hayal edebilirim.

Bu, taşınması oldukça zor bir yük.

"Yeniden açılışa gidebilecek misin?"

"Evet. Yapamadığımdan değil. Sadece zamanlama hiç doğru olmadı." Bilinçaltında ayağıyla yere çılgınca bir ritimle vurarak söylüyor.

O kadar basit olmadığını biliyorum. Yeterince zararsız bir görev gibi görünse de, yapılması zor bir şey olmalı.

"Tüm arkadaşların orada olacak. Ben de orada olacağım. Eğlenceli bir gece geçireceğiz."

Ayağa kalkmaya üşendiğim için dizlerimin üzerinde sürünerek ona yaklaşıyor ve elini sıkıyorum.

Yanına oturduğumda kalın bir şekilde inliyor. "Bir daha asla bana doğru böyle sürünme."

Cık cık diyorum, ses ağzımda tıkırdıyor. "Kirpiklerimi kırpıştırıyorum ve sertleşiyorsun, bu benim suçum değil."

"Dikkatli ol." Uyarıyor. "Son bir haftadır bunu istemeyip senin hazır olmanı bekliyorum. Ama beni kışkırtmaya devam edersen, seni duvara dayayıp sikerim."

Elimde değil.

Bu düşünce karşısında dudaklarımı yaladım.

"Tabii ki hoşuna gider," diyor, dudaklarımı ıslattığımı yakalayınca gözlerini arzu bürüyor. "Beni becermek için o kadar çaresizsin ki, sana her dokunduğumda dağılıyorsun. Eminim şu anda sadece boynunu yalayarak, öperek ve ısırarak seni boşaltabilirim."

Onun sözleriyle vücut ısım yükselirken, boynumu nasıl taciz edeceğini anlatarak bile beni boşaltabileceğini düşünüyorum.

Carter. Carter'ı hatırla.

Neden son zamanlarda onu düşünmek için neredeyse kendimi zorlamak zorunda kalıyorum?

Sanki onun, birlikte olduğumuz düşünceleri benden gittikçe uzaklaşıyor.

"Bana aşık olmamak için dikkatli olması gereken kişi sensin, çünkü takıntılı bir şekilde peşimdesin." Ona söyledim.

"Asla olmayacak." Açıkça homurdanıyor. Ona yaralı bir bakış fırlatıyorum.

Sanki bana aşık olmak dünyanın en zor şeyiymiş gibi, bu kadar rahat bir şekilde bunu söylediğini duymak harika hissettirmiyor.

Bir ilişki içinde olduğum için duygularımın incinmesinin benim için saçma bir şey olduğunun farkındayım, ancak bu darbeyi hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Mantıksız davranıyorum ve umurumda değil. Ona sinirlenerek aniden ayağa kalktım.

Bu gerçeküstü anın ona karşı gardımı düşürmesine izin verdiğim için kendime kızdım.

"Buradayız!" Asansör kapılarının diğer tarafından gelen çınlama seslerine doğru avazım çıktığı kadar bağırıyorum.

"Neyin var senin?" "Hiçbir şeyim yok."

"Emin misin? Çünkü az önce itfaiyecilere ölüm perisi gibi bağırdın."

"Bizi buradan çıkarmaya çalışıyorum. Mutlu olmalısın, birkaç dakika içinde benden uzakta ve sevdiğin insanların yanında olacaksın." "Sevgi" kelimesine vurgu yaparak söylüyorum.

***

OceanofPDF.com

15

Rhys

Anlayışım arttıkça yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Sana aşık olmanın asla gerçekleşmeyeceğini söylediğim için mi kızgınsın?"

Öfke gümüş saçlarını elektriklendirerek ışıl ışıl görünmesini sağlıyor.

"Bunu umursadığımı bir an bile düşünme." Bana bakarken kollarını göğsünde kavuşturarak tükürdü. "Bu prensip meselesi. Bunu söylemen çok kaba, sanki sevilmez biriymişim gibi konuşuyorsun."

"Thayer."

Kapıya doğru geri döner. "Buradan çıkmam gerek." "Thayer." Onu uyarıyorum.

"Yardım edin! *Aidez-moi,* lütfen." Vasatın altında bir Fransızcayla deniyor.

Onu teorik olarak sevip sevmediğim konusunda bu kadar üzgün olduğu düşüncesiyle karnımda yayılan sıcaklığı görmezden geliyorum.

Onu çözmeye düşündüğümden daha yakın olabilirim.

"Hiç aşık olmadım ve aşık olmayı da hiç düşünmüyorum." Bu kavramın onu neden bu kadar rahatsız ettiğini daha fazla araştırmama nezaketini göstererek ona söylüyorum.

Bu onun dikkatini çeker.

Bana doğru dönüyor, gözleri beni içine çekerken daralıyor.

"Aşka inanmıyor musun?" Kuşkulu ses tonu, bu düşünceyi ne kadar saçma bulduğunu anlatmak istiyordu.

"Hayır, ben buna inanıyorum. Aşkın ne kadar güçlü olabileceğini gördüm." Ona ses tonumun anımsatıcı olduğunu söylüyorum. "Ama bence bu yumuşak bir nokta, bir zayıflık. Bu kadar kolay kırılabilir bir kabukta yaşayan, öldürülmesi bu kadar kolay olan ve bu kadar tehlikeli bir dünyada dolaşan birine kalbini teslim etmek. Her şeyinizi o kişiye veriyorsunuz ve o ölüyor ve size hiçbir şey kalmıyor. Daha önce olduğun kişi bile değilsin." Ona söyledim. "Bunu bir kez ailemle yaşadım, bir daha asla yaşamak istemiyorum."

Ağzı düzleşiyor, bana bakarken yüzünde empati dolu bir ifade beliriyor. "Neden böyle hissettiğini anlıyorum ama kaybetmekten korktuğun için hayatını aşktan kaçarak geçiremezsin. Bunu yapmanın da bir o kadar acı vereceğini tahmin ediyorum."

"Bu tür donuk bir acıyla yaşayabilirim. Sevdiğim başka biri olmadan yaşamak zorunda kalmak beni gerçekten öldürebilir."

Gözlerimi kaçırıyorum, bu kadar savunmasız olduğum için neredeyse utanıyorum. Kütüphaneye gidemediğimi itiraf etmekten çok daha fazla.

"Her neyse, bunların hepsi varsayımsal. Dediğim gibi, ben hiç aşık olmadım. Hiç yaklaşmadım bile."

Yavaşça başını sallıyor, düşünceli bir şekilde dudaklarını çiğniyor. "O zaman neden partide böyle şeyler söyledin?"

Düşünüyormuş gibi yapıp hatırlamaya çalışıyorum ama neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Onu evde bekleyen pislik hakkında ne düşündüğümü ona söylediğimde.

"Erkek arkadaşının onsuz gitmene izin verdiği için aptal olması hakkında mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor.

"Çünkü doğru şekilde sevilmiyorsun ve sevilmeyi hak ediyorsun."

"Anladım."

"Bu konuda sana yardım edemem ama en azından seni daha iyi becerebilirim."

Bunlar muhtemelen yanlış kelimelerdi ama daha güzel ifade edemezdim.

Bana sinirli bir bakış fırlatırken omurgası dikleşiyor, tüm omurları yerine oturuyor.

"Sevdiğim erkek arkadaşımdan ayrılmamı istiyorsun... sırf seni hiçbir bağlılık olmadan becerebileyim diye mi? Doğru mu anlıyorum?" Dudaklarından alaycılık damlayarak soruyor.

Erkek arkadaşına olan aşkını rahatça ilan etmesine homurdanıyorum.

"Seni istiyorum. Sana dokunduğunu düşünmek, ayak tırnaklarına geçmeden önce tırnaklarını tek tek sökmek istememe neden oluyor ve sanırım bu konuda çok açık oldum." Devam etmeden önce, "Ve itiraf etmesen bile senin de beni istediğini biliyorum. Buraya geldiğinden beri savaştığını bildiğim duygularına teslim ol. Ondan ayrıl ve bırak ben senin ribaundun olayım."

Tam o anda asansörün kapıları açılır ve bir itfaiyeci kafasını içeri uzatır.

"*Bonjour,*" diyor, "*Vous allez bien?"*

"*Evet.*" Ona ikimizin de iyi olduğunu söyleyerek cevap veriyorum. Muhtemelen bazı ekipmanlar almak için dışarı çıkıyor.

Orada sözsüzce duran Thayer'a bakıyorum. "Seni

bırakayım." Ona söyledim.

İtfaiyeci geri geliyor, bu kez asansörden çıkmak için kullanabileceğimiz iki basamaklı küçük bir merdiven bırakıyor. "Pekâlâ." Bu sefer İngilizce söylüyor. "Önce *Matmazel."*

Hâlâ bana cevap vermesini bekliyorum.

Gözlerimi kaçırarak başını sallıyor. "Hayır, teşekkürler. Ben kendi yolumu bulurum."

Bana bakmadan itfaiyecinin uzattığı eli tutuyor ve kendisini merdivenden yukarı ve asansörden dışarı itmek için kullanıyor.

Kapıyı temizleyip ayağa kalktığımda, pantolonumdaki tozu fırçalayarak onu arıyorum.

Gitmiş.

***

Limuzinin arka koltuğuna yayıldım, bitkin düşmüştüm.

Tüm eğitimler ve o asansörde sıkışıp kalmanın stresi beni bitirdi.

Umduğum gibi evde bir akşam geçirmek yerine, şimdi Rogue ile Cenevre'de buluşmak zorundayım.

O wooing onun Anahtar Hissedarlar, çalışıyor için güvence a Babası ve kendisi arasında sorunsuz bir halefiyet gerçekleştiğinde

kokteyl saati saçmalığı için bize ihtiyacı var.

Bu şu anda yapmak isteyeceğim son şey.

Tercihen, akşamı bira içerek ve Thayer'la asansörde yaptığımız konuşmayı tekrarlayarak geçirirdim.

Onu ayakta ve iyi bulmayı umarak arkamı döndüğümde, bunun yerine onu yerde titrerken bulduğumda içimi yumruklayan duyguyu tarif etmek zor.

Yüzü o kadar beyazdı ki bayılmak üzere olduğunu sandım. Kalbim kıçıma düşmüştü ve ellerim onun yüzünü tutarken titremişti.

Aubonne'dan ayrılırken pencereden dışarı bakmadan önce yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturuyorum. Göğsümde dakikalara uzanan o on saniye boyunca nefes aldığımı sanmıyorum.

Ona bunu yaşattığın için o asansörü parça parça sökeceğim.

Cebimden telefonumu çıkarıp kilidini açıyorum ve RCA'nın müdürü Phil Thornton'a bir mesaj gönderiyorum.

Rhys: The Güney Asansör içinde ve atletik Bina. I istiyorum hizmet dışı bırakıldı.

Thornton: Bu numaraya mesaj atamazsınız.

Thornton: Sen neden bahsediyorsun?

Rhys: Bu hatalı. Bugün hizmet dışı bırakılmasını istiyorum. Son teknoloji bir şeyle değiştirilmesi için ne kadar gerekiyorsa bağışlayacağım.

Thornton: Çünkü ihtiyacımız olan şey bu, son teknoloji ürünü asansörler.

Thornton: Bir asansörle ilgili sorununuz var diye onu hizmet dışı bırakamam.

Rhys: Yeni bir yüzme havuzu ekleyeceğim.

Thornton: Devam et.

Rhys: Olimpik boyutta yeni bir havuz ve yeni asansör için finansman. Ama hemen kapatılmasını istiyorum.

Thornton: Pekala.

Thornton: Bir asansör için oldukça yüksek bir bedel.

Ekranımı kilitledim ve telefonumu kaldırdım.

O asansörü yok ettirmek için çok daha fazla para öderdim.

Rogue'un kaldığı otele giriyoruz ve şoförüm Jake kapımı açıyor.

"Teşekkür ederim."

"Efendim." Ben kapılardan geçip doğrudan Rogue'un kaldığı çatı katına çıkarken cevap veriyor.

***

İki saattir bu yalakalık kokteylindeyiz ve artık yeter.

Karşımda Rogue, üç hissedarla birlikte bir çember oluşturmuş, içlerinden birinin 'eski güzel günlere' dair son derece sıkıcı olduğuna emin olduğum bir hikayeyi enerjik bir şekilde anlatmasını dikkatle dinliyor.

Eğer Rogue'un yüzünde zar zor gizlenen can sıkıntısı ifadesi bir şey ifade ediyorsa, o zaman haklıyım demektir.

Phoenix yan taraftaki bir koltukta oturmuş, yüzünde mesafeli bir ifadeyle bir bardak viskisini yudumluyor.

"Her şey yolunda mı, dostum?" Ona soruyorum.

"Evet." Dedi. "Bugünlük yeterince sosyalleştim." Kadehini boşaltıp ayağa kalkıyor. "Ben otele dönüyorum."

Bana bir çene ucu verdi ve gitti.

Onu takip etmekten başka bir şey istemiyorum. Takım elbisemi çıkarıp bir içki ve bir oyunla arkama yaslanma düşüncesi neredeyse ağzımı sulandırıyor.

Ne yazık ki, Rogue'un bu gece desteğime ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bana ihtiyacı olduğu sürece kalacağım ama daha fazla havadan sudan konuşmayacağım. Phoenix şu kenarda oturma olayında bir şey yakalamıştı.

Thayer'ın ne yaptığını merak ediyorum. Kendini daha iyi hissediyor mu?

Bu öğleden sonra beni terk ettiğinde sinirliydi. Kendisine itiraf etmek istese de istemese de, uzun vadeli bir ilişki aramadığımı duymak onu kızdırmıştı.

Bu da en azından bir parçasının benden yeterince hoşlandığı ve bu haberin onu hayal kırıklığına uğrattığı anlamına geliyordu.

Bu düşünce içimde bir heyecan yaratıyor. Dürüst olmak gerekirse, onunla ilgili planımın ne olduğunu bilmiyorum.

Tek bildiğim onu arzuladığım.

Birine karşı hiç bu kadar karanlık, sahiplenici bir arzu hissetmemiştim.

Ona dokunmaya, kendimi ona gömmeye, onu işaretlemeye ihtiyacım var. Başlangıçta, bunun tek seferlik bir şey olacağını düşünmüştüm.

Bana boyun eğmesini sağlayacağım, onu sistemimden atacağım ve yoluma devam edeceğim.

Bu daha önceydi, onu kolayca, neredeyse hiç çaba harcamadan altıma alabileceğimi düşündüğüm zamandı.

Her zaman yaptığım gibi.

Artık bunu bir meydan okuma haline getirdiğine göre, tek bir seferin yeterli olmayacağı kesindi.

Onu cezalandırmak, ona bir ders vermek için defalarca ve canıma tak edene kadar becerirdim.

Ve eğer onu düşünürkenki açgözlülüğüm bir şey ifade ediyorsa, iştahımı doyurmam biraz zaman alacaktı.

Bu düşünceyle göğsümde bir uğultu titreşiyor, neredeyse bir mırıltı.

Yine de, umarım ona gerçeği söyleyerek istemeden de olsa onu Chicago'daki o şerefsize yaklaştırmamışımdır.

Gök gürültülü bulutlar bu düşünceyle görüşümü engelliyor.

Ona ciddi bir ilişki aramadığımı söylemek istememiştim, sadece yapmak istediği 'savunmasız' konuşmanın ortasında ortaya çıkmıştı.

Zaten kafamın nerede olduğunu bilmesi onun için daha iyiydi.

Telefonumdaki Instagram uygulamasını açıyorum ve Thayer'ın profiline gidiyorum. Onu son kez süzdüğümden beri yeni bir gönderi yok ama yeni bir hikaye var.

Dokunup açıyorum ve izliyorum.

Bellamy'nin bir kulüpte dans ettiği bir video. Mekan Baroque olarak etiketlenmiş.

Baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor, kalçaları çalan şarkıya göre hareket ediyor. Kamera ile göz teması kuruyor ve 'gel buraya' dercesine imalı bir şekilde işaret ediyor.

Video dakikalar sonra kesiliyor, ancak birkaç erkeğin ona ilgiyle baktığını göstermeden önce değil.

Kaşlarım çatıldı. Bu video Thayer'ın hikayesinde yayınlanmış ama o yok. Sesi sonuna kadar açıp tekrar izliyorum, bu sefer ses açık.

"Oh, *lanet olsun*." Kendi kendime kıkırdayarak söylüyorum. "Kendini kaybedecek."

Rogue bu videoyu görünce çılgına dönecek. Bu düşünceye gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bu tam da benim Cumartesi gecemde eksik olan eğlence türü.

Odayı gözden geçiriyorum ve Rogue'un hâlâ daha önce olduğu gibi aynı grupta durduğunu görüyorum. Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum ve elimi omzuna koyuyorum.

"İzninizle," diyorum en çekici gülümsememle hissedarlara doğru dönerek, "onu bir dakikalığına çalmam gerekiyor."

Bununla birlikte, Rogue'un omzundaki baskıyı kullanarak onu kapıya doğru itiyorum.

"Bu da neydi böyle?" Ses tonunda açıkça görülen bir kızgınlıkla soruyor.

Onunla buluştuğumdan beri morali bozuk. Bunu asla kabul etmez ama Bellamy'yi özlediğini biliyorum. Yaptıkları şey her neyse başladığından beri onu görmeden geçirdiği en uzun süre bu.

O ateşe yağ döküp patlamasını izlemek üzereyim.

"Bunu görmek isteyeceğini düşündüm." Thayer'ın hikayesine tıklayıp telefonumu ona uzattım.

Yüzünün bir saniye içinde dikkatle boş bir ifadeden öfkeli bir ifadeye dönüşmesini izliyorum. Gözlerinde bir kıvılcım alevleniyor ve çenesi o kadar şiddetli kapanıyor ki sesini duyabiliyorum.

Üç kez izliyor, gözleri ekranın her yerinde uçuşuyor. Onu izliyor.

Vücudunu seyretmek. Diğer

erkeklerin onu süzmesini

izlemek.

Sonunda bana baktı. "Bunu izledin mi?" "Evet."

"Gözlerini oyacağım," diyor telefonu göğsüme dayayarak, "Sonsuza dek hafızandan sileceğim."

Kıkırdıyorum. "Birkaç yüz gözü oymak zorunda kalacağının farkındasın, değil mi? Bunu herkese açık hikayesinde yayınladı." *Direnişin pièce de resistance'ını* çıkarmadan önce ona söyledim. Telefonu ona geri veriyorum. "Sesli izle."

Gözlerini bana dikti. "Neden?"

"Sadece yap."

Sesi yükseltiyor ve sonra tekrar oynat tuşuna basıyor. Mikrofondan Thayer'ın sesi duyuluyor: *"Bu benim en iyi arkadaşım! O bekar ve kapmak için hazır, baylar ve baylar."*

Rogue daha cümlesini tamamlamadan odadan çıkıyor ve kapı arkasından gürültüyle kapanıyor. Peşinden gidiyorum, kahkahalarım koridorun duvarlarında yankılanıyor.

Beni duvara çarpıp ön kolunu boğazıma dayadığında aniden kesiliyor. Bir kez şiddetle bastırdı ve sonra beni bıraktı.

"Rahatsız mı oldun?" Öksürerek ve hâlâ gülerek söylüyorum. Bu umduğumdan da iyi bir tepki oldu.

"Neden gülümsediğini bilmiyorum," diyor, gülümsemesi acımasız ve düpedüz korkutucu. "Thayer'ın da o kulüpte olduğunu unuttun mu? Muhtemelen o da dans pistinde küçük sürtük kıyafetleri içinde Drake'e kuru kuruya çakıyordur."

Gülümseme yüzümden silindiğinde gülme sırası ona geliyor. Ve beni neden duvara fırlattığını anlıyorum çünkü güldüğü için onu öldürmek istiyorum.

Zaten onunla Barok'a gitmeyi planlıyordum ama şimdi oraya gitmeden önce bir saniye daha harcayamayacağımı hissediyorum.

Ayağımla bileğinden yakalayıp çekiyorum ve onu yere düşürüyorum.

"Kendi lanet arabanı al." Sırtından bana bakarken ona tükürdüm.

***

OceanofPDF.com

16

Thayer

Bir bardak suyumu içiyorum ve Bellamy'nin hâlâ dans ettiği dans pistine dönmeden önce bir kadeh daha içiyorum.

Dans etmenin verdiği adrenalin, damarlarımdaki alkolle birleşince beni gevşetiyor ve Lizzo'nun deyimiyle kendimi çok iyi hissetmemi sağlıyor.

Baroque en iyi kulüp hitlerini çalıyor ve bir süredir dans ediyoruz, birlikte ve ayrı, zihinlerimiz ve bedenlerimiz tamamen dansa teslim olmuş durumda.

Ama kafamı toplamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Çünkü müziğin sesi ne kadar yüksek olursa olsun ve başka bir şey düşünmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, düşüncelerim Rhys'in bana söylediklerine geri dönüyor.

Onun gibi bir adamın aşka inanmaması ne kadar klişe.

Ya da, pardon, aşka inanmak ama aşık olmak *istememek.* Asla.

Her iki şekilde de benim için önemli değil. Sadece bunun hayata karşı tamamen gerçek dışı bir yaklaşım olduğunu düşünüyorum ve eğer gerçekten böyle hissediyorsa o zaman beni bu kadar körü körüne takip etmemeliydi.

Hayır.

Bu benimle ilgili değil. Benimle *hiçbir* ilgisi yok.

Ama yine de.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyorum. Başım belada ve hepsi onun suçu. Neden beni kişisel olarak incitiyormuş gibi hissediyorum?

Aşk mı?

Hiçbir yere varamıyorum, kafamdaki karmaşa düşündükçe daha da karmaşıklaşıyor.

Alkol de yardımcı olmuyor.

Basit olmalı - bunun benimle bir ilgisi yok.

Bunun yerine, belki de her ne kadar aksini iddia etsem de, her ne kadar bu savunmaların arkasına saklanmaya çalışsam da, *belki de...* ona karşı bir şeyler hissettiğimi anlıyorum.

Onun için bir şeyler hissettim.

Ve o 'bir şeyin' asla daha fazla bir şey olamayacağını duymak o parçamı zedeledi.

Keşke tamamen öldürseydi. Keşke onun bana karşı hiçbir zaman bir şey hissetmeyeceğini duymak, benim duygularımı Niagara Şelalesi'nin tamamını kamp ateşine dökmek gibi söndürseydi, ama öyle olmadı.

Kamp ateşi daha küçük. Ormanın daha derinlerinde ve bulması daha zor. Ama yine de acımasızca kükrüyor.

Carter'la yarı tartışmamızdan bu yana hiç konuşmamış olmamız da yardımcı olmuyor. O aradı ama ben cevap vermedim.

Ya da geri aradım.

Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığımı bilmiyorum. Carter ve ben şu anda iyiyiz ama keşke eskisi gibi olabilseydik.

Aldatmadan önce.

Belki de onu gerçekten affetmedim, belki de sorun budur. Ben affetmiyorum.

Tabii.

Sanki bir tür araftaymışız gibi hissediyorum ve nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Bizi dışarı çıkar.

Bizi dışarı çıkarmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

Benim yerime başka biriyle yattığında bir parçamı kırdı. Benden önce.

Çıkmaya başladığımızda onunla seks yapmaya hazır değildim. Annemin yaşadığı korkunç, seks öncelikli ilişkileri görmüştüm ve aynı döngüyü tekrarlamaktan korkuyor ve temkinli davranıyordum.

Bekledik ve o da çok sabırlı davrandı. Dikkatli ve güven vericiydi, bana baskı yapmadı. En azından başlangıçta.

Başka şeyler de yapmıştık ve bir çift olarak birlikte büyümüştük ve mutlu olduğumuzu düşünüyordum. Bana aldattığını söylediğinde hazırdım ve bizim için özel bir gece planlıyordum.

Bu, ilişkimizde rekor kırdığımız bir andı ve iki ay sonra İsviçre'ye gitmiştim.

Ne yazık ki, ben ayrılmadan önce ilişkimizi yeniden doğru rotaya oturtmak için gerçekten zaman ayırmamıştık.

İşte bu yüzden şu anda iki arada bir derede kalmış durumdayız, mesafe bir tarafa ya da diğerine gitmeyi imkansız kılıyor.

Derin bir iç çekerek Bellamy'nin olduğu yere bakıyorum. Kiminle konuştuğunu görünce gözlerim açılıyor.

Rogue.

Elleri kıza sarılmış durumda ve bulunduğum yerden bile kıskançlığının dalga dalga yayıldığını görebiliyorum.

Onun için geldi.

Gönderdiğim hikayeyi gördüğünde gelebileceğini ya da en azından ona ulaşabileceğini düşündüm.

Onu özlüyordu ve eve döndüğünde peşinden koşan gerçek bir kraliçesi olduğunu hatırlaması için kıçına bir tekme yemesi gerekiyordu.

Bellamy adına sevindim ve onu bulduğu için biraz kıskandım. İlişkileri hakkında ne derseniz deyin ama bu oldukça romantik bir jest.

"Merhaba aşkım."

Kulüp çok gürültülü ve özellikle yüksek sesle konuşmuyor, ama bir şekilde sözleri bana doğru süzülüyor ve açıkta kalan tenimin her gözeneğine işliyor.

Bir titreme omurgamdan aşağı doğru kayarken gözlerim yavaşça kapanıyor. Aniden, beklenmedik bir şekilde burada olduğunun farkındayım.

Arkamı döndüğümde ne göreceğime dair endişe.

Sözlü münazaranın gerçekleşmek üzere olduğu düşüncesiyle adrenalin.

Arkamı döndüğümde Rhys'in pahalı bir lacivert takım elbiseyle karşımda durduğunu görüyorum. İri vücuduna tam oturuyor, siyah ayakkabılar ve beyaz bir cep mendiliyle tamamlanıyor.

Daha da önemlisi, daha yıkıcı bir şekilde, gözlerinin rengiyle eşleşiyor.

Hayır, " e ş l e ş m e k " bunu tanımlamak için çok sıkıcı bir yol. Onları yansıtıyor,

Onları, içlerinde gördüğüm karanlık niyetle parlatıyorum.

Parlak ve öldürücü bir şehvetle topuklu ayakkabılarıma bakıyor.

Dumanlı gözlerim.

Benim küçük siyah elbisem.

"Mackley."

Bunun üzerine çenesi titrer.

"Gümüş." Başını sallayarak söylüyor.

"Rogue ile mi geldin?" diye sordum.

Dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Ben yaptım. Senin hikayeni göstererek onu buraya gelmeye teşvik ettim."

"O zaman amacına hizmet etti." Onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık vererek cevap veriyorum.

Gülümsemesi sırıtmaya dönüşür. "Şeytani."

"Sadece bunu ona gösteren kişi kadar kötü."

"Touché." Bu kez derin bir kahkaha atıyor.

Gözleri vücudumda geziniyor, gözlerindeki uyarılma ifadesi gördüklerinden hoşlandığını kanıtlıyor. Derin ve keskin bir nefes alıyor, bu hareket beni takdirle içine çekerken burun deliklerinin açılmasına neden oluyor.

Bana bakmaya devam ediyor ve ben onun bakışları altında rahatsız oluyorum. Sanki giydiklerimden çok daha fazlasını inceliyor, sanki yüzeyin altını kazmayı ve ne bulabileceğini görmeyi umuyor.

"Rogue'un neden geldiğini biliyorum," diyorum boğazımı temizleyerek, "Ama sen neden geldin?"

"Senin için geldim."

Bu sözler karşısında bacaklarım titriyor ve amım zonkluyor. Rogue'un ortaya çıkmasıyla ilgili düşüncelerimi nasıl bu kadar rahat bir şekilde yansıttığını, bir parçamın aynı ilgiyi kendim için nasıl istediğini.

Ama şimdi elimde olduğuna göre, emin değilim. Onunla ne yapacağımdan emin değilim, onu istediğimden de emin d e ğ i l i m .

Konuşurken sesim biraz soluksuz çıkıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Bana doğru bir adım atıyor ve ben de karşılık olarak bir adım geri atmamak için kendimi zor tutuyorum.

İlerlemeye devam ediyor ve sonra etrafımda dönüyor, acele etmiyor ve bunu yaparken delici bakışlarıyla utanmadan beni parçalara ayırıyor.

"Ben o değilim." "Ben o değilim."

diyor, çenesi gergin. "Kim?"

"Yakında eski sevgilin olacak. Seni korumasız bırakıyor, sana sahip çıkmıyor. Benim böyle bir sorunum yok." "Sana dokunan herkesi öldürürüm. Bir dahaki sefere bir barda dans etmeye karar verdiğinde bunu düşün."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Konuşurken k e l i m e l e r i m boğuk çıkıyor.

"Bana güveniyor." Belki de güvenmemesi gerektiğini söyleyen midemdeki sancıya aldırmadan söylüyorum.

Çünkü onun haberi olmadan, kafamın biri tarafından döndürülmesine izin verdim.

Başka.

T a m a m e n değil, ama itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, artık tamamen kilitlenmiş, Carter'la olan geleceğime tek başıma bakıyordum.

Küçük bir sallantı var.

Ve Rhys hakkında değil. Ya da en azından tamamen onunla ilgili değil. İlk defa ilişkimi gerçek anlamda sorgulamaya başlıyorum.

"*Onlara* güvenmemeli." Sesi boğuk bir şekilde cevap veriyor. "Nefesimi kesecek kadar çarpıcı görünürken olmaz." Eli kalçama tüy gibi hafifçe iniyor ve etrafımda dönmeye devam ederken sırtımın alt kısmında geziniyor. Parmakları kıçımın üst kıvrımını okşuyor. "Bacakların böyle sergilenirken, açılmak ve amının yenmesi için yalvarırken olmaz." Eli gizlice uzanıp sağ bileğimi kavrıyor. "Seni yalnız bıraktığı ve kimsenin seni çalmayacağını umduğu için aptalın teki." Bana bakarken yırtıcı bir gülümsemesi var. "Çünkü sen bana ait olana kadar durmayacağım."

"Dur." "Lütfen" diyorum.

"Neden? Sana sahip olmak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmek seni rahatsız mı ediyor?"

"Geçici olarak bana sahip olmak için." Onu düzeltiyorum ve söylediğim anda sözlerimi geri almak istiyorum.

Çok fazla şey ortaya çıkarıyorlar.

"Sorun bu mu?" Diyor, o kadar yakın ki nefesini saçlarımda hissediyorum. "Bana dürüstçe başka bir ilişki aradığını söyleyebilir misin? Başka birine aşık olmak için?"

Sessiz kaldığımda, devam ediyor.

"Sen değilsin. Senin istediğin sikilmek." Kulağıma yakın fısıldayarak söylüyor. "Yani benim tarafımdan sikilmek."

"Yine uygunsuz davranıyorsun."

"Öyle miyim?" Bileğimi tutan elini aramızda yukarı kaldırmadan önce soruyor. "Çünkü son iki dakikadır başparmağım nabzında ve seni becermekten her bahsettiğimde kalp atışların hızlanıyor. Beynin reddetse bile bedenin beni istiyor."

Alay ediyorum.

"Ben derim ki beyinlerimizi boş verelim ve bırakalım bedenlerimiz savaşsın. Tercihen çıplak ve ben üstteyken, ama ne şekilde verirsen ver kabul edeceğim." Sinsi bir sırıtışla söylüyor.

"Hayır." Sözlerimin bu kadar sağlam çıkmasından etkilendim. Sesimin titreyeceğinden ve açıklamaya hazır olmadığım bir şeyi açığa çıkaracağımdan korkuyordum.

Bana durgun bir şekilde bakıyor, gözleri aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi söylüyor. Birkaç vuruş boyunca kıpırdamadan duruyoruz, etrafımızdaki müziğin sessizliğin getireceği tüm gariplikleri süpürüp atmasına izin veriyoruz. Gözlerimin içine bakıyor, sanki onlarda benim için bir cevap bulabileceğini düşünüyor.

Beni nasıl ikna edersin, nasıl baştan çıkarırsın, nasıl deşifre

edersin. Sessizliğe daha fazla dayanamıyorum.

"Dans et benimle."

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "İstediğin şeyi yapmadığım için mi?"

"Çünkü şu anda sana dokunursam Thayer, bu elbiseyle, bu kulüpte ve bu şarkıyla," diyor, dudaklarını açlıkla yalıyor, bu hareket doğrudan klitorisime bir atış gönderiyor, "Kendimi durduramayacağım. Seni o kanepeye yatırıp adımı haykırana kadar sikmeden önce bu barda seni yiyip bitireceğim." Bana doğru bir adım atıyor, boynumun arkasından tutuyor ve yüzümü ona yaklaştırmak için kullanıyor. "*Benim* adım. Gerçek ismim. Ve bunu o kadar yüksek sesle ve şiddetle yapacaksın ki insanlar yeni bir ilah keşfettiğini düşünecek."

"Tüm bu insanların önünde bunu yapar mısın?"

"Hayır. Önce barı satın alır ve herkesi dışarı

atardım." "Gerçekten mi?" Nefes nefese sordum.

Gözleri kararıyor ve dudaklarındaki rahat gülümseme yüzünden siliniyor. "Benimle oyun oynama."

"Ben değilim."

"Sana bir keresinde bana söylediğin yalanların bedelini ödeyeceğini söylemiştim. Fatura kabarıyor ve bedelini ödemeye hazır olduğundan emin değilim." Beni serbest bırakıp bir adım geri çekildi.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, ondan uzaklaşıp dans pistine doğru bakıyorum.

"Ben dansa gidiyorum." Diyorum, çünkü ona başka ne söyleyebilirim ki? Yürümeye başlıyorum ama bileğimden tutup beni olduğum yerde tutuyor.

"Ne dediğimi unutma," diyor bana, "Kimse sana dokunmayacak."

Kolumu bırakıyor ve dans pistine bakan salon koltuklarından birine uzanıyor. O noktadan beni izlemeye devam edebilecek.

Ben ve görünüşe göre bana yaklaşacak kadar aptal olan herkes.

***

OceanofPDF.com

17

Rhys

Barok'taki gecenin ardından Thayer ve Nera'yı eve bıraktım.

Bellamy gecenin erken saatlerinde Rogue ile ayrıldı ve Sixtine Phoenix tarafından kaçırıldı.

Ortaya çıktı, tekmeledi ve sonunda onunla birlikte ortadan kaybolmadan önce kaos başlattı.

Thayer peşlerinden koşmaya çalıştı ama ben onu tuttum, kollarımdan biri beline dolandı ve onu göğsüme doğru çekti.

Kahretsin, bu tutuş iyi hissettirmişti.

Bana mükemmel bir şekilde oturdu, sanki şekli bir yapboz parçası gibi benimkine uyacak şekilde tasarlanmış ve oyulmuştu.

Beni itip kaktı ve peşlerinden koşmasına izin vermediğim için beni azarladı ama Phoenix'in halletmesi gereken bir işi vardı ve müdahale etmek ona düşmezdi.

Ayrıca, Altı'ya ne kadar odaklanırsa, Thayer'ı o kadar yalnız bırakacaktı.

Daha önce Devlin'le aramızdaki iddiaya yol açacak şekilde kendini ortaya atmasını unutmadım.

Şu lanet bahis.

Hayatımda ilk kez korktuğum şey kaybetmek değil.

Kaybetmenin bedeli.

Çünkü Devlin'in Thayer'a yaklaşmasına asla izin vermem. Eğer kafasını ona doğru çevirdiğini görürsem, onu kör etmek zorunda kalırım.

Kalıcı olarak.

Başımı sallıyorum. Rogue kadar psikopat gibi konuşuyorum. Ve ben de hissediyorum.

Barok'tan sonra bir hafta geçti ve zamanımın tükenmekte olduğunu biliyorum. Bazı günler, onu ikna etmeye çok yakın olduğumu hissediyorum. Sanki onu tutup öpecek olsam, bana izin verecekmiş gibi.

Bunu yapmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü kararın ondan gelmesi gerektiğini biliyorum.

Ama lanet olsun, istiyorum.

Diğer günler, bana tüm Pasifik okyanusunu donduracak kadar soğuk bir omuz veriyor. O günlerde onun inadını sikip atmak istiyorum.

Sonra onu tekrar beceirdim, çünkü bu onda en çok sevdiğim şeylerden biri.

Bugün o günlerden biri.

O en sevdiği alıştırmayı (tribün koşuları) tamamlarken ben de ekipmanları yerleştiriyordum ki arkamdan bir ses duydum ve ardından acı dolu bir çığlık geldi.

Arkamı döndüğümde onu tribünün yarısına kadar yayılmış, elleriyle bileğini kavramış halde buldum.

Hareket ettiğimi bile anlayamadan tarlayı geçip basamakları üçer üçer çıkıyorum.

"Bir bakayım." Diyorum ve gizlemeye çalıştığım endişe sesimi yırtıyor.

"Basamaklardan birine takıldım," diyor bileğini bırakırken yüzünü buruşturarak, "Dikkatim dağılmıştı."

Ayağını nazikçe tutuyorum, bu sırada hareket ettirmediğimden emin oluyorum. Bağcıklardan birinin ucundan tutup yavaşça çekiyorum ve düğümü çözüyorum.

Ayak bileğinin arkasını kavrıyorum ve ayakkabıyı nazikçe çıkarıyorum, ardından bileğini önce sola sonra sağa hareket ettirerek ne kadar hareket ettirebildiğini görüyorum.

"Ağrın nasıl?" Ona dönüp bakarak soruyorum. Menzilden biraz fazla uzağa ittiğimde yüzünü buruşturuyor.

"Sorun değil. Her şeyden çok bunun olmasına sinirlendim."

"Sanırım burkulan bir ayak bileği, birkaç gün içinde iyileşirsin. Sadece buzlayın ve yükseltin."

"Siz doktor musunuz?" Huysuzca soruyor.

Ses tonuna kıkırdıyorum. "Hayır, ama bunu bilecek kadar çok yaralanma yaşadım. Şimdi gel bakalım." Kollarımı ona dolamak için eğilerek söylüyorum.

"Sen ne- Mackley, hayır!"

"Çok geç." Kollarıma girdiğinde ve merdivenlerden aşağı indiğimizde ona söyledim.

"Beni yere bırak."

"Hayır."

"Mackley." Uyarıyor.

"Gümüş." Ses tonum alaycı, cevap veriyorum.

Kendini kurtarmak için kollarımda kıvranmaya çalışıyor. Onu göğsüme daha sıkı bastırarak tutuşumu güçlendiriyorum ve donup kalıyor.

Bana bakarken çenesi göğüs kaslarıma sürtünüyor. Onu kolaylıkla sahayı geçip otoparka doğru taşıyorum.

Bir an için sustu ve sanırım durumunu kabullendi.

"Yürüyebilirim." Bana başka bir taktik bulduğunu söyledi.

"Hayır, yapamazsın."

"Yapabilirim."

"İnatçı olma."

"İnatçılığımı seviyorsun." Cesaretine şaşırarak ona bakıyorum ve küçük, gizli bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. "Cidden, yürüyebilirim."

"Cuma günü oynayabilmek istiyor musun?" Açıkça soruyorum.

RCA'nın bir sonraki futbol maçı birkaç gün içinde ve eğer bileğine dikkat etmezse yedek kulübesine çekilecek.

Azılı bir rakip olarak bu muhtemelen onun en büyük kabusu. Üstelik haftalardır birlikte sıkı bir şekilde antrenman yaptığımız ve ilerlemesini gösterme şansı olduğu gerçeğini hesaba katmadan.

Bu onu susturur.

"Peki." Dedi, huysuzca. "Ama bu konuda mutlu değilim."

"Not edildi." Dalgın bir şekilde.

Bana bakıyor, bakışları adem elmamın çizgilerini takip ediyor, çenemin pürüzsüz açıları üzerinde geziniyor ve gözlerimde dinleniyor.

"Gerçekten pes etmiyorsun, değil mi?"

"Babam bana her zaman, ne kadar z o r olursa olsun istediğim şeyin peşinden gitmemi söylerdi. Bu tür bir zorluğu hayal ettiğini sanmıyorum.

Yine de," diyorum derin bir kahkaha atarak, babamın ne diyeceğini düşünerek, "Ama seni severdi."

"Gerçekten mi?" Diye soruyor ve ben ona bakmadan bile sesindeki memnun eğilimi duyabiliyor ve gözlerindeki kırışıklığı hayal edebiliyorum.

"Evet. Haddimin bildirilmesinin işime yarayacağını söylerdi." Tekrar kıkırdayarak söylüyorum.

Babam her zaman benim en büyük destekçimdi. Bu, Justin Bieber saç kesimi aşamamdan IG susuzluk tuzaklarıma ve nihayetinde egomun orantısız boyutuna kadar büyürken her küçük şey hakkında beni sürekli azarlamadığı anlamına gelmiyordu.

"Bugün o 'yer'le gurur duyarlardı." Diyor.

Otoparka yaklaşırken ona bir bakış fırlatıyorum. "Sence?"

"Yani, şu haline bak. Özveriyle yaralı arkadaşını güvenli bir yere taşıyorsun." "Sen böyle düşünüyorsun," diyorum ona, "Ama benim de bir çıkarım var.

benim hakkımda çok iyi düşünmen." "Yani seninle yatacak mıyım?"

"Yani beni becereceksin, evet. İşin içinde uyku olmayacak." Şehvet sesimi kalınlaştırarak, "İlk sevişmemizde sadece bayılacaksın, yoksa beni bu kadar beklettiğin için yeterince ceza verdiğimi düşünene kadar ara vermeden sikileceksin. Ve o zaman bile, devam edebilir ve seni horozumla uyandırıp uyandıramayacağımı görebilirim."

Teninden bir ürperti geçiyor ve bu manzara karşısında mırıldanıyorum. "Biliyorum aşkım. Bunun için çok çaresizsin." Diyorum ve dudaklarımı başının tepesine indiriyorum. Onu derinden öpüyorum, meyveli şampuanının sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum ve sonra dudaklarımı kaldırıyorum.

Eğer bana Thayer'ı ilk öptüğümde bunun onun başının üstünde olacağını söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim.

Ama bu noktada, alabileceğimi alıyorum.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, bakışları yumuşak, açık ve lanet olası davetkâr.

"Bana öyle bakma." Ona homurdanıyorum.

"Neden?"

"Benden kendilerini gözleriyle becermemi isteyen kızlar istediklerini alıyor ve okulun otoparkında arabamın kaputunda beceriliyorlar."

Gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyor ve konuşurken sesi sertleşiyor. "Bu çok sık oluyor, değil mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, düşündüğünüzden daha fazla." Ona sinsi bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Siktir git."

Kollarımda çırpınıyor ve bu sefer öncekinden daha saldırgan bir şekilde tekrar tutuşumdan kurtulmaya çalışıyor.

"Beni yere indir, Mackley."

Bana böyle seslenerek beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum ve işe yarıyor. Onu sarsma isteğime karşı koyarken çenem şiddetle titriyor.

"Bu seni neden rahatsız ediyor?" Ona homurdanıyorum, sesim çakıllı bir şekilde kısık. "Etmiyor." Beni tersliyor, hâlâ elimden kurtulmaya çalışıyor.

Ayak bileğine baskı yapmamaya dikkat ederek onu dik bir şekilde bırakıyorum ve arabama yaslıyorum. Kollarım onu kapıya sıkıştırmak için her iki yanına uzanıyor.

"Öyle. Çok kızgınsın, kasların öfkeyle titriyor. Kendine bir bak."

Yapmıyor, onun yerine başını başka yöne çeviriyor.

Elim çenesini kavrıyor ve onu bana bakmaya zorluyor. "En azından bana yalan söylerken yüzüme bak." Ona söyledim, aşağıya bakarak gözleri ağır ağır kapanıyordu.

Çenesini tuttuğum için dudakları şişmiş ve yüzüme yapışmış durumda. Onları ısırmak ve emmek, onu yutarken çığlıklarını dilimle yakalamak ve boğmak istiyorum.

Bu düşünce karşısında dudaklarımı yalıyorum ve o da bunu görüyor.

Gözleri, ağzının hâlâ saklamaya çalıştığı sırrı açığa vuruyor.

Beni istiyor.

Ağzıma bakarken şişmiş gözbebeklerinde gün gibi açık. Açlıktan ölmek üzere olan çocuklar Şükran Günü yemeklerine onun bana baktığı kadar açlıkla bakmazlar.

Vücudumu ona karşı sıvıyorum, gidecek hiçbir yeri yokken onu tamamen kapıya doğru zorluyorum. Bacakları kısmen açıldı ve dizimi aralarından yukarı kaydırmak için hafif açıklığı kullanıyorum, uyluklarının tepesine ulaşana kadar durmuyorum.

Dudaklarından yumuşak bir nefes ıslık gibi çıkıyor ve ben bu sesle neredeyse kitime boşalıyorum.

"İşte iyi bir kız." Fısıldıyorum, yüzüm onunkine o kadar yakın ki sözlerimi dudaklarında hissedebiliyor.

İnliyor.

Zifiri, çaresiz bir ses. Küçük bir iniltiden fazlası değil ve duyduğum en seksi şey.

Dizimi amına bastırıyorum, klitorisiyle daha kesin bir temas kuruyorum ve eli dışarı fırlıyor, parmakları göğsümde yayılıyor.

Kendini bir anlığına bırakırken gözleri kapanır.

Sadece hislere, ona dokunma şeklime teslim oluyor ve yakında ona sahip olacak.

Yüzüm kulağına yaklaşıyor, sesim çaresiz bir fısıltıya dönüşüyor: "Seni becermeme izin vermiyorsan, en azından seni öpmeme izin ver."

Dizimi kabaca klitorisine doğru çevirmeye başladığımda bile gözleri fal taşı gibi açılıyor, bu his içinden bir kibrit gibi kıvılcımlar saçıyor.

"Bir tadımlık," diyorum, yüzümü onunkine doğru eğip fısıldarken, "Sanki seni tatmazsam ölecekmişim gibi geliyor."

Ağzına milimetrelerce yaklaştığımda dudaklarını yalıyor.

"Thayer!"

Boynum sesin geldiği yöne doğru kırılıyor.

Nera elinde eskrim çantası ve yüzünde şok olmuş bir ifadeyle orada duruyor. Onun için nasıl bir resim çizdiğimizi hayal edebiliyorum - Thayer arabama yaslanmış, dizim bacaklarının arasında, nefes nefese ve benim tarafımdan kirletilmesine saniyeler kalmış.

Thayer beni ittiğinde söz kesicimizi sözlü olarak yakmak üzereydim.

"Aman Tanrım," diyor ve beni olabildiğince sert bir şekilde

geri itiyor. Bu sefer geri düşmeme izin verdim.

O an kayboldu.

Yürümeye çalıştığında tökezliyor.

"Gel, seni bırakayım." Ona doğru bir adım atarak söyledim.

Elini kaldırarak beni olduğum yerde durdurdu. "Hayır, sorun değil. Nera kullanacak." Tek ayağının üzerinde zıplayarak arkadaşının yanına gitti. "Dediğin gibi buz koyup yükselteceğim."

Bir kolunu Nera'nın omuzlarına doluyor ve golf arabalarına doğru giderlerken ağırlığını ona veriyor.

"Silver." diye bağırıyorum ve o da arkasını dönüyor. "Uzaklaşırken arkanı kollaman beni kızdırmaya başladı. Yakında bir gün seni bir odaya kilitleyeceğim ve kaçacak hiçbir yerin olmayacak." Onu karanlık bir şekilde uyarıyorum.

Kalın bir şekilde yutkunuyor, yüzünde yarı beklenti yarı korku dolu bir ifade var ve topallayarak uzaklaşıyor.

***

Thayer uzaklaştıktan sonra arabama tırmandım, pantolonumun fermuarını açtım ve aletimi çıkardım.

Elime tükürdüm ve yüzünü tuttuğumda gözlerindeki 'sik beni' bakışını ve dudaklarındaki şişkinliği hayal ederek sikimi aşağı yukarı okşamaya başladım.

Dudaklarının aletimin etrafına sarıldığını, boğazının hepsini almak için mücadele ettiğini ve yine de buna zorlandığını hayal ederken hızımı artırıyorum.

Kalçalarımı elime doğru itiyorum, deli gibi sikimi avuçluyorum. Sonunda, kirpiklerinin altından bana bakıp adımı söylerken sikimin ağzından çıktığını hayal ediyorum.

Benim gerçek adım.

Boşalmadan önce taşaklarım geriliyor ve kaslarım kilitleniyor, şortumun her tarafına döl fışkırıyor.

Serbest bırakma sadece geçici, gerginlik ve ihtiyaç sadece birkaç dakika sonra toplarımı tekrar sıkıyor.

Kontrolden çıktım.

***

OceanofPDF.com

18

Thayer

Ağzıma o kadar yakındı ki nefesini dilimin üzerinde hissettim.

Neredeyse dudaklarımın dibinde konuşurken sakızının soğuk nane kokusunu aldım.

Nera bizi eve bırakırken kalp atışlarımın çılgınca hızlanmasını sakinleştirmem uzun dakikalarımı alıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, tanık olduğu şey hakkında tek kelime etmedi, onun yerine antrenmanı hakkında konuşmaya devam etti.

Tanrıya şükür ki araya girdi.

Bir yanım bunu durduramayacağımı itiraf etmekten utanıyor. Kalçalarımı ona doğru eğen ve dizini merkezime bastıran ben olurdum.

Onun beni arzuladığı kadar ben de onu arzuluyordum.

Diğer yanım utanmıyor.

Çok azgın.

Tek bir dokunuşuyla beni ona karşı kıvrandırıyor, anlamsızca zırlıyor ve emirlerine boyun eğiyordum. Tamamen teslim olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Beni nasıl kolayca tartakladığını, elleriyle istediğini yapmaya zorladığını düşündükçe karnımda bir ıslaklık hissediyorum.

Onun baskın dokunuşu beni alevlendiriyor ve daha fazlası için yalvarmamı sağlıyor.

"Başın büyük belada, bebeğim." Nera, otoparka dönerken nihayet gördüklerini kabul ettiğini söylüyor.

Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmıyorum.

"Carter'ı neredeyse aldattığım için mi?"

"Hayır, çünkü Rhys'ten hoşlanıyorsun." Dedi, gerçekçi bir şekilde.

"Ondan *hoşlanmıyorum*. Kendimi biraz kaptırdığımı itiraf etmeliyim, ben... Kendimi ondan fiziksel olarak uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıyım."

"Kesinlikle onun için büyük bir ereksiyon yaşıyorsun, bu kesin. Neden olmasın ki? Az önce tanık olduğum küçük şey, izlediğim pornoların yarısından daha ateşliydi." Dedi ve ben buna güldüm. "Ama sen de ondan hoşlanıyorsun. Seni onun yanında yeterince gördüm, bunun sadece cinsel kimya olmadığını biliyorum."

"Ondan hoşlanamam." Ben de ona "Benim bir erkek arkadaşım var." dedim.

Kontağı kapatıyor ve koltuğunda dönerek bana bakıyor, sonunda konuşmadan önce bir süre sessizce beni düşünüyor. "Belki de konuşmamalısın."

***

Bugün maç günü ve ben resmen çıldırıyorum.

Dün yatağa kafam rahat bir şekilde girdim. Son birkaç günü bileğimi belirtildiği gibi buzlayarak ve yükselterek geçirmiştim ve kendimi sağlıklı hissediyordum. Zihinsel olarak kilitlenmiştim ve nihayet bir maç daha oynayacağım için hem heyecan hem de beklenti hissediyordum.

Her şey bugünün iyi geçeceğine işaret ediyordu.

Ama uyandığımda kendimi kötü hissediyordum.

Midemde bir türlü atamadığım, rahatsız edici bir his vardı. Bunun endişe olduğunu biliyordum ama bir türlü motivasyona dönüştüremiyordum.

Ayrıca en sevdiğim saç bantlarımdan birini takarken yırtmıştım ve batıl inançları olan biri olarak bu uğursuzluk beni sarstı.

Şimdi yatak odamın zemininde, aynanın önünde oturmuş, umutsuzca saçımı kendim örmeye çalışıyorum. Ellerim çok kötü titriyor, yeterince sıkamıyorum.

Bellamy, Rogue ve Nera ile birlikte ve Altı iyi koltuklar kapmak için stadyuma erken gitti.

Yalnızım ve örgümü yapmakta zorlanıyorum ve muhtemelen aptalca ve önemsiz görünse de, bu beni sinirlendirmeye ve

tamamen dengem bozuldu.

Özgüvenimin, öyleymiş gibi davranmaya çalıştığım kadar sağlam olmadığını fark ediyorum. Bir yarışmacı olmama ve her zaman elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, içten içe bunun yeterli olmadığından korkuyorum.

İsviçre'de değil.

Korkarım ki sezonun ilk maçı sadece benden daha yetenekli rakiplerime karşı nasıl bir performans sergileyeceğimin değil, aynı zamanda sezonun geri kalanındaki performansımın da bir göstergesi olacak.

Kendimi büyük ölçüde futbolda ne kadar iyi olduğuma göre tanımlıyorum, bu yüzden en iyi ihtimalle ortalama olma düşüncesini kabullenmek zor.

Sahaya çıkıp harika bir maç çıkarmak istiyorum ama kafamdaki tüm şüphe ve belirsizlik çığlıkları, sahip o l d u ğ u m her olumlu düşünceyi bastırıyor.

Bu şekilde hissetmek daha da hayal kırıklığı yaratıyor çünkü son birkaç haftayı kendime güvenimi arttırmak için harcadım ve tüm bu çalışmalardan sonra bile kendimi hala bu şekilde hissettirebildiğim için nefret ediyorum.

Spiral çiziyorum.

Ellerimi tekrar tekrar yüzüme sürerek umutsuzca bu düşünceleri beynimden temizlemeye çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Ellerimi bırakmadan önce irkilerek bir çığlık attım. Rhys odamın kapısında durmuş, kayıtsızca bana bakıyordu.

Onu içime çekerken kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor.

"Burada ne yapıyorsun? Ve içeri nasıl girdin?" Ona sordum.

Başparmağı ile işaret parmağı arasında bir dizi anahtar tutuyor. "Beni Bellamy gönderdi. Bana ihtiyacın olabileceğini düşünmüş." Odaya girip bana doğru adım attı. "Ona böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğini söyledim." Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor.

Ona küçük bir gülümseme veriyorum, omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifliyor. Gülümsememde bir şeyler görmüş olmalı ki yanıma oturuyor.

"Sorun ne aşkım?"

Ona hiçbir sorun olmadığını söylemek yerine, bir kez olsun dürüstlüğü seçiyorum. Ya da en azından kısmi dürüstlüğü.

"Size aptalca gelecek ama saçımı öremiyorum ve bu bana sinir krizi geçirtmek üzere."

Gözleri yüzümden saçlarıma ve oradan da tekrar yüzüme kayıyor.

"Maçlardan önceki ritüelinizin bir parçası mı?"

Neredeyse belli belirsiz başımı sallıyorum ve o da aynı hareketi bana daha kararlı bir şekilde yapıyor.

"Pekâlâ, bana bir saç bağı getir de ne yapabileceğime bakalım." Dedi.

Ben daha sözlerini anlamlandıramadan ayağa kalkıyor ve eğilip beni kucağına alıyor, yatağın önünde oturana kadar beni geri çekiyor. Bir bacağını üzerimden kaldırıyor ve yatağıma oturuyor, böylece bacaklarının arasına giriyorum.

Her şey iki saniyeden az sürdü.

Kafam karışmış bir şekilde ona doğru döndüm. "Saçımı örmek mi istiyorsun?" "Öğretici bir şeyler koy da ben de taklit etmeye çalışayım." "Ciddi misin?" Tekrar soruyorum, hâlâ şüpheliyim.

"Bakın, burada efsanevi bir sonuç ya da bu noktada bir başarı vaat etmiyorum ama elimden geleni yapacağım."

Çabasından etkilenerek kalın kalın yutkunuyorum. "Tamam, teşekkür ederim."

"Ayrıca, ellerimin sana başka bir şey yapmasına izin verecek gibi değilsin. Sana dokunmamın tek yolu buysa, kabul ediyorum. Şimdi bana bir saç bağı ver." Emrediyor.

Bileğime bir çift doladım, kabarık pembe bir tane ve siyah bir tane. İkisini de çıkarıp omzumun üzerinden ona uzatıyorum.

Telefonumu kapıp onun için bir ders açıyorum ve birkaç dakika boyunca o çalışırken sessizce oturuyoruz. Arkamdan sinirli iniltiler ve "bu ne demek lan?" mırıldanmaları duyuyorum ve kendimi tutamayıp kıkırdıyorum.

Kafasını kaldırıyor ve aynada benimle göz göze geliyor.

"Komik bir şey mi var?"

Kıkırdamamı elimden geldiğince bastırıyorum. "Kusura bakma, yüzünde öyle konsantre bir ifade var ki. Seni hiç bu kadar odaklanmış gördüğümü sanmıyorum, antrenman sırasında bile."

Bir kahkaha atıyor. "Annemin saçını daha önce birkaç kez örmüştüm, bu yüzden kas hafızasının devreye gireceğini umuyordum ama hayır. Hiçbir şey olmadı. Sıfır. Yalnızca içgüdülerimle hareket ediyorum ve açıkçası siz kızların bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Elimde milyonlarca saç teli var ve onları nereye koymam gerektiğine dair hiçbir fikrim yok. Sanki bir bombayı etkisiz hale getirmek daha kolay olurmuş gibi geliyor." Kaşlarını çatarak tekrar saçlarıma dönüyor.

"Sorun değil, gerçekten.

Ben-" "Hayır."

"Hayır mı?"

"Ben bunu çözene kadar hiçbir yere gitmiyoruz." Saçımı bırakıyor ve videoyu yeniden başlatıyor. "Ve sen bana seni gerçekten neyin rahatsız ettiğini söyleyene kadar."

"Ne demek istiyorsun?" Ona aptalı oynayarak soruyorum.

"Seni üzen bir şey olduğunu söyleyebilirim ve bu sadece saçla ilgili değil." Saç tellerini yumuşak bir şekilde birbirine dolayarak söylüyor. Aynaya bakıyor, gözleri içimi delip geçiyor. "Bana ne olduğunu söyle."

Gözlerimi kaçırıyorum, teması kesiyorum. Ona korkularımı ve endişelerimi anlatmak istediğimden emin değilim, bu duygular ona yabancı gibi görünürken değil.

"Hazırsın."

Gözlerim aynada onunkilerle buluşmak için geri çekiliyor, sözleri karşısında kalbim boğazıma sıkışıyor.

"Eğer endişelendiğiniz şey buysa, hazırsınız demektir. Çok çalıştınız ve bugün nihayet bunu gösterebileceksiniz."

Bunu o kadar kesin bir şekilde söylüyor ki, sanki benim neler yapabileceğimden ve bugün nasıl bir performans sergileyeceğimden hiç şüphesi yokmuş gibi.

İç monologumla o kadar çelişiyor ki, ona nasıl cevap vereceğimden bile emin değilim.

"Ya yanılıyorsan?" Ona soruyorum, sesimdeki hafif yalpalama saklamak istediğim kırılganlığı ortaya çıkarıyor.

Saçlarımdan tutarak başımı geriye doğru çekiyor, böylece ben ona bakarken başım dizine dayanıyor.

"Onlar kadar iyi olduğunuza inanıyor musunuz?"

Bakışları boynumdan aşağı, yutkunurken boğazımın titrediği yere kadar iniyor. Cevap vermediğimde saçımı tekrar çekiyor.

"Hala yeterli olmayacağından korkuyorum - gerçekten endişeliyim -. Ekstra eğitime rağmen yine de yetersiz kalacağımdan. Belki de bursu ve kaptanlık unvanını yanlış kişiye vermişlerdir." Sonunda en kötü korkularımı itiraf ederek ona söyledim.

Bir an beni düşünüyor, dudaklarımın hareketini izlerken gözleri ilgiyle kapanıyor.

"Takımınıza liderlik etmek için kendinize güvenmeniz gerekir. Hazır olduğunuza ve en iyisi olduğunuza inanmanız gerekir, aksi takdirde daha sahaya adımınızı atmadan kendinizi sabote etmiş olursunuz. Hiç oynamasanız da olur." Parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Neler yapabileceğini biliyorum.

Bu. Bugün karşılaşacağınız takım kadar iyi, hatta daha iyi olmadığınızı düşünseydim size yalan söylemez ve boş yere umut vermezdim. Ama şimdi buna inanmanız gerekiyor. Bana hazır olduğunu söyle."

"Ben hazırım." Sesime güvence katmaya çalışarak ona söylüyorum. "Seni duyamıyorum, aşkım. Bana hazır olduğunu söyle."

"Ben hazırım." Daha kararlı bir şekilde söylüyorum. Ona bakarken yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Bana en iyi olduğunu söyle." "Ben en iyisiyim!"

"Bana kazanacağını söyle."

"Kazanacağım amına koyayım!" Gözlerimi kapatıp bu sefer kelimeleri bağırarak söylüyorum.

Onları açtığımda, memnun bir gülümsemeyle ve sahip olduğum tüm savunmayı geri çekip doğrudan ruhuma bakacak kadar ateşli bir bakışla bana bakıyor.

"Aferin kızıma."

İçimden bir kahkaha patlıyor ve sanki içimdeki stres balonu patlıyor, beni sarmal zihnimin hapishanesinden kurtarıyor.

"Teşekkür ederim."

Düzeltiyorum ve o saçımı yapmayı bitirirken birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde oturuyoruz.

"Şu halimize bak," diyorum ona, "Resmen birbirimizin saçını örüyoruz. Koç Faulkner gurur duyardı."

Eğlenceli kahkahası sıcak bir günde taze kaynak suyu gibi kulağıma çarpıyor. Yüzümde gururlu bir gülümseme beliriyor ve bu sesle mideme heyecana benzer bir his doluyor.

Bacaklarımın arasında bir şey sessizce titriyor ve telefonumun ekranına bakıyorum. Carter'dı.

Bunu uzun süre düşünmeme gerek yok. Aramayı doğrudan sesli mesaja gönderiyorum. "Bir sonraki maçın ne zaman?" Ona soruyorum.

"Bir hafta içinde. Sanırım bu sezon namağlup gidebiliriz." Diyor, ses tonunda gurur açıkça görülüyor.

"Bu harika olur, özellikle de orada gözlemcileriniz varsa."

"Arsenal gözlemcisi Aralık ayının sonundaki maçlardan birine gelmeli, önemsediğim tek maç bu."

Söylediklerini onaylayarak boğazımdan mırıldanıyorum.

"Aileniz vefat ettikten sonra çalmak sizin için zor oldu mu?"

Ellerinin tekrar hareket etmeden önce bir süre saçlarımda durakladığını hissediyorum ve utançtan içim içime sığmıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, "burnumu sokmak istememiştim."

Örgünün ucunu bitiriyor ve cevap vermeden önce bağlıyor. "Değilsin." "Ve hayır, gerçekten değil. Futbol onları onurlandırma şeklim, oynadığım zaman kendimi onlara en yakın hissediyorum. Saha dışında onların anısını canlı tutmanın yollarını bulmak daha zor."

"Kütüphane gibi mi?" Büyük açılışın bu cumartesi olduğunu hatırlayarak sordum.

"Evet, ikisi de hevesli okuyuculardı ve ailem nesillerdir RCA'ya geliyor, bu yüzden çok mantıklı geldi. Yine de başka yollar bulmaya çalışıyorum."

"Sabırlı ol. Şu anda her şeyi çözmüş olman gerekmiyor, biliyorsun. Onları onurlandırmak için önünde koca bir hayat var."

"Haklısın." Düşünceli bir şekilde söylüyor. "Peki ya sen? Profesyonel olmayı umuyor musun?"

Bununla alay ediyorum. "Hem fırsat hem de ücret açısından kadınlar için çok daha sınırlı bir alan. Futbolu seviyorum ve geleceğimin bir parçası olmasını istiyorum, ancak üniversiteden sonra muhtemelen seçeceğim kariyerde arka planda kalacak."

"Ne yapmak isterdin?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Yeni nesil kızları eğitmeye yardımcı olmak için kesinlikle biraz gençlik koçluğu. Hayvanları da çok seviyorum, belki veteriner olmak için eğitim alırım?" Konuşmaya devam ederken gözlerim heyecanla parlıyor, "Ooh, ya da bir kedi kafe açmak! Bu çok eğlenceli olurdu."

Ayağa kalkarken gürültülü bir şekilde gülüyor, sesi kulaklarımı gıdıklıyor. "Seni çılgın bir kedi kadın sanmamıştım."

Bana doğru uzattığı elini tutuyorum ve kendimi ayağa kaldırmasına izin veriyorum. "Deli misin? Evet. Kedi kadın mı? Bir gün."

Cevap gülümsemesi o kadar geniş ki, gözlerini sadece yarıklara çeviriyor ve midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

Binlerce farklı gülümsemesi var ve her birinin benzersiz bir kullanımı, benzersiz bir anlamı var. Kendimi onları ayrıştırırken, her biriyle ne anlatmaya çalıştığını analiz ederken buluyorum.

Şu anda bana öyle bir şefkatle gülümsüyor ki nefesim kesiliyor. Elini uzatıyor, parmaklarının arkası çenemde geziniyor ve gevşek bir saç telinin etrafında kıvrılıyor.

"Bir parçayı kaçırdım." Düşünüyor.

Burnuna götürüp kokluyor, içine derinlerden gelen bir nefes çekiyor. Kokuyu içine çekerken gözleri usulca kapanıyor.

Onun karşısında donup kaldım.

Sonunda gözleri açıldı. Öyle koyulaşmışlar ki neredeyse siyah görünüyorlar.

"Kahretsin, çok güzel kokuyorsun. Ellerimin üzerinde olması ve bu konuda hiçbir şey yapamamak işkenceydi."

"Aslında buradan aldığım bir parfüm."

"Sorun parfüm değil," diye homurdanıyor,

"Sorun sensin."

Hem hazırlıksız yakalandığım hem de iltifatından memnun olduğum için öfkeyle kızarıyorum. "Saçın için endişelenme," diyorum ona, başka bir saç bandı almak için şifonyerime uzanırken, "Harika bir iş çıkardın. Kaçınılmaz gevşek tutamları toplamak için bir saç bandım var." Takıyorum ve ona poz veriyormuş gibi yapıyorum. "Nasıl görünüyorum?"

Cevap vermeden önce acele etmiyor, gözleri yüzümü, saçlarımı, bedenimi didik didik ediyor. Aramızdaki gerilim çekilirken orada durmak ve hareket etmemek dayanılmaz.

Vücudum ona doğru bir adım atmam için bana

yalvardığında. Saldırması için gereken tek işaretin bu

olduğunu biliyorum.

"Mükemmel görünüyorsun." Sonunda söyledi.

Birdenbire utanarak başka tarafa bakmadan önce ona gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim."

Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve çeneme uzanarak gözleriyle buluşmamı sağlıyor.

"Seni bırakayım."

Ve evet demek istiyorum. Umutsuzca.

Çünkü ona ihtiyacım olduğunda buraya geldi, saçımı yaptı, beni sakinleştirdi, kendime olan güvenimi tazeledi ve yirmi dakika içinde beni hiçbir koçun cesaretlendiremediği kadar cesaretlendirdi.

Oh, ve siktir et.

"Pekala."

Zafer bakışlarında patlıyor, zafer yüzüne erimiş lav gibi yayılıyor.

"Kaptanla bir maçın olduğu için şanslısın, yoksa seni bu yatak odasında sikerdim."

"Kendini aşıyorsun."

Bana sırıtıyor, sivri köpek dişleri en tehlikeli yırtıcılar gibi sergileniyor. "Hiç de değil. Bu senin nafile direnişinin sonunun başlangıcı ve sonunda yalvardığını görmek için sabırsızlanıyorum." Diyor, gülümsemesi düpedüz şeytani. "Ama sonra. Önce kazanman gereken bir oyun var."

***

OceanofPDF.com

19

Rhys

Ani ölüm uzatmalarına gidiyorlar.

RCA topa sahip olma konusunda üstünlük sağlasa da bunu maç kazandıran bir golle değerlendiremedi.

Thayer orada uçuyor.

Sahanın her yerindeydi, çalımlar attı, paslar çaldı ve RCA'nın tek golünde asist yaptı.

Faulkner'ın yanında saha kenarında durmuş, maç yeniden başlarken kartal bakışlarıyla onun sahadaki hareketlerini izliyorum.

"Bu dönüşümün arkasında sen mi varsın?"

Yüzümde boş bir ifadeyle Faulkner'a dönüyorum. "Ne?"

Çenesini Thayer'a doğru eğiyor. "Oynama şekli. Bir çentik atmış."

Sahaya dönüp onun top sürmesini ve bir savunmacıyı çalımlamasını izliyorum. "Hepsi onun eseri. Çok çalıştı."

Bana nadir bir gülümseme veriyor. "Siz ikiniz iyi bir takım oldunuz."

Evet, farkındayım.

Thayer kenar çizgisi boyunca koşuyor, oyunun nasıl gelişeceğini görmek için gözlerini sahanın diğer tarafındaki topa dikmiş bekliyor. Ellerimi ağzıma götürüp bağırıyorum, "Hadi Thayer. Acele et!"

Kalabalığın gürültüsünden beni duyuyor ve bana doğru dönüyor, gözleri beni arıyor. Sonunda beni gördüğünde durdu ve bana küçük bir el sallamadan önce yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Lanet olsun. Onun dikkatini dağıtmak istememiştim.

"Git." Ağzımla karşı kaleyi işaret ediyorum. Bu onu hayal aleminden uyandırıyor ve o yöne doğru koşturuyor. Yanımdan koşarken ona "Hadi, onlara nasıl biri olduğunu göster" diyorum.

Ve öyle de yapıyor.

Orta saha oyuncusundan güzel bir pas alıyor ve kaleye doğru hızla ilerliyor. Bir savunma oyuncusundan sıyrılıyor ve topu kanat oyuncusuna aktarmadan önce kaleye 20 metre kadar yaklaşıyor.

Ne olacağını önceden görüyorum ve o kadar iyi oynanmış ve düzenlenmiş ki çok etkilendim. Takımın kimyasını ortaya koyan bir dizi dokunuş pasıyla kanat oyuncusu topu hücumcu orta saha oyuncusuna gönderiyor, o da Thayer'a geri pas veriyor.

Ve gol atıyor.

Top kalecinin sol elinin üstünden yükselerek arkasındaki ağlara gidiyor ve kalabalık patlıyor.

Takım arkadaşları üzerine atlıyor, ona sarılırken tebrik çığlıkları atıyorlar.

Kendini kurtarıyor ve aniden bana doğru koşmaya başlıyor, yüzünde kocaman, ışıl ışıl bir gülümseme beliriyor. Beni bekleyen kollarıma atlıyor ve boynuma sıkıca sarılıyor.

"Başardık!"

"Başardın." Mırıldanıyorum, onu kendime doğru çekerken yüzümü boynuna gömüyorum. "Seninle gurur duyuyorum." Kulağına karşı kabaca söylüyorum.

Dakikalar gibi gelen ama sadece birkaç saniye olduğuna emin olduğum bir süre boyunca onu öyle tutuyorum. Bir mantra gibi tekrar tekrar 'teşekkür ederim' diye fısıldıyor.

Sonunda onu serbest bırakıyorum ve vücudumun uzunluğundan aşağı kaymasına izin veriyorum. İri gözleri sertleşmiş sikimi karnında hissettiğini söylüyor ama Faulkner ona doğru gelirken yorum yapmıyor.

"Aferin sana. Bu 'Kaptan' unvanını hak eden bir çabaydı." Ona sarılmadan önce bunu söyler.

"Teşekkür ederim." Thayer'ı daha önce hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum ve birdenbire onu tekrar böyle hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapma dürtüsüne kapıldım.

Arkadaşları da üzerine atlayıp onu tebrik ediyor. "Bu çok önemli bir goldü!" Altı diyor.

"Çok iyi oynadınız!" Nera ekliyor: "Bellamy ile FaceTiming yapıyorduk, o yüzden her şeyi gördü."

"Neden bu akşam siz de gelmiyorsunuz? Böylece siz de onunla birlikte kutlama yapabilirsiniz." Onlara söyledim.

Kızlar ne karar vereceğini görmek için Thayer'a beklenti içinde bakarlar.

"Ekibin geri kalanı gelebilir mi?"

"Tabii ki. Kimi istersen davet et."

"Hadi yapalım." Bana bakıp eklemeden önce şöyle dedi. "Bu galibiyeti koçumla birlikte anmam adil olur."

***

"Ne yapıyorsun?"

Arkamı döndüğümde Bellamy'nin mutfak adasının diğer tarafında durduğunu görüyorum. Kollarını öne doğru eğmiş, beni izliyor ve bir cevap bekliyor.

Birkaç saat önce eve geldim ve spor salonunda hızlı bir antrenmanı yeni bitirdim. Üstüm çıplak, mutfakta yiyecek arıyorum, bir şeyler atıştırmak için yanıp tutuşuyorum.

"Bir bardak su alıyorum. Sen?" Cevap veriyorum, bardağımı dolduruyorum

Lavabo.

"Fazla değil. Şu vereceğimiz parti için hazırlanmaya gidiyorum. bu gece."

Ona sırıtıyorum. "Eğlenceli olacak."

Bana dikkatle bakıyor ve sessizce süzüyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim." Dedi ve ona kimden bahsettiğini sormama gerek kalmadı.

"Öyle mi?"

"Evet. Maçtan sonra beni arayıp çok mutlu olduğunu söyledi, bunu görmek harikaydı." Diyor ve ekliyor. "Keşke ben de orada olsaydım."

"Bir sonrakine katılacaksın. Maçın sonuçlarından memnun olmasına sevindim." Bardağımı bulaşık makinesine koyuyorum. "Tamam, ben gidip duş alacağım."

"Bekle." Tezgâhın etrafından dolaşıyor. Parmak uçlarına kalkıyor ve bana kısa ama sağlam bir sarılma yapıyor. "Cidden, ona yardım ettiğin için teşekkür ederim. I

motivasyonlarının bencillikten uzak olduğunu biliyorum ama yine de. Carter'ın aldatmasından bu yana onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim." Diyor ve hemen ekliyor. "Ve genel olarak konuşuyorum, sadece bugünkü oyun yüzünden değil."

"Dur bakalım." Onu üzerimden çekerek söyledim. "Sen neden bahsediyorsun?" "Şey, demek istediğim son zamanlarda daha mutlu görünüyor-"

"Hayır." Ben araya girdim. "Carter onu aldattı mı?"

Göğsümdeki öfke açığa çıkıyor ve gözlerim Bellamy'ye kayarken görüşümü bulanıklaştırıyor. Yüzünde suçlu bir ifade var, bana bu bilgiyi açıklamak istemediğini söyleyen bir ifade.

"Siktir. Bildiğini sanıyordum." Ellerini birleştirip yalvarıyor. "Lütfen o bahsetmediği sürece bu konuyu ona açma."

"Ne zaman?"

"Bu gerçekten senin işin değil-"

"Bana zamanını söyle Bellamy."

Şak diye söyledim. "İsviçre'den

hemen önce."

Yumruğumu yanımdaki tezgâha indiriyorum, öfke kaslarımı sarıyor ve beni içten içe boğuyor. Onu buraya kadar takip etmediğinde o orospu çocuğunun bir boka yaramadığını biliyordum ve şimdi elimde gerçek bir onay var. O pislikte ne bulduğunu anlamıyorum.

Benden etkilendiğini biliyorum, bunu gözlerimle gördüm ve bedenimle hissettim ama yine de teslim olmuyor. Eve döndüğümde onun sevgi dolu bir erkek arkadaş olduğunu düşündüğümde, sinir bozucu olsa da direnci anlaşılabilirdi.

Kendisine tek kullanımlıkmış gibi davranan bir adama körü körüne sadık kaldığını bilmek çileden çıkarıyor.

Onu hiç terk edecek mi?

"Neden onunla kaldı?"

"Hayır." Diyor, sesi kesin. "Sana başka bir şey söylemeyeceğim."

"Bellamy-" Uyarıyorum ama bu sefer sözümü kesen o oluyor.

"Hayır, adımı öyle söyleme. Bir önemi yok. Ona sadık ve birlikte oldukları sürece sana karşı asla çizgiyi aşmayacak."

Sinirli bir nefes çekiyorum ve iki avucumu da tezgâha dayamak için dönüyorum.

"Rogue beni senin yanında üstsüz görüp sinir krizi geçirmeden git buradan."

"Çok geç."

Başımı kaldırdığımda Rogue'un kapı aralığına yaslanmış olduğunu görüyorum, dudaklarının kenarından karanlık bir gülümseme yükseliyor.

"Sadece sohbet ediyoruz, bebeğim." Ona söyler.

"Sorun değil." Adam rahat bir omuz silkmeyle

cevap veriyor.

Bellamy ve ben, onun umursamazlığı karşısında şaşırmış bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

Söz konusu kız olduğunda tipik bir psikopat.

Bir saniye bile inanmadım. "Bu senin için şaşırtıcı derecede mantıklı." "Yukarı çıktığımızda bunu ona ödeteceğim."

Ve işte orada.

Bellamy benden uzaklaşıp ona doğru adım atarken saç diplerine kadar kızarıyor. Tezgâhın diğer tarafında durdu ve bana son bir fikir verdi.

"O akıllı bir kız, Rhys," dedi bana sert bir bakış atarak. "Eğer istediği kişi sensen, bunu çok yakında anlayacaktır." Rogue'a doğru koşuyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor. Dışarı çıktıklarında eli beline dolanıyor ve beni mutfakta öfkem, kıskançlığım ve Thayer'ın yakında eski erkek arkadaşını boğma isteğimle baş başa bırakıyor.

***

OceanofPDF.com

20

Thayer

Thayer otuz dakika önce eve girdi ve o zamandan beri beni arıyor.

Bunu açıkça yapmıyor, hayır çok daha kurnazca yapıyor, ama nerede olduğumu merak ettiğini söyleyebilirim.

Konuşmanın ortasında başını başka yöne çeviriyor, odanın diğer ucuna bakıyormuş gibi yapıyor ama aslında gizlice nerede olabileceğimi araştırıyor.

Kalabalığa ve gölgelere karışıp onu uzaktan izliyorum. Ona duyduğum ihtiyaç, ona dokunmaktan kendimi her alıkoyduğumda bedenimde şiddete dönüşüyor ve aptalca bir şey yapmadan önce uzak durmam ve etkileşimlerimizi sınırlamam daha iyi.

Onu işaretleme ihtiyacının neden bu kadar güçlü olduğunu bilmiyorum ama bu düşünceyle o kadar sarhoşum ki başım dönüyor.

Ona dokunabilmek artık yeterli değil, onu damgalayabilmem gerekiyor. Aramızdaki bu bitmek bilmeyen itme ve çekme, her etkileşimi aşırı uçlardaymışız gibi hissettiriyor. Sanki kırılma noktasının ötesinde sınırları zorluyoruz ve ikimiz de kaçınılmaz patlamayı bekliyoruz, saklanmaya karar vermekle her şeyin yanmasını izlemek arasında gidip geliyoruz.

Thayer'ı ne kadar ateşe doğru itmeye çalışsam da her seferinde siper alıyor.

Sikerim böyle işi.

Kafamı boşaltmak için bir molaya ihtiyacım var.

Bu parti birkaç saat önce iyi bir fikir gibi görünüyordu, şimdi herkesi eve göndermek istiyorum, böylece eklemlerim kanayana kadar çantaya vurabilirim.

Bedenimde çok fazla öfke ve şiddet var ve kendimi bu duygulardan arındırmak için bir dövüş, herhangi bir dövüş için can atıyorum.

Uzak durmak ve kıyametten kaçınmak daha iyi.

Merdivenlere doğru yöneliyorum, çıkarken beni görmemesi için insanların arasında gizlice manevra yapıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak birkaç kişinin konuşma girişimini atlatıp oyun odasına giriyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

Ama çarparak kapanmıyor ya da kapanırken ses bile çıkarmıyor. Döndüm ve Thayer'ın kapıda durduğunu gördüm.

"Benden mi saklanıyorsun?" Şaka yapıyor ama ses tonunda bir miktar ciddiyet olduğunu söyleyebilirim.

Televizyona doğru dönüyorum, sırtımı ona dönerken kumandayı elime alıyorum. "Git buradan."

Dönüp önümde duruyor, kaşlarını çatarak bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Sorun nedir?"

"Sana gitmeni söyledim." Kumandayı televizyona doğrultarak söylüyorum.

Elimden kaptığı gibi yanımızdaki kanepeye fırlattı, bunu yaparken yüzü kıpkırmızıydı.

"Neyin var senin? Son birkaç saat içinde seni bir pisliğe dönüştüren ne oldu?"

"Git." Dişlerimi göstererek tekrarlıyorum. "Erkek arkadaşının bu odada benimle yalnız kalmandan hoşlanmayacağını ikimiz de biliyoruz."

Şimdi kafası daha da karışmış görünüyor. "Ne zamandan beri bunu önemsiyorsun?"

Çıtlatıyorum.

Elim uçup boğazını kavrıyor ve onu kendime çekmek için kullanıyorum. "Onunla ne yaşadığın umurumda mı sanıyorsun?"

"Mackley-" Tereddütle, elleri benimkinin boğazını kavradığı yere geliyor, diyor.

Bu sefer onu kendime doğru çekiyorum ve sözlerini kesiyorum.

"Benim adım," diyorum kulağını acımasızca ısırıp inlemesine neden olarak. "Rhys.

Söyle amına koyayım."

Başını sallıyor, en azından boynunu hareket ettiremeden yapabildiği kadar.

"Hayır mı?" Mırıldanıyorum, öfke göğsümde bir çan gibi net titreşiyor. "İşte bu yüzden burada olmamalısın. Sen bir korkaksın. Güvenli küçük hayatının rahat, aldatan erkek arkadaşınla FaceTim'leşerek geçmesini istiyorsun, o yüzden ona geri dön ve defol git." Sonunda soğukkanlılığımı kaybederek söylüyorum.

Günlerdir, hatta haftalardır kendimi kaybetmenin eşiğindeymişim gibi hissediyorum ve içimden zehirli ve öfkeli bir ses çıkıyor.

Bir an için ona tokat atmışım gibi baktı.

Yüzünde şok olmuş bir ifade var, ağzı neredeyse komik görünen bir 'o' şeklinde açık, sonra hızla toparlanıp göğsümü itiyor.

Onu bırakıyorum ve bana yaralı bir bakış atarak geri çekiliyor. "Bunu bana neden söyledin?" Ağlıyor, açıkça incinmiş.

"Bunu sana neden söyleyeyim ki? Bunu bana sormana gerçekten gerek var mı?" Bir adımla aramızdaki boşluğu yiyerek gök gürültüsü çıkarıyorum. "Çünkü kıskanıyorum Thayer, işte bu yüzden. Seni asla hak etmediğine emin olduğum bir adam senin ona ait olduğunu söyleyebiliyor. Seni öpüyor, sana dokunuyor ve seni beceriyor ama buna layık bile değil. Eğer sana sahipken başka birine dokunduysa buna layık bile değil. Ve sen," diyorum sert bir nefes vererek, "Onu affettin."

Bununla alay ediyor, aramızdaki mesafeyi korumak için savunmaya geçerek kollarını kavuşturuyor. "Başka kızlarla yatmaya devam edeceğin konusunda çok nettin, o yüzden neden bu kadar umurundaymış gibi davranmaya devam ediyorsun anlamıyorum."

"Seninle tanıştığımdan beri kimseyle yatmadım Silver." Ben devam etmeden önce yüzü bir anlığına yumuşuyor, "Ama inan bana, bu değişmek üzere. Sen aldatan biri değilsin ve ben de onu asla terk etmeyeceğinin ipuçlarını alıyorum, bu yüzden seni bekleyen bekâr keşişi oynamaktan bıktım. Fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun. Bu arada, kendini dışarıda gör. Çıkarken ateşli, bekâr bir kızın yanından geçersen, senin yerini alması için onu gönderebilirsin."

Bana daha zayıf bir erkeği bile mahvedecek sertlikte bir bakış atıyor, ama ben sadece kaşlarımı çatarak ona karşılık veriyorum.

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

Mizahsızca gülüyorum. "Hiçbir şey. Beni becermekle ilgilenmediğini açıkça belirttin ve sonunda seni dinliyorum. Söyleyecek bir şey kalmadı."

Ayağını öfkeyle yere vuruyor. "Beni kızdırıyorsun."

"Söylediklerimde seni kızdıran şey ne? Başka biriyle yattığım düşüncesi mi?" Onunla alay ediyorum. "O zaman lanet kulübe katıl. En azından bunu kabul edebilirim."

"Ben eve gidiyorum." Ben tekrar konuşmadan önce yanımdan geçip kapının kolunu tuttu.

"Bunu sen yap." Ona doğru dönerek söyledim. "Her zaman kaçtığın gibi yap."

"İkiyüzlü olma Mackley." Omzunun üzerinden bakarak tısladı.
Bana. "İncinmekten korktuğun için aşık olmayı bile düşünmeyen senken beni bir şeylerden kaçmakla suçlama. Bu odada ikimiz de bir şeylerden kaçıyoruz."

Ona muzaffer bir bakış attım. "Yani bundan kaçtığını kabul ediyorsun?"

"Kastettiğim bu değildi." "O
zaman ne demek istedin?"

"Bilmiyorum." Başını tekrar tekrar sallayarak söylüyor.

"Yalancı." Diyorum.

Bana doğru döndü. "Yalan söylemiyorum."

"Sen öylesin. Benden çok kendine." Ona doğru temkinli bir adım attım. "Bana benim olduğunu söyle." Sessizce emrediyorum, ses tonum ikna etmeye yönelik. "Tek yapman gereken bu."

Tereddüt ediyor, tereddüt ettiğini görüyorum, ama sonunda konuştuğunda kırılmıyor. "Ben değilim."

Alay ettim, şaşırmadım.

"Neden?" "Benim bir erkek
arkadaşım var. Ben onunum."

"Sen değilsin."

Homurdanıyorum.

"Pardon?"

"Sen onun değilsin. Seni aldattığından beri onun değilsin, buraya onsuz taşındığından beri de değilsin." Ona doğru bir adım daha atarak hırladım. "Sen benimsin. Uzun zamandır benimsin. Bunu biliyorum. Arkadaşlarım biliyor. Arkadaşların biliyor. Bence sen bile biliyorsun ama bunu kendine itiraf etmiyorsun." Duygusuz bir kahkaha attım. "Bunu anlamanı bekliyordum ama asla anlayamayacağını düşünmeye başladım."

"Belki-," diye başladı ve durdu, gözlerini benden kaçırdı. Devam etmeden önce gözleri yere düşüyor, "Belki de başka biriyle yatmalısın."

Yavaşça başımı sallıyorum, ağzım düz bir çizgi haline geliyor. Hayal kırıklığı göğsümü tırmalıyor, bir türlü aşamadığımız bir çıkmazdayız.

"Pekala."

Başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor, içlerinde bir dünya duygu dönüyor. Ne olduğunu bilmediğim bir şey söylemek için tekrar ağzını açıyor ama sonra vazgeçiyor gibi görünüyor.

Başka bir şey eklemek yerine kapıyı açıp dışarı fırlıyor ve beni karmakarışık bir zihin ve peşinden koşma isteğiyle baş başa bırakıyor.

Ellerimi saçlarımda gezdirip derin bir hayal kırıklığı nefesi veriyorum. Beni çileden çıkarıyor.

Beni çileden çıkardığında bile, onu yakalayıp ağzımla susturmaktan başka bir şey istemiyorum.

Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz.

Onu aklımdan çıkarmak ve göğsümde kendine bir yuva yapmış gibi görünen günlük gerginliği hafifletmek için gerçekten sevişecek başka birini bulmalıyım.

"Az önce Thayer'ın buradan kaçtığını gördüm."

Devlin'in sesini duyunca döndüm. Odada duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var.

"Görünüşe göre bahsi kaybedebilirsin," diyor ve kolunda olmayan bir saati işaret ediyor, "Hesaplarıma göre zamanın azalıyor. Sadece bir haftan kaldı."

Çenesine yumruk atmadan önce düşünmüyorum, o cümlesini bitirmeden elim yüzüne çarpıyor.

Kafası acımasız bir çatırdama sesiyle yana savrulur.

"Bu da ne-" Çenesini tutarak ve yüzünü bana doğru çevirerek söylüyor.

Ona tekrar yumruk atıp önünü kesiyorum. Bu sefer yere düşüyor, darbenin gücü onu sırt üstü düşürüyor.

"Asla," diyorum ona doğru eğilerek, "onun adını bir daha söyleme. Bunu düşünmeni istemiyorum ve ağzından çıktığını duymak istemediğimden eminim."

Üstüne basıp dışarı çıkıyorum.

***

OceanofPDF.com

21

Thayer

Kendimi iyi hissetmiyorum.

Midem bulanıyor ve karnımda bir türlü atamadığım bir bulantı hissi var. Belki bu gece çok fazla içtim ya da belki de bir tür mide rahatsızlığının başlangıcıdır.

Belki de değildir.

Hayır, kendime karşı bir kez olsun dürüst olmak istersem, gerçek şu ki Rhys'e başka biriyle yatması gerektiğini söylediğimden beri midem bulanıyor.

Sanki en başından beri beni beceriyormuş gibi.

Sanırım öyleydi, çünkü İsviçre'ye geldiğimden beri benimle kafa buluyordu. Büyüleyici, baştan çıkarıcı, bana her gün gülümsüyor, zekâsını, kişiliğini, atletizmini kullanarak beni yoldan çıkarmak için sarhoş edici bir saldırı yaratıyor.

Oraya geri koşmak ve ona sadece şaka yaptığımı, başka kimseye asla dokunamayacağını söylemek istiyorum.

Evinin önünde durdum. Durmalı mıyım?

Hayır, yapamam.

Tekrar yürümeye başlıyorum, kendimi onun evinden, kokusundan, ondan uzaklaştırıyorum. Bırakın harekete geçmeyi, bu düşüncelere sahip olduğum için bile çok bencilim. Bugün sadece takımımızın zaferini kutlamayı önemseyecek kadar onun düşünceleri tarafından tüketilmek istemiyorum.

Eğer bunu onunla yapacaksam, öyleyimdir.

Onun inandığının aksine, kendime çelişkili olduğumu itiraf edebilirim. Bunun çok farkındayım ve bu düşünceleri boğmaya *çalıştım.*

ama yapamam.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Carter üç yıldır hayatımın bir parçası ve iki yıldır da çıkıyoruz.

En güvenilir kişi olmasa da, uzun süredir destek sistemimin bir parçası.

Bir aydır tanıdığım ve sadece beni becermekle ilgilendiğini açıkça belli eden bir adam için ondan ayrılamam.

Bu tamamen aptallık olur.

Ama Rhys'in başka birine dokunması, başka bir kızın onunla gülmesi, benim yerime ona 'aşkım' demesi düşüncesi?

Bu düşünce beni neredeyse öldürüyor.

Bellamy bana daha önce Carter'ın Rhys'i aldattığını yanlışlıkla ortaya çıkardığını bildiren bir mesaj atmıştı, bu yüzden onun iğneleyici bir yorum yapmasını bekliyordum.

Böyle bir öfke beklemiyordum.

Onunla vakit geçirmek, bana ve dolayısıyla takıma kazandırdığı galibiyeti kutlamak istemiştim ama bu, tartışmamızın gölgesinde kalmıştı.

Arkadaşlığımız, ilişkimiz, yaptığımız kırılgan şey her neyse, kırılıyormuş gibi hissettiğimiz o anda bunun bir önemi yoktu.

Başka kızlarla takılma meselesini de aynı öfkeyle söylemişti ama şimdi tehdidini yerine getireceğinden hiç şüphem yok.

Carter'ın beni nasıl aldattığını düşündüğümde aynı öfkeyi hissetmiyorum ama belki de bunun nedeni aramızdaki fiziksel mesafedir.

Biri önümde dururken ve diğeri uzaktayken, sadece güzel anılara ve çok acı bir anıya dayanarak nasıl seçim yapabilirim?

Eve gidip biraz uyumam lazım, bu kafamı toplamama yardımcı olur.

Umarım.

***

Rhys'i yirmi dört saattir görmüyorum, bu RCA'ya geldiğimden beri birbirimizi görmeden geçirdiğimiz en uzun süre.

Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama bu yirmi dört saatin her birini hissettim. Kasvetli ve boş bir şekilde uzayıp gittiler, normal günlerimizle olan zıtlık beni rahatsız ediyor.

Dün takım ya da bireysel antrenman yapmadığım bir dinlenme günüm vardı ve Rhys derse gelmediği için onu görmedim.

Onu özlüyorum.

Dediğim gibi, saçmalıyorum.

Onunla konuşmak istiyorum. Bu gece kütüphanenin büyük açılışı var ve bu konuda nasıl hissettiğini bilmek istiyorum.

Zil çalıyor, dersin bittiğini işaret ediyor ve beni hayallerimden çekip çıkarıyor. Sınıftan çıkarken Rhys'in koridorun sonundaki ana kapıdan çıktığını görüyorum.

"Mackley!" Ona ulaşmak için birkaç kişinin yanından geçerek bağırıyorum. Kalabalıktan beni duymuyor, bu yüzden kapıdan uçup dış merdivenlerden aşağı koşarken adını tekrar bağırıyorum. "Mackley!"

Bu sefer beni duydu. Benden yaklaşık yirmi metre uzakta durduğu yerde durdu ve ona doğru koşmamı izlemek için döndü, yüzü donuktu.

"Merhaba." Hafif nefes nefese kalmış bir şekilde söylüyorum.

"Hey." Ses tonu ve yüzü hâlâ hiçbir şey ele vermiyor. "Ben,

şey, seninle konuşmak istiyordum."

"Ne hakkında?" Sesi duygudan yoksun bir şekilde

soruyor. Bundan nefret ediyorum.

Aramızın böyle olmasını istemiyorum. Bana her zaman yaptığı gibi gülümsemesini, cinsel bir imada bulunduğunda ya da onun durumunda çok açık bir cinsel istekte bulunduğunda bana arsızca sırıtmasını istiyorum.

Aramızdaki bu engelden nefret ediyorum.

Göğsümde bir gerginlik var ve eve gidip yatağa girip ağlamak için çok güçlü ve aptalca bir dürtü yaratıyor, buna kesinlikle boyun eğmeyeceğim ama yine de var.

"Bu öğleden sonra antrenman var. Saat 16:00'da hala devam ediyor muyuz? Ayrıca bu akşam kütüphane açılıyor." Zayıf bir şekilde ekliyorum. "Hazır olduğundan emin olmak istedim."

Gözleri hafifçe yumuşamadan önce isimsiz bir duyguyla parlıyor. "Evet, antrenman saat dörtte." "Ve ben hazırım, sorduğun için teşekkürler. Zor olacağını düşünüyorum ama... bu sadece bir bina. Bunu unutmamalıyım."

Öğrencilerin geri kalanı sınıflarına dağılırken Rhys ve ben avlunun ortasında dikiliyorduk.

"Bence bunun gerçekleşmesine yardımcı olduğun için seninle gurur duyarlardı. Sana bıraktıkları parayı sadece pahalı şeyler almak için değil, onları anmak için kullandığın için."

"Beni yanlış anlama, pahalı şeyleri severim." Kısa bir kahkaha atıyor ve bu sesle kalbim yerinden fırlıyor.

Benim istediğim de bu. Onu ne kadar uzun süre konuşturabilirsem, aramıza ördüğü buzdan duvarı o kadar çok kırabilirmişim gibi geliyor.

"Ama haklısın," diyor, dudaklarının köşesi bir kıl kadar kalkıyor. Duvara bir çentik daha. "Benimle gurur duyarlardı."

"Şey," diye duraksıyorum, gariplik dilimi donduruyor. İçinde bulunduğumuz durumda söylenecek en doğru şeyin ne olduğundan emin değilim. Bu gece onunla vakit geçirmek istiyorum, bu yüzden gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Bu gece seninle vakit geçirmeyi çok isterim-"

Uzun kollar arkamdan beni sarıp yerden kaldırırken ve "Bebeğim!" diye bağırırken beni döndürürken sözlerim kesildi.

Hayır.

Olamaz.

Kollar beni yere bıraktı ve serbest bıraktı. Döndüm ve Carter'la yüz yüze geldim.

O gerçekten burada.

İsviçre'de.

Neden ilk tepkim içimden 'hayır' diye haykırmak oldu?

Beni bir ayı gibi kucakladı ve tekrar yerden kaldırdı.

"Hey, Carter," diyorum, zayıf bir şekilde sarılmaya karşılık vererek. "Burada ne işin var?"

Gitmeme izin veriyor ve yüzünde sinirli bir ifadeyle geri çekiliyor. "Onca yolu seni görmek için geldikten sonra bana söyleyeceğin şey bu mu? Bu yolculuğun ne kadar berbat olduğunun farkında mısın?"

Chicago'dan direkt uçuş var, yani o kadar da kötü bir yolculuk değil, ama bir şey söylemiyorum.

Omzumun üzerinden Rhys'e bakıyorum, ama o gitmiş.

Bana sarılan adamın kim olduğunu anlayınca çekip gitmiş olmalı. öyleydi.

Midemdeki çukur geri geldi.

Keşke peşinden gidip bir şeyler söyleyebilseydim.

"Hayır, üzgünüm, sadece şaşırdım. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Beni gördüğüne sevinmişe benzemiyorsun." Diyor, sesi suçlayıcı.

Gülümsüyorum ve gerginliği azaltacağını umarak ona tekrar sarılıyorum. "Öyleyim, öyleyim."

Doğrusunu söylemek gerekirse, ortaya çıkışı beni çok şaşırttı. Bunu beklemediğimi söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur. Zamanlaması da daha kötü olamazdı.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Ne?" Diye sordum ama onu duydum.

"Şu adam." Carter, Rhys hâlâ oradaymış gibi çenesini arkama doğru eğerek söylüyor. "Kim o?"

"Sadece bir arkadaş. Bellamy'nin erkek arkadaşının en iyi arkadaşı."

Başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor, gözleri bana bakarken araştırıyor. Ruhumda itiraf etmeye hazır olmadığım bir şey görecekmiş gibi hissediyorum, kendi gözleriyle görmesi bir yana, bu yüzden başka yöne çeviriyorum.

"Gelmeniz çok hoş." Sesimin bu kadar sert ve garip çıkmasından nefret ediyorum. "Bu sürpriz niye?"

Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Son zamanlarda pek iletişim kuramıyormuşuz gibi geliyor. Ya da bu konuda fazla konuşmuyoruz."

Haksız değil. Kavgamızdan beri telefonda konuşmadık ve neredeyse hiç mesajlaşmadık. Kin tuttuğumdan değil, sadece... umursamıyorum.

Erkek arkadaşımla konuşmuyor olmamız umurumda

değil. Bunu fark ettiğimde sarsılıyorum.

Onunla her gün konuşmak istemeliyim, mesajlaşmalarımızı dört gözle beklemeliyim, ama istemiyorum.

Bir süredir yapmadım.

Onun sözleri bana mini Soğuk Savaşımızı başlatan tartışmayı hatırlattı Sava

ş. "Annemi görmek için uğrayıp uğramadığını bana hiç söylemedin mi?"

Başının arkasını tutuyor ve 'aman be' dercesine gülümsüyor.

onu affetmem için tasarlanmış. Kardeşimle konuştum, bu yüzden sorumun cevabını zaten biliyorum, sadece nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum.

"Hayır, bebeğim. Gerçekten meşguldüm." Acı çekiyormuş gibi dişlerini sıkarak söylüyor. "Ama Nolan'a mesaj attım ve o da gitti. O tamamen iyi." Sanki çözümü her şeyi yoluna koyacakmış gibi konuşuyor.

Tabii ki Nolan annemi kontrol etmeye gitti. Carter'ın gidemediği gün de gitmişti ama konu bu değil.

Erkek arkadaşımdan, kız arkadaşı için yapmaktan mutluluk duyacağı basit bir iyilik i s t e m e m l e ilgili.

Bir kez daha beni ilk sıraya koymayı başaramamasıyla ilgili. Duygularımı hiç dikkate almamasıyla ilgili. "Ve ben buraya geldim!"

Yine de ondan istediğim bu değildi. Eğer beni dinleseydi ve ona gerçekten neye ihtiyacım olduğunu söyleseydim, bu jest çok daha anlamlı olurdu.

Bu kadar üzülmem için çok küçük bir şey gibi görünüyor, ancak son zamanlarda ilişkimizin oldukça kayalık olan yolunda bir başka tökezleme.

Kötü niyetli değil, Carter kötü niyetli biri değil, sadece muhtemelen benim için uygun kişi değil. Sanırım sonunda bunu düşünmeye başladım.

"Evet, bu harika." Gülümsemeye çalışarak ama yüzümü buruşturmaya daha yakın bir ifade takınarak söylüyorum.

Aramızda elle tutulur bir gariplik var ve ben buna dayanamıyorum. Zamanı on dakika öncesine, Rhys ile konuştuğum ana geri sarmak ve durdurmak istiyorum.

Boğazımı temizliyorum, bunun endişemin bir kısmını sileceğini umuyorum. "Hadi, The Pen'e gidelim. Sana evimizi göstereyim, sen de arkadaşlarımla tanış."

Başını sallıyor ve golf arabalarının bulunduğu otoparka doğru yürürken yanıma geliyor.

El ele tutuşmayız ya da dokunmayız.

***

Carter şaşkın bir Nera ve Sixtine ile tanıştıktan ve boş bir suratla Bellamy'ye sarıldıktan sonra, Rhys ile antrenmanıma gitme vaktim gelene kadar birkaç saat oturma odasında takılıyoruz.

Antrenman setimi giyiyorum ve motorcu şortu seçiyorum. Bencilce, Rhys'in onları giydiğimde gözünü kıçımdan alamayacağını biliyorum. Tam Bellamy dışarı çıkmak üzereyken oturma odasına geri dönüyorum.

"Hazırlanmamız gerekmeden önce biraz Rogue'u göreceğim, bir saat kadar sonra dönerim."

"Bekle, seninle gelmeme izin ver." Carter koltuktan kalkıyor.

Ben konuşmadan önce Bellamy ve ben birbirimize endişeli bakışlar fırlatıyoruz. "Onunla erkek arkadaşının evine gitmek ister misin?"

"Onunla tanışmak istiyorum, evet. Eğer onun erkek arkadaşıysa, siz kızlar bu gece kız kıza takılırken ben muhtemelen onunla çok vakit geçireceğim."

Ona "kız boku" deyince tüylerim diken diken oldu. Söylediği her şeyi rahatsız edici mi buluyorum?

"Emin misin?" Bellamy soruyor.

"Evet, Thayer antrenmanda olacak ve ikiniz de yanımda olmadan çok sıkılacağım. Hadi, eğlenceli olacak." Dedi, onun yanından geçip koridora doğru yürürken.

"Tabii, sanırım." Bana bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü belirten bir bakış fırlatmadan önce arkasından sesleniyor.

Neden bilmiyorum ama ona katılıyorum. Carter'ın Rhys'in çevresine yaklaşmasına izin vermek felaket demek gibi geliyor ama müdahale etmek için iyi bir bahanem yok.

"Tamam, sonra görüşürüz o zaman." Derin bir iç çekerek kapıyı arkalarından kapattım ve bu endişeyi sonraya sakladım.

Şu anda, yaklaşan antrenmanıma ve Rhys'i gördüğümde ona ne söyleyeceğime odaklanmam gerekiyor.

Nasıl biri olacağını merak ediyorum. Her zamanki gibi çekici mi olacak yoksa evindeki gibi kızgın mı?

Bu sabah olduğu gibi.

On dakika sonra sahadayım ve tam zamanında geldim.

Golf arabasını park ediyorum ve antrenman yaparken genellikle eşyalarımızı yerleştirdiğimiz tribünlere doğru yürüyorum.

Rhys henüz gelmedi, ben de çimlere oturup onu bekliyorum.

***

Otuz dakika sonra Rhys hâlâ gelmedi ve ben yarı kızgın, yarı endişeliyim.

On dakika önce nerede olduğunu sormak için mesaj attım ama cevap vermedi. Ya başına bir şey geldiyse ve bir yerde yaralıysa?

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve neredeyse başımı döndürüyor.

Ya da belki de bir noktaya değinmek için beni bilerek ekiyordur.

Bilmiyorum ama öylece bekleyemem, gidip öğrenmeliyim.

Six'e mesaj atıp beni alması gerektiğini ve arabasını ödünç almam gerektiğini söyledim ve on dakika geçmeden arabasını çalmış gibi sürerek sahaya geldi.

"Her şey yolunda mı?" Dışarı fırlayıp sarılmak için yanına gittiğinde şöyle diyor

Ben.

Onun gibi bir arkadaşı hak etmek için geçmiş hayatımda ne yaptım bilmiyorum ama

gerçekten iyi olduğunu biliyorum.

"Evet, üzgünüm, gidip Mackley'i bulmam gerekiyor."

"Tamam," diyor ve şu anda beni sorgulamadığı için çok minnettarım, "Eşyalarını alıp eve golf arabasıyla gideceğim."

"Çok teşekkür ederim." Yanağından öperek söylüyorum.

"Sorun değil. Beni bulduğunda mesaj at. Bu gece evde birlikte hazırlanacağımızı da unutma."

"Yapmadım!" Ona bağırarak şoför tarafına doğru koşuyorum. "Sonra görüşürüz!"

Rhys'in evinden tarlaya gitmek için kullanacağı rotayı kullanıyorum ama ondan hiçbir iz yok.

Sonunda, malikânesine çıkan uzun sokağa dönüyorum ve ön kapıya yaklaştığımda, garaj yolundaki arabasını fark ediyorum.

Yani beni bilerek ekti. İnanılır gibi

değil.

Park ediyorum ama motoru çalışır halde tutuyorum, bir süre sessizce oturuyorum ve şimdi ne yapacağımı düşünüyorum.

Gidip onunla yüzleşmek istiyorum ama Carter'a neden antrenmanda değil de Rhys'in evinde olduğumu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Bu ev çok büyük olsa da, muhtemelen kimse beni görmeden içeri sızabilirim, diyorum kendi kendime büyük cepheye bakıp düşünürken.

Sonunda onu görme ihtiyacı galip gelir.

"Siktir et," dedim yüksek sesle, motoru kapattım ve arabadan atladım. Araba.

Koşarak ön merdivenden çıkıyorum ve kilitli olmayacağını bildiğim için ön kapıyı dikkatlice açıyorum. Buraya girmeye kim cesaret edebilir ki?

Kapıyı sessizce itiyorum, açılırken masif ahşabın gıcırdamamasına dikkat ediyorum. Açıklıktan sürünerek geçip büyük prenses merdivenli fuayeye giriyorum.

Hemen mutfaktan gelen sesleri duyuyorum, bu yüzden merdivenin sağ tarafına doğru ilerlerken duvara yapışıyorum.

En alt basamağa ulaştığımda, kadife halının çıkarabileceğim sesleri bastırmasına şükrederek merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Sola dönüyorum ve soldaki dördüncü kapının önünde duruyorum.

Buraya bir parti için geldiğim zamanlardan birinde, üst kata gizlice çıktım ve yatak odasını bulana kadar birkaç kapıyı denedim.

Neye benzeyeceğini merak ediyordum.

Giydiği neşeli, sorunsuz dış görünüşü mü yansıtacaktı yoksa özünde nasıl olduğuyla daha mı uyumlu olacaktı.

Nüanslı, karmaşık ve karanlık bir şekilde sahiplenici.

İçeri girdiğimde ikisinin bir karışımı olduğunu keşfettim. Metalik, endüstriyel sanat eserleri ile lacivert duvarlara karşı sergilenen imzalı futbol topları ve formalardan oluşan paha biçilmez bir koleksiyonu vardı.

Karamsar fotoğraflar renkli, eğlenceli Roy Lichtenstein baskılarıyla çatıştı.

Onu o odada fiziksel olarak hissetmiştim. Omurgamdan aşağı şehvetli bir ürperti yayıldı ve hızlıca bir göz attıktan sonra oradan ayrıldım.

Şimdi elimi kapı koluna koyuyorum, bastırıyorum ve içeri giriyorum.

***

OceanofPDF.com

22

Rhys

Thayer yatak odama girip kapıyı arkasından çarparak kapattığında masamda oturmuş bilgisayarımla uğraşıyordum.

Bana zehirli bir bakış fırlatırken öfkesi yüzünden yayılıyor. Her nefes alışında göğsünün dramatik bir şekilde inip kalkmasına neden oluyor.

Sandalyemi ona doğru çeviriyorum ve bakışları çıplak gövdemin üzerinden aşağıya iniyor ve giydiğim gri eşofman altlarına doğru devam ediyor.

Onu görünce göğsümde taze bir kıskançlık ve öfke filizleniyor. Buraya geldiğinden beri onu öpüp öpmediğini merak ediyorum.

Yapmak zorundaydı. Yapacağım ilk şey bu olurdu.

Elimdeki kalemi öyle sıkı kavrıyorum ki, tuttuğum anda paramparça oluyor.

Bu gece onu öpeceğini ve muhtemelen bedereceğini düşününce midemdeki his acı verici sınırı aşıyor.

İki kalem parçasını masanın üzerine fırlatıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Gözleri vücuduma takılı kaldığı yerden sıçrıyor ve benimkilerle buluşmak için tekrar yukarı fırlıyor.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." İğneliyor. "Antrenmanda seni bekledim ama sen beni ektin."

Ayağa kalkıyorum ve ona yaklaşırken ellerimi rahatça ceplerime sokuyorum. "Demek evime geldin?"

"Senin için endişelendim!" Haykırıyor. "Bir araba kazası falan geçirmiş olabileceğini düşündüm."

"Gördüğünüz gibi, ben iyiyim. Bu kadar yolu gelmene gerek yoktu." Dedim.

Sandalyeye doğru dönmeye başlıyorum ama ön kolumdan tutarak beni durduruyor ve ona bakmaya zorluyor.

"Yapma bunu." "Konuşurken beni kovma, daha işimiz bitmedi." diyor.

"Neden buradasın?" Ona sordum. "Kaç yıllık erkek arkadaşın şehirde ve onunla birlikte olman gerekirken benimle birliktesin. Benimle antrenmana geliyorsun. Bana mesaj atıyorsun. Beni aramak için evime geliyorsun. Neden böyle?"

"Eğer teknik olarak konuşacak olursak, erkek arkadaşım alt katta. yani-"

"Dur bakalım." Ben araya girdim. Thayer'a doğru yumuşak bir adım atarak onu

çenesini kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Ne diyorsun sen? Onu evime sen mi getirdin?" Sesim öfkeyle titreyerek soruyorum.

Gözlerini açmış, ağzını hafifçe aralamış ve dilini dudaklarının arasından dışarı çıkarmış bir halde, irileşen bedenimi ve aramızda çatırdayan elektriği inceliyor.

"Bunu asla yapmam. Kendisi davet etti." Savunmaya geçti. "Sadece... onu rahat bırakın lütfen."

"Burada olduğunu biliyor mu?" Gümbürdüyorum. "Yatak odamda benimle yalnız olduğunu biliyor mu?"

Yutkunurken boğazının çalışmasını izliyorum, şehvet göz kapaklarımı yarıya indiriyor.

"Hayır."

Boğazımdan alçak sesle mırıldanıyorum, avını köşeye sıkıştırmış memnun bir yırtıcının sesi.

Ona doğru ilerlemeye devam ediyorum, bir elimle onu duvara sıkıştırmadan önce duvara doğru geri adım atmaya zorluyorum.

"Seni şu anda becerebilmeyi seviyorum." Bana meydan okurcasına bakarken alay ediyorum. "Seni şu yatakta, yerde ya da şu kapıya yaslayabilirim, o mutfağımda birasını yudumlarken sana hiç atmadığın çığlıkları attırabilirim. Ve kız arkadaşının yukarıda benim için ne kadar iyi bir sürtük olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacak."

Bana tokat atmak için elini uzattı ama ben havada yakaladım.

Onu vücuduna bastırırken homurdanan bir ses çıkarıyorum. "Sana sert davranmamı istiyorsan, tek yapman gereken söylemen."

"Benimle bu şekilde konuşma." Tıslıyor.

"Erkek arkadaşının evime gelmesine izin verdiğinde seninle istediğim gibi konuşacağım. Buraya bir hırsız gibi gizlice girip benden bir şeyler talep ettiğinde. Buraya geldiğinde ne olacağını sanıyordun?"

"Neden antrenmana gelmedin?" O da karşı çıkıyor.

"Bir noktayı kanıtlamak için." Bir parmağımı çenesinde gezdirip hafifçe dudaklarına sürterken mırıldanıyorum.

Başını kısmen çeviriyor, parmağımdan kaçıyor ama göz temasını hiç kesmiyor.

"Ne anlamı var ki?"

"Beni seçeceğin için." Geri çekilip temasımızı keserken yavaşça, Cheshire Kedisi sırıtışıyla ona söylüyorum. "O buradayken ve haftalarca ayrı kaldıktan sonra birbirinizi ilk kez görüyorken bile onu bırakıp beni bulacağını. Bana ulaşmak için tam anlamıyla onun yanından geçmek zorunda kalmanı beklemiyordum, bu beklenmedik bir ek bonus oldu. Bana sorarsanız bu neredeyse şiirsel bir şey."

Gözlerini bana dikti. "Bu senin için bir şaka mı?"

Sözleri bana haftalar önce girdiğim aptalca bahsi hatırlattığı için rahatsız ediyor. Ona ters ters bakarken dudaklarımda beliren gülümseme yüzümden siliniyor.

"O pisliğin burada olmasının uzaktan yakından komik bir yanı yok. Yalnızken onun sana ya da daha fazlasına dokunduğunu hayal etmenin." Ona söyledim, karanlık görüşümü ve bu görseldeki tüm mantıklı düşüncelerimi sular altında bıraktı. "Sana daha önce benim olduğunu söylemiştim ve şaka yapmıyordum. Sana dokunmasına izin vermeyeceğim, Thayer. Buna katlanmayacağım. Bu ilişkiyi sonsuza dek bitirmenin bir yolunu bulsan iyi edersin, yoksa bunu kendim yaparım. Ve sana söz veriyorum, bunu nasıl halletmeyi seçtiğimi beğenmeyeceksin."

"Bu... bu..." Deniyor ama bitiremiyor. Ellerini tutup

göğsüme bastırıyorum.

Parmakları göğüs kaslarımın sert bölmelerinde gezinirken gözleri arzuyla parlıyor.

"Kalbimin şu anda senin için ne kadar hızlı attığını hisset." Fısıldıyorum.

Ona yaklaşırken ellerini kendime doğru bastırıyorum ve kollarını aramızda neredeyse tamamen dirsekten bükülmeye zorluyorum.

"İstediğin kişi o mu yoksa ben miyim?" Mırıldanıyorum, ancak duyulabilir bir mırıltı. Beni duymak için belli belirsiz eğilmesi gerekiyor. "O benim. Beni hayal ediyorsun. Bana dokunuyorsun. *Beni* istiyorsun."

Ellerini kendi isteğiyle hareket ettiriyor, göğsümün çıkıntılarını okşadıktan sonra karnıma doğru indiriyor.

"Çok zor." Neredeyse kendi kendine mırıldanıyor. Konuşmak için ağzını açmadan önce dalgınca beni okşamaya devam ediyor. "I-"

"Thayer!" Bellamy'nin koridorda fısıldadığını duyuyorum.

Thayer'ın omurgası bu sesle kaskatı kesiliyor ve elleri üzerimden çekiliyor.

"Gitmem gerek. Hemen dışarı çıkma." Ses tonu neredeyse yalvarırcasına.

"Bekle." Bir elimle kapıyı kapalı tutarak emrediyorum.

Ne söyleyeceğimi merakla beklerken gözleri benimkilere kayıyor.

"En azından sen de beni istediğini kabul et." Ona sordum. "Daha önce asansörde olduğu gibi. Gitmeden önce bana bir gerçeği bırak."

Yemin ederim durduğum yerden kalbinin göğsünde attığını duyabiliyorum. Benimki göğüs kafesime öyle acımasızca çarpıyor ki, aşağı baksam derimin onun ritmiyle hareket ettiğini görebilirim.

Bunu düşünüyor, haftalardır aynı uçurumun kenarında tereddüt ediyor, hangi yöne gideceğinden emin değil.

Sonunda, "Gitmeme izin verecek misin?" diye sordu.

Sorusu karşısında gözlerim parlıyor ve burun deliklerim açılıyor.

"Evet."

Cevabımı onaylarcasına başını sallıyor ve kalın kalın yutkunuyor. Konuştuğunda, kelimeler o kadar yumuşak söyleniyor ki neredeyse onları kaçırıyorum.

"O zaman evet," diyor, kapıyı çekerek açıyor ve bana bakmadan önce duraklıyor. "Ben de seni istiyorum."

Sözcükler biter bitmez ayrılır, kapıyı yumuşak bir sesle kapatır.
arkasındaki *tıkırtı*.

OceanofPDF.com

23

Rhys

On dakika bekledikten sonra bir tişört giyip aşağıya, mutfağa iniyorum. Rogue ve Phoenix, Thayer ve onun erkek arkadaşım dediği o pislikle karşı karşıya.

Rogue, Bellamy'nin hemen yan tarafında dururken parmağını rahatça Bellamy'nin kot pantolonunun ilmeğine dolamış durumda.

"Ah, işte buradasın."

İçeri girerken Carter'ı tanımıyorum, bana yönelik o sözleri söylediğinde bile.

Mutfağa gidip taze sıkılmış portakal suyu alıyorum ve şişeden birkaç yudum içiyorum.

"Bize katılman ne güzel." Rogue bana düşünceli bir bakış fırlatarak söyleniyor. "Biz de Thayer'ın erkek arkadaşı Carter'ı tanımaya çalışıyorduk."

"Anlıyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum, dostum." Carter odanın diğer ucundan bana bir çene ucu fırlattı.

Thayer'ın ondan birkaç adım uzakta durduğunu ve ona dokunmamaya özen gösterdiğini fark ediyorum.

Aferin kızıma.

"Aynı şekilde." Sıkılmış bir çenenin içinden ısırarak söylüyorum.

Thayer odanın diğer ucundan bana bakıyor, yüzünde tedirgin bir ifade var.

Ama gözlerini benden kaçırmıyor, erkek arkadaşından bir metreden daha kısa bir mesafede dururken cesurca bana bakıyor.

Bu bakış hem bana duyduğu açlığı hem de derin kararsızlığını ortaya koyuyor. Gözleri yavaşça Carter'ın arkasına dönüyor, o ise soğuk bakışlı Phoenix'le konuşmaya devam ediyor.

Okuyamadığım, ama keşke okumayı bilseydim dediğim bir ifade geçiyor yüzünden. Bunun benim için iyiye işaret olup olmadığını anlayamıyorum.

Bana kalsa, onu omzuma atar, yan odaya götürür ve eski sevgilisinin duyabileceği şekilde beceririrdim, böylece tam olarak kime ait olduğunu bilirdi.

Bunun yerine, dişlerimi öyle sert gıcırdatıyorum ki diş minelerimin üst tabakasını aşındırıyorum, yumruklarım çapraz kollarımın altında sıkılı ve öyle gergin duruyorum ki kendimi zapt etmek için uyguladığım baskıdan boynumda sert kordonlar oluşuyor.

Bellamy boğazını temizlemeden önce bana 'topla kendini' der gibi bakıyor.

"Thayer." Boğaz temizleme sesi dikkatini çekmeyince sesleniyor. "Sanırım gidip hazırlanmamızın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

"Ah, evet." Thayer beyninde dönüp duran düşüncelerden sıyrılarak cevap veriyor. "Evet, geç oluyor."

Bellamy Rogue'a döner ve eşyalarını almadan önce onu öper.

"Carter, hazır mısın?" Diye soruyor.

"Evet," diyor, yanıma gelmeden önce Rogue ve Phoenix'i tokatlıyor. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Thayer'ın arkasında durduğunu ve neredeyse gözle görülür bir şekilde nefesini tuttuğunu gördüğümde elinin benimkini çırpma sesi odada çınlıyor.

Elini sıkıca kavrıyor, onu tamamen ezmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Vay be, dostum. Güçlü tutuş."

Dedi. Onu biraz zorlukla

bırakıyorum.

Onunla birlikte Thayer'ın dairesine geri dönme düşüncesi, o duş alıp giyinirken onun odasında kalması... diyelim ki onun içini bir greyfurt kaşığıyla boşaltmak şu anda ona yapmayı düşündüğüm en nazik şey.

"Neden burada kalmıyorsun?"

Bir an için konuşanın ben olduğumu sanıyorum ama bu duygusuz soru Rogue'dan geliyor. Devam etmeden önce arkamı kolladığını belli eden, neredeyse belli belirsiz bir baş hareketiyle beni selamlıyor.

"Kızlar hazırlanmaya gidiyor, muhtemelen burada daha uygun olursunuz.
Maçtan önce ayrı ayrı oynarız ve orada buluşuruz."

Phoenix oturduğu tezgâhtan aşağı atlar ve katılır. "Zaten bir smokin ödünç alman gerekecek."

"Bu gece siyah kravat var." Rogue yardımsever bir şekilde ekliyor.

Bu ikisi hakkında ne derseniz deyin, onlara ihtiyacım olduğunda her zaman arkamı kollarlar.

"İyi fikir, çocuklar." Bize her 'çocuklar' dediğinde yumruğum yüzüne değmek için kaşınıyor ama bu dürtüye direniyorum.

Thayer'a bir bakış atar ve ekler, "Bebeğim, ben çocuklarla arkada kalacağım. Seninle orada buluşuruz."

"Emin misiniz?" Ellerini sıkarak soruyor, yüzünde endişeli bir ifade var. Sonra daha yumuşak, "Takılmak istedim."

"Evet, alınma bebeğim ama seni hazırlanırken izlemek benim için tam olarak SuperBowl değil. Burada kalmayı tercih ederim. Daha sonra takılabiliriz." Kayıtsızca ekliyor.

Yüzünde kabullenmiş bir ifadeyle başka tarafa bakıyor. "Saygısızlık etme."

Sesim o odada kırbaç gibi şaklıyor.

Tüm gözler bana çevriliyor, Phoenix'in bana bakarken ağzının kenarlarında 'oh, kahretsin' şeklinde bir gülümseme beliriyor.

"Ne?"

"Onunla böyle konuşma." Ona bir bakış attım.

Gözlerini kendi bakışlarımla karşılıyorum, bakışlarım onu delip geçiyor ve bir şey söylemesini istiyorum.

Herhangi bir şey.

Yumruklarımı ağzımın olduğu yere koymaktan korkmuyorum.

Gözlerimdeki istikrarsızlığı fark etmiş olmalı çünkü bakışlarını kaçırmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyor ve özür dilercesine elini kaldırıyor.

"Haklısın. Jetlag yüzünden, üzgünüm bebeğim. Sonra buluşuruz, tamam mı?"

Thayer başını sallıyor, Bellamy kolunu dirseğinin kıvrımına sıkıştırıp ikisini de dışarı çıkarırken gözlerimi kaçırmamaya dikkat ediyor.

Phoenix bana bir bira uzattı ama ben almadım.

Carter'ın geceyi Thayer'la geçirmesine izin vermemin imkanı yok. En azından ona dokunacak ya da herhangi bir şekilde performans sergileyecek durumda değil.

"Belki de daha güçlü bir şeye geçmeliyiz?" Onlara soruyorum. "Viski,

belki?"

Bu kez Rogue bana gururlu bir gülümseme veriyor.

Kötü ve berbat bir planı takdir edebilecek biri varsa, o da odur.

***

İki saat sonra, Carter dik durmakta zorlanıyor.

Adam içkiyle zar zor başa çıkabiliyor. İlk içkiden sonra viskiye geçmek onu neredeyse öldürüyordu. Şimdi, ondan dört içki sonra, bir kanepeye yayılmış, bakışları odaklanmamış.

Harika bir başlangıç ama hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım. Yeni bir şişe aldım ve bardağına uzandım. "Bir tane daha, Carter?"

Phoenix bir elini omzuma koyuyor ve beni kendisine doğru çevirmek için kullanıyor.

"Yavaşla," diyor, "Onu öldürmeye çalışmıyoruz."

"Öyle değil mi?" Kuru kuru soruyorum.

Bunun üzerine başını sallıyor ve kıkırdıyor, bu ondan nadir çıkan bir ses. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Ona kafayı takmışsın."

Onu gülerek reddediyorum. "Pek sayılmaz. Ondan hoşlanıyorum, onu gerçekten istiyorum, evet, ama bu bir saplantı değil. Ben Rogue gibi değilim."

"Hayır, değilsin." O da aynı fikirde ve ben gülümsemeye başlıyorum, sonra ekliyor: "Hâlâ inkâr aşamasındasın, yani aslında hâlâ onun birkaç adım gerisindesin, ama aynı kilometre taşlarına ulaşma yolunda olduğunu söyleyebilirim."

Bariz tahriki karşısında gözlerimi deviriyorum. "Seninle tartışarak zamanımı boşa harcamayacağım ama yanılıyorsun."

Rogue Bellamy'ye aşık, ama bunu ne kendisine ne de ona itiraf ediyor. Henüz.

Ben aynı değilim. Thayer beni büyüledi, bunu kabul ediyorum, ama ben uzun vadeli bir şeyle ilgileniyorum.

Ama bir kereden fazla olacağı kesin.

Şu anki haliyle, ona olan ihtiyacımı gidermek için ne kadar süreye ihtiyacım olacağını bilmiyorum, muhtemelen uzun bir süre, ama kaçınılmaz olarak bir gün gelecek ve onu arayıp keseceğiz.

Bunu biliyorum, o da biliyor.

Görünen o ki, bu tarih haftalar önce tahmin ettiğimden biraz daha ileride olabilir.

Henüz ona sahip bile değilken, uyanık olduğum her an bana ait olduğunu ne zaman kabul edeceğini düşünmekle geçerken onu bırakmayı düşünemiyorum.

"İyi, yani ona takıntılı değilsin," diyor, "O zaman eşinle paylaşmaktan çekinmezsin, değil mi? En son bir oyuncağı paylaştığımızdan bu yana epey zaman geçti ve söylemeliyim ki, bir süredir Thayer'ın bacaklarının bana sarılmasını hayal ediyordum."

Dudaklarını takdirle şapırdatıyor ve aynı anda sinirlerimi bozuyor.

Hırlıyorum ve onu yakasından tutup duvara doğru fırlatmak için kullanıyorum. Yüzünde kendinden memnun bir gülümseme vardı, şerefsiz herif.

Ben bir şey yapamadan Rogue aramıza giriyor ve beni geri çekip Phoenix'ten uzaklaştırıyor.

"Neler oluyor?"

"Yok bir şey," dedi, yüzünde aynı memnun ifadeyle yakasını düzelterek, "Rhys sadece beni haklı çıkarıyordu."

"Hıyarlık etme, Phoenix." Rogue'un tutuşuna karşı koymaya çalışıyorum ama o yerinden kıpırdamıyor. "Ondan uzak dur."

Carter koltuktaki pozisyonundan bir şeyler mırıldanarak dikkatimizi ona çekiyor ve Rogue'un beni bırakmasını sağlıyor.

"İyi misin, dostum?" Phoenix ona doğru yürüyerek sorar. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Carter'ın mırıldandığı cevap.

"Pekala, bu geceden önce onu biraz ayıltmaya çalışalım." Rogue onu izlerken kolunu kavuşturarak şöyle der. "Eğer bu herifi gerçekten öldürürsek Thayer hepimizin kıçına tekmeyi basacak."

***

OceanofPDF.com

24

Thayer

Büyük açılışta onunla buluştuğumda Carter zil zurna sarhoştu.

Doğrusu, bilincinin hâlâ nasıl yerinde olduğundan bile emin değildim. Diğerleriyle birlikte sallana sallana içeri girdi ve beni selamlarken yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde konuşarak kendini rezil etti.

Benimle dans etmek isteyerek beni dans pistine sürükledi ve odanın etrafında dönmeye çalıştık. Önce kendi ayağına, sonra da benim elbiseme takıldı ve dans sona erdi.

Şu anda bilinçsizlikle savaşırken omzumdaki ağırlığını destekliyor ve onu koyacak bir yer bulmam gerekiyor.

"Koridorun sonunda profesörün odası var. Neden onu oraya götürmüyoruz?" Nera sorar.

"Evet, iyi fikir, öyle yapalım."

Kollarından birini omzuma atıyorum, diğerini de Nera tutuyor. Birkaç dakika içinde onu odaya soktuk ve kanepelerden birinde sızdı, uzuvları gelişigüzel sarkıyordu.

"Şey, kesinlikle ona bir numara yapmışlar." Nera doğrulurken elleri kalçalarında ona bakıyor.

"Bunu kendine yapıyor." Düzeltiyorum, hayal kırıklığı sözlerimi lekeliyor, "İçkisini tutamıyor."

Carter ve ben ilk kez aynı rollerde yer almıyoruz.

Omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor. "Ne yapacaksın?" "Onunla mı kalacaksın?" diye soruyor.

Tereddüt ettim ama uzun sürmedi.

Gelmesini ben istemedim. Buraya geldiği ilk gece kör kütük sarhoş olup birlikte vakit geçirme şansımızı mahvetmesini de istemedim.

Ve gerçek şu ki, Bellamy ile daha önce yaptığım konuşmayı düşünmeden edemiyorum.

Rhys'in odasından çıktığımda onu koridorda şaşkın şaşkın dururken buldum.

"Burada ne işin var? Orada Rhys'le birlikte miydin?" Kaşları saç çizgisine çarparken bana soruyor.

"Evet, uzun hikâye. Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Tuvalete giderken Six'in arabasını dışarıda park halinde gördüm. Sen olduğunu hissettim ve kontrol etmeye geldim."

Ben olduğumu düşünmesine şaşırmış gibi davranmıyorum. Onun yerinde olsaydım benim de aynı şeyi düşüneceğimi inkar edemem. Ayrıca, belli ki haklıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" Dikkati dağılmasın diye tekrar soruyor.

"Mackley antrenmana gelmedi, ben de iyi olduğundan emin olmak için geldim."

Pekâlâ, belki de o kadar uzun bir hikâye değildir.

"Yani, doğal olarak, bunu yapmak için erkek arkadaşından gizlice buraya mı girdin?" Sesinde yoğun bir alaycılıkla soruyor.

Keşke insanlar bunu böyle söylemeyi bıraksa.

*Omuz silktim. "*Gizlice girmedim, *sadece... kaçındım. Sorularla uğraşmak istemedim."*

Gözlerinde yumuşaklıkla bana bakıyor. "Thayer..." diyor, sesi imalı bir şekilde kesiliyor.

"Ne?" Sesim bir oktav yükselerek soruyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Ve sakın," diye hızla ekliyor, ben tekrar cahil numarası yapamadan, "neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma."

"Bunu burada konuşamayız." Fısıldıyorum.

Kimsenin yanlışlıkla konuşmamıza kulak misafiri olmasını istemiyorum. Yakındaki bir odanın kapısını açıyorum ve bana katılması için işaret ediyorum.

Gerçek şu ki, Carter'ı gördüğümde aramızdaki mesafenin kapanacağını ummuştum. İlk çıkmaya başladığımızda hissettiğim tüm duyguların

"Seni seviyorum" dediğimizde güçlenen o duygu geri gelirdi.

Bunun yerine, burada geçirdiği kısa süre aramızdaki mesafenin aslında ne kadar büyüdüğünün altını çizdi.

"Rhys ile aranızda bir şey oldu mu?" O sorar.

"Hayır!" "Hayır. Ama ben... B, ne yapacağımı bilmiyorum. Carter rahat ve tanıdık-"

Araya giriyor. "Sadece söyle. O güvende."

"O güvende değil." Kaşlarımı çatarak buna karşı çıkıyorum. "Beni aldatan biri hakkında böyle bir şey söylemek çok tuhaf." Bana ihanet ettiğinden beri yüksek sesle söylemediğim bir kelimeyi dişlerimi gıcırdatarak söylüyorum.

"Evet, aldattı." "Ve o zamandan beri aldattığı gerçeğini, kendini ondan ve ilişkinizden uzaklaştırmak için bir neden olarak kullandın. Kendini korumamalısın demiyorum, kesinlikle korumalısın, ama şimdi onunla birlikte kalbini balonla sardığın bir ilişki kabuğunda kalıyorsun ve bu güvenli bir seçim."

"Güvenli olanı seçmenin nesi yanlış?"

"Hiçbir şey." Ellerimi kendi ellerinin arasına alıp sıkıyor. "Ama sen güvende değilsin. Sen bir broşür okuduğun için son sınıfta bizi dünyanın öbür ucuna götüren kızsın, sana bulaşan herkesle dişe diş mücadele eden korkusuz kaptansın. Ölmeden önce yapılacaklar listende yamaç paraşütü ve aktif bir volkanda yürüyüş var. Seni bir hayalet biberi isteyerek ısırırken ve bir *yeraltı poker oyununda bir grup zengin çocuğu dolandırırken gördüm. Güvende değilsin ve güvende olmak istemiyorsun, bu yüzden neden buna razı olduğunu bilmiyorum. Bence razı olmamalısın."*

İhtiyacınız olduğunda size acımasızca dürüst gerçeği kendi gördüğü şekilde söyleyecek en iyi arkadaşınıza güvenin.

"Yani bana tehlikeye doğru koşmamı mı söylüyorsun?" Rhys'in yüzünü aklıma getirerek soruyorum.

"Sana söylüyorum, Carter'la mutlu olduğunu sanmıyorum. Uzun mesafeliyken mutlu değildin ve şimdi burada seni ziyarete geldiği için daha da mutsuzsun, bunu görebiliyorum. Risk almaktan kaçınan biri değilsin, neden şimdi başlıyorsun?" diye soruyor ve ekliyor: "Bir adım atmak korkutucu diye kendini tutma, bu sen değilsin."

"Ya Carter olmadan kim olduğumu bilemezsem?" Diyorum, sonunda beni geride tutan endişelerden birini dile getiriyorum.

Carter hayatımın son iki yılında yanımdaydı, artık etrafımda bu güvenlik ağının olmayacağını düşünmek korkutucu, özellikle de evden uzaktayken.

"Sert sevgi için üzgünüm ama bu konuda saçmalık diyorum." Dilini ağzının çatısına vurarak bana söylüyor. "Bizi buraya sadece iradenle getirdin, kim olduğunu tanıdığım herkesten daha iyi biliyorsun. Ve teknik olarak haftalardır onsuzsun ve bak ne kadar iyi gidiyorsun. Gelişiyorsun."

O haklı. Hayatımın diğer her alanında kendime karşı o kadar güçlü ve inançlıyım ki, zaten yarı yarıya solmuş gibi görünen bir şeyi bırakmak benim için neden bu kadar zor bilmiyorum.

"Bana sorduğundan değil ama yine de söyleyeceğim," diye devam ediyor ve beni homurdanmaya itiyor, "Benim fikrim şu ki Carter'ı seviyorsun ama artık ona aşık değilsin. Bittiğini anlamak senin için zor çünkü ikisini birbirine karıştırıyorsun."

"Mackley-"

"Bu onunla ilgili değil." diye araya giriyor, "Bu seninle ilgili. Carter'la ilişkini kurtarmak için ne kadar çabalarsan çabala, ki çabaladın, artık ona aşık değilsin. Ve bunda yanlış bir şey yok." Son kısmı sessizce, rahatlatıcı bir şekilde ekliyor ve ellerimi bir kez daha sıkıyor.

Ona bakıyorum ve keşke karşı çıkabilseydim. Keşke ona yanıldığını, Carter'a aşık olduğumu ve geleceğimi onunla gördüğümü söyleyebilseydim ama yapamıyorum.

Ve bu kayıptan, kısa hayatımın çok önemli bir bölümünü geride bırakıp yoluma devam etmek anlamına gelen bir karar vermek üzere olduğumu bilmekten dolayı içimde derin bir üzüntü var.

"Biliyorum." Fısıldıyorum.

Sonunda kelimeler döküldü.

Sonunda, artık kendime yalan söylemiyorum.

"O zaman neden bu konuda bir şey yapmıyorsun?" Kaşlarını çatarak soruyor.

"Korkuyorum."

Sözlerimde söylenmeyenleri duyuyor ve yüzünde komplocu bir gülümseme beliriyor.

"Şimdi onun hakkında konuşuyoruz, değil mi?"

Diye soruyor. Başımı salladım.

"Dinle, şu anda karar vermen gereken tek şey Carter konusunda ne yapmak istediğin. Rhys... oraya vardığında o köprüyü geçeceksin."

"O köprü düşündüğünden çok daha yakın." Diyorum ve sonra geçen hafta neler olduğunu anlatıyorum.

Son zamanlarda Rogue'a aşık olduğu için pek konuşma fırsatımız olmadı.

"Vay anasını." Ona her şeyi anlatmayı bitirdiğimde. "Evet."

"Vay canına." Devam ediyor ama ne diyeceğini

bilemediği için duruyor. "Evet."

"Hala nasıl katlanmadın anlamıyorum. Bana bunların yarısını söyleseydi ucuz bir çim sandalye gibi giderdim."

"Hey." Ses tonum yarı şaka, yarı uyarı şeklindeydi. Aynı şeyleri ona ya da bir başkasına söylediğini düşünmek istemiyorum.

Gerçek şu ki, onun bildiğinden daha fazla katlandım. Kendimi ona o kadar sık dokundurdum ki, yüzü göz kapaklarımda kalıcı bir iz bırakmaya başladı.

Ama başka birinin onun için katlandığını duymak istemiyorum.

Gülüyor. "Yani onun sana olduğu kadar sen de ona karşı sahiplenicisin. Sonunda birlikte olduğunuzda havai fişekler patlayacak."

"Sıradan bir şey yapabilir miyim bilmiyorum." Ona dürüstçe söyledim.

"Zor bir durum. Açıkçası kendi ilişkime duygularımı karıştırdım, bu yüzden size ikiyüzlü olmayan bir tavsiye veremem. Sanırım söyleyebileceğim şey, bunu bir ribaunt gibi gör. Biraz eğlenmenin ve tekrar dışarı çıkmanın bir yolu. Gerçekten başka bir ilişkiye girmek istemiyorsun, değil mi?" Rhys'i neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlayarak soruyor.

Haksız değil, ama farkında olmadan Rhys zaten uyanıkken düşüncelerimin bir kısmını işgal ediyor.

Eğer onunla birlikte olursam, duygularımı işin içine karıştırmadan bunu yapabileceğimden emin değilim.

"Hayır, haklısın." Eklemeden önce şöyle dedim. "Biliyor musun, aslında Carter'la konuşana kadar bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

Şu anki ilişkimi resmi olarak bitirmemişken ve o henüz aşağıdayken başka biri hakkında konuşmak yanlış geliyor.

"Affedersiniz, işin ilginç kısmına geldiğimize göre duramazsınız." Diyor ama artık çok geç.

"Hayır, bunu daha sonra konuşalım, onunla konuştuktan sonra. Şimdi konuşmak garip geliyor."

Suratını astı ve "Üzücü. Ama anlıyorum. Bugün onunla konuşacak mısın, ne dersin?"

Nasıl hissettiğime dair hiçbir fikri yokken bunu ertelemeyi, rol yapmayı ve onunla sadece hareketleri sürdürmeyi hayal edemiyorum.

Bunu yapamam.

"Evet, sanırım öyle." Onunla birlikte kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açmaya giderken ona doğru dönüyorum. "Bu arada, maçtan önce Mackley'i bana yardım etmesi için gönderdiğin için sana hiç teşekkür etmedim. Bu hayat kurtaran bir hareketti."

Durduğu yerde duruyor ve başını yana eğerek şaşkınlıkla bana bakıyor. "Onu sana ben göndermedim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"O sabah onunla yollarımız kesişti, evet, ama bana seni görmeye gideceğini söyleyen oydu. Sabah yanında birine ihtiyacın olabileceğini düşünmüş." "Onu benim gönderdiğimi söyledi mi?" dedi.

"Evet."

"Bunu neden söylediğini merak ediyorum. Bu onun fikriydi." Bana omuzlarını kaldırarak 'bilmiyorum' dedi.

Rhys sonunda ortaya çıkmadan önce aşağıya inip Rogue, Phoenix ve Carter ile buluştuk.

Aynı odada bulundukları süre boyunca nefesimi tuttum, Carter kalıp onlarla birlikte hazırlanmayı kabul ettiğinde neredeyse nefesim kesiliyordu.

Umutsuzca benimle eve gelmesini istiyordum, böylece konuşabilirdik, ona nasıl hissettiğimi anlatabilirdim.

Böylece, beni ağırlaştırdığını fark etmediğim bu kelimeleri nihayet göğsümden çıkarabildim.

Ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, benim yerime yeni arkadaşlarını seçmiş ve bunu yaparken de gösteriş meraklısı bir pislik gibi davranmıştı.

Beni savunan Rhys'di.

O odada iğne atsan yere düşmezdi ama benim tek fark ettiğim Rhys'ten dalga dalga yayılan öfkeydi.

Kavga çıkacağını düşünmüştüm ama neyse ki Carter özür diledi.

Tüm bunlar bağlamında, hayır, özellikle bu odada kalıp kendinden geçmiş bir Carter'a bakıcılık yapmak istemiyorum.

"Hayır. Ben gitmeye hazır olana kadar burada tek başına uyuyabilir. Bu gece iyi vakit geçirmeme engel olmasına izin vermeyeceğim."

"Evet, kızım." Cesaret verici bir şekilde söylüyor, aksanı her harfin etrafında kıvrılıyor.

Kanepeye yayılmış, uzuvları her yöne giden ona bakıyorum. Böyle uyumasına izin verirsem acılar içinde uyanacak.

İç çekerek üzerine eğildim ve onu yeniden yerleştirmeye başladım. "Onu biraz daha rahat ettirmeye çalışacağım. Bir şişe su bulabilir misin? Uyandığında buna ihtiyacı olacağından eminim."

"Elbette." Diyor ve gidiyor.

Carter'ı omuzlarından tutup tüm vücudunu kanepeye yatırmak için olabildiğince sert çekiyorum. Tam sol kolunu altına sokuyordum ki arkamdan kapının yumuşak bir tıkırtıyla açılıp kapandığını duydum.

"Biraz buldun mu?" Arkamı dönmeden ona sordum.

Cevap almak yerine büyük bir el arkadan kalçamı kavrıyor. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama başka bir el dudaklarımı kapatıyor ve sesi tamamen boğuyor.

Carter'dan uzaklaşıp sert bir bedene doğru çekiliyorum, ağzımdaki el yüzümü sağa doğru eğerken sıcak bir nefes yanağıma çarpıyor ve kulağımda bir hırıltı gürlüyor.

"Onunla burada ne yapıyorsun?"

Rhys'in sesini tanıdığımda içten içe rahatlıyorum. Dışarıdan, avuç içi ağzımdayken konuşamayacağımı ona işaret etmeye çalışarak eline karşı mırıldanıyorum.

Beni bırakıyor ama eli ağzımdan aşağı kayıyor ve boğazımı kavramak için boynuma geçiyor. Tenime çarpan kalbimin çılgınca atışını hissedebildiğinden eminim.

"Neden onu bu kadar sarhoş ettin?" Karşı çıkıyorum, sesim fısıltıyla çıkıyor çünkü Carter orada uyuyor.

Beni etrafında döndürüyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor, derin bir nefes alırken inliyor.

"Nedenini biliyorsun."

"Bana dokunmasını istemiyor musun?"

"Asla. Bir daha asla." Kulağıma karşı öfkeyle homurdanıyor.

Sağ eli karnımın üzerinden kayarak beni kendisine doğru yaklaştırırken, sol eli saçlarımdan bir tutam tutuyor ve onu tamamen geriye doğru eğmek için kullanıyor.

Yüzüme öyle bir bakıyor ki ona bakmaktan başka çarem kalmıyor.

Bu hareket saçlarımın omzumdan savrulmasına ve boynumun sütunlarının ortaya çıkmasına neden oluyor.

Rhys'in bakışları boynumla birleştiğinde oksijen odadan çekilmiş gibi hissediyorum ve gözlerindeki tüm rengin siyah öfke havuzları tarafından yutulmasını izliyorum.

"Sana morluk mu yaptı?" Hırlıyor.

Sesi öfkeli, kelimeler o kadar güçlü ki göğüs kafesi sırtıma çarpıyor gibi hissediyorum.

"Hayır."

"Sana dokunmasına izin mi verdin?" Sesini bozan bir öfkeyle homurdanıyor. Saçımı tekrar çekiştirerek kafatasımın dibine keskin bir acı gönderiyor ama bu beni daha da heyecanlandırıyor.

"Hayır, bu bir yanık, morluk değil. Saç düzleştiricimden oldu." Çabucak ekliyorum.

Başparmağını boynumdaki kırmızı yanığa sürtmek için kısa süreliğine kalçamı bırakıyor, ben temas karşısında irkilip başka tarafa bakarken gözleri yüzümü okşuyor.

Kalçamı tekrar kavrıyor ve dikkatimi ona çekmek için saçımı tutuyor. Kendi gözleri ağzıma sabitlenirken arzuyla kapanıyor.

"Peki ya ağzın?" Karanlık bir şekilde soruyor, "Seni öptü mü? Dudaklarımı ona verdin mi?"

Onlara "dudaklarım" demesi amıma bir zevk sızısı göndermemeli ama gönderiyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum ve o da memnuniyetle boğazının altından inliyor. Sadece bu ses bile amımın zonklamasına neden oluyor ve alt karnımda sıvı bir ısı birikmesine yol açıyor.

Boynunu eğiyor ve dudaklarımın ortasını yukarı doğru bir hareketle yalıyor ve ben neredeyse boşalıyorum.

Çok az, ama açlıktan ölüyorum.

"Bu dudaklara sahip olmak için sabırsızlanıyorum. Onları emmek ve hayal ettiğim gibi ısırmak için. Sen beni emerken sikimin etrafında gerilmelerini istiyorum." Bana bakarken gözlerindeki parıltı neredeyse sadistçe. "Biliyor musun, bekleyebileceğimden emin değilim."

Beni geri döndürüyor, böylece hâlâ kanepede sızmış olan Carter'la yüz yüze geliyorum.

Oh, lanet olsun.

Burada olduğunu tamamen unutmuşum.

Rhys'in göğsüne doğru çırpınıyorum ama o çok az bir çabayla beni tutuyor. "Bırak beni," diye tıslıyorum, "Bunu burada yapamayız." Umutsuzca söylüyorum.

düzeltmek. "Bunu hiç yapamayız."

"Sanırım o aynı odadayken seni burada becermeliyim." Kulağıma karşı zehirli bir şekilde tehdit ediyor. "Herkes seni ne kadar çok istediğimi görürken seni yanımda korumasız bıraktığı için ne kadar aptal olduğunu göster ona."

Şu anda benimle konuşma tarzına bakılırsa, bana istediği her şeyi yapabilir ve çok az ikna ile evet diyebilirim.

Bırakın kollarında olmayı, şu anda onun yakınında olmak bile benim için tehlikeli.

"Hayır, hayır." Rhys'in ağzını boynumun üzerinde, yanığın hemen altında hissettiğimde ciyaklıyorum.

Eti ağzına alıyor ve sıcak dilinin hassas deriyi okşadığını hissettiğimde ağzımdan kırık bir inilti çıkıyor.

"Hayır mı? Emin misin?" "İnleme şekline *bakılırsa*, seni hemen şimdi sikmezsem ölecekmişsin gibi geliyor."

Başımı salladım. "Yapma."

"Durabileceğimi sanmıyorum." Kulak mememi ısırmadan önce kulağıma doğru inliyor. "Seni sikmeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Söyle bana," dedim, sesim yalvarırcasına çıkıyordu, "Sadece ne istediğini söyle bana."

"Seni nasıl becereceğimi söylememi ister misin?" Diğer eli düz alt karnımın üzerinde gezinirken, parmakları amımın üst kısmına sürtünerek boğazıma geri dönüyor.

"Evet."

Memnun hırıltısı göğsünde gürlüyor ve karnıma bastırıyor, böylece kıçım arkamdaki kalçalarına sürtünüyor.

Pantolonunun pürüzsüz kumaşını, fermuarının pürüzlü metalini ve sikinin sert izini hissedebiliyorum. Kalçalarını aşağı yukarı oynatıyor, kendini yavaşça kıçıma sürtüyor.

"Şu anda yaptığım gibi kalçanı tutarak başlayacağım. Tutuşum muhtemelen moraracak ve kesinlikle çok sert olacak, ama bu senin hatan olacak. Benimle alay ettin ve bana eziyet ettin ama sana dokunmama izin vermedin. Sonunda bu pislikten ayrıldığında, bir hayvanı serbest bırakacaksın.

saklanamazsın. Olabileceğini bildiğim iyi bir kız gibi bunu kabul edeceksin ve bundan zevk alacaksın."

Bacaklarım titremeye başlıyor ve kendimi ona doğru sallanırken buluyorum.

"Sonra, elimi belinden yukarı, göğüslerinin kabarıklığının hemen altına kadar izleyeceğim. Kalbinin benim için ne kadar sert attığını hissedeceğim. Henüz sana dokunmamış olmama rağmen benim için nasıl çıldırdığını. Göğüslerini avuçlayacağım, meme uçlarını sıkacağım ve bana yaşattığın cehennem için seni cezalandırmak için derini kıracak kadar sert ısıracağım."

"Şu anda olduğu gibi yumruğumu bu narin boğazın etrafına sarana kadar devam edeceğim." Parmaklarını amımın üst kısmına vuruyor. "Diğer elim şortunun ya da kot pantolonunun paçasına kadar sokulacak, açmak için düğmeyle oynayacak ve sonra sert bir hareketle aşağı çekecek."

Devasa uzunluğunu kıçıma, yanaklarımın olukları arasına sürtmeye devam ediyor, beni umutsuzca ona karşı tutuyor. İtişleriyle birlikte gelen kör edici şehvetle savaşırken nefeslerim kısa kısa puflar halinde çıkıyor.

Carter'a bakmamaya çalışarak bakışlarımı kaçırıyorum ama Rhys çenemden tutup beni tekrar ona doğru çeviriyor.

"Seni ondan nasıl alacağımı söylediğimde sakın başka tarafa bakma." Kulağıma doğru pantolonunu indiriyor, bana karşı itişlerinin ritmini artırıyor.

"O küçük tatlı amcığının beni öldüreceğini biliyorum. Önünde dizlerimin üzerine çökeceğim, hala külotunla kaplıyım. Onları yırtıp koklayacağım, bunca zamandan sonra seni ilk kez koklayacağım. Sonra bacağını omzuma atacağım, boğazını sıkacağım ve yüzüme boşalana kadar amını yalayacağım. Ama seninle biraz oynamadan, haftalardır bana çektirdiğin gibi sana da acı çektirmeden olmaz."

"Damlayan amının her kıvrımını dilimle tekrar izleyeceğim ve tam ikinci kez uçurumdan yuvarlanmak üzereyken, şişmiş klitorisini ısıracağım ve iki parmağımı amına sokacağım. Miyavlayacak, ciyaklayacak ve neredeyse acı verecek kadar yoğun olan zevkten kaçmak için benimle savaşmaya çalışacaksın, ama boğazını tutarak seni yerinde sabit tutacağım."

"Kahretsin, bunu düşünmek bile beni boşaltacak." Kendini tutmaya yardımcı olmak için parmaklarını etime daha derinden sokarken duraklıyor.

Kıçımı geçici olarak ona doğru döndürüyorum ve o da arkamdan vahşice küfrediyor.

Eli karnımdan ayrılıyor ve kıçımın yan tarafına tokat atmak için aşağı iniyor. Ürkek bir çığlıkla öne doğru sıçrıyorum ama Rhys'in eli beni yerimde tutuyor.

"Kötü kız." Dedi, bana tekrar şaplak atarak. Kahretsin, bu kelimeler bana neler yapıyor.

Carter inliyor ve başını bize doğru çeviriyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. Şu anda uyandığında kız arkadaşının başka bir adam tarafından boğazını sıkarken ve kıçını tokatlarken bulsa nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum.

Utanç alev alev yanar ama onu söndüren azgın şehvetle boy ölçüşemez. Dış
arı. Kendimi durduramıyorum.

Neyse ki, Rhys'in dehşetine rağmen uyanmaz.

"Görünüşe göre hâlâ uyuyor. Çok kötü," diye mırıldanıyor kulağıma karşı, "Eğer
Bana kalsaydı, gözlerini açar ve seni gerçekte ait olduğun adamla görürdü."

Eli yılan gibi aşağıya iniyor ve gece elbisemin üzerinden klitorisime vurarak sert bir çığlık atmama neden oluyor. O kadar şişmiş ve hassas ki, bir dokunuş daha beni muhtemelen kıracak.

Yüzünü saçlarıma gömüyor ve saç tellerine karşı dişlerini sıkarak konuşuyor. "Yüzüme ve parmaklarıma boşaldıktan sonra seni dizlerinin üstüne çöktüreceğim ve sikimi boğazına kadar sokacağım, günlerce beni hissedeceksin. Sonunda adımı haykırmaktan başka çaren kalmayana kadar o ağzı ve o amı sikeceğim."

Neredeyse bir ilahi gibi saçlarıma karşı tekrar tekrar "benim adım" kelimelerini söylerken, kıçıma karşı çılgınca bir tempo tutturuyor.

Boşalmanın eşiğinde olduğunu hissedebiliyorum ve kontrolünü kaybetmesini sağlayacak kişi ben olmak istiyorum.

Bir elimi geriye uzatıp kıçını kavrıyorum, manikürlü tırnaklarımı etine batırıyorum ve kalçalarını yanaklarımı yarana kadar bana doğru bastırıyorum.

Tıslayarak "siktir" diyor ve doruğa ulaşıp boşalırken tüm kasları geriliyor. Kalçaları, yoğun dalgayı sürerken orgazmıyla birlikte hareket etmeye devam ediyor ve bunu yaparken yüzümü ona doğru açıyor.

"Şimdi bana bak. Sadece senin için geldiğimde bana bakacaksın."

Dediğini yapıyorum, beni açgözlülükle yutan gözlerine bakıyorum. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum ve beni öpeceğini düşünüyorum ama öpmüyor.

İşi bittiğinde bana yaslanıyor, göğsü kabarıyor ve ağzı boynumda daha önce olduğu gibi aynı noktaya kapanıyor.

Eşini damgalayan bir hayvan gibi tenimi iz bırakacak kadar uzun ve sert emerken ürperiyorum.

Şok olmuş bir şekilde durup nefesimi toplamaya çalışıyorum. Benden kaçan oydu ama ben kendimi yarı maraton koşmuş gibi hissediyordum.

Arkamda dizlerinin üzerine çöktü. Elleri yukarı uzanıp kalçalarımı kavrıyor ve yüzümü ona dönmem için kullanıyor.

Bakışları topuklu ayağımdan başlıyor ve uzun, siyah gece elbisemin yırtmacıyla çerçevelenmiş ince bileğimden ve güçlü bacağımdan yukarı, belimden ve göğüslerimden yukarı, boynumdan ve ağzımdan gözlerime doğru ilerliyor.

Bana susamış bir adamın çölde beliren bir vahaya baktığı gibi bakıyor, bakışları hoşnut, minnettar, sahiplenici ve içine atlamaya hazır.

"Seni kirletme ihtiyacı o kadar güçlüydü ki bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylemeyi unuttum, aşkım." Bana aç gözlerle bakarken özür dileyen bir ses tonuyla konuşuyor. "Seninle tanışana kadar gerçek güzelliği gördüğümü sanmıyorum." Bileğime yumuşak bir öpücük kondurarak fısıldıyor.

Övgüleri beni içten içe yakıyor. Bu sözler kesinlikle şimdiye kadar aldığım en iyi iltifat ve onu öpmek için yanıp tutuşuyorum. Özellikle de dizlerinin üzerinden bana bakarken, pozisyonu üzerimdeki hakimiyetini bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Beni bir bakire gibi smokinimin içine soktuğuna inanamıyorum, aşkım." "Eğer sen benim eşyalarımı kirleteceksen, ben de seninkileri kirleteceğim." diyor. Ve sonra bileğimi tutan el baldırımın arkasından dizime ve uyluğuma doğru ilerliyor.

Nefesimi tutup şehvetle şişmiş göz bebeklerimin arasından ona bakarken parmakları kıçımın kıvrımında duraklıyor.

Göğsünden korkunç bir homurtu yükselmeden önce eli yukarı doğru kalkıyor ve kıçımın çıplak etinin üzerinde geziniyor.

"İç çamaşırı giysen iyi olur Thayer, yoksa yemin ederim-" Parmakları tangamın üst bandıyla birleşmeden önce uyarıyor. "Şükürler olsun."

Bandın altından kancayı geçirip külotu kalçamdan aşağı çekmeye başladıklarında bana küstahça gülümsüyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesim kullanmadığım için cızırtılı çıkarken soruyorum.

İç çamaşırımı önce bir ayağıma, sonra diğerine doluyor, sonra elinde toparlayıp burnuna götürüyor.

Beni koklarken bakışlarının arzuyla hayvani bir hal almasını izlemek çok tahrik edici.

"Güzel, tam düşündüğüm gibi." Gırtlaktan ilan ediyor.

"Ah, Tanrım," diye mırıldanıyorum, titremelerini önlemek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

İç çamaşırlarımı cebine tıkıştırıyor ve boyuna göre ayağa kalkıyor, ona bakmamı sağlamak için eliyle yüzümü kavrıyor.

"Eve gitmem ve pantolonumun içinde yaptığın pisliği temizlemem gerekiyor.

Seni bırakayım." Dedi.

Elimi tutuyor ve beni kapıya doğru çekiyor ama kendimi onun elinden kurtarıyorum.

"Hayır, giderken onu da yanımda götürmeliyim. Onu bir gece burada bırakamam." Başımı arkamda Carter'a doğru eğerek söylüyorum.

İki yıldır erkek arkadaşım ve daha uzun süredir arkadaşım, onu bilmediği bir yerde öylece bırakamam.

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Rhys elimi tekrar tutmaya çalışırken söylüyor. Tutuşundan kurtuluyorum ve Carter'a doğru bir adım geri çekiliyorum.

Beni izlerken burun delikleri genişliyor ve çenesi kapanıyor.

"Burası bilmediği garip bir yer, onu burada bırakamam. Onu yanımda Kalem'e geri götüreceğim."

Başını başka yöne çeviriyor ve çenesini ileri geri hareket ettirirken yanağındaki kas o kadar şiddetli zıplıyor ki kopacak diye korkuyorum.

"Seçiminiz bu mu?" Sıkılmış dişlerinin arasından soruyor.

"Hayır, seçmiyorum." Ellerimi ona doğru kaldırarak söylüyorum. "Bu... Bu onunla ilgili değil. Başka birine nasıl bakıyorsam ona da öyle bakıyorum."

"Ama o senin için herhangi biri değil, değil mi?"

Şu anda onunla bu konuşmayı yapamam, Carter'la konuşmamışken olmaz, söz konusu adam bizimle odada sızmışken olmaz, hiç zamanı değil.

"Konu bu değil." "Yarın bir parti veriyorsun, değil mi? O zaman konuşabiliriz."

Rhys dik duruyor, elleri ceplerinde beni dikkatle izliyor. Başını sallarken yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade var. "Seni onunla izlemeyeceğimi söylemiştim."

Topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıkıyor, kapıyı sessizce arkasından kapatıyor ve beni bu sözlerin düşündüğüm anlama gelip gelmediğini merak etmeye bırakıyor.

***

OceanofPDF.com

25

Thayer

Ertesi sabah uyandığımda midemde korkunç bir korku hissi var. Yanımda uyuyan Bellamy'yi uyandırmamaya dikkat ederek kendimi yataktan dışarı atıyorum.

Onun gözyaşı lekeli yüzüne bakarken gözlerimdeki uykuyu siliyorum. Eve geldiğimde onu yatakta buldum, tamamen yıkılmıştı.

Rogue'u onu aldatırken yakalamış ve ayrılmışlardı.

Onunla birlikte yatağa girdim ve gecenin yarısı boyunca kollarımda ağladı. Onun ağlayışını dinlerken ve hıçkırıklarının vücudunu sarışını hissederken kalbim neredeyse paramparça olmuştu.

Ona böyle bir şey yapabileceğine inanmak zordu, hele de onu görmeden iki saat bile geçiremiyormuş gibi görünürken.

Ama Bellamy bunu kendi gözleriyle görmüştü, bu yüzden sustum ve ikimiz de uykuya dalana kadar ona sarıldım.

Şimdi yan yatıyor, gözleri yavaşça açılıyor, ağlamaktan kızarmış ve şişmiş. Yüzünde bitkin bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bana bunun kötü bir rüya olduğunu söyle."

Yatağa oturuyorum ve elimi rahatlatıcı bir şekilde koluna koyuyorum. "Özür dilerim, keşke yapabilseydim."

İnliyor ve yüzünü yastığına gömüyor. "İyi olacak mısın?" Ona soruyorum.

"Evet." Diyor, sesi yastık tarafından boğuklaştırılmış. Bana bakmak için başını çeviriyor. "Rhys ile antrenman yapacak mısın?"

"Hayır." Bu sabah ona mesaj atıp iptal ettim ama henüz geri dönmedi. "Carter yürüyüşe çıkmak ister mi diye bakmaya gidiyorum." 'Yürüyüş' kelimesini söylerken ses tonum müstehcen.

"Oh, kahretsin." Dedi, gözleri genişleyerek. "İkimiz de bekâr mı kalacağız?"

Omuzlarımı silkiyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Elimi tutmak için uzanıyor ve sıkıyor, bana destekleyici bir gülümseme verirken bakışlarımı ona geri getiriyor.

"Verilmesi zor bir karar ama bunu başarabilirsin."

Kapı çalınıyor ve sonra yavaşça açılıyor, Nera ve Altı kafalarını arkadan içeri sokuyorlar.

"Nasılsın, B?" Six elinde bir fincan çay ve kurabiyelerle odaya girip onları Bellamy'nin yatağının başucuna koyarak soruyor. "İstersen sana çok daha sert bir şeyler de getirebilirim."

"Ben iyiyim." Ayağa kalkmadan önce şöyle diyor. "Hayır, yıkıldım ama yakında iyi olacağım. Umarım." Kırık bir gülümsemeyle ekliyor.

Ayağa kalkıyorum ve Nera benim yerime geçerek kolunu omuzlarına doluyor. "Neye ihtiyacın olursa biz buradayız."

Bellamy başını onun omzuna koyar. "Teşekkürler, dostlar." "Ben yokken ona bakabilir misiniz?" diye sordum. "Evet, elbette. Nereye gidiyorsunuz?"

"Ben... Carter'la konuşacağım. Hâlâ hayatta olduğunu varsayıyorum." Dün gece eve geldiğimizde onu yatağımda bıraktım ve Bellamy ile uyumaya geldim. O zamandan beri onu görmedim.

"Oh, kahretsin." Nera ve Six hep bir ağızdan Bellamy'nin önceki sözlerini yineliyor.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." O da onaylıyor.

"Bu... konuşma mı?" Nera soruyor.

"Sanırım öyle."

Six ayağa kalktı ve bana sarıldı. "İyi şanslar."

Ben kapıya yönelirken Nera arkamdan ıslık çalıyor. "Bu dairede asla sıkıcı bir gün olmaz."

Yatak odamın kapısını çalıyorum ve Carter'ın içeri girmemi söylediğini duyunca kapıyı açıyorum. Dolabın önünde duruyor, ben içeri girerken kot pantolonunun kemerini bağlıyordu.

"Günaydın."

"Günaydın." Diyor, bana mahcup bir gülümseme veriyor ve beni öpmek için başını eğiyor. Son anda yüzümü çeviriyorum ve dudakları onun yerine yanağıma konuyor.

Yavaşça geri çekiliyor ve bana şaşkın bir bakış atıyor.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Ona başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden soruyorum.

"Elbette." Cevap veriyor, yüzü tamamen kapanıyor ve ne düşündüğünü anlamamı imkânsız hale getiriyor.

The Pen'den çıkıyoruz ve onu kampüsün ortasındaki gölete inen iyi bildiğim bir patikaya doğru yürütüyorum. Manzaralı bir yürüyüş, özellikle de yaprakların etrafımızda sonbaharın güzel renklerine büründüğü berrak bir Ekim sabahı.

Bir süre sessiz sedasız yürüyoruz ve elimde olmadan iki yabancı olmaya her şeyden daha yakın olduğumuzu hissediyorum.

Son birkaç ayda ne kadar çok şeyin değiştiği, ne kadar çok değiştiğimiz çılgınca.

"Nasıl uyudun?" Sonunda sordum.

"Pek iyi değildi. Çok sarhoş olduğum

için özür dilerim."

Bir bankın yanına geldik ve ben bankı işaret ettim. "Biraz orada

oturmak ister misin?" "Elbette."

Ben ona söyleyecek kelimeleri ve cesareti bulmaya çalışırken birkaç dakika boyunca garip bir sessizlik içinde oturuyoruz. Keşke bunu daha önce prova etseydim ama buna ihtiyacım olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Dinle, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum-" Ben başlıyorum

ama o araya giriyor. "Benden ayrılıyorsun."

"Ben... ben... evet." Beklenmedik bir şekilde araya girmesinin boğazımda yarattığı kitleye takılarak söylüyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Buraya geldiğimden beri sana dokunmama izin vermedin ve son birkaç aydır neredeyse hiç konuşmadık. Dahi olmaya gerek yok."

Güzel ağaçlara, açık çimenlere, uzaktaki gölete, kampüste dolaşan, hafta sonlarının ve muhteşem sonbahar gününün tadını çıkaran öğrencilere bakıyorum ve burada ne kadar mutlu olduğumu hissediyorum.

İsviçre'ye geldiğimde ilişkimin tabutuna son çiviyi çakacağımı bilmiyordum ve şimdi o an geldiğinde, ilişkimi yeni hayatım bağlamında gördüğümde, bizi buraya getiren kararlarımdan pişmanlık duymuyorum.

"Özür dilerim." Ona dürüstçe söyledim. "Uzun zamandır ayrıymışız ve geçmişte kalmış bir şeye tutunuyormuşuz gibi hissediyorum. Bu

Bunu anlamam için senin buraya gelmen gerekti, bunu daha fazla uzatmak istememiştim."

"Yaptığım şey yüzünden mi?" Bana bakmadan soruyor. Omuzları gergin ve ses tonu ısırgan.

"Hayır. Pek sayılmaz." "Sanırım bundan önce de sana olan aşkım azalıyordu. Beni a l d a t a b i l d i ğ i n için muhtemelen senin için de aynıydı."

O sessiz kalınca ben de devam ettim. "Başka bir kıtaya taşındım ve seni gerçekten hayatımın aşkı olsaydın özlemem gerektiğini düşündüğüm kadar özlemedim. Dürüstçe beni özlediğini söyleyebilir misin?"

"Hayır." Cevap veriyor, ses tonu artık düpedüz kaba. Bu onun yeni bir yönü. Her zaman biraz düşüncesiz, biraz dikkatsizdi belki ama asla kaba değildi. "Zaten buraya başka biriyle yattığımı söylemeye geliyordum." Tıslıyor, sesi zehirli, darbenin nasıl ineceğini görmek için beni izliyor.

Kaçınılmaz acıyı beklerken sertçe nefes alıyorum ama... hiçbir

şey yok. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Öfke, umutsuzluk ya da kalp kırıklığı değil, sadece doğru kararı verdiğime dair derin bir his. Bencilce, kendimi Bellamy ile kıyaslamadan edemiyorum.

Rogue'un yaptığı şey yüzünden o tam bir enkaz ve ben sadece Carter'la arama mümkün olduğunca mesafe koymak istiyorum.

Aksine, bu işi bu kadar uzattığım için öfke ve hayal kırıklığı hissediyorum. Rhys başkasıyla yatarken ona karşı hissettiklerimin suçluluğu ve kararım yüzünden acı çektiğim için.

Dün Rhys'le o çizgiyi aştığım için pişmanım, o anın kendisi için değil ama Carter'la konuşmadan önce bunun olmasına izin verdiğim için.

Şu anda, tüm bu suçluluk duygusundan arınmış hissediyorum.

Eğer bu işin acı bir şekilde, birbirimizi yaralamak amacıyla atılan yumruklar ve darbelerle bitmesini istiyorsa, onu ağırlamayacağım.

"O zaman sanırım birbirimize söylememiz gereken her şeyi söyledik." Ayağa kalkıp kıçımın tozunu alarak söylüyorum.

Kiminle yattığı ya da iğrenç detaylar beni hiç ilgilendirmiyor.

Bunun dostane bir ayrılık olmasını istemiştim ama onun davranışları bunu imkânsız kılıyor. Benden ne kadar çabuk uzaklaşırsa o kadar iyi.

Kolumu tutuyor ve beni yerimde tutuyor.

"Başka biri mi var?"

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum, ona ters ters bakarken bileğimi ovuşturuyorum. "Bana bunu soramazsın."

"Rhys, değil mi?"

Onun adı geçtiğinde kalbim küt küt atıyor, vücudum her zaman onunla ilgili her şeye uyum sağlıyor.

"Ne? Hayır. Hayır. Neden böyle düşündün ki?"

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Çünkü az önce sana başka biriyle yattığımı söylediğimde gözünü bile kırpmadın."

"İhanetine verdiğim tepki senin için yeterince dramatik olmadığı için üzgünüm. Gözyaşlarına boğulup yalvarmamı mı istiyorsun? Bu kadar mı?" Alaycı bir şekilde karşılık veriyorum, artık öfkeliyim.

Gördüğüm kadarıyla narsisizmi düpedüz korkutucu. Eskiden hisler beslediğim adamı tanıyamıyorum.

"Umursamanı istiyorum."

"Ben öyle düşünmüyorum. Aslında bence onunla çıkmalısın, her kimse artık. İkinize de en iyi dileklerimle."

Uzaklaşmak için dönüyorum ama yine kolumu tutuyor.

"Onunla aranızda bir şeyler olduğunu biliyorum. Sana nasıl baktığını gördüm, sanki seni hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi. Sanki onun bile değilken sana dokunursam beni öldürecekmiş gibi."

Belki de öyleyimdir.

Rhys'in bana nasıl baktığını düşündükçe duygularım alevleniyor. Sanki ele geçirilmiş bir adamın tüm yoğunluğu ve odaklanmasıyla beni beynine kazımaya çalışıyor. Carter'ın gözünden kaçmamasına şaşırmadım.

Söz konusu ben olunca adam pek de kurnaz sayılmaz. Ama sonunda öyle olmak zorunda değil.

Kolumu Carter'ın elinden bir kez daha çekiyorum ve ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum.

"Bu artık seni ilgilendirmiyor, tıpkı benim de artık seni ilgilendirmediğim gibi. Gün sonuna kadar eşyalarını dairemden çıkar, seni bir daha görmek istemiyorum. Buraya kendin geldin, eve de gidebileceğine inanıyorum." Dedim ve yürümeye başladım.

Birkaç adım ötede durup ona doğru dönüyorum. Hâlâ bankın önünde durmuş, kaşları çatık bir şekilde gidişimi izliyor.

Böyle bitmesini istemezdim.

İkimiz için de bir kapanış olsun, arkadaş olarak yolumuza devam edebilelim istedim. Belki de böyle olması gerekmiyordu ama onu kalbimde herhangi bir öfke ya da acı ile bırakmak istemiyorum.

"Kendine iyi bak Carter. Her şeyde iyi şanslar, gerçekten söylüyorum." Küçük bir gülümsemeyle söyledim.

Patikaya doğru geri dönüyorum ve hayatımın o bölümünü kararlı bir şekilde kapattığım için omuzlarımdan bir yük kalktığını hissederek yürüyorum.

***

Rhys'in evine tek başıma girdim.

Bellamy'yi evde bırakıp eski erkek arkadaşının evine gitmek saçma bir hareketti ama gelmem gerekiyordu.

Rhys antrenmanı iptal eden mesajıma hiç cevap vermedi ve daha sonra ona ne yaptığını sormak için gönderdiğim mesajı da kabul etmedi.

Dün gece Carter'ı eve götürmeyi 'seçtiğim' için bana kızgın olduğundan oldukça eminim ve eğer bana cevap verirse, tüm bu olanları yanlış anladığını açıklayabilirim.

Ama yapmayacağı için ona gitmek zorunda kalıyorum.

Hem de refakatsiz, çünkü kızlar Bellamy'yi neşelendirmek için onunla kalıyorlar.

Burada RCA'dan ve diğer okullardan yüzlerce öğrenci var ve hepsi de bu efsanevi partilerden birine katılmak için can atıyor.

İnsan kalabalığı onu bulmak bir yana, rahat hareket etmemi bile imkânsız kılıyor. Kalabalığın arasından mutfağa doğru ilerlerken birkaç sesin onun adını haykırdığını duyuyorum.

"Gidelim, Rhys!"

Dışarıdan geliyor. İnsanların arasından mutfaktaki bir çift cam kapıya ve evin arka tarafına doğru ilerliyorum.

İnsanlar havuzun etrafında sıkıca toplanmış, parti devam ederken bardaklar ve bira şişeleri her yere saçılmış.

Hepsi üstlerindeki bir şeye bakıyor.

Görüş alanlarını eve doğru takip ediyorum ve Rhys'in ikinci kat balkonunun korkuluğunda durduğunu, üstsüz olduğunu ve kollarını bir Tanrı gibi açarak insanları onu alkışlamaya çağırdığını gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Başı arkaya doğru eğik olduğu için yüz ifadesini seçemiyorum ama karnındaki kaslar ay ışığında dalgalanıyor.

İnsanüstü görünüyor.

Ben daha başka bir şey düşünemeden, balkondan bir takla atıyor ve gülle gibi aşağıdaki havuza düşüyor.

Kalabalığı yararak havuzun kenarına geliyorum ve suyun üstünde onu arıyorum, suyun altında kaldığı uzun saniyeler boyunca nefes almadan suyun yüzüne çıkmasını bekliyorum.

O kadar yüksek bir mesafeden, oldukça sığ olduğuna emin olduğum bir havuza bunu yaptığı için delirmiş olmalı. Ya boynunu kırdıysa?

Düşüncesi bile yüreğimi ağzıma getiriyor.

Sonunda, saatler gibi gelen ama aslında on beş saniye gibi olduğuna emin olduğum bir sürenin ardından, kalabalığın yoğun tezahüratları arasında ortaya çıkıyor ve fazla suyu atmak için başını sallıyor.

Havuzun kenarına kadar yüzmeden önce elini saçlarında gezdirip alnına doğru iterken yüzünde rahat bir gülümseme var.

İki elini çıkıntıya koyar ve vücudunu havuzdan çıkarmak için kaldıraç kullanır, güçlü formu kendini dışarı atarken neredeyse hiç çaba sarf etmeden suyu keser.

Ayağa kalktığında onu bekleyen bir kız vardır. Kız sıcak bir havluyu adamın omuzlarına atıyor ve kollarını adamın ortasına d o l a y a r a k ona sokuluyor.

Ağzı yavaşça gerilmeden önce ona şaşkın bir bakış atar.

Sırıt

. Onu kızla birlikte izlerken boğazımda acı verici bir düğüm oluşuyor.

Ben bir aptalım. Bana beklemekten bıktığını söylemişti.

diğer insanlarla takılmak.

Kızgın olduğu için bana mesaj atmadığını düşünmüştüm ama belki de sadece rastgele bir kızla yatıyordu.

Sanki onu izlediğimi hissediyormuş gibi, bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Bir havuz ve yaklaşık yüz kişiyle ayrılmış olsa bile, kalabalığın içinde beni buluyor.

Gözleri benimkilere dikiliyor ve etrafımızdaki dünya kayboluyor, sadece o ve ben dışarıda kalıyoruz.

Bana bakarken bakışları anlaşılmaz bir duyguyla daralıyor.

O an, bir elin uzanıp yüzünü avuçlamasıyla bozulur. Bu, hâlâ ona sarılan ve dikkatini tekrar kendisine çekmeye çalışan kızdır.

Başımı ondan çeviriyorum, onları bir saniye daha izlemeyi reddediyorum. Bana hiçbir söz vermedi, bu yüzden hayal kırıklığına uğramak bir yana, kızmamalıyım ama bu duygular beni çekiyor.

Ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilemeden insan kalabalığının arasından geçiyorum. Eve bu kadar çabuk dönmeyi beklemiyordum ve beni bırakacak biri de yoktu.

Six'in beni almasını sağlayana kadar oradaki kalabalıktan saklanabileceğimi umarak misafirhaneye gidiyorum. Ona mesaj atıp gelip beni alması için yalvarıyorum, nerede olduğumu bildiriyorum ve gelirse ona kriptoniti olan çikolatadan dağlar kadar söz veriyorum.

Kapı kilitli değil, bu yüzden fuayeye giriyorum ve solumda güzel bir kütüphane buluyorum.

Ana evdeki kadar büyük olmasa da duvarlar boyunca sıralanmış antika raflar ve tarihi kitaplar, odanın ortasında bir bilardo masası ve rahat bir okuma alanı yaratmak için yerleştirilmiş pelüş, kadife koltuklar var.

Odaya doğru yürüyorum ve parmağımı bir dizi kitabın sırtında gezdiriyorum, sahip oldukları tüm ilk baskı klasiklere hayret ediyorum.

Six'in burayı seveceğini biliyorum.

Daha o bir şey söylemeden içeri girdiğini hissediyorum.

O buradayken odadaki enerji değişiyor, elektrikleniyor ve şarj oluyor. Bedenimin onun yakınlığına istemsizce tepki vermesinde.

"Ne istiyorsun?" Arkamı dönmeden soruyorum, ses tonum kısa.

Yaklaştığını hissettiğimde kıkırdıyor, sesi alçak ve baştan çıkarıcı ama hiçbir şey söylemiyor.

"Dışarıda o kızı beceriyor olman gerekmiyor mu?" Sessizliğini koruduğunda arkamı dönerek soruyorum.

Benden birkaç adım ötede duruyor, ıslak saçları uzun kollu flanel gömleğine ve yeni giymiş olması gereken kot pantolonuna damlıyor, günah kadar yakışıklı görünüyor.

"Erkek arkadaşımın bana dokunmasına izin vermememi istemeni, bana kızmanı ve onu eve sağ salim getirmem gerektiğini söylediğimde beni görmezden gelmeni komik buluyorum ama yine de kimsenin vücudunu sana sürtmesine izin vermiyorsun." Ona çıkıştım.

"Acıyor mu? Beni onunla görmek?" Yavaş ve yırtıcı adımlarla bana doğru yürürken soruyor.

"İstediğin bu mu?" Kafam karışmış bir şekilde haykırıyorum.

Onu omuzlarımla geçmeye çalışıyorum ama elleri iki yanıma çarparken beni duvara sıkıştırıyor.

"Evet, istediğim bu," diye hırlıyor, "Canının yanmasını istiyorum. Odanızda erkek arkadaşınızı arayıp yalan söylediğinizi, onu özlediğinizi söylediğinizi düşündüğümde hissettiğim her şeyi hissetmenizi istiyorum. Dans ederken sana dokunuşunu izlediğimde beni tüketen öfkeyi hissetmeni istiyorum, onu seninle baş başa, seni öperken hayal ettiğimde ciğerlerimdeki havayı boğan öfkeyi."

"Ona dokunduğunu görmekten nefret ediyorum." Gözlerim onun kızgın yüzünde gezinirken ısırdım.

O kadar güzel görünüyor ki, karanlık bir kehanet gibi üzerimde beliriyor ve beni arkamdaki kitap duvarına hapsediyor.

Gözleri sadist bir memnuniyetle parlıyor. "O zaman seninle tanıştığımdan beri neler yaşadığımı az da olsa anlıyorsun. Seni onunla düşünerek geçirdiğim onca zaman ve şimdi bunun gözümün önünde gerçekleşmesini izlemek zorunda kalmak.
-"

"Yani ona dokunmadın mı?"

"Hayır, ben ona dokunmadım-"

Parmak uçlarımda yükseliyorum, yüzünü kavrıyorum ve dudaklarımı on dudaklarına götürerek onu susturuyorum.
un.

Dondu kaldı ve birkaç saniye boyunca ona doğru bastırıldım. Ayaklarımın üzerine düşmeden önce duvara yaslanıp ona bakıyorum.

Arzu, gözlerini derinliksiz siyah havuzlar haline gelene kadar karartırken şaşkınlık yerini şehvete bırakıyor.

"Lanet olsun."

Başımın arkasını kavrıyor ve ağzımı öyle bir güçle kendine doğru çekiyor ki, daha başlamadan nefesim kesiliyor ve hava almak için çırpınıyorum.

Ağzı beni yutarken beni duvara yasladı.

Bir yanım bu öpücüğün hayal kırıklığı yaratmayacağını, merakımı giderip yoluma devam edebileceğimi umuyordu.

Ama hayır.

Yıkıcı.

Bu öpücük de öyle.

Hayat değiştiren, dünyayı sona erdiren, kaderi yeniden tanımlayan.

Dili, yeni yakalayıp öldürdüğü bir zebrayı eşeleyen bir aslanın iştahıyla ayrık dudaklarımı yalıyor, elleri umutsuzca bedenimde dolaşıyor, beni kendisine yaklaştırmak için etimi kavrıyor ve eşeliyor.

Ellerimi saçlarında gezdiriyorum, kalın telleri avuçluyorum ve öpücüğe aynı şevkle karşılık verirken onu daha da yakınlaştırmak için kullanıyorum.

Açık ağzıma doğru inliyor ve kıçımı kavrıyor, bacaklarımı etrafına sararken beni dikleşmiş sikine doğru kaldırıyor.

Ellerinden biri enseme doğru uzanıyor ve ağzıma saldırırken beni kendine doğru bastırıyor, sanki doyamıyormuş gibi beni acımadan yalıyor ve ısırıyor.

Bu sefer kendimi ona sürtüyorum, herhangi bir temas kurmak için çaresizce, kendimi boşaltmak için çaresizce, uyarılma beni neredeyse baş döndürüyor. Kollarımı omuzlarına doluyor ve ona daha hızlı sürtünmek için kaldıraç olarak kullanıyorum.

Cevap olarak çıkardığı inilti beni vahşileştiriyor. Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve dişlerimi etine geçiriyorum, tıpkı onun benimkini emdiği gibi ben de onun derisini emiyorum ve onun yerine bana bıraktığına benzer bir iz bırakıyorum.

Yüzünü yüzümün yan tarafına bastırırken kulağıma doğru pantolonunu çekiyor, beni kendisine yapıştırırken parmakları ölümcül bir kavramayla belimi kazıyor.

Saçlarımı avuçluyor ve beni geri çekip boynundan uzaklaştırmak için kullanıyor. Bakışları dudaklarımdan dökülen hararetli seslere kilitlendiğinde, uyarılmışlık yüzünü neredeyse tanınmaz hale getiriyor.

"Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Hırlıyor, sesi şehvetle çarpıtılmış.

"Sanırım biliyorum." Dudaklarımı tekrar onunkilere değdirerek nazlı nazlı cevap veriyorum.

Beni kemiklerimi zangırdatacak kadar sert bir şekilde duvara çarpıyor ama bu sadece beni daha ateşli ve onun için daha çaresiz hale getirmeye yarıyor.

Eli göğsümü avuçluyor ve dudaklarından gırtlaktan gelen bir inilti çıkıyor. Bana sert davranıyor, vücudumda dolaşırken neredeyse arzudan çıldırıyor, umutsuzca her yerime dokunuyor.

"Thayer, sen o musun- *Oh putain*, üzgünüm."

Altı'nın konuk evinden çıktığını görmek için tam zamanında ağzımı Rhys'inkinden ayırıyorum.

Göğsünden kesik kesik nefesler çıkarken alnını benimkine yaslıyor.

"Arkadaşların tanıdığım en büyük horoz blokları, Silver."

"Siktir." Beni alması için ona mesaj attığımı hatırlayarak söylüyorum. "Beni yere bırak."

"Hayır." Mırıldanıyor ama ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

"Beni yere indir, Mackley." Tekrar ediyorum, bu sefer daha otoriter bir şekilde.

Gözlerini bana dikiyor, sözlerim karşısında gözlerinde sıcaklık alevleniyor. "Bana böyle seslenmen beni ikna etmenin tam tersi bir etki yaratıyor, aşkım."

Vücudundan aşağı doğru kıpırdanıyorum ve o da beni bırakıyor ama arkamdaki duvara doğru uzattığı güçlü kollarının arasına hapsediyor.

Kolunun altından sıyrılıp kapıya doğru koşuyorum ve omzumun üzerinden sesleniyorum. "Gitmem gerekiyor. Yarın görüşürüz."

"Thayer." Sesi arkamdan gürlüyor ve beni olduğum yerde durduruyor. "Benden kaçmayı bırak. Senin tadına baktıktan sonra artık benden kaçamazsın." Sözleri tehdit ile vaat arasında bir yerde, karanlık bir şekilde söylüyor.

Ona küçük bir gülümseme verirken elimi şişmiş dudaklarıma götürüyorum. "İlk tadı ben aldım." Diyorum ve bir yanıt beklemiyorum.

Birkaç adımda dışarı çıkıyorum ve arabayı görür görmez ona doğru koşuyorum. Arabaya atlıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

"O peşimden gelmeden git." Ona söyledim. Neden bilmiyorum ama Rhys'in arabamın peşinden koşup gitmemi engellemeye çalışacak bir adam olduğunu hissediyorum.

Dehşet içinde gülüyor ve garaj yolundan çıkarken inanmayan bakışlarını bana çeviriyor. "Az önce tanık olduğum şeye inanamıyorum."

"Biliyorum."

"Bu çok ateşliydi."

Dudaklarıma tekrar dokunuyorum. Damarlarımdaki kan gibi onlar da çılgın öpüşmelerimizden dolayı hâlâ uğulduyor. "Hiçbir fikrin yok."

Bunun üzerine heyecanla çığlık atıyor. "Onu öylece bıraktığına inanamıyorum."

Pencereden dışarı baktım. Gitmek istemiyordum ama o benim için delirmişti ve birlikte o kadar kontrolsüzdük ki. Eğer kalsaydım, beni kanepelerden birinde becereceğinden hiç şüphem yoktu.

Bekaretimi bir kanepede kaybetmeye karşı olduğumdan değil, aslında sadece düşüncesi bile beni azdırıyor ve heyecanlandırıyor, ancak erkek arkadaşımdan ayrılıp aynı gün başka biriyle takılmak yanlış geliyor.

Bu gece nasıl uyuyacağımı bilmiyorum, ama birbirimize karşı kıvrandığımız, bir dokunuş, bir tat için çaresizce çırpındığımız hayallerle boğuşacağımı hayal ediyorum.

***

OceanofPDF.com

26

Rhys

Misafir kütüphanesinden çıktı ve beni dörtnala atan bir kalp atışı ve hayatımda yaşadığım en acı verici sertleşme ile baş başa bıraktı.

Onu öpmek, nihayet ona istediğim şekilde dokunabilmek, eroinin ilk dozunu almak gibi hissettirmişti.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken nefeslerim göğsümden fırlıyor. Dudaklarımı yalıyorum, ondan kalan herhangi bir tadı arıyorum, kafayı uzatmak için çaresizim.

Şimdiden bağımlılığın damarlarımı kestiğini hissedebiliyorum. Sanki beş dakika önce kollarımda değilmiş gibi, bedenimin tek bir düşünceyle bir sonraki düzeltmeyi nasıl arzuladığını hissedebiliyorum.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında yaşadığım şok beynimdeki elektrik kablolarını kısa devre yaptırmış, hayvani ihtiyaçlar devreye girip beni ele geçirmeden önce beni bir an için olduğum yerde dondurmuştu.

Eğer aniden kesmeseydi onu o anda becerecektim. Carter'la ilgili suçluluk duygusu mu onu durdurdu yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Adı aklımdan geçerken yumruklarım sıkılıyor. Hâlâ resmi olarak birlikte olup olmamaları artık önemli değil. Hiçbir zaman da olmadı çünkü o hep benimdi ama artık o çizgiyi aştığına göre onun için geri dönüş yok.

Kadına elini sürerse hiçbir inanç ya da dua onu kurtaramaz.

Şimdi.

Peşinden koşmak, onu kaçırmak ve meraklı gözlerden uzakta odama kilitlemek için duyduğum öfkeli ihtiyacı bastırıyorum. Onun yerine telefonumu çıkardım.

Rhys: Yarın akşam sekizde antrenman var.
Rhys: Parçalanmasına aldırmayacağın bir şeyler giy.
Thayer: Çok k ü s t a h s ı n . Ya sana aramızda olanların bir hata olduğunu söylersem?

Mesajını görünce kanım kaynadı. Bu geceden geri dönmese iyi olur.

Rhys: Bana söylediğin her yalan için seni cezalandıracağıma söz verdiğimi hatırlatırım.
Thayer: Hmm. Ve ben bundan hoşlanmaz mıyım?
Rhys: Bundan nefret edersin.
Thayer: Ya sen? Hoşuna gider miydi?

Benimle bu şekilde alay ederek tehlikeli bir oyun oynuyor. Önceki dürtülerimi gerçekleştirmeye ne kadar yakın olduğumu bildiğini sanmıyorum.

Rhys: Aklımdaki ceza mı?
Rhys: Çok hoşuma giderdi.

Hemen cevap vermiyor. Birkaç dakika sonra hala cevap vermediğinde, son mesajlarımı görmezden geleceğini varsayıyorum, ama sonra telefonum çalıyor.

Thayer: O öpücük bir hataydı o zaman.

Tam cevap verecekken ikinci bir mesaj geliyor, bu sefer bir resim. Yüzünün alt yarısının, özellikle de çılgınca öpüştüğümüz için şişmiş dudaklarının fotoğrafı, parmakları alt dudağının köşesinde onu ısırdığım yerdeki kesiği hafifçe sıyırıyor.

Bu sahnelenmemiş, basit bir selfie ve sikimi eskisinden daha da sertleştirdi. Yarın herkesin bunu göreceği ve ona sahip çıkıldığını bileceği gerçeğinden dolayı içimde bir tatmin duygusu oluşuyor.

Rhys: Bunu sen istedin.

Rhys: Bunu unutma.

***

Ertesi sabah, öğle yemeğinden önceki son dersimden çantamı rahatça bir omzuma atarak çıkıyorum.

Öğrenciler farklı yönlerden koridorlara fırlıyor ve yemek salonuna yöneliyor. Thayer'ın manyetik gümüş saçlarını bulmak için kalabalığı tararken herkesin üzerinde yükseliyorum.

Onu insan kalabalığının arasından dolabına doğru yürürken görüyorum. Sırt çantasındaki birkaç kitabı dolabındakilerle değiştirmesini izlerken kalabalık azalıyor, ben de sınıfın bir köşesine gizlenip yolumdan çekiliyorum.

Pileli mini bir etek, büyük boy beyaz bir kazak ve AF1'lerini giyiyor. Dolabının içine doğru eğildiğinde eteği tehlikeli bir şekilde yükseliyor ve bu sırada kan basıncımı düşürüyor.

Üzerinde tayt var ama onu örtmek için hiçbir şey yapmıyorlar. Durduğum yerden yanağındaki şişliği görebiliyorum.

Herkes elini kaldırıp onun yumuşak kıvrımlarını kolayca kavrayabilirdi.

Bu düşünce beni ileri doğru itiyor ve tam arkasına gelene kadar sessizce ona doğru ilerliyorum. Durmuyorum, parmaklarımı koluna doluyor ve onu yanımda bitişikteki kapıcı dolabına doğru sürüklüyorum.

Kapıyı açıp onu içeri atmadan ve arkasından içeri girip önsezili bir tıkırtıyla arkamdan kilitlemeden önce tepki verecek zamanı yok.

Dönüp bana bakıyor, göğsü şimdiden çılgınca inip kalkıyor ve gözleri heyecanla parlıyor.

Ona alışması için bir an bile vermedim. Küçük odayı iki adımda geçtim, onu duvara doğru iterken boğazını sıktım.

Alt dudağının diğer köşesini ısırıyorum, zaten sahip olduğu kesikle eşleşen bir kesik veriyorum. Bir çığlık atıyor ve ağzımı onunkinin üzerine kapatırken çıkan sesi dudaklarımla yutuyorum.

"Beni öpmek bir hata mıydı?" Ağzına doğru sertçe fısıldıyorum.

Titreyerek başını sallıyor.

"Sesini kullan, aşkım. Benimle dövüşürken seni duymak istiyorum."

Neredeyse belli belirsiz yutkunuyor. Boğazının avucuma doğru hareket ettiğini hissetmeseydim bunu kaçırabilirdim, bu da bana şu anda onun üzerinde tam bir kontrolüm olduğunu hatırlatıyor.

"Evet."

Dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Göğsümde bir gümbürtü başlayıp ağzımdan onunkine doğru yuvarlanırken dilim dışarı fırlıyor ve üst dudağını okşuyor.

Tepesinden ayak parmaklarına kadar güçlü bir ürperti yayılıyor ve dudaklarından cevap niteliğinde küçük bir inilti çıkarken istemeden de olsa göğsüme yaslanıyor.

Sanki ikimiz de az önce güçlü bir şey içmişiz gibi.

"Yalancı."

Onu serbest bırakıyorum, kalçalarını kavrıyorum ve yüzü duvara dönük olacak şekilde çeviriyorum. Onu duvara bastırırken ağzından şok olmuş bir nefes yuvarlanıyor ve diğer elimi eteğini çevirmek, taytını aşağı çekmek ve cebime sokmadan önce tangasını temizlemek için kullanıyorum.

"Mackley-"

"Bu benim adım değil, aşkım." Elimi kaldırıp kıçına indirmeden önce söyledim.

Şaşkınlık içinde donup kaldığını, nefes alış verişinin bir anlığına durduğunu hissediyorum.

Bir sonraki kalp atışında, elim bir başka sert şaplakla tekrar kıçına indi.

"Haftalardır bu kıçı düşünüyordum. Küçük egzersiz setlerinle benimle alay ediyordun, o şortların içinde bu muhteşem kıçı sergiliyordun, beni istediğini inkâr ediyordun. Bu tam bir işkenceydi." Sıkılmış dişlerimin arasından gıcırdatıyorum. "Ve hepsi bir yalandı. Bunca zamandır bunun için yanıp tutuşuyordun."

Bir elimle yanaklarını ayırıyorum ve parmağımı kıçının üstünden, çatlağından aşağıya ve klitorisine doğru gezdiriyorum. Ondan yüksek sesli bir inilti geliyor ve göğsümde yankılanıyor.

Bir elim klitorisinde, diğeri destek için tutunduğu duvara karşı onunkiyle iç içe geçmiş, göğsüm onunkine yapışmış. Konuştuğumda, ağzım tam kulağının dibinde.

"Cezalandırılma zamanın geldi." Homurdanıyorum.

Altımda titriyor ve yanılmış olabileceğimi fark ediyorum. O da bundan en az benim kadar zevk alıyor olabilir.

Parmağımı geri çekiyorum ve tamamen ıslanana kadar kıvrımlarının arasında birkaç kez gezdiriyorum.

"Benim için sırılsıklamsın Silver." Saçlarına karşı homurdanıyorum. "Dudakların sadece vücudunun sana ihanet ettiği kadar yalan söyleyebilir."

Kalçalarını hafifçe geriye çekiyorum ve klitorisine fiske vuruyorum. Dudaklarından boğuk bir inilti çıkarken dizleri neredeyse bükülüyor, onu ayakta tutan tek şey göğsümün onunkine değmesi.

"Yalancı olduğunu kabul etmeye hazır mısın, Thayer?" İşaret parmağımla klitorisini tekrar tekrar okşayarak, nazik daireler ve daha sert vuruşlar arasında gidip gelerek soruyorum.

Başını eğiyor ve sallıyor, sanki onu tutacak gücü yokmuş gibi. Hızla nefes alıp verene, doruk noktasına hızla yaklaşana kadar tempoyu artırıyorum ve sonra geri çekiyorum.

"Hayır mı?" Mırıldanıyorum, parmağımı arka deliğinin kenarına g e t i r m e d e n önce sularıyla kayganlaştırıyorum. Bir elimle yanaklarını ayırarak eğiliyor ve doğrudan sıkı gül goncasının üzerine ince bir çizgi tükürüyorum.

Bana tepki vermesi ya da karşı koyması için ona zaman tanımıyorum. Parmağımla ileri doğru bastırıyorum, açıklığını ve sıkı kas halkasını geçiyorum.

Duvara doğru eğiliyor, ağzından sessiz bir çığlık çıkarken sırtı göğsüme doğru eğiliyor. Tepkisini yırtıcı gözlerle izliyorum, ona dokunuşumdan etkilendiğini görmek hoşuma gidiyor.

Kahretsin, kıçı çok sıkı, beni boğuyor.

"Kötü kızlar gerçeği itiraf edene kadar kıçları parmaklanır."

Çekiyorum ve yavaşça geri itiyorum, diğer elim onunkini bırakıyor ve boynunun önünü kavramaya geliyor.

Başını geriye itiyorum, böylece içinden geçen hisleri işlerken gözlerinin içine bakabiliyorum.

"Oh, lanet olsun." Boğuluyor.

"Bu doğru, aşkım. Çok iyi hissettiriyor, değil mi? O kadar sıkı oturuyor ki, gerçek dışı hissettiriyor." Kendimi tutarak, "Ama bu bir ceza. Seninle ilgili değil."

Bununla birlikte, parmağımı çekip geri sokuyorum.

Parmak uçlarına doğru sarsılıyor, ya da en azından sarsılmaya çalışıyor, ama onu yerinde tutmak için boynunu kavrıyorum, tutuşumu şimdi öfkeli bir hızla içine piston sokmak için kullanıyorum.

Yarın ağrıyacağını biliyorum ama sürtünme şu anda onu çıldırtıyor. Bana karşı kıvranıyor ve inliyor, umutsuzca

onu serbest bırakmak için arıyor. Bundan bu kadar keyif alıyor gibi görünmesi beni şaşırttı.

"Tabii ki bundan hoşlanıyorsun, benim küçük yalancım." Kulak memesini sertçe ısırarak söylüyorum.

Miyavlıyor ve başka çaresiz, adlandırılamayan sesler çıkarıyor.

Kaslarının parmağımın etrafında nabız gibi atmaya başladığını hissediyorum ve devam ediyorum, uçuruma yaklaştıkça onu daha da yükseğe çıkarıyorum.

"Yalancı olduğunu kabul et."

Başını sallıyor. Elimi karnından amına doğru indiriyorum ve parmağımın kıçında hareket etmesiyle birlikte klitorisini ovmaya başlıyorum.

"İtiraf et."

Başını tekrar sallıyor. Çok yaklaştı. Pelvisini dokunuşuma doğru itiyor, o son dokunuşu arıyor ama ona izin vermiyorum.

"İtiraf et, Thayer."

Klitorisine tekrar fiske vuruyorum. Dudaklarından keskin bir çığlık çıkıyor.

Duvara yaslanmış başının yanında elleri yumruk olmuş. Tam orada, sinekkuşu kanat çırpışlarıyla boşalmaya yaklaşıyor ve ben klitorisini sertçe çimdikliyorum.

Kıpırdamadan duruyor, kasları parmağımın etrafında kenetleniyor ve boşalmadan önce geri çekilip orgazmını aniden kesiyorum.

Bedenimi kaybetmem bacaklarının katlanmasına ve kısmen duvara yaslanmasına neden oluyor.

Tamamen müstehcen görünüyor; domalmış, eteği sırtına doğru savrulmuş, taytı kalçalarına dolanmış, külotu gitmiş ve ben arkasında dururken bacaklarını açmış.

Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü onun tatlı amına sokmamak için kendimi zor tutuyorum. Buradan damladığını görebiliyorum, beni çağırıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, şehvetle dolmuş ve kafası karışmış bir halde. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bunun bir ceza olduğunu söylemiştim. Gerçekten seni boşaltacağımı mı düşündün?"

Arkasını dönüyor, eli eteğini düzeltmek için arkasına uzanıyor. "Beni bu şekilde bırakamazsın." Dedi, telaşlı bir şekilde.

"Ne gibi?" Memnun bir gülümsemeyle göğsündeki ve yanaklarındaki kızarıklığa bakarak soruyorum.

Bunu ona ben yapıyorum.

"İhtiyacım var-, ihtiyacım var..." Sanki bu dolapta sadece ikimiz yokmuşuz gibi fısıldamadan önce başlıyor. "Çıkmam lazım."

"Gelmek ister misin?"

Bunun üzerine daha da kızardı, çenesini kaldırıp benimle buluşmadan önce

Göz

. "Evet."

Onunla ayak parmağımın ucuna gelene kadar adım atıyorum, onun üzerinde yükseliyorum. "O zaman bana gerçeği söyle."

Sözcükler ancak kazağının kenarlarını tutmadan önce söylenebildi, kollarını kaldırıp çıkarıyor ve yana fırlatıyor.

Elleri gömleğinin düğmelerine giderken, beyaz sütyenini ortaya çıkarmak için düğmeleri açmasını açgözlülükle izliyorum.

Göğüslerinin tümseklerini, oynamam ve emmem için mükemmel avuçlarını ve dilimi üzerinde gezdirmek istediğim güzellik izlerinin takımyıldızlarıyla karnının pürüzsüz genişliğini alırken ağzımda tükürük biriktiğini hissediyorum.

Gömleğini çıkarıp kenara atıyor ve sütyeni, eteği ve alçaltılmış taytından başka bir şey giymeden önümde duruyor.

Kollarını iki yana açıp 'işte buradayım' dercesine yana bırakıyor ve ardından ekliyor: "Ondan ayrıldım."

Gözlerim güzellik işaretlerinden vücuduna doğru yavaşça ilerliyor, incelememi durdurmak için acele etmiyorum.

Bakışlarım onunla buluştuğunda, sözleri kan dolaşımıma karışıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir sahiplenme duygusu kök salıyor.

"Az önce ne dedin sen?"

"Bekârım," diyor, "Carter'dan dün ayrıldım. Bunu bir gün önce yapmak istedim ama sen onu evinde rehin tuttun ve sonra da sarhoş ettin." "O gitti" diye eklemeden önce suçluyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Eşyalarını alıp gitti ve o zamandan beri ondan haber almadım."

Kıpırdamadan duruyor ve tepkimi izliyor.

Ona doğru hamle yapma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine o son duvarın etrafımızda yere yıkıldığını görme hissinin tadını çıkarıyorum.

Birden fazla açıdan önümde neredeyse çıplak duruyor ve ben bunun tadını çıkarmak, bir hırsızın paha biçilmez mücevherleri keşfetmesinin tadını çıkarması gibi, sonunda benim olduğunu kabul ettiği anın değerini bilmek istiyorum.

Her ne kadar ona dokunmak istesem de, bunun yerine karşısındaki duvara yaslanıyorum. Bu küçük alanda bizi ayıran üç metreden daha az bir mesafe var.

kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ne istiyorsun?"

Ne istediğimi biliyor. Artık belirsizlik olmaması için onu çok uzun zamandır kovalıyorum.

Bana gelmesi gerekiyor.

Kelimeleri söylemesi gerekiyor.

Sorum karşısında gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum, bana meydan okuma arzusu boyun eğme ihtiyacıyla savaşıyor.

Sonunda, bir sonraki sözlerini tartışılmaz bir gerçekmiş gibi söylerken aynı anda hem yumuşak hem de sert olan gözleriyle bana bakıyor.

"Seni istiyorum."

Bir kez başımı sallıyorum, yavaşça ve bu hareket nabzımın tenimde ne kadar hızlı attığıyla çelişiyor.

Doğrulurken kollarımı yana bırakıyorum ve ona sırıtıyorum. "Gel ve beni al o zaman."

Hiç tereddüt etmeden itaat ediyor, odayı geçiyor ve onu açgözlülükle saran kollarıma atlıyor.

Ağzını benimkine bastırıyor ve birkaç dakika boyunca birbirimize ziyafet çekiyoruz, vücutlarımızın özgürce iç içe geçmesinin yüksekliğine kapılıyoruz.

Ellerim kıçını ölümüne kavrıyor, ağzına karşı inlerken parmaklarım yanaklarına masaj yapıyor.

"Belki de kıçını sikerek ve bana ait olan tek şeyi alarak başlamalıyım." Ağzına karşı homurdanıyorum.

Kollarımda geriliyor, sanırım onu tatlı kıçını becermekle tehdit ettiğim için, ama daha önce verdiği tepkiye bakılırsa, buna bayılacak.

"Buna bayılacağını biliyorum." Boğazına bastırdığım öpücükler arasında törpüledim. "Daha önce parmağıma karşı kıçını nasıl becerdiğine bakılırsa, etrafımda acı verici bir şekilde gerilmekten hoşlanacağını biliyorum."

Bana bakmak için başını geri çekiyor ve ben de ona Cheshire sırıtışı yapıyorum. "Ben hala bakireyim."

Hala tamamen ona karşı duruyorum, sözleri kaydedilirken bedenim kıpırdamıyor. "Ne?"

Vahşi istek ve arzuyla karışık inançsızlık beynime hücum ediyor ve beni bir an için işe yaramaz hale getiriyor.

İmkânı yok.

"Onunla hiç seks yapmadım." "Bana yalan söyleme."

"Değilim," diyor, sesi biraz savunmacı, "Ben- ben hazır değildim ve sonra... Şey, sonra o aldattı, bu yüzden kesinlikle hazır değildim."

Onunla olan geçmişi hakkında başka bir şey duymak istemiyorum. O bok öldü ve gömüldü.

"Daha önce kimse sana sahip olmadı mı?"

Başını sallıyor, tepkimi anlarken gözlerinde endişe ve beklenti alevleniyor.

"Biri amına girmeden önce kıçını parmakladım mı?" Soruyorum ve başını salladığında, kot pantolonumun içinde kuduran sikimi kontrol etmeye çalışırken alnımı omzuna yaslıyorum. "Siktir, bu o kadar ateşli ki pantolonumun içine boşalacağım."

Kollarını boynuma doluyor, beni kucaklarken göğüslerini göğsüme daha sıkı bastırıyor.

Yaptığı her şey istemeden alay ediyor, her hareketi içimde adımı kalıcı olarak ona damgalamak için fiziksel bir dürtü yaratıyor.

"Başın çok büyük belada."

"Neden?" Ses tonu biraz şaşkın, soruyor.

"Başın belada çünkü seni ilk seferinde bu süpürge dolabında beceremem, her ne kadar çok istesem de."

Onu bıraktığımda hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı.

"Başın belada, çünkü sonunda seni becerdiğimde, o kadar sert ve sert olacağım ki, muhtemelen seni kıracağım."

Saçlarını avuçluyorum ve onu önümde diz çökmeye zorlamak için kullanıyorum. Şaşkın bir çığlık attı ama bana karşı koymadı.

"Ama daha çok, bana yine yalan söylediğin için başın belada. *Ben* seni isterken, senin başkasına ait olduğuna, onun sana dokunduğuna ve seni kendisinin yaptığına beni inandırdığın için." Homurdandım.

Ben konuşurken gözlerimin içine bakması için başını yukarı eğiyorum.

"Sana her yalanın bedelini ödeteceğimi söylemiştim. Şimdi pantolonumu aç."

Küçük elleri uzanıp kemerimin tokasını kavrarken bana kocaman gözlerle bakıyor. Kemeri çözüyor, bandı halkadan çıkarıyor ve yaptığı her hareket o kadar erotik, o kadar büyüleyici bir şekilde çekici ki, söz konusu o olduğunda yanlışlıkla bir suç işleyeceğimden korkuyorum.

Bu sevimli saldırganlık taşacak ve ben gerçekten çizgiyi aşacağım.

Onu bu kirli zeminde becermemek için bu duruma bir nebze olsun kontrol getirmek için içimdeki her şeyi alıyorum, ama ağzını becermek konusunda aynı garantiyi vermiyorum.

"Sikimi çıkar." Emrediyorum ve emredildiği gibi yapıyor, elleri uzunluğumu yakalamak ve pantolonumdan çıkarmak için uzanıyor.

Beni çıkarıp elinde tutarken yüzüne şaşkınlık ve meraklı bir endişe yayılıyor.

Gözlerinde şaşkınlık ve dudaklarını açlıkla ıslatmak için dışarı fırlayan dilinde uyarılma var. Bana çekingen bir yukarı vuruş yapıyor, bunu yaparken parmakları sert aletimin etrafını sarmak için mücadele ediyor.

Tam onu yönlendirmek üzereydim ki dili dışarı çıktı ve başımın etrafında dönmeye başladı.

Dudaklarını ucumun etrafına kapatıp beni ağzına alırken dişlerimin arasından hava tıslıyor. İleri geri sallanırken başının hareketiyle büyüleniyorum, mücadele etmeden önce aletimin yarısını alıyor.

Eli aradaki farkı okşuyor, sıcak avuç içi yüksek sesle küfretmeme neden olan yukarı aşağı bir hareketle sikimi sıkıyor.

Saçlarından tutup başını geriye doğru çektim, ağzı büyük bir gürültüyle sikimden çıktı.

"Bunu daha önce de
yaptın." Bu bir soru değil.

İlk kez elleriyle ya da ağzıyla bir alete dokunmadığını söyleyebilirim.

Hafifçe başını sallıyor, dudakları çaba sarf etmekten pembeleşmiş ve hala ayrık. Geniş, beklenti dolu gözlerle bana bakıyor ve onu bu şekilde, ateşli ve onun için hazır bir şekilde gördüğü düşüncesi kan dolaşımıma öfke sızmasına neden oluyor.

Başını öne doğru itiyorum ve aletimi dudaklarının yanından geçirip, boğazının arkasına ulaşana kadar beni daha önce aldığından daha fazla ağzına sokuyorum.

Etrafımda tıkanıyor ve bu ses içimdeki canavarı kısmen bastırıyor. Yarı yolda çekiyorum ve hareketi tekrar tekrar tekrarlayarak acımasızca geri itiyorum.

"Bana ait olan bir şeyi ona vermemeliydin."

Mantıksız davrandığımı, o zamanlar benim olmadığını, mantıklı davranmadığımı biliyorum.

Yine de onu cezalandırıyorum.

Onu ağzından sikmek istiyorum, öyle ki dudaklarını oynattığında hissedebileceği tek şey benim için nasıl gerildikleri olsun.

"Bana bak." Emrediyorum ve o da bakıyor, "Bana bak. Ağzını kimin siktiğini hatırlamanı istiyorum. Ağzını bir daha sikecek tek kişi."

Boğuluyor, ağzı tamamen gergin, ama bana ayak uydurmak ve beni memnun etmek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim.

Sıkı oturmasına rağmen, dili uzunluğumu okşuyor, ağzı etrafımda sıkıca emiliyor ve kaslarımın bu kadar çabuk bitirmekten geri durma gerginliği ile gerilmesine neden oluyor.

"Kahretsin, beni boşaltacaksın." Fanatizmin sınırlarında gezinen bir saygıyla ona bakarak söylüyorum. "Ağzın etrafımda çok gergin ve sıcak ve benim için dizlerinin üzerinde çok pis görünüyorsun, aletimi iyi bir kız gibi boğazının derinliklerine alıyorsun."

Kalçalarımı ağzının içinde ileri geri hareket ettirirken başparmağımla yanağını okşuyorum. Gözlerini istediğim gibi benimkilere sabitlerken bakışları arzuyla yanıyor.

"Boğazından aşağı boşalacağım ve sen de her damlasını yutacaksın. Anladın mı?"

Boyumun etrafında mırıldanıyor, dili başka bir şeyle meşgul ve sikimden aşağı gönderdiği titreşimler, ağzına dökülmeden önce taşaklarımın sıkılaşmasına neden oluyor, beni emerken boğazından aşağı sıcak sperm fışkırıyor.

Onu saçlarından tutup sikimden çekiyorum ve başparmağımı ağzında gezdiriyorum, alt dudağıyla oynarken nefes nefese kaldığını görmekten vahşi bir zevk alıyorum.

Diz çökmüş halde bir sonraki emrimi beklerken dudaklarımın kenarı karanlık bir şekilde kalkıyor.

Bilmeden itaatkâr davranıyor ve bu da zaten kükreyen bir ateşe benzin dökmek gibi kanımı alevlendiriyor.

"Benim sıram." Karanlık bir şekilde ilan ediyorum.

***

OceanofPDF.com

27

Thayer

"Benim sıram."

Saçlarımdan tutup beni ayağa kaldırmadan ve duvara çarpmadan önce sözlerine tepki verecek zamanım yok.

Sonra ellerini kalçalarımın dış tarafına yerleştiriyor ve önümde yavaşça dizlerinin üzerine çökerken etime sürtüyor.

Bu hareket çok çekici. Daha önce beni neden böyle her şeyi tüketen bir bakışla izlediğini anlıyorum.

Uyarılmışlığımın kalçamdan aşağı sızdığını hissedebiliyorum.

Elleri eteğimi yukarı kaldırırken gözleri bacaklarıma kayıyor. Elimi yukarı kaldırıyor ve kapağı karnıma doğru tutmamı sağlıyor.

"Tut şunu." Bakışları açıkta kalan etime perçinlenmiş halde emrediyor. "Çok güzel bir amın var. Tam da aklımda canlandırdığım gibi."

Yaklaşıyor, eliyle bacağımı kavrıyor ve omzunun üzerinden atmadan önce dizimden büküyor.

"Amını yalamayı kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun Thayer?"

Sözlerindeki sıcaklık yüzümü kızartırken kan yüzüme hücum ediyor. Benimle öylesine saplantılı bir tutkuyla konuşuyor ki, bu hayvani bir hal alıyor.

"Kaç kişi?"

Üzerinde durduğum bacağımı alıp diğer omzunun üzerine koyduğunda ciyaklıyorum, parmaklarım umutsuzca vücuduna uzanırken

beni ayakta tutan tek şey.

Sırtım duvara dayalı, bacaklarım onun yüzünü çerçeveliyor, yüz ortamdan birkaç santim uzakta duruyor.

Beni içine çekiyor ve gözlerime bakıyor, göz bebekleri şehvetle şişmiş. "Her gün, günde birkaç kez."

Ağzı amıma iniyor, klitorisimi dudaklarının arasına almadan önce dili yarığımı süpürüyor.

Dilini klitorisime kızgınmış gibi öfkeyle vurmaya başlamadan önce bana bu hissi alma şansı vermiyor.

İçimde kabaran dizginlenemez zevki anlamlandırmaya çalışırken omuzlarını, saçlarını pençeliyor, aynı anda hem onu uzaklaştırıyor hem de yaklaştırıyorum.

"Mackley," diyorum iç çekerek, "bu çok iyi hissettiriyor."

Kalçalarımı ağzına doğru eğiyorum, beni açlıkla yutarken umutsuzca daha yakın temas arıyorum.

"Benim adım ne?"

"Ne?" Şehvetin sersemliğiyle mücadele ederek, kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Klitorisimi ısırıyor ve neredeyse omuzlarından fırlayacaktım ama iki eli belimi kavrıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Benim adım ne?" Kelimeyi amıma karşı homurdanarak tekrarlıyor.

Merkezimden geri çekiliyor, onun yerine göğüslerime uzanıyor, sütyenimin kaplarını yırtıyor ve sert meme ucumu parmaklarının arasına sıkıştırıyor.

"Lütfen." Adını söylemeyi reddederken başımı sallayarak yalvarıyorum.

Meme uçlarımın her dokunuşunda içimde elektrik şimşekleri çakıyor ama artık amıma dokunmuyor.

Ağzının tekrar üzerimde olmasını istiyorum. "Lütfen ne?"

"Lütfen gelmemi sağla."

"Hayır," diyor soğuk bir şekilde, "Yalvarmanın bu sefer sana bir faydası olmayacak, bana duymak istediklerimi söylemediğin sürece."

"Lütfen..." Sinirli bir şekilde nefesimi üfleyerek söylüyorum. Bu konuda pes edemem. Ona böyle seslenmek, onu benden uzak tutmak koruyucu bir önlem. Eğer sıradan bir ilişki yaşayacaksak, kalbime olduğundan daha fazla yaklaşmasına izin veremem. "Mack."

Gözlerinde öfke parlıyor, boyun eğmeyi reddettiğim için lav gibi sıcak.

"Yeterince iyi değil."

Pantolonunun cebine uzanıyor ve yırtık külotumu çıkarıp yüzümün önünde yumrukluyor.

"Adımı söylemeyeceksen, hiçbir şey söylemeyeceksin."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ve iç çamaşırımı dişlerimin arasına sokuyor. Dantelli kumaş ağzımı dolduruyor, beklenmedik varlığıyla beni bir anlığına boğuyor.

Bir eli boğazımı sıkarken diğer başparmağı klitorisime şiddetle sürtünüyor. Dokunuşunun hızı ve sürtünmesi beni keskinleştiriyor, yüksek sesle boşalırken sesim külotum tarafından boğuluyor.

Bana dokunmaya devam ediyor, ritmi hiç bırakmıyor, klitorisimi bir kez yalayıp sonra üzerine üflerken ilk orgazmımı ikincisine taşıyor.

Tenime değen sıcak nefesinin patlamasıyla içimdeki o ikinci salıverme ateşi alevleniyor.

"Tekrar." Emrediyor.

Vücudum omuzlarının üzerinde gevşek ve başımı tekrar tekrar sallıyorum, ona sözsüz bir şekilde başka bir orgazmı kaldıramayacağımı söylüyorum.

Tükenmiş durumdayım ve zar zor tutunuyorum, devam ederse yürüyebileceğimden emin değilim.

"Hayır mı?" O soruyor. "İstemiyor musun?"

Başımı tekrar sallıyorum ve o da bana neredeyse manik bir şekilde sırıtıyor.

"Çok kötü. Bu senin ne istediğinle ilgili değil." Diyor, kıvrımlarımdan geçip içime girmeden önce parmağı yarığımın üzerinde aşağı yukarı geziniyor. "Bu benim ne istediğimle ilgili. Bana adımı vermediğin için alacağım şey."

Parmak eklemlerime kadar içime girmişken beni daha da itiyor ve nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. Elim saçlarına dolanmış, diğer elim ise çaresizce arkamdaki duvarı kavrıyor.

"Benim istediğim de o tatlı amcığını yemek ve seni tekrar tekrar boşaltmak."

İçime girip çıkmaya başlıyor ve sonra dili üzerime iniyor, sırtımın duvara çarpık bir kavisle eğilmesine neden oluyor.

Dilinin ve parmağının birleşimi ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor ve bana bir an bile dinlenme fırsatı vermediği için üçüncü ve sonunda dördüncü kez boşalıyorum.

Vücudumdaki her kas donmuş durumda, nefes almak için çabalarken ciğerlerimdeki hava tamamen buharlaştı.

"Nefes al, Silver."

Vücudum hemen itaat ediyor, açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerim hayata dönerken yırtık külotumun içinden ağız dolusu hava soluyorum.

Dördüncü orgazmımdan indiğimde o kadar hassas ve narin oluyorum ki zevk ve acı arasındaki çizgi bulanıklaşıyor.

Rhys dikkatle bacaklarımı yere koymama yardım ediyor, bir eliyle kalçamı kavrayıp ayakta durmamı sağlarken bir eliyle de üstümdeki boyunu düzeltiyor.

Pantolonunun fermuarını çekip düğmelerini iliklerken iç çamaşırını ağzımdan çıkarıyor, tokasını kapatıyor ve beni öpmek için eğiliyor.

Dudaklarında kendi tadımı alıyorum, tatlı ve masum ve bu şimdiye kadar yaptığım en iğrenç şey, daha önce parmağını kıçıma sokmuş olmama rağmen.

Bunu yaptığına inanamıyorum ama daha da çok hoşuma gittiğine inanamıyorum.

"Yemek için teşekkürler." Diyor arsızca, eli hala kalçamda sahiplenici bir şekilde.

"Her zaman." Nefes nefese cevap veriyorum.

Boğazından alçak sesle homurdanıyor. "Seni bu konuda tutacağım." "Burada kal." diye eklemeden önce.

Kapıyı açıp dışarı çıktı ve arkasından kapattı. Birkaç dakika sonra odaya geri döndüğünde beni tam olarak bıraktığı yerde, az önce olanları düşünürken buluyor.

Dolabımdan aldığı bir çift tayt taşıyor. "Bunları giy. Burada mikroskobik bir etekle dolaşamazsın.
yırtık taytlı ve iç çamaşırsız."

"Sanki onları yırtan benmişim gibi konuşuyorsun."

Önümde bir dizinin üzerine çöküyor ve ayaklarımdan birini tutarak söz konusu dizinin üzerine yerleştiriyor ve bağcıklarımı çözmeye başlıyor.

Ayakkabımı çıkarıyor ve ayağımı yere koyuyor, diğerini tutuyor ve aynı hareketi sessizce tekrarlıyor. Ayakkabılarımın ikisi de çıktığında, dizimin hemen üzerinde gelişigüzel sarılmış olan taytımı tutuyor ve çekerek çıkarmaya başlıyor.

İpeksi sesi baştan çıkarıcı bir şekilde konuşurken, en sevdiğim seslerinden biri olan boğazından alçak sesle mırıldanıyor.

"Senin için neredeyse vahşileştim, aşkım. Gelecekte kıyafetlerini daha çok yırtacağım."

Paçalarımdan birini kıvırıyor ve bir ayağımı geçirmemi işaret ediyor. Aynısını diğerine de yapıyor ve baldırlarımda gezdirmeye başlıyor.

Elim saçlarında geziniyor, beni giydirmesini izlerken başını hafifçe okşuyor, tamamen büyüleniyorum. Dizlerimin altında toplanmaması için kumaşı bacaklarımdan yukarı doğru çekiştirdiğinden emin oluyor.

Beni bu şekilde giydirme eylemi beni baştan çıkarma konusunda nasıl bu kadar güçlü olabiliyor? Bunu okul bahçesinde yapmanın tehlikesi mi? Takıldığımız zamanlarda bana iğrenç bir şekilde davranırken şimdi bana şefkat göstermesi mi?

Her neyse, işe yarıyor.

Taytı yukarı, kıçımın üzerinden geçirip belime dolamadan önce amıma sıcak bir öpücük konduruyor. Aşağı uzanarak gömleğimi alıyor ve giymeme yardım ediyor, homurdanırken parmakları düğmeleri ustalıkla kapatıyor.

"Benim."

Kalbim boğazıma düğümleniyor ama bu tepkiyi yatıştırmaya çalışıyorum. Söylediği sözler sadece orgazm sonrası bir sevgi patlaması ve onun için hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu konuda çok açıktı.

"Önce sen çıkmak ister misin?" Diye soruyor ve midem bulanıyor. Sözleri, bu her neyse, okulun etrafında gösteriş yapmak istediği bir şey olmadığını doğruluyor.

"Elbette," diyorum ve kapıya doğru yöneldiğimde koluma elini koyarak beni durduruyor.

"Kesinlikle bir şey unutuyorsun."

Ona gülümsüyorum ve dönüp kollarımı boynuna dolayarak parmak uçlarımda ona ulaşıyorum.

"Çok muhtaçsın." Ona takılarak söylüyorum.

Yüzünü boynuma gömüyor ve boğazıma sıcak bir öpücük bırakmadan önce içine çekiyor. Geri çekiliyor ve ağırlaşmış gözleriyle bana bakıyor, memnun bir gülümseme ağzının kenarını kıvırıyor.

"Sana aylardır ihtiyacım var."

Onu öpüyorum, dudaklarıma karşı homurdanırken alt dudağını ağzıma alıyorum. Birbirimizin bedenlerini yeni keşfeden iki insan için şaşırtıcı bir şekilde birbirimize karşı rahatız. Bizi birbirimize bağlayan bir aşinalık var, sanki aylardır cinsel ilişkiye girmişiz gibi.

Ağır bir nefes verirken ayaklarımı yere düzleştirerek düşüyorum.

"Sonra görüşür müyüz?" diye soruyorum.

"Akşam sekizde."

"Akşam sekizde." Söz veriyorum.

Küçük bir el sallayışla onu orada bırakıp koridora geri dönüyorum.

Telefonuma bakıyorum ve öğle yemeği saatinin neredeyse geldiğini bitti. fark edince ağzım açık kalıyor.

Dolapta geçirdiğimiz zaman sanki bir anlıkmış gibi geldi, bir yıl değil. Saat.

***

Saat beşe on kala sahaya girdiğimde Rhys sağ elinde bir protein bar ve bir muzla beni bekliyordu bile.

Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken onları bana uzatıyor. "Ye." Emrediyor.

Onları alıyorum ve gözleri benimkilerden ayrılmadan büyük bir ısırık almadan önce muzu soyuyorum.

"Öğle yemeği yemediğim için mi bu?"

"Evet. Antrenman için gücünü yüksek tutmalısın." Diyor, ben muzu ağzıma kapatırken bakışları ağzıma kayıyor. "Ayrıca zaten yoğun olan programına yorucu bir egzersiz daha eklemek üzereyim, bu yüzden enerjiye ihtiyacın var." "Dayanıklılığın üzerinde çalıştığımıza sevindim" diye sırıtmadan önce homurdanıyor.

Sesindeki karanlık niyet karşısında neredeyse muzdan boğulacaktım. Daha önce bana yapmak istediği şeyleri söylemekten çekinmiyordu, ama şimdi bu çizgiyi aştığımıza göre, saplantısının ne kadar derin olduğunu yeni öğreniyormuşum gibi hissediyorum.

"Antrenman sırasında açık saçık konuşmak yok, Mack. Bunu sonraya sakla." "Tamam."

Çantamı bankın yanına bırakmak için yanından geçiyorum ve ben geçerken kıçımı tutuyor. Yüzümü ona döndüğümde ellerini kaldırmış, yüzü etkilenmiş bir masumiyetin resmiydi.

"Önümüzdeki bir saat boyunca profesyonel olmam gerektiğinden yol için bir taneye ihtiyacım vardı." Diyor, arsızca.

"Yaşayacaksın." Göz devirerek söylüyorum.

"Zar zor." Dalgın dalgın cevap veriyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Telefonundaki Notlar uygulamasını açıyor ve bana doğru çeviriyor. "Pekala, işte bugünün planı..."

Bir buçuk saat sonra yere düştüm ve bitkin bir halde sırt üstü uzandım. Bana sırıtıyor ve sonra her zaman yaptığı gibi bana katılıyor.

İkimiz de üzerimizdeki gökyüzündeki yıldızlara bakarak, nefesimizi tutarken yoldaşça bir sessizlik içinde uzandık.

Burada bu kadar net olmaları çılgınca. Işıl ışıl parlıyorlar ve bize o kadar yakınlar ki, istesem uzanıp onlara dokunabilirmişim gibi geliyor.

"Öldüğümüzde ne olacağını düşünüyorsun?" Ona sordum. "Bilmiyorum."

"Bunu bir düşün." Başımı çevirip ona bakarak soruyorum. "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Ve öyle de yapıyor. Kolunu boynunun arkasına doğru büküyor ve derin düşüncelere dalmış bir halde gökyüzüne bakarken başını koluna yaslıyor.

"Muhtemelen bitkilere dönüşeceğiz. Otomatik yenilenme döngüsüne sahip, bilinçsiz canlılar. Belki de yeryüzündeki gelecek insan nesillerini besleriz."

Yanıtını onaylayarak mırıldanıyorum. "Çok mantıklı." "Peki ya sen?"

"Bence biz yıldız oluruz."

"Bunu tahmin etmeliydim." Bakışlarını üzerimizdeki yıldızlara sabitleyerek cevap veriyor.

"Bence yıldızlar bizi seven, bize tepeden bakan, gurur duyduklarında parlayan ve ışıldayan tüm insanlardır."

"Peki ya tüm o korkunç insanlar? Onlar da yıldız olarak mı geri dönüyor?" "Hayır," diyorum, kararlı bir şekilde eklemeden önce başımı sallayarak, "Onlar gübre bazlı gübre olarak yeniden üretilebilir."

Bunun üzerine yüksek sesle gülüyor, bana bakmak için başını çevirirken kahkahasının gücüyle vücudu titriyor.

"Bunu düşünmek için çok zaman harcadın."

"Sadece biraz." Ona sırıtarak karşılık veriyorum.

Gökyüzüne bakarken inliyor. "Eğer yıldız olursak bu seni asla dışarıda beceremeyeceğim anlamına gelir. Annemle babamın bunu görmesine izin veremem."

Karnımın üzerine yuvarlanırken gülme sırası bende.

"Bu çok kötü." Ona doğru sürünürken
söyledim. "Ne yapıyorsun?"

"Antrenman bitti." Duygusal bir şekilde fısıldıyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, bir bacağımı vücuduna atıyorum ve kucağına oturuyorum. Anında doğruluyor, bir eliyle kıçımı, diğeriyle kalçamı kavrıyor ve aramızdaki temasla birlikte dişlerinin arasından hava tıslıyor.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun Silver."

Oynadığımı biliyorum.

Ama beklemekten, onu istemiyormuş gibi davranmaktan ya da kendime doğru zaman olmadığını söylemekten bıktım.

Artık umurumda değil, sadece onu istiyorum.

O da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki dudaklarının arasından mırıltılı bir lanet fısıldıyor.

"Siktir et."

Kalçalarını içime sokuyor ve beni sırtüstü çeviriyor, böylece ben ona bakarken o bükülmüş bacaklarımın arasında diz çöküyor.

"Her ne kadar seni burada becermek istesem de, bunu yaparsam donarak ölürsün." Kazağımı ve takımımın üstünü göğsümün üstüne kaldırıyor ve dilini serbest bırakılmış meme uçlarımdan birinin üzerinde gezdirmek için başını aşağı indiriyor. "Seni boşaltacağım ve sonra soyunma odasına koşacaksın, soyunacaksın ve bacaklarını açarak ofisteki masanın üzerinde beni bekleyeceksin. Beni anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve göğsünden memnun bir ses yükselirken çenemin kenarını ısırıyor.

"Artık o kadar inatçı değilsin, değil mi?"

Karşılık vermek, burada tüm gücün kendisinde olduğunu düşünmemesi için iğneleyici bir şeyler söylemek istiyorum ama dudakları meme ucuma yaklaşıyor ve ağzına alıyor.

Temas ettiğinde, sıcak diliyle meme ucumu yaladığında, elleriyle göğüslerimi kavrayıp yoğurduğunda haykırıyorum.

Göğsümü ve diğer göğsümü öperken eli taytımın altından bacaklarımın arasına giriyor.

Parmakları klitorisime değerken ellerim bileğini kavramak için fırlıyor. Beni ileri geri okşarken kıvrımlarımın izini sürüyor, dokunuşuna doğru eğilmemi izlerken dudaklarından mırıldandığı övgüler dökülüyor.

"Çok ıslaksın, aşkım. Benim için o kadar hazır ve heyecanlısın ki seni kesinlikle mahvetmek istiyorum." Diyor ki, parmağını benim

yarık ve içeri itmeden önce girişime. "Daha önce bu kadar ıslak mıydın? Her konuştuğumuzda olduğu gibi benim için damlıyor muydun?"

Ani saldırısını kabul ettiğimde nefesim ağzımdan çalınıyor. İçime kabaca pompalıyor, dudaklarımdan yüksek sesli iniltiler dökülürken gözleri ağzıma kilitleniyor.

"Cevap ver bana."

İkinci bir parmağını içime sokuyor, o kadar sıkı oturuyor ki zevk ve acı arasındaki sınırda hissediyorum. Avuç içi klitorisime sürtünerek inanılmaz bir sürtünme yaratıyor.

"Evet."

Cevap olarak çıkardığı hırıltı düpedüz hayvani, bana merhamet göstermeyi reddederken parmakları hızlanıyor. Ağzı yüzümü bulduğunda ve sıcak nefesi kulağıma çarptığında göğsümü ve boynumu öpüyor.

"Bu kadar iyi bir kız olabileceğini kim bilebilirdi?" Gururla fısıldıyor.

"Kendini fazla beğenme, Mack." Kesik kesik nefesler arasında ona orgazm oluşuyor.

Bana bakmak için geri çekildiğinde gözleri öfke ve intikam vaadiyle parlıyor. Sanki beni mahvetmek istiyormuş gibi bana bakarken kanımda heyecan kabarcıkları oluşuyor.

Tek kelime etmeden parmaklarını çekiyor, tozluklarımı tutuyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor, daha önce iç çamaşırımı yok ettiği için çıplak amımı ortaya çıkarıyor.

Soğuk hava hemen tenime çarpıyor. Nispeten ılıman bir Kasım günü ama alt tarafınız çıplakken öyle değil.

"Boş ver. Görünüşe göre seni dışarıda beceriyorum." Homurdanıyor, bacaklarımı açıyor ve aralarına yerleşiyor. "Üzgünüm, anne ve baba."

Dili kıvrımlarımın arasına dalıyor ve girişime doğru itiyor. Doğrulmaya çalışıyorum ama beni yerimde tutmak için bir elini karnıma koyuyor.

Daha önce hiç kimse beni onun siktiği gibi sikmemişti, başparmağı öfkeyle klitorisimi ovarken dili içime girip çıkıyor.

"Evet, evet..." diye mırıldanıyorum, elimi saçlarına sarıp can havliyle tutunurken zevkten sarhoş oluyorum.

Kolları kalçalarımın dışını sarıyor, beni yerken tutuşu kontrollü ve tescilli. Onun bacaklarımın arasında, gözlerimin içine bakarken beni ele geçirilmiş bir erkek gibi yediğini görmek, bakışlarının tahrikle ısınması beni uçurumun kenarına getiriyor.

Çılgın dalgaları kovalarken orgazmım bir barajın yıkılması gibi içimden geçiyor, vücudum her biriyle soğuk zemine karşı kasılıyor.

Cüzdanını almak için çantasına uzanıyor ve bir prezervatif çıkarıyor. Bana bakarken iki yana açılmış bacaklarımın arasında diz çöküyor, ağzı hâlâ tahrikten parlıyor.

Bir eliyle kalçamın dışını okşuyor, şefkatli hareketi ağzından çıkan kelimelerle çelişiyor.

"Sana kolay davranmayacağım," diyor, şortunu indirip sert sikini serbest bırakarak. Kalın, damarlı ve o kadar sert ki başka tarafa bakamıyorum. "Birkaç hafta önce olsa yapar mıydım? Evet. Hatta birkaç gün? Belki," ambalajı dudaklarına götürüyor ve yırtarak açıyor, folyonun köşesini dikkatsizce tükürürken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ama artık değil."

Kendini kılıfına sokup sikini girişime yerleştirirken şehvetten çıldırmış gibi görünüyor.

Bana tehlikeli bir gülümseme veriyor ve kararlı bir şekilde itiyor. Yüksek sesle nefes alıp elimi göğsüne götürdüğümde durmuyor. İçime girip nefesimi keserken vücudum onun için parçalanıyor.

Direncime ulaştığında sadece bir an duraklıyor ve aynı gülümsemeyle bana bakıyor.

"Al şunu."

Bununla birlikte, bariyerimi aşıyor ve bekaretimi güçlü bir hamleyle paramparça ediyor. Aleti beni mızraklıyor, bana uyum sağlamam için zaman bırakmadan içime girip çıkıyor.

Dişleri beni işaretliyor, dili tenimin üzerinde gezinerek onu yatıştırıyor. Kalçalarının her hareketinde kıçım soğuk zemine sürtünüyor ve aramızdaki sürtünmeyi artırıyor.

Hepsi çok fazla.

Düzinelerce duygu arasında pinpon oynarken nasıl işleyeceğimi bilemediğim çok fazla his aynı anda içimde dönüp duruyor.

"Siktir." Dişlerini sıkarak homurdanıyor. "Çok sıkısın. Çok sıkı. Sikimi çok iyi sağıyorsun, aşkım."

Sesinin daha önce ateşli olduğunu düşündüysem, fena halde yanılmışım. Çünkü bu ses, çakıllı ve boğucu, kulağıma övgü fısıldıyor, bu ses sıvı altın.

"Tanrım," diyorum ona, ateşli sözleriyle daha da tahrik olmuş bir halde. "Bu çok fazla. Lütfen."

Ne istediğimi bilmiyorum, devam etmesini mi yoksa durmasını mı, ama sözcükler dudaklarımdan yalvarırcasına dökülüyor.

"Daha yeni başlıyoruz." Cevap veriyor, kıçımı tutuyor ve daha iyi bir açı elde etmek için kaldırıyor, şimdi bana gerçekten güç veriyor.

Hayata tutunmaya çalışırken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Seni istediğim kadar sikeceğim ve sen de bunu kabul edeceksin.
ve bana teşekkür et."

Ellerim göğsüyle boğuşurken onunla daha fazla temas kurmaya çalışıyorum, onu daha da yakınlaştırmak için çaresizim.

Sanki anlamış gibi üzerime eğiliyor ve yüzünü boynuma gömüyor, kesik kesik nefesleri sıcak bir şekilde tenime iniyor.

"Çok iyi hissediyorsun." Neredeyse duyulmayacak şekilde övüyor, sesi boynumun kıvrımında boğuklaşıyor.

Ellerimi saçlarında gezdiriyorum, tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum ve o bana karşı titriyor. Onun üzerinde sahip olduğum güçle, onu şehvetten ve beni hissetmekten bu kadar sarhoş etmekle kafayı buluyorum.

Nasıl tepki vereceğini görmek için kaslarımı onun etrafında sıkıyorum

ve geriliyor. "Siktir, yapma bunu."

Tekrar

yapıyorum.

Ve tekrar.

İçimden çekip çıkarıyor ve ben kaybettiğim için haykırıyorum ama başka bir şey yapamadan ya da söyleyemeden beni ters çeviriyor.

Yüzüm sahaya dönük, yanağım soğuk çimlere sürtünürken bir elini belime bastırıyor ve kalçalarımı geriye çekiyor.

"İstersen oynayabiliriz, sadece kaybedeceğini unutma." Ses tonu vahşice, beni uyarıyor.

Kıçımı tokatlıyor ve sert, neredeyse acı verici bir itiş gücüyle içime geri dönüyor, bu süreçte benden bir çığlık çıkarıyor.

Ellerim çimenlere gömülüyor, o içime girip kıçıma defalarca şaplak atarken tutunmaya çalışıyorum.

Alt karnım kasılıyor, orgazmım oluşmaya başladığında tüm vücudum geriliyor. Ulaşamayacağım bir yerde duruyor, neredeyse tadını alabileceğim kadar yakın, ama hissettiğim tek şey acımasız bir hayal kırıklığı olacak kadar uzak.

"Lütfen..." diye yalvarıyorum, artık utanmadan

yalvarıyorum. "Lütfen ne?"

"Çok yaklaştım... Lütfen."

Onaylarcasına mırıldanıyor, kalçalarımdaki kaldıraç gücünü kullanarak beni itişlerine karşı çekiyor, böylece onunla yarı yolda buluşuyorum.

İçime öyle bir vuruyor ki dişlerimin takırdadığını

hissedebiliyorum. "Gelmek istiyor musun?"

"Evet." Kırık nefesler arasında cevap

veriyorum. "Söyle."

"Lütfen gelmemi sağla."

Kıçıma tekrar vurdu, bu sefer iz bırakacak kadar sertti.

"O değil." Cevap veriyor, başparmağı kalçamın etrafından dolaşıp klitorisime doğru geliyor. Kaçamak dokunuşunu kovalamaya çalışırken sırtım kavisleniyor. "Ne istediğimi biliyorsun."

Adını söylememi istiyor.

Aletinin etrafına boşalırken çığlık atmamı, teslimiyetimin tüm genişliğini hissetmesini istiyor ama yapamıyorum.

Bu şekilde değil.

Sessiz kaldığımda, parmaklarını derime batırarak morartıcı bir şekilde tutuyor, hızı hiç kesilmiyor.

"Adımı söyle, Thayer."

Başımı tekrar sallıyorum, yanağımın altındaki toprak hareketi engelliyor.

"Hayır mı?" Diye sorar, ses tonundaki öfke açıktır. "Peki."

Klitorisimi acımasızca ovuyor, ben yaklaşan orgazmımı kovalarken kaslarımı ona kenetlenmeye zorluyor.

Bunu yaptığım anda parmaklarını çıkarıyor ve son bir hamleyle içime giriyor. Neredeyse acı dolu bir iniltiyle boşalırken vücudu hareketsiz kalıyor.

Bir süre öyle kalıyoruz, o tükenmiş ve doymuş, ben muhtaç ve sinirli. Sonunda kürek kemiğimi öpüyor ve üzerimden yuvarlanıyor. Yanımda yere uzandığında prezervatifi çıkarıyor ve tek bir hareketle pantolonunu yukarı çekiyor.

"Dar amcığın neredeyse beni öldürüyordu, Silver. Lanet olası gerçek dışı."

Yüzüstü yatıyorum, başım ona dönük, alt tarafım çıplak ve bacaklarım beni bıraktığı gibi gelişigüzel açılmış bir şekilde yatıyorum.

"Neydi o?" Nefes nefese ve inanamayarak ona sordum.

Bekaretimi aldı ve beni halka açık bir futbol sahasında yüzüstü vahşice becerdi, ama boşalmama izin vermedi.

Ne kadar ateşli olsa da, ne kadar sevsem de, hayal kırıklığı damarlarımda kükrüyor. Kendimi bitmemiş hissediyorum, sinirim ruhumu çekiştiriyor ve orgazm için yalvarma ihtiyacı vücudumda baskın bir dürtü haline geldikçe gözlerimi yaşartıyor.

"Seni kimin becerdiğini söyleyene kadar boşalamazsın."

Doğrulup taytımı çekiyorum, ayağa kalkıp kalçalarımın üzerinden geçiriyorum.

"Bütün bunlar bir isim yüzünden mi?" Sinirli bir şekilde soruyorum.

Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor ve sahiplenici bir elini belime koyuyor. "Sadece bir isim değil." "Benim adım." diyor. Çenemi kavramaya çalıştığımda

"Seni becermemden zevk almak istiyorsan bu maskaralığa şimdi son vermen iyi olur. *Seni* adını unutturacak kadar çok boşaltmayı tercih ederim ama inat etmeye devam etmek istiyorsan tüm zevki kendime saklamaktan mutluluk duyarım."

Beni serbest bırakıyor ve ben de kollarımı göğsümde kavuşturup çenemi ona doğru eğerek meydan okuyorum.

"Beni boşaltabilecek tek kişi sen değilsin."

"Belki de değil," diye cevap veriyor, "Ama istediğin tek kişi b e n i m ."

Yan tarafa bakarken sinirli bir nefes üflüyorum.

"Beni kızdırıyorsun."

"Ben mi?" Alaycı bir kahkaha atarak cevap veriyor, "İçine girdikten sonra bile adını söylemeyi reddettiğimi d ü ş ü n s e n e ."

Nedenini anlamıyor.

Bunu umursamadığım için değil, umursadığım için söylediğimin farkında değil.

Ona şimdiden o kadar değer veriyorum ki, bu beni korkutuyor.

Uzun zamandır gömülü olan ve görmezden gelinen duygularım şimdi endişe verici bir hız ve güçle su yüzüne çıkıyor. Onunla daha fazla zaman geçirdikçe, beni şefkatle öptükçe ve sahiplenici bir şekilde emrettikçe, daha fazla düşüyorum.

Ve biliyorum ki daha da düşersem, beni yakaladığında karşılaşacağım şey onun sıcak kucağı değil, her türlü uzun vadeli ilişkiyi reddetme şeklindeki sert zemin olacak.

Ondan kurtulmak için kendimi nasıl koruyabilirsem korumalıyım çünkü o umursamayı bıraktıktan çok sonra bile, titreyen ellerimde kanayan kalbimle beni bıraktığı yerde duracağıma dair bir his var içimde.

"Seni bırakayım."

Başımı sallıyorum, çantamı almak için uzanıyorum ama benden önce kapıyor ve sol omzunun üzerinden geçirip elimi tutuyor.

Sözsüzce ellerimizin birleştiği yere bakıyorum, bu şefkatli jest karşısında şaşırıyorum.

"Hadi seni eve götürelim." Dedi.

Arabaya bindiğimizde, otoparktan çıkıp Kalem'e doğru ilerliyor ve yol boyunca eli kalçamın üzerinde duruyor.

Evimin dışına çıktığımızda ona doğru dönüp öpüyorum, elim sikine gidiyor, ben yanındayken her zaman olduğu gibi yine sertleşiyor.

"Ne yapıyorsun?" Sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor.

"Yukarı gel ve beni becer. Beni boşalt." Ona söyledim, eklemeden önce. "Lütfen."

Ağzıma karşı inliyor ve kararlılığının büküldüğünü hissedebiliyorum. Ama gergin bir andan sonra elimi sikinin etrafında bir kez sıkıyor ve sonra çıkarıyor.

"Seni tekrar becermek istesem de, aletimi tüm deliklerine sokmak ve benim için yalvarmanı istesem de," diyor, "yapmayacağım."

Öfkeli bir nefes çektim ve çenemi tutarak beni kendisine doğru çevirdi, ben şaşkınlıkla haykırırken.

"Eve git, ılık bir duş al, ağrıyan amını temizle ve benim anılarımla kendine dokun. Seni daha önce nasıl boşalttığımı. Az önce seni nasıl becerdiğimi. Oynadığın bu küçük oyunun hayatının en iyi orgazmlarını kaybetmeye değip değmeyeceğini kendine sor." Ağzını benimkinin üzerine kapatıyor ve dilimde kan tadı alana kadar dudağımı ısırıyor. "Şimdi seni becerdiğim için bana teşekkür et."

Yüzümü kaldırıp arabadan atlıyorum. Arkamı dönüp kapıyı tutuyorum ve ona tatlı bir gülümseme veriyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum onu tersleyerek, "ve siktir git."

Kapıyı çarpıp uzaklaşıyorum ama ağzının köşesinin gururlu ve memnun bir gülümsemeyle kalktığını görmeden önce değil.

***

OceanofPDF.com

28

Thayer

Ertesi gün bacaklarımın arasında bir ağrı ve tüm vücudumda genel bir sızı ile uyanıyorum.

Sert zemine sürtündüğüm için cildimin her yerinde ve avuç içlerimde sıyrıklar ve çürükler var.

Üzerimdeki ağırlığının hatırası ve boşalırken içimde nabız gibi atmadan önce hareketsiz kalması, başımın tepesinden omurgama doğru bir ürperti yarattı.

Acıya rağmen, onu tekrar istiyorum.

Ya da bu sefer onu gerçekten istiyorum, bana izin verseydi yapacağımı bildiğim gibi aletinin etrafına geliyorum.

Onun maçı var ve benim de okuldan sonra üzerinde çalışmam gereken bir grup projem var, bu yüzden bugün antrenmanlarımızdan birini yapmıyoruz. Onu İspanyolca göreceğim ama hepsi bu.

Bugün onu gördüğümde nasıl davranmam gerektiğini gerçekten bilmiyorum. Onu öpmeli miyim? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıyım?

Bunlardan hangisini istiyorum ki?

Kafam berbat durumda ve dün gece ayrıldığımızdan beri mesaj atmamış olması da yardımcı olmuyor.

Belki bunu varsaydığım için safım ama yapacağını düşünmüştüm.

***

Sınıfa giriyorum ve odanın ortasındaki iki kişilik sıralardan birine oturuyorum. Yana doğru eğilip sırt çantama uzanıyorum ve İspanyolca sözlüğümü çıkarıyorum.

Masaya doğru döndüğümde Rhys yanımdaki koltuğa çöküyor.

"Günaydın aşkım."

"Günaydın." Ona göz ucuyla hızlıca bir bakış fırlatarak

Göz

. "Nasıl uyudun?" İyi

değil.

Beni ateşli ve rahatsız bırakmıştı ve kendime dokunmanın hiçbir

faydası olmamıştı.

o ağrının geçmesini sağladı.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

"Sen mi?"

"Harika değil," diye yakınıyor, "Sıcak ağzını ve tatlı amını hayal edip durdum ve kıçını da denemeden gitmemem gerektiğini düşündüm. Parmağımı nasıl boğduğuna bakılırsa, sanırım o da diğer iki deliğin kadar sıkı olacak."

Elimi ağzına kapatıyorum ve etrafımda onu duyan biri olup olmadığını kontrol etmek için sinsice etrafıma bakıyorum.

Neyse ki herkes kendi işiyle meşgulmüş ve bize dikkat etmemiş gibi görünüyor. Ona doğru dönüyorum ve elimin üstünden bana bakan gözlerini görüyorum.

"Böyle şeyleri herkesin içinde söyleme."

"Haklısın," diye mırıldanıyor, "kimsenin duymasını istemiyorum. Bu sadece ikimiz için."

Onu azarlayan ben olsam da, bir kez daha bizi öğrenenlere karşı temkinli olmayı seçmesine şaşırmadım.

Ona bakıyorum, bacaklarını dominant bir pozisyonda açmış, kayıtsızca ve neredeyse kibirli bir şekilde sandalyeye yaslanmış.

Bu adamdan çok etkilendim, oturuş şekli bile dikkatimi dağıtmaya başladı.

Be

n. "Ağrın var mı?" Fısıldıyor.

"Biraz."

Dili, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ağzının çatısına vuruyor.

Ses. "O zamanlar yeterince sert değildim."

"Acımamı mı istiyorsun?"

Yavaşça eğiliyor, otururken karın kasları kıvrılıyor ve yüzümden birkaç santim ötede fısıldıyor. "Günlerce yürüyebilmeni istemiyorum." Gözlerimiz buluştuğunda sırıtıyor. "Seni orgazmın boyunca beceremediğimde bunu yapmak daha zor," diye hayıflanıyor, "Adımı söylemeye hazır mısın?"

"Hayır."

Beni izlerken bakışlarında sahiplenme ve hayal kırıklığı kaynıyor.

"Yazık."

"Bu akşamki maç için hazır mısın?" Ona aniden konuyu değiştirerek soruyorum.

Bana anlaşılmaz bir bakış atarak başını sallıyor. "Evet, eğlenceli olacak."

"Kazanacağını mı sanıyorsun?"

"Ben her zaman kazanırım." Ukalaca cevap veriyor, yüzünde rahat bir gülümseme beliriyor
yüz.

"Çok kibirli." Göz devirerek işaret ediyorum.

"Bu yönümü seviyorsun."

"Seviyorum." Kabul ediyorum.

Bana o yumuşak gülümsemelerinden birini veriyor, sadece onu gördüğüm gülümsemelerden.
benim için sakla ve ben eriyeyim.

"Büyük açılış hakkında hiç konuşmadık." Kimse duymasın diye nazikçe, "Bu konuda endişeli olduğunu biliyorum," diyorum.

"Nerede olduğunu ve onunla birlikte olup olmadığını merak ederek beni meşgul ettin." İşaret parmağı elimin derisinde gezinip parmağımın etrafında kıvrılırken acımasızca cevap veriyor. "İyi bir dikkat dağıtıcıydı."

"Bu bir yana, nasıl hissettin?" Bu cevabı oyunlarımızın arkasına gömmesine izin vermeyerek onu zorluyorum.

"İyi. Dürüst olmak gerekirse düşündüğümden daha iyi." "Girişte onların isimlerini görmek ve miraslarının her zaman orada olacağını bilmek bana doğru şeyi yaptığımı hissettiriyor. Sanki bunu gerçekleştirdiğim için benimle gurur duyuyorlardı."

"Gurur duymalısın. Gerçekten çok güzel." Ona dürüstçe söyledim, çünkü öyle. Fiziksel yapının kendisini denetlememiş olsa bile, görünümün ve düzenin tasarlanmasında büyük bir rol oynadığını biliyorum ve bu muhteşem.

"Teşekkür ederim." Huysuzca cevap veriyor, parmağı kazağımın paçasını kot pantolonumla birleştiği yerde izliyor. "Seni bir daha ne zaman

görebilirim?"

"Ben görünmez miyim?" Şakacı bir şekilde soruyorum.

"Hayır," diyor başını kaldırıp gözlerime bakarak. "Çoğu gün, sen benim bakı tek
n."

Ciğerlerimdeki oksijen ölüyor, çünkü gizlenmeyen hürmet onunkine sızıyor.
bakışlar. Bana en büyük şairlerin not alacağı şeyler söylerken kendimi ondan nasıl koruyabilirim, kırılgan kalbimi onun saldırısından nasıl koruyabilirim?

"Bu gece ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

"Devlin maçtan sonra insanları ağırlayacak." "Sen de gelmelisin." dedi.

Bu pek de hevesli bir davet sayılmaz.

Ondan uzaklaşıp masama doğru dönmeye başlıyorum, ona bir tür küçümseyici cevap vermeye hazırım, o sırada koluma bir el koyuyor.

"Başka şekilde ifade edeyim." Dikkatimi tekrar ona çekerek, "Orada benimle olmanı istiyorum," dedi.

"Daha iyi" dedim, "Saat kaçta?"

"Maç beşte, o yüzden sekizde orada buluşalım. Sana adresi mesaj atarım, kampüs dışında yaşıyor."

O sırada Senyor De Leon içeri giriyor ve sohbetimiz sona eriyor. Dersten sonra el sallayarak ve fısıltıyla 'iyi şanslar' dileyerek ayrılıyoruz, çünkü o maça hazırlanmak için yola çıkmıştı.

***

Nera'yla birlikte Devlin'in evine giriyorum ve oradaki insan sayısı karşısında hemen şaşkına dönüyorum. Bunun maçtan sonra nispeten küçük bir buluşma olacağını düşünmüştüm, büyük bir parti değil.

Rhys'e mesaj atmak için telefonumu çıkardığımda ondan zaten bir mesaj aldığımı görüyorum.

Rhys: Rogue'a hızlıca bir şey için yardım ediyorum, birazdan orada olurum, üzgünüm.
Thayer: Her şey yolunda. Siz kazandınız mı?
Rhys: Sen ne düşünüyorsun? **Thayer:** *smirking emoji* **Thayer:** Sayı yaptın mı?

Rhys: Bir hat trick.
Thayer: Yok artık!
Thayer: Önemli anları sonra gösterirsin.

Telefonumu bir kenara bırakıp kot pantolonu, siyah yırtmaçlı bluzu ve yüksek topuzuyla yanımda duran ve onu hiç görmediğim kadar güzel görünen Nera'ya bakıyorum.

"Bir şeyler içelim mi?"

"Kolumu bük." Devlin'in malikanesine doğru yürürken kolunu benimkine dolayarak şaka yapıyor.

Burası çok büyük ve iğrenç bir yer.

Soğuk ve boş, kişiliksiz, kötü hislerin tam tanımı. Devlin'i gerçekten tanımıyorum, bu yüzden evin sahibini yansıtıp yansıtmadığından emin değilim, ama umarım yansıtmıyordur.

Nera bizi doğrudan mutfağa götürüyor, mekânı biliyormuş gibi doğru bir şekilde manevra yapıyor.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Ben sordum.

"Evet, tabii ki. Daha önce burada pek çok parti verdi."

"Öğrencilerin çoğu böyle evlerde mi yaşıyor?" Bu evi ve Rogue'unkini düşünerek soruyorum, ikisi de gülünç derecede büyük.

"Evet. Kaybolan ebeveynler ve devasa banka hesapları, içinde yalnız çocuklar olan malikaneler yaratıyor." "İşte bu yüzden Kalem'e taşındım. Kendi yankı odamda yaşamaktan bıktım."

Buzdolabından iki bira alıp birini ona uzattım. "Hiç
pişman oldun mu?"

"Bir kez bile," diyor kategorik olarak, "Altı ile yaşadım, sizlerle tanıştım, *Aşk Adası'nı* keşfettim, başka ne isteyebilirdim ki?"

Gülerken bir kolumu omuzlarına doluyorum. "Ve şimdi tüm erkek dramalarımızı dinleyeceksin!"

Oflayıp pufluyor, birayı dudaklarına götürüp bir yudum alıyor. "Merak etme, karışıma katacak kendi biralarım var."

"Oh, biliyorum. Çayı dökmeni bekliyordum." Ona söyledim.

"Size söylemek istemediğimden değil, sadece şu anda söyleyecek pek bir şey yok."

"Tamam, ama olduğu anda bana söylemek zorundasın. Araştırma moduna geçip bunu kendim çözmeye çalışmama çok az kaldı."

O da buna gülüyor. "Tamamdır."

"Ayrıca, Profesör Novak dersi kaçırdığın için senin için bir çıktı verdi, hatırlat da sonra vereyim."

"Elbette," diyor.

"Merhaba hanımlar," diyor Devlin yanımıza yaklaşırken omzunun üstünden, "Nera, Thayer'la beni biraz yalnız bırak."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Ve konuşurken ses tonunu tekrar düşün. Ben."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bir yudum daha alırken bunu saklamaya çalışıyorum.

Bira. Nera'ya bulaşılmaz ve ben onu kesinlikle seviyorum.

"Elbette, özür dilerim," diyor, başını yatıştırıcı bir şekilde eğerek, "Bir dakikanızı alabilir miyim, lütfen?"

Bu kararı vermem için bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona temkinli bir bakış atıyorum.

Benimle ne hakkında konuşmak istediğini gerçekten bilmiyorum ve onda hoşlanmadığım bir şey var.

"Peki." "Thayer, işin bittiğinde beni bulamazsan mesaj at, tamam mı?" diyor.

"Yapacağım." Ona söyledim ve o da uzaklaştı. Devlin önümdeki yerini aldı ve sadece adi bir sırıtış olarak sınıflandırabileceğim bir şekilde sessizce beni izledi.

İlk konuşan benim.

"Benimle konuşmaya bu kadar hevesli biri için çok sessizsin."

"Ha," diyor, İngiliz aksanı seksi yerine züppece geliyor. "Bir süredir gözüm üzerindeydi ama hep bekçi köpeğin seni izliyordu. Ortalık sakinleştiğine göre kendimi resmen tanıtmak ve seni dışarı çıkarmak için planlar yapmak istedim."

"Bana asılıyor musun?" Ses tonum inanılır gibi değil. "Yapabiliyorken ilgimi belli ediyorum."

"Beni tanımıyorsun bile." İşaret ediyorum.

"Gördüğüm şey hoşuma gitti." Bana yavaşça bir göz atıyor ve rahatsızlıkla kıvranmama neden oluyor. Bana bakışı hoşuma gitmiyor, sanki benden çalınacak bir şeymişim gibi. "Gerisini karşımda otururken ya da altımda kıvranırken, ondan uzakta öğrenebilirim." Mide bulandırıcı bir gülümsemeyle ekliyor.

Bunun gerçekleşeceğini düşünüyorsa hayal görüyor demektir.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Sen kime bekçi köpeğim diyorsun?" "Rhys, aşkım. "Rhys, aşkım.

Buraya geldiğinden beri bölge."

"Bana öyle deme." Bana 'aşkım' demesi kulağıma kara tahtaya çivi çakmak gibi gelse de sesimi sakin tutarak ona söyledim.

"Neden olmasın?"

"Bunu söylediğinde kulağa hoş gelmiyor." Keskin bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

Gürültülü bir kahkaha atıyor ve bu kahkaha da kulaklarımı tırmalıyor, onunla ilgili daha önceki kararsızlığım şimdi kızgınlığa dönüşüyor.

"Seni neden istediğini anlayabiliyorum."

"Bu konuşmanın bir amacı var mı?" Soruyorum, çünkü benden ne istediğinden gerçekten emin değilim. Bir oyun oynuyor gibi görünüyor, ama göremediğim bir oyun ve bu beni sinirlendirmeye başlıyor.

Devlin mavi gözleri ve sarı saçlarıyla klasik bir yakışıklı ama ben Sahra Çölü'nden daha kuruyum. Benim için hiçbir şey yapmıyor. Tek düşünebildiğim, tek görebildiğim koyu mavi gözler, siyah saçlar, kesik bir kaş ve uzun, sıcak bir vücut.

Rhys nerede? Burada olmamın sebebi o, görmek istediğim kişi o.

"Yorumlarımdan kaçmaya devam ediyorsun," diyor bana bir adım daha yaklaşarak. Varlığı beni neredeyse fiziksel olarak rahatsız ettiği için geri adım atma dürtüsüne direniyorum ve yerimde duruyorum. "Rhys ile aranızda bir şeyler olup olmadığı hakkında."

"O zaman ipucunu al."

Bu onu caydırmaz.

"Bir şeyler mi oluyor?" Açık açık soruyor. "Seni

ilgilendirmez."

Kıkırdıyor, eli mutfak adasında benimkinin hemen yanında sabit bir ritim tutturuyor. Bana dokunmuyor ama varlığının kötü bir alamet gibi bana gittikçe yaklaştığını hissedebiliyorum.

Bana doğru bir adım daha atıyor ve bu sefer ben geri adım atıyorum. Geri çekilmeseydim, göğüslerimiz birbirine değecek kadar yakın duracaktık.

En azından halk içinde olduğumuz için birden mutlu oldum. Onda içimdeki alarm zillerini harekete geçiren bir şey var.

"Eğer ilgileniyorsam bu beni ilgilendirir-,"

diye başladı. "Pas." Ben araya girdim.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun-"

"Daha önce bana olan ilgini tekrarlayacaktın ve dediğim gibi," diyorum ona, konuşurken üst dudağım kıvrılıyor, "pas".

"Öylece mi?" Sahte gülümsemesi yüzünden düşerken gözleri kısılıyor.

"Aynen öyle." Ona sıkılmış bir bakış atarak ve esnememek için kendimi zor tutarak onaylıyorum.

"Sen bir kaltaksın." Ve işte orada.

"İlgilenmediğimi söyledim diye bana kaltak diyen tipik bir erkek."

"Yerinde olsam bu kadar ukala olmazdım." Küçümsüyor, sesi artık öfkeli. Aynı seksenlik durumu daha önce annemin erkek arkadaşlarında da görmüştüm - normal, hatta iyi biriyken, istediklerini elde edemediklerinde göz açıp kapayıncaya kadar öfkeye dönüşüyorlar. Korkunç bir şey. "Eğer onunla yatarsan, eninde sonunda bana ya da başka birine sürünerek gelirsin."

"Bu doğru mu?" Ses tonum alaycı bir şekilde soruyorum.

"Seni kullanacak ve bir kenara atacak. Seni birkaç kez becerecek, belki bir kez de Phoenix'le eğlenmek için becerecek ve sonra her zaman yaptığı gibi bir sonraki kıza geçecek."

"Ve neye inanmam gerekiyor? Üçlü seks sana yakışmıyor, öyle mi?" Hiç etkilenmemiş gibi davranarak ve midemdeki sıkışmayı görmezden gelerek ona soruyorum.

Rhys ve Phoenix'in aynı anda bir kızı becermesinden bana ilk kez bahsedilmiyor ve sanırım son da olmayacak, bu yüzden benden bir tepki almasına izin verirsem lanetleneceğim.

"Rhys yapmayacak..." Cevap vermeye başlıyor ama gözleri omzumun üzerinden kayarken kelimeler boğazında düğümleniyor.

Sıcak bir varlık arkamda yürüyor ve sırtımda duruyor, bana tam olarak dokunmuyor ama korumayı iletecek kadar yakın.

"Lütfen benim yüzümden durma," diyor alçak ses arkamdan, ses tonundaki tehdit gün gibi açık. "Gerisini duymak isterim. Rhys ne yapmayacak?"

Phoenix yanıma gelirken ona bakmak için dönüyorum.

Tamamen siyah giyinmiş, pantolon ve kazak giymiş, altında da aynı şekilde koyu renk bir gömlek var. Olduğundan daha yaşlı görünüyor, özellikle de Devlin'e açık bir alevi donduracak kadar soğuk bir bakışla vururken.

Yanımda olduğu için içimden rahat bir nefes alıyorum. Çok daha dost canlısı bir yüzü var ve ona güvenebileceğimi biliyorum.

"Önemli bir şey değil." Bunun kazanabileceği bir savaş olmadığını açıkça anladığını söylüyor. Ya da katılmak istediği bir savaş.

"Kayıp mı oldun, Devlin?"

"Sadece ona merhaba diyordum," diye yalan söyledi, sahte gülümsemesini hemen geri yapıştırdı, "Hepsi bu."

"Konuşacak başka birini bul." Phoenix ona düzgün ses tonuyla, sözlerindeki tehdidi hala hissettirmeyi başardığını söylüyor.

Devlin başını bana doğru eğmeden önce ellerini sahte bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırıyor.

"Ne dediğimi düşün, aşkım." Göz kırparak söylüyor.

Uzaklaşmak için hamle yapıyor ve ben onu tekrar düzeltmek istiyorum ama Phoenix'in eli fırlıyor ve Devlin'i yakasından yakalıyor. Hareketi o kadar hızlı ki kaçırıyorum, ama ne olduğunu anlamadan Devlin onun elinin altında siniyor.

"Eğer hayatına değer veriyorsan," diye uyarıyor Phoenix, "ona bir daha asla öyle deme." Devlin cevap olarak bir kez başını sallıyor ve Phoenix onu bir adım geriye iten güçlü bir hamleyle serbest bırakıyor.

Kendini toparladıktan sonra, daha fazla angaje olmak yerine akıllıca arkasını dönüp uzaklaşmayı seçiyor.

Phoenix bana dönmeden önce onun gidişini izliyor ve sanki saçımın bir telinin bile yerinde olmadığından emin olmak istercesine bana hızlıca klinik bir bakış atıyor.

"Her şey yolunda mı?" "Evet, teşekkürler."

"Sana ne söyledi?" Araştıran gözlerle bana bakarak soruyor.

"Bilmediğim bir şey değil." Gülümseyerek omuz silktim. "Neden ona bana 'aşkım' dememesini söyledin?"

"Hayatını kurtarmak için." "Rhys sana öyle dediğini duyarsa onu öldürür." diye cevap verdi.

Buna homurdanıyorum.

Bana doğru şaşkın bir kaş kaldırıyor ama aslında yüzünün sorduğu soruyu dile getirmiyor.

"Bu onun için olduğundan daha fazlasıymış gibi davranmana gerek yok - bir takılma." "Uzun vadeli şeylerden hoşlanmadığını biliyorum, hatta aynı anda aynı kızla yatmaktan hoşlandığınızı bile biliyorum, bu yüzden gerçekten, sahte korumacılık yapmana gerek yok."

Hemen bir şey söylemiyor, sadece alametifarikası olan hesapçı bakışlarıyla dikkatle bana bakıyor, sanki gözlerini beni cerrahi olarak parçalara ayırmak ve dış görünüşün altında ne olduğunu görmek için kullanmaya çalışıyor.

Orada durup birbirimizi değerlendirdiğimiz o kısa anda, sarhoş bir kız topuklarının üzerinde tökezleyip bana doğru düşüyor ve elindeki şarap kadehi bana doğru uçuyor.

Şarabın havada yay çizerek beyaz bluzuma neredeyse komik bir şekilde sıçramasını ağır çekimdeymiş gibi izliyorum. Sözsüz bir şekilde üstüme bakıyorum, mor, yapışkan kumaşa bakarken yaşadığım şok beni sessizleştiriyor.

"Bu geceyi yeterince yaşadım." Nefesimin altında mutsuzca mırıldanıyorum.

***

OceanofPDF.com

29

Thayer

"Çok özür dilerim!" Kız özür dileyerek ağlıyor ve beceriksizce lekeyi silmeye çalışıyor.

"Tamamen iyisin," diyorum ona dürüstçe, "Olur böyle şeyler." Elimdeki sırılsıklam kağıt havluyla onu el sallayarak uğurluyorum.

"İşte, beni takip et." Anka kuşu, "Beni takip edin" der ve Benim var.

Merdivenleri çıkarken ona yetişmek için yarı koşarak çıkıyorum ve beni büyük bir banyoya götürdü.

"Sen burayı temizleyebilirsin. Ben dışarıda bekleyeceğim."

"Teşekkürler." Ona kapıyı arkamdan kapattığımı söyledim.

Üstümü çıkarıp lekeyi ovalayarak çıkarmaya çalışıyorum ama leke gitmiyor. Aslında, daha da kötüleştiriyorum. Leke yayılıyor ve su üst kısmı şeffaflaştırıyor, bunu tekrar giymemin hiçbir yolu yok.

Harika.

23andme'nin bana Yunan olduğunu söylediği %1,9'luk öfkemi kontrol altında tutmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum, böylece bu banyodan çıkıp bu evde bulduğum ilk güzel porselen parçasını yere atmayacağım.

Bunun yerine, sorun çözmeye odaklanıyorum.

Phoenix'in beni görmemesine dikkat ederek kapıyı biraz aralıyorum ama endişelenecek bir şey yok.

Sırtını kapıya dayamış, ikinci kattaki insanların görüşünü engelleyecek şekilde duruyor.

"Kazağına ihtiyacım var."

Başını bana doğru çeviriyor ama konuşurken gözlerini kaçırıyor.

"Pekâlâ, sanırım burada birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

"Şimdi mi?" Bedenimi kapının arkasında saklayarak söylüyorum.

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Evet, Rhys ve ben geçmişte aynı kızı becerdik. *Hayır,* bu seninle olmayacak. Seni becermekle hiç ilgilenmiyorum ve Rhys'in de seni paylaşmakla hiç ilgisi yok. Sana 'aşkım' dediği için Devlin'i öldürebilir." Anladığımdan emin olmak için kelimeleri vurguluyor. "Sanırım senin deyiminle 'sahte bir korumacılık' yapmıyordum. Bunları aklında tut ve kazağıma gerçekten ihtiyacın olup olmadığını iyice düşün. Çünkü seni benim kıyafetlerimden birini giyerken yakalarsa aynı kader beni de bekliyor."

Bu Phoenix'in bir kerede söylediği en fazla cümle ve ben bir an için şaşırdım.

"Bak," diye tısladım, "Beyaz üstüm tamamen görünüyor ve altında giydiğim tek şey meme ucu pastilleri ve pahalı olanlar da değil. Ucuz olanlardan, zor duruyor. Yani ya buradan tişörtsüz ve memelerim dışarıda çıkacağım ya da bana kazağını vereceksin ve kimse bir şey görmeyecek. Sence hangisini tercih eder?"

"İkisinden de nefret edecek ama en azından ikisinden birinden kurtulacağım." Dişlerini sıkarak karar vermekte tereddüt ediyor.

"Tamam," diyorum taktik değiştirerek, "Sixtine benim yerimde olsaydı, burada ne olmasını tercih ederdin?"

Şimdi dikkatini çektim.

Kazağını boynundan yırttı ve bana fırlattı.

"Teşekkürler." Mutlu bir şekilde cıvıldayıp kapıyı kapattım. Bunun işe yarayacağını biliyordum.

Tekrar konuşmadan önce kazağı giyerken birkaç dakika sessizlik oldu.

"Benim hakkımda sana ne söyledi?" Sesi kapıdan zar zor duyulacak şekilde soruyor.

Açıyorum ve ben üstümü kurtarmaya çalışırken ona banyonun kenarına oturmasını işaret ediyorum. Yeni aldığım bir şey değil ama dışarı çıkarken en sevdiğim parçalardan biri olduğu için atmak zorunda kalırsam çok üzülürüm.

"Altı mı?" Ona soruyorum, kapıyı kapatıyorum ve gömleğin üzerine eğilip fırçalamaya devam ediyorum.

"Evet."

"Hiçbir şey. Senin hakkında konuşmuyor." Ona dönüp çenesinin çalışmasını, yanağındaki kasın tedirgin bir şekilde zıplamasını izliyorum. Gözleri parlıyor ve ne kadar çabalasa da kaşlarını çatan çatık kaşlarını gizleyemiyor. "Onun yapmasını istiyor musun?"

"Hayır." Sert bir şekilde söylüyor.

"Mutlu günler o zaman, değil mi?" Ona soruyorum.

Üstümü kurtarmaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve sinirli bir nefesle lavabonun yanındaki çöpe atıyorum.

Ayağa kalkar ve tereddüt eder. "Neden onu daha önce getirdin?" Sonunda soruyor, kapıyı açıyor ve önce benim gitmeme izin veriyor.

Dışarı çıkıyorum ve cevap verirken ona dönüp bakıyorum. "Çünkü benim gözlerim var, Phoenix." Sert bir şeye çarptığımda ona söyledim.

Gerçek bir tuğla duvar gibi hissettiriyor ve Rhys'i görene kadar yukarı, yukarı, yukarı bakarken momentumumu tamamen durduruyor.

"Siktir git." Phoenix'in arkamdan mırıldandığını duydum.

Rhys'in yüzü öfkeden simsiyah kesilmiş bir halde önce bana, sonra kıyafetlerime ve son olarak da omzumun üzerinden, dayanılmaz bir yavaşlıkla, arkamdan banyodan çıkan Phoenix'e bakıyor.

"Mackley, ben-"

Bitirmeme izin vermiyor.

Bir hamlede beni atlattı, Phoenix'e doğru yürüdü ve çenesine bir yumruk indirdi.

Phoenix'in yüzü mide bulandırıcı bir sesle yana savrulur ve dudağından hemen kan akar, ancak Rhys ona tekrar yumruk atarken karşılık vermez.

"Ne oluyor *lan,* Phoenix?" Rhys tıslıyor, arkadaşını yakasından tutup duvara çarpıyor. Kat boşaldı, insanlar takılmak için bir yer buluyor ya da içki almak için aşağıya iniyor, bu yüzden yalnızız. "Ona dokundun mu lan?"

"Hayır." Phoenix, Rhys'in üzerine saldığı darbeleri alırken yüzünde teslim olmuş bir ifadeyle ısırır. Karnına aldığı darbenin şiddetiyle eğilir, nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıkar.

Bunu daha fazla izleyemem. "Dur!"

Rhys zehirli bir bakışla beni mızraklarken yüzü bana doğru dönüyor, burun delikleri beni tekrar içine alırken çılgınca alevleniyor.

Yüz hatlarında genellikle var olan neşeden eser yok.

Artık sakatlamaya ve öldürmeye hazır görünüyor.

"Bu işe karışma." Homurdanıyor, sesi hem soğuk hem de korkutucu. "Seninle sonra ilgileneceğim."

"Hayır, bırak gitsin." Aralarına girip "Phoenix sadece bana yardım ediyordu." dedim.

"Kapa çeneni." Tükürüyor.

Gözleri öfke alevleriyle parlıyor, kalbim göğsümde tekliyor. Onu yatıştırmak yerine, sanırım daha da öfkelendirdim.

Phoenix'e dönüp bakmadan kolumu acımasızca kavrıyor ve beni banyoya geri fırlatıp kapıyı suratıma çarpıyor.

"Hey, ne yapıyorsun? Çıkarın beni!" Yumruklarımı kapıya vurarak soruyorum, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor.

Kapıyı açmaya çalışıyorum ama vücudunun ağırlığının diğer taraftan kapıyı kapattığını hissediyorum.

Kulağımı kapıya dayıyorum ama gürültü ve bangır bangır çalan müzik yüzünden hiçbir şey duyamıyorum. Donuk bir gümbürtünün ardından bir inilti duyuyorum ve kapı açıldığında geri itiliyorum.

Rhys kapının pervazında tehditkâr bir şekilde beliriyor, içeri girerken iri bedeni neredeyse arkasındaki tüm sahneyi kapatıyor.

Kapıyı arkasından kapatıp bana doğru yürürken insanlıktan yoksun gözlerle bana bakıyor.

Malikane büyüklüğünde bir banyodayız ama yine de bir banyo ve o üzerime gelirken kaçacak yerim yok.

Yüzü tamamen kapandı, uzanıp boğazımı sıkarken gözleri öfkeli suratında parlıyor.

Hayır, kapmak çok nazik bir kelime.

Onu sıkıyor, nefes borumdaki tüm havayı anında söndürüyor ve nefes almamı imkânsız hale getiriyor.

"En iyi arkadaşımı öldürmemi mi istiyorsun?" Her kesici, öfkeli kelimeyi tıslayarak talep ediyor. Beni dişlerimi takırdatacak kadar sert sallıyor.

"Görmek istediğin bu mu?" Hırlıyor, öfkeli ve kontrolden çıkmış. Bu tehlikeli bir kombinasyon. "Onunla ne halt ediyordun, Thayer?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama beni ezdiği için konuşamıyorum. Gözleri hareketi takip ediyor ve ağzıma düşüyor, orada arzu ve öfkenin hakimiyet için birbiriyle savaşmasını izliyorum.

Konuşamayacağımı, nefes alamayacağımı belirtmek için elini tutuyorum.

Daha sert sıkıyor, beni cezalandırıyor, gücünü üzerime salıyor, dişlerini gösteriyor, göğsünden bir hırıltı yükseliyor ve sonra tutuşunu biraz gevşetiyor.

"Sıradaki planın onu becermek mi?" Sözleri acımasızca, "Seni alıştırdım ve ısındırdım, şimdi de arkadaş grubuma doğru ilerliyorsun, öyle mi?" diye soruyor.

Öfke kanımı alevlendiriyor ve taşaklarına diz çökmeye çalışıyorum. Kalçasını çileden çıkaracak kadar kolay bir hareketle darbeden kurtuluyor, kollarımı kavrayıp arkamda bükerken gözleri ölümcül yarıklara dönüşüyor ve bir eliyle bileklerimi tutuyor.

Göğüs göğüse duruyoruz ve onun kalp atışlarını benimkilere karşı hissedebiliyorum. "Bırak beni." Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak emrediyorum. "Hayır," diye cevap veriyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

"Eğer benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyorsan, bırak gideyim." Tutuşuna karşı çırpınarak söylüyorum.

Boştaki eliyle çenemi kelepçeleyerek beni ona bakmaya zorluyor.

"Başka ne düşünmem gerekiyor?" Sesi kapalı alanda inanmaz bir şekilde gürleyerek soruyor. "Seni arıyorum, arıyorum, mesaj atıyorum ve seni en iyi arkadaşımla, onun kıyafetlerini giyerken buluyorum."

Yüzünü benimkine o kadar yakın tutuyor ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum. "Ona bir şey verdiğinden başka ne düşünebilirim ki? bana ait olan?" Öfkeyle ağzıma doğru fısıldıyor ve sanırım sesinde incinmişlik seziyorum.

"Bu dudakları öptü mü?" Başparmağını ağzımın kenarında gezdirerek bilmek istiyor.

Kıskançlığı kanımı kaynatıyor.

Keşke bunun itici olduğunu söyleyebilseydim, ama onun bu kadar öfkeli olduğunu, başka birine dokunduğum düşüncesiyle çılgına döndüğünü bilmek, onu daha çok istememe neden oluyor.

Ama aynı zamanda bir kafa sikme.

Daha yeni takılmaya başladık ve ben duygularımı kontrol altında tutmaya, ona fazla bağlanmamaya çalışıyordum, o ise gerçekten anlamlı bir şey istemediği konusunda ısrar ediyordu.

Asla ayrıcalık istemeyeceğini düşünmüştüm ama işte burada. Sadece istemekle kalmıyor, benden talep ediyor gibi görünüyor.

"Hayır, beni öpmedi." Ona söyledim ve yüzünde gözle görülür bir rahatlama oldu. "Ama iyi anlaştığımız için mutlu olman gerekmez mi? Bu ileride senin için işleri kolaylaştırmaz mı?" Ona kayıtsızca soruyorum.

Sanki bir yarışı bitirmiş gibi nefes alıp veriyor, göğsü gözle görülür bir şekilde inip kalkıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilirsin, aynı anda ikinizi birden becermemi istediğin zamanlar için. Bana bunun sizin erkeklerin işi olduğu söylendi, bu yüzden Phoenix ve benim iyi anlaştığımız için mutlu olman gerekmez mi?"

Phoenix'in kazağının yakasını iki yumruğuyla kavrıyor ve öfkeli, neredeyse hayvani bir kükremeyle yırtıyor.

Malzeme kalın ve tek bir yırtıkta tamamen parçalanmıyor, bu yüzden ikinci, sonra üçüncü kez tekrar çekiyor, üzerimden koparana kadar ham bir öfkeyle kesiyor.

Kendimi örtmek için kollarımı kaldırıyorum ama beni lavabonun üzerine eğiyor ve musluğu açıyor.

Soğuk su çıplak sırtıma çarptığında çığlık atıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Dik durmaya çalışarak çığlık atıyorum.

Bir elini kürek kemiklerimin arasına yerleştiriyor, beni geri çekilmeye zorluyor ve el sabununu alıp dişleriyle açarken beni suyun altında sıkıca tutuyor.

Kapağı tükürdüğünü duyuyorum, sonra da yapışkan sıvının sırtımın üstüne düştüğünü hissediyorum.

"Dur! Sen ne-"

"Onun kokusunu üzerinde düşünmek bile midemi bulandırıyor." Beni yıkamaya başlarken hırlıyor. Nazik değil, elleri kıvrımlarımda sert ve dikkatsiz. "Ve seni başka biriyle paylaşacağımı mı düşünüyorsun?"

Gözü kapalı dolaba uzanıyor ve bir duş fırçası çıkarıyor. Üzerine daha fazla sabun dökerek, omuzlarımdan kollarıma ve üst sırtımdan alt sırtımın altına doğru hareket ederek beni çiğ bir şekilde keselemek için kullanıyor.

Her yere su döküyor, tezgahın üzerine, mermer zemine ve durmayı reddettiği için eteğimden aşağı döküyor.

Gözlerim sert muameleden dolayı yaşlarla doluyor ama bedenim şarkı söylüyor ve onun için hazır.

Musluğu kapatıp beni saçlarımdan çekerek lavabonun yanındaki ıslak tezgâha yüzüstü yatırdığında hâlâ sabunlu su içindeydim.

Eğiliyor ve vücudunun üst yarısını benimkinin üzerine koyuyor, eli arkadan çenemi kavrıyor ve beni aynada bizi izlemeye zorluyor.

Bakışlarındaki şehvet dolu ifadeyi gördüğümde nabzım heyecanla atıyor.

"Yetti artık." Aynadan benimle göz teması kurarak kulağıma tıslıyor. "Benimkini söylemeyip başkalarının adını söylediğin yeter, kaçtığın yeter, küçük oyunların yeter." Boynumu ısırıyor ve yüksek sesle çığlık atmama neden oluyor. Bunu boğazımın tüm sütununda, omuzlarıma ve dişlerini geçirebildiği her yere eşit derecede güçlü ısırıklarla takip ediyor. Uğursuz bir emir verirken aynada tekrar gözlerimle buluşmak için bir an duraklıyor. "Şimdi sana sahip olmamı izlemeni istiyorum."

Ellerini boğazımda değiştiriyor ve vücudumun diğer tarafını ısırıyor. Acımasız, dişlerini o kadar derine batırıyor ki yarın izlerle kaplı olacağımı biliyorum.

Tangamı ikiye ayırırken eteğimi belimden yukarı itiyor. Sonra dişlerinin kıçımın etini ısırdığını hissedince inlemeye başladım. Bacaklarımı ayırıyor ve baldırlarıma kadar iç uyluğumu yalamaya ve emmeye devam ediyor.

Arkamda dururken ellerini ayak bileklerimden, baldırlarımdan ve kalçalarımdan geçirip kıçıma doğru uzatıyor.

"Arkaya uzan ve kıçını aç."

Bu düşünceyle yanaklarım utançtan alev alev yanıyor ve hemen itaat etmediğimde önce kıç yanaklarıma sonra da oturduğum yere tokat atıyor.

"Yüzünün kızarmasına bayılıyorum." Gözleri yanaklarımda sabitlenmiş halde mırıldanıyor. "Eskiden sadece masum rolü yaptığını düşünürdüm," diye mırıldanıyor, "ama aslında öyle olduğunu, tamamen benim olduğunu öğrenmek, her kızarmanı çok daha tatlı kılıyor."

Art arda üç tokat indiriyor, her bir darbe merkezime doğru bir kıvılcım fırlamasına neden oluyor.

"Geriye uzan ve kıçını aç," diye tekrarlıyor, sesi ölümcül, "Bana amımı göster."

İstediğini yapıyorum ve açgözlü gözlerle bakışlarının yüzümden açıkta kalan merkezime doğru dayanılmaz bir yavaşlıkla ilerleyişini izliyorum. Merhameti için kendimi ona bu şekilde açmaktan daha savunmasız bir şey olamaz.

Gözlerindeki kurt bakışı sert ama sınırsız bir zevk vaat ediyor.

"Benim için çok güzel ve ıslak." Mırıldanıyor, sahiplenici bir elini kıçımda gezdirdikten sonra "Bırakma yoksa dururum" diye uyarıyor.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve parmakları klitorisimin etrafında dönerken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Onları kıvrımlarımdan yukarı kaydırıyor, ıslaklığımla kaplıyor ve iki tanesini içime itiyor.

Vücudum izinsiz girişin etrafında gerilmeye çalışırken nefes nefese kalıyorum, ama o sadece içeri itiyor.

"Oh, *lanet olsun*." Mırıldanıyorum, başımı tezgâhın üzerine düşürüyorum ve bacaklarım şiddetle titremeye başlarken kendimi açık tutmak için mücadele ediyorum.

Parmaklarını içime sokup çıkarıyor, hızı acımasız. İçimde akan çılgın zevke ayak uydurmaya çalışırken dudaklarımdan boğuk, tanınmaz sesler dökülüyor.

"Senin sahibin benim. Sen bana aitsin, başka kimseye değil." Homurdanıyor, "Sana dokunan herhangi bir adama yapacağım şeyler beni idam sehpasında ilk sıraya koyardı, anlıyor musun? Kimse sana dokunamaz."

Başımı çılgınca sallıyorum, zihinsel berraklık için boğucu uyarılmaya karşı savaşıyorum. Parmakları içimde kıvrılıyor ve yıldızları görmeme neden olan bir yere sürtünüyor.

Hırsla nefes alıyorum, çıkardığım sesler kapalı alanda yüksek ve miyavlıyor.

"Bana ait olduğunu söyle. Başka kimseyle yatmayacağını söyle."

"Yapmayacağım. Ben sana aidim." Geveliyorum ve dürüst olmanın her zamankinden daha kolay olduğunu fark ediyorum.

Onu istiyorum, başkasını değil.

Kolunu ortama doluyor ve beni göğsüne doğru çekmek için kullanıyor. Parmaklarıyla beni becermeye devam ediyor, üçüncüyü ekliyor ve diğer kolu beni ona karşı sabit tutarken beni tamamen geriyor.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında, ulaşamayacağım bir orgazma doğru ilerliyorum.

"Bu her iki taraf için de geçerli, aşkım." "Eğer senin olmamı istiyorsan, sadece seni becermemi istiyorsan, beni geri istemelisin." diye fısıldıyor hararetle.

Başka birini becerebileceği düşüncesiyle dişlerim manik bir gülümsemeye büründü.

Kolumu arkama götürüp boynunu kavrıyorum ve parmaklarımı ensesindeki saçlarda gezdiriyorum. Bu nihai cazibenin karşısında son direncimin de kırıldığını hissediyorum.

Onun benim olmasını istiyorum.

Artık onunla savaşmak istemiyorum, ona karşı kör bir inanç sıçraması

yapmak ve beni incitmemesini ummak istiyorum.

"Söyle, Thayer." Kulağımı okşuyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum, dudaklarımı dudaklarının etrafına kapatmadan önce burnunu burnumla dürtüyorum. Boğazımı kavrıyor ve öpücüğüme daha da saldırgan bir şekilde karşılık verirken beni kendisine doğru çekiyor.

Ona duymak istediği sözleri söyleyebilmek için dudaklarımı ondan ayırmak zorundayım. Uzun zamandır aklımda olanları.

"Seni istiyorum, Rhys."

Gözleri kapanmadan önce bakışlarının düpedüz vahşileşmesini huşu içinde izliyorum. Sanki bu anı kalıcı kılmak, tadını çıkarmak istercesine arkamdan geniş bir nefes aldığını hissediyorum.

Klitorisimi parmaklamaya başlarken eli amıma doğru iniyor. "Tekrar."

"İstediğim tek kişi sensin, Rhys." Ona söyledim ve o da
Klitoris.

Hiçbir uyarı yok. Bedenimi orgazm için hazırlamak yok.
Beşinci kategori bir kasırganın gücüyle içinden geçiyorum. Dalgalara bindiğimde ve ona doğru gevşek bir şekilde geri düştüğümde vücudumda spazmlar oluşuyor.

Beni döndürüyor, kaldırıyor ve bacaklarımı açıp aralarında durmadan önce beni ıslak tezgâhın üzerine yerleştiriyor.

Diğer eliyle kemerini çözmeye ve pantolonunu açmaya çalışırken boğazımı sıkıyor.

"Seni çırılçıplak sikeceğim," diyor, horozunu serbest bırakırken sesi çakıllı, "ve sonra içine boşalacağım."

Başını girişime getirmeden önce sert uzunluğunu kıvrımlarım boyunca birkaç kez ovuşturuyor ve sert bir hamleyle içeri itiyor.

İçimi sonuna kadar doldururken ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor. İçime öyle bir güçle girmeye başlıyor ki, her hamlesinde sırtım arkamdaki aynaya çarpıyor.

İkimiz de birleştiğimiz yere bakıyoruz, kıvrımlarımın arasından acımasızca iten sikinin görüntüsüyle büyülenmiş durumdayız.

"Rhys, *Rhys*, *Rhys*," diyorum, neredeyse dua eder gibi ismini zikrediyorum, aldığım zevk beni sarhoş ve şaşkın hissettiriyor.

Bir eliyle ağzımı kapatarak çığlıklarımı bastırdı.

"Böyle inlemeye devam edersen kendi adımı duyunca boşalacağım aşkım," diyor dişlerini sıkarak.

Meme uçlarımdan birini yalayıp ağzıma alıyor ve mutlu bir çığlıkla ona doğru eğilmemi sağlıyor.

"Bir daha asla adımı benden saklama," diye emrediyor tomurcuğumun etrafında, "Söz ver."

Elini çekince nefesim kesildi ve cevap verdim. "Söz veriyorum."

İçime girmeye devam ederken başını omzuma bırakıyor. "Aferin kızıma." Tırnaklarımı ensesinden yukarı doğru geçirirken homurdanarak şöyle diyor Saçlarını. "Seni böyle hissetmeyi seviyorum. Çok sıkı ve benim için çok hazırsın." "Sadece senin için." Kulağına doğru nefes alıyorum.

"Bu çok doğru, sadece benim için," diyor, eli klitorisimle oynarken başını kaldırıp bana bakıyor. "Sikimi sık. Sık- siktir, *evet*. Aynen böyle. Tekrar."

Sözlerini, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve boşalırken alt karnımın erimesine neden olan güçlü itişlerle noktalıyor, onu bana karşı tutmak için umutsuzca boynunu tutuyor.

Titriyorum ve kaslarım onun etrafında kenetleniyor, ıslaklık içimden ve uyluğumdan aşağı akıyor. Etrafında sıkılaşma şeklim, yavaş yavaş yumuşayan itişlerle sıcak spermini içime dökerken kendi orgazmını tetikliyor.

Üstüme yığılıyor ve uzun süre sessizce öylece yatıyoruz, sessizliği delen tek ses nefesimizi tutarken verdiğimiz sert nefesler.

Sonunda kendini düzeltti, hala açık olan kalçalarımı tutarak vücudunu sabitledi ve ateşli gözlerle içimden sızan dölleri izledi.

"Müstehcen görünüyorsun." Mırıldanıyor. "Peki bu kimin suçu?"

"Benimkini." Mutlu bir şekilde cevap veriyor, sırıtışı geri geliyor ve eğilip dudaklarıma bir öpücük kondururken kara bulutlar dağılıyor. Beni tekrar öpmeden önce bana baktığında gözleri kararıyor. "*Benim.*"

Lavabonun sağındaki dolaba uzanıp kabarık bir havlu çıkardığında tezgâhtan atlıyorum.

"Eteğini çıkar." Emrediyor, havluyu çözüyor ve benim için açıyor.

Dediğini yapıyorum, eteğimi aşağı sıyırıp bacaklarımdan çıkarıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. Bana takdirle bakıyor, beni ilk kez çırılçıplak karşısında görürken bakışları aç.

"Zaten seni tekrar istiyorum." İtiraf ediyor, sanırım benden çok kendisi için.

"Sonra görüşürüz." Ona yaklaşıp avucumu göğsüne koyarak cevap veriyorum.

Üzerimdeki havluyu yelpazeliyor ve sırtımın etrafına sararak iki tarafını önümde kapatıyor. Kolları etrafımda kıvrılıyor ve beni kurutmak için tutuşunu kullanırken beni kendisine doğru çekiyor, bu sırada kıkırdamama neden oluyor.

Yüksek sesle inliyor. "Seni 'daha sonra' tekrar becermememi istiyorsan böyle gülme. Bu kıkırdama doğrudan sikime vurdu."

"Özür dilerim." Yalan söylüyorum, tekrar kıkırdıyorum ve çenemi göğsüne koyup ona bakarken kollarımı ortasına doluyorum.

Bana ciddiyetle gülümsüyor ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, ama bakışlarında hâlâ kaygıya benzer bir şeylerin saklı olduğunu görebiliyorum.

"Phoenix'le ne yaptığını anlat bana." Öfkesi geçmişti ama bu işin peşini bırakacağını düşünmemeliydim.

"Bana yardım ediyordu, hepsi bu." Rhys'in gözleri inanmayarak kısılıyor, ben de beni bulduğu ana kadar olan geceyi özetliyorum. "Devlin yanıma geldi ve bir sürü garip şey söyledi, ben de Phoenix ona kaybolmasını söyledim. Sonra kızın biri şarabını beyaz bluzumun üzerine düşürdü, ben de ona gömleğini vermesi için gözlerini korkuttum ve vermezse üstsüz çıkmaktan başka çarem kalmayacağını söyledim." "Özür dilemelisin." diye eklemeden önce ona söyledim.

Bunun üzerine hırlıyor, ancak sesi daha önce olduğu kadar tehditkâr değil. "Hiçbir şey için özür dilememe gerek yok. O çizgiyi aştı."

"Hangi hat?"

"O biliyor. Ona bir özür borçlu olup olmadığımı sor." Çenesini yukarı doğru eğerek, "Ona yeterince sert yumruk atmadığımı söyleyecektir." diyor.

"Bana yardım ettiği halde mi?"

"Sana yardım ettiği için bu kadar kolay kurtuluyor. Eve gidip işi bitirmeyeceğim." Dişlerini göstererek sinsice sırıtıyor. "Devlin sana ne dedi?"

Phoenix'e verdiği tepkiye dayanarak, ona gerçeği söylersem banyodan çıkıp Devlin'in peşine düşeceğini ve bir balık gibi bağırsaklarını deşeceğini biliyorum, bu yüzden belirsiz tutuyorum.

"Yok bir şey, sadece kendini tanıtıyordu."

"Hatırlamaya zahmet etmen gereken biri değil." Sahiplenici bir şekilde homurdanıyor.

"Pekâlâ mağara adamı." Gülüyorum, parmak uçlarımda durup onu öperken yatıştırıcı bir şekilde göğsünü okşuyorum.

Beni kurulamayı bitiriyor, parmakları yanlarıma girerek tekrar kıkırdamama neden oluyor.

Sessiz bir mırıltıyla kollarını boynuma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Hadi evime gidelim." "Bu gece benimle kal." diyor. Bu bir rica, soru değil, ama ne diyeceğimi görmek için bekliyor.

Artık beni elde ettiğine ve istediğini aldığına göre, bu partide kalmak ve birlikte vakit geçirmek istemiyor.

Muhtemelen birlikte görünmek bile istemiyordur.

"Beni tekrar becermek istediğin için mi?" diye soruyorum.

Bana hayır de. Benimle vakit geçirmek istediğin için olduğunu söyle.

"Evet." Ciddi bir şekilde cevap veriyor.

Onun sözleriyle içimde anlık bir acı beliriyor, bunun sadece bir takılma olduğunu hatırlatıyor.

Seks ateşli ve kirli ve onu tekrar istiyorum, tıpkı onun beni istediği kadar, ama biz hiç takılmadan önce o bir arkadaştı.

Onunla vakit geçirme, eğlenme ve gülme ihtiyacı tehlikelidir. Şimdi işin içine seks de girince, kafamdaki çizgiler bulanıklaşıyor.

Onları kalbimde bulanıklaştırmasına izin veremem.

Başladığımızda bunun sıradan bir şey olacağını biliyordum, ama bunu bir sır olarak saklamak istiyor gibi görünmesi duygularımı incitiyor.

Phoenix belli ki biliyor ve sanırım Rogue da biliyor, ama dünyanın geri kalanı için beni sadece sinsi bağlantısı olarak tutmakla yetiniyor gibi görünüyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve sessizce eteğimi çekiyorum.

"Neyin var?" Bendeki değişikliği hissederek soruyor. Kaşları çatılmış ve gerçekten kafası karışmış görünüyor.

Şimdi aramızdaki fiziksel an sona erdiğine göre, zihnimde tekrar dönüp duruyorum, beynim ne yaptığımızı tanımlamak için can atıyor.

"Yok bir şey." Çöpte olduğunu unutarak üstümü arıyorum.

Nazikçe dirseğimi tutuyor ve beni kendisine doğru döndürüyor.

"Yapma bunu." Siyah tişörtünü yırtıp başımın üzerine geçiriyor. Önümde gömleksiz duruyor, kollarını kavuştururken belirgin göğsü ve karnı dalgalanıyor. "Konuş benimle."

"Sır olmaktan hoşlanmıyorum." Diyorum, çünkü başka bir şeyi itiraf etmekten daha kolay. Kollarımı gömleğin kollarından geçirirken onun bakışlarından kaçıyorum.

Çenemi nazikçe kendisine doğru çeviriyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Hissettiklerimi dile getirmek için doğru kelimeleri arıyorum ama bulamıyorum. Onun yerine, "Sınıftayken konuştuklarımızı kimsenin duymasını istemedin" diyorum.

"Dur bakalım." Diyor ve ses tonunda bir miktar kuşku duyuyorum. "Bunu saklamaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

"Okuldaki o küçük odadayken, önce benim gitmemi istedin. İnsanların bizi birlikte görmesini istemedin." Ses tonum biraz suçlayıcı bir şekilde işaret ediyorum. "Şimdi de aynı şeyi mi yapacaksın? Kimse beni görmesin diye ondan gizlice çıkıp senin evine mi gireceğim?"

Çenemi kavrayarak beni kendisine dönük tutuyor. "Ben de *seni* düşünüyordum." Diyor ve memnun bir gülümsemeyle ağzıma sıcak bir öpücük konduruyor. "İnsanların seni o dolaptan yeni sikilmiş bir halde çıkarken görmesini istemezsin diye düşündüm, özellikle de bursun varken" diye ekliyor.

"Oh."

"Ve evet, kesinlikle haklısın, sınıfta kimsenin bizi duymasını istemedim. Bunun nedeni insanların seni becerdiğimi bilmelerini istememem ya da utanmam değil Silver." diyor çenesi çalışarak. "Çünkü kimsenin seni nasıl becerdiğimi ve benim için nasıl geldiğini duymasını istemiyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ben hemen en kötüsünü düşünmüştüm, oysa o her zamanki korumacı tavrını takınmıştı.

"Yani bunu bir sır olarak saklamıyorsun?" Anladığımdan emin olmak için soruyorum.

"İnan bana, insanlara seviştiğimizi söylemekte bir sorun görmüyorum." Diyor. "Aslında..."

Bir eliyle Phoenix'in kazağının parçalarını tutmak için eğilip diğer eliyle parmaklarını benimkilerle birleştirirken sesi kesiliyor.

Kapıyı açıyor ve beni de peşinden sahanlığa çekiyor.

"Herkes dinlesin," diye sesleniyor ve beni korkuluklara doğru çekiyor. Bizim kattaki birkaç kişi onu duyup arkasını dönüyor ama müzik, alt kattaki insanların büyük çoğunluğunun duyamayacağı kadar bastırıyor sözlerini.

"Ne yapıyorsun sen?" Altımızdaki insanların bakışlarından kaçarken ona tıslıyorum. Elimi sıkarken diğer elinin parmaklarını ağzına götürüyor ve kulakları sağır eden bir ıslık çalıyor.

Bu herkesin dikkatini çeker.

Kolunu omzuma atıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce beni yanına yatırıyor.

Dili ağzımı yalayıp benimkiyle savaşırken diğer her şey bir anda kayboluyor.

Dudaklarıma karşı inliyor ve dilimi ateşli bir şekilde emiyor. Öpüşme vahşi ve vahşice ve tamamen uygunsuz bir PDA.

Bunun farkına varınca dudaklarımı onunkilerden ayırdım. Bana şehvetle çarpan ağır gözleriyle bakıyor ve bir an için bakışlarına hapsoluyorum.

Başımı çevirip Nera'nınki de dahil olmak üzere sınıf arkadaşlarımızın şok olmuş ve şaşkın yüzlerine bakıyorum.

Merdivenlerin dibinde duruyor ve bana coşkulu bir gülümseme ve baş parmağıyla onay verirken gururla sınırlanan bir bakışla bakıyor.

Bu aşağılanma yüzünden sessizce ölebileceğim bir deliğe girmek istiyorum.

"Sikiştiğimizi size haber vermek istedim." Rhys memnun bir mırıltıyla duyurdu.

"Aman Tanrım." Sessizce mırıldanıyorum.

Başını hafifçe bana doğru çeviriyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde konuşuyor: "Sana bunu saklamadığımı ve şaka yapmadığımı söylemiştim. Hepsi öğrenecek." Sonra daha yüksek sesle, herkesin duyabileceği şekilde, "Sevişiyoruz ve o benim. Ona yaklaşan ya da dokunan herkes benim ellerimde aşırı acıya aşina olacak."

Uzaktan Devlin'in kaşlarını çattığını görüyorum, yüzündeki ifade acımasız ve kıskanç.

Bu bakışı birçok kişinin yüzünde gördüm ve bunun Rhys'in duyurusunu kıskanmak değil, genel olarak onu kıskanmak olduğunu biliyorum.

Rhys'in konumuna karşı öfkeli, acılı ve açgözlü.

Devlin, hayatı kenarda gölgede geçecek bir adam.

Bir gün güneş ışığının tenini ısıttığını hissedecek.

Rhys de güneş.

Konu ona geldiğinde örümcek hislerimi dinlediğim için mutluyum. Bir terslik olduğunu biliyordum.

Rhys boynumu okşayarak, "Şimdi her şey hallolduğuna göre," diyor, "Hadi benim evime gidelim." Elim hâlâ onun elindeyken beni merdivenlerden aşağı indiriyor.

"Sen delisin. Bunu yapmana ihtiyacım yoktu." Elini sıkmadan önce ona "Ama teşekkürler." dedim.

Merdivenlerin altındaki ön kapıya yönelmek yerine, dönüp bizi evin derinliklerine götürüyor. Mutfağa geldiğimizde durdu ve beni kendine doğru çekti.

"Söyledim. Bir saniyeliğine bile olsa bunu paylaşmaya açık olduğumu ya da saklamaya çalıştığımı düşündüysen belli ki iddiamı yeterince iyi ortaya koymamışım." Adanın etrafından dolaşıp tezgahtan bir şişe tekila aldı ve bana döndü. "Bunu yaptığımız sürece sen bana aitsin. Baharatlı küçük kişiliğin, bacakların, örgün, seni her seferinde yeniden güldürmek istememe neden olan o sevimli kıkırdamaların, yumuşak dudakların ve keskin dilin. Siktir, *özellikle* yumuşak dudakların ve keskin dilin. Onlar bana ait. *Hepsi* bana ait." Dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce şişedeki tekiladan bir yudum alıyor.

Ateşli sıvı onun dudaklarından geçerek benim ağzıma giriyor ve dilimi sıcaklığıyla yakıyor. Tekilanın acısıyla beslenen öpücük sarhoş edici ve kafa karıştırıcı bir his veriyor.

Kendimi gerçekliğe geri döndürüyorum ve ellerimin göğsünün derisini kazdığını fark ediyorum, çünkü ona ağaca tırmanmaya çalışan vahşi bir kedi gibi tutunuyorum. "Eğer bundan bir daha şüphe edersen, gel beni bul. Kendime bir tasma takacağım ve herkesin görmesi için beni kampüste gezdirmene izin vereceğim, çünkü senin bana ait olduğun kadar ben de sana aitim." Burnumun ucunu öpüyor. "Anlaşıldı mı?"

Fısıltıyla "Evet" diyemeden önce birkaç kez aptalca başımı sallıyorum.

"Güzel." Kıçıma sert bir şaplak attı. Phoenix'in yırtık kazağını ve tekila şişesini bir eline, benim elimi de diğer eline alıp bizi ön kapıdan dışarı çıkarırken ben de Nera'ya öfkeli bir şekilde mesaj atıp gitmek üzere olduğumu söylüyorum.

Dışarı çıktığımızda, ön bahçede durdu ve kazağın kalıntılarını çimlerin üzerine attı.

"Ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

Bana cevap vermiyor, onun yerine tekilanın ağzını açıyor ve şişeyi ters çevirerek giysi parçalarını alkole bulaştırıyor. Kazağın parçalarından birini eline alıyor ve çakmağı dibine kadar yaklaştırıyor.

"Güle güle, Thayer!" Nera ön kapıdan zıplayarak çıkıp bana doğru geliyor ama Rhys kumaş parçasını ateşe verince yavaşlıyor. "Woah." O

bana doğru yürürken ekliyor.

Rhys bir saniyeliğine ateşi izler, alevler karanlık, büyüleyici gözlerinde parlak bir şekilde yansır, sonra elindeki parçayı diğer parçaların üzerine bırakır.

Alkolün hızlandırıcı olarak kullanılmasıyla tüm yığın alev alır ve alevler gökyüzüne doğru birkaç metre y ü k s e l i r .

Oraya yapışıp kaldım, aklım başımdan gitti.

Sonunda bakışlarımı geri çekip ona baktığımda, o zaten bana bakıyordu. Orada duruyor, gömleksiz, görünüşe göre serin Kasım havasına karşı bağışıklığı var ve devasa vücuduyla alevleri gölgede bırakıyor, düpedüz yırtıcı görünüyor. "Bir ders." Karanlık bir şekilde homurdanıyor, "Bir daha başka bir erkek sana dokunursa, ister elleriyle ister başka bir şeyle, kıyafetlerini ateşe vereceğim hala içlerindeyken."

Bana tehditlerinin ve vaatlerinin her birinin yerine getirilmesini garanti eden düşmanca bir gülümseme veriyor.

"O bir deli." Nera hemen yanımdan söylüyor. Bunu yargılamadan söylüyor, sanki bu özel erkek türü hakkında yeni öğrendiği bir gerçekmiş gibi.

"Biliyorum," diye gülüyorum ve göz ucuyla onun da aynı bakışı bana çevirdiğini görüyorum. "Buna bayılıyorum."

❃❃❃

OceanofPDF.com

30

Rhys

"Rhys." Sesi zihnimdeki sisin içinden geçerken Thayer'ın fısıltıyla tısladığını duyuyorum. Cevap vermediğimde göğsüme hafifçe vurarak beni ölü uykumdan uyandırıyor. "Rhys!"

Adımı söylerken yumuşak bir gümbürtü göğsümde ılık ılık yankılanıyor, dudaklarının arasında o tek heceye sevgiyle bakarken sesi havadar ve narin.

Neredeyse on dokuz yıldır insanların adımı söylediğini duyuyorum ve hiçbir zaman dün gece söylediği kadar tatlı gelmemişti.

Söyleyip söylemeyeceğini görmek için beklediğim o uzun, acı dolu, sonsuz saniyeler boyunca nefesimi tutmuştum.

Ve yaptı da.

Sonunda kırıldı ve bana teslim oldu.

Adımı söylemesinin etkileri bilim insanları tarafından incelenmeli çünkü sonuç iç organlarda bomba patlamasına benziyordu.

Patlama basıncı içime yayılmış, damarlarımda pompalanan kanı aşırı yükleyen muazzam miktarda enerji üretmiş ve bayılmanın eşiğindeymişim gibi hissetmeme neden olmuştu.

Tek bir kelimeyle fabrika ayarlarına sıfırlanmıştım.

Saatler sonra, o hissin kalıntılarını hala vücudumun her yerinde hissedebiliyorum.

"Mhmm?" Anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyorum, onu bana yaklaştırmak için kolumu onun etrafında kıvırıyorum.

Partiden sonra evime döndüğümüzde, mutfakta atıştırmalık bir şeyler aradık. Açlığımı gideremediğim için onu kilerde becerdim.

Yatağa birden fazla şekilde doymuş olarak girmiştik ve ben iri bedenimi onunkinin etrafına sarmış, bacaklarımı ve kollarımı kullanarak onu hapsetmiştim, böylece denese bile gidemezdi.

"Uyanık mısın?" Diye soruyor ve sonunda bir göz kapağımı aralayıp ona bakıyorum.

Yüzünü zar zor seçebiliyorum, hava hâlâ çok karanlık. "Saat kaç?" Homurdanıyorum.

"Sabah üçte." O cevap veriyor ve ben yüksek sesle inliyorum.

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve iki gözüm birden açılıp onu kolumun altından bana bakarken buluyorum.

"Ne?" Hoyratça soruyorum. O cevap vermeden önce başımı eğip dudaklarını yumuşak bir öpücükle kaplıyorum.

"Çok huysuz görünüyorsun."

"Çünkü huysuzum. Şafak söküyor, Denizcilerin bundan daha nazik uyanışlar yaşadığını bilirim."

"Özür dilerim," diyor bir kahkaha daha atarak, ses tonunda özür dilediğine dair hiçbir iz yok.

Onu tekrar öpüyorum. Dün geceden beri duramıyorum.

Adımı söylemesi beni nasıl heyecanlandırdıysa, onu aradıktan sonra nihayet banyodan çıktığını görmek de içimde benzer bir sarsıntı yaratmıştı.

Ta ki Phoenix'in kazağını giydiğini fark edene kadar.

Ta ki söz konusu adam tam da onun arkasından aynı tuvaletten çıkana kadar.

Zehir, kanserlerin en saldırganı gibi kanıma yayılmış, ruh halimi ele geçirmiş ve simsiyah olana kadar zehirlemişti.

Ona karşı ne kadar güçlü bir çekim duyduğumu, onu ne kadar istediğimi ve şu anda onu elimde tutmak için ne kadar açgözlü olduğumu biliyordum ama yine de ona bir başkasının dokunmasına izin verdiğini düşününce içimi kaplayan kıskanç öfkenin derinliği ve coşkusu karşısında şok olmuştum.

Ona benim dışımda herkese yasak olduğunu açıkça söylediğimi sanıyordum ama belli ki söylememişim.

Bu düşünceye sinirlenerek içimden homurdanıyorum ama başımı sallayarak bu düşünceden kurtuluyorum.

Onun benim olduğunu kabul etmesi ve önceki belirsizliğin ortadan kalkmasıyla, ona karşı hissettiğim sahiplenme duygusu göğsümde yüksek sesle mırıldanıyor.

Onunla geçireceğim birkaç haftanın yeterli olmayacağını şimdiden biliyorum ve yakın zamanda gitmesine izin vereceğimi sanmıyorum.

Ondan vazgeçme düşüncesi göğsümde hafif bir sızı yaratıyor ama bunu kabul etmiyor ve görmezden geliyorum.

Duygusal olarak zaten bağlı olduğumdan daha fazla bağlanmayacağım. Bağlanamam.

"Ne oldu?"

"Bu akşamki maçınız hakkında konuşmadık," diyor. "Attığın golleri görmek istiyorum."

Bir başka iniltiyle gözlerimi kapatıyor, gülümsememi yüz buruşturmamın ardına saklıyorum.

O benden bile daha takıntılı.

"Bu yarına kadar bekleyemez mi?"

"Hadi," diye cevap veriyor, kaburgalarımı nazikçe dürterek, "Uyuyamıyorum." Diyor yumuşakça.

"Maç kaseti izlemek uyumak için iyi bir alternatif mi?"

"Elbette," diye karşı çıkıyor, "iddia ettiğin kadar iyi olduğundan emin olmalıyım."

Gülüyorum ve yatağımın başucundaki telefonuma uzanıyorum. Mathews tüm maçlarımızı kaydediyor ve maç filmlerini incelememiz için bize bir bağlantı gönderiyor, bu yüzden görüntüler elimin altında olmalı.

"Evet." Gelen kutumun en üstündeki e-postaya tıklayarak ona söyledim.

"Buna ben karar veririm." Kibirli bir şekilde cevap veriyor ve beni yine güldürüyor.

Yaklaşık on beş dakika süren uzun makarayı oynat tuşuna basıyorum ve izlemeye başlıyoruz. Thayer'ın bir oyun hakkında yorum yaptığı ya da benim onun bakmasını istediğim bir şeye işaret ettiğim zamanlar dışında çoğunlukla sessiziz.

Videonun altıncı dakikasında ilk golümü atıyorum, on beş metre uzaklıktan sağ üst köşeye bir voleyle.

"Vay anasını." Parmağını zaman çizelgesi çubuğunda gezdirip videoyu on beş saniye geriye sararken nefesini içine çekerek söylüyor.

Birkaç kez daha izliyor, gole götüren önceki oyunu ve golün kendisini alıyor. Onu büyülenmiş bir şekilde izlerken sikimi sertleştiren bir şey var.

Videonun oynamasına izin verdi ve video temelde sonraki oyunlara katıldığım yakın ve orta çekimlerden oluşan bir montajdı. Sanki benim kişisel önemli anlarım gibi.

"Biri sana yakın durmuş." Burnunu çekerek söylüyor. "Kameranın arkasında hayran kulübünüzün bir üyesi mi vardı?"

Sesinin dudak büken tonuna sırıtıyorum. "Kıskandın mı?"

"Pek sayılmaz." Alay ediyor. "Takımınızda on oyuncu daha var, sadece birkaç kare için ilgi odağı olmaktan memnun olacaklarını düşündüğümü söylüyorum."

"Üç golümüzü de ben attım." Kameramanı savunmak için belirtiyorum.

"Bunun nedeni de muhtemelen ekibinizin geri kalanının kendilerini değersiz hissetmesi ve bunun da performanslarını etkilemesi." "Kameraman her kimse, belki kamerayı onlara doğru çevirebilir ve bir saniyeliğine seni süzmeyi bırakabilir."

"Sanırım kameranın arkasında orta yaşlı futbol koçum vardı."

"Şey..."

Sözcükler dudaklarında donup kalırken gülüyorum, sonra ağzını kapatıyor ve söylediklerime uygun bir yanıt bulamıyor.

Tekrar ekrana bakıyor ve videoyu durdurmadan önce birkaç saniye daha izliyor.

"Bir dakika bekle." Videoyu on beş saniye daha geri sararak söylüyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Klip oynuyor, topu atmak için saha kenarına giderken yüzümün yakın çekimi. Yürürken kolumu kaldırıyorum ve kaygan bir hareketle saçlarımı alnımdan itiyorum.

O karede duraksıyor, kolum yüzümü yarı yarıya kapatıyor, sürekli yarım gülümsemem kısmen onun arkasına gizleniyor.

Bileğime sarılı kabarık pembe bileziği işaret ederken kaşlarını çatıyor. "O benim saç kravatım mı?"

"Evet."

Şaşkın bakışlarını benimkilerle buluşturmak için çeviriyor. "Neden senin bileğinde?" "O artık benim."

Saçını ördüğümde bana hem siyah hem de pembe saç bağlarını uzattığı anı çok net hatırlıyorum. Siyah olanı saçına dolamıştım ve elimde tuttuğum pembe olana bakakalmıştım.

Orada ona ait bir şey tutuyordum, başka hiçbir şey vermediği zamanlarda bana verdiği bir şey ve yumruğum onu sıkıca sarmış, bırakmayı reddediyordu.

Saç bağını cebime sokmuş ve bir hırsız gibi almıştım. "Geri ver onu, ben de onu arıyordum."

"Yapamam." Ona basitçe söyledim.

"Neden olmasın?" Şaşkın bir şekilde soruyor.

Saç bağını çantamın cebine koyduğumu unutmuştum ve maça hazırlanırken bulmuştum. İçgüdüsel olarak onu elime aldım ve bileğime doğru çektim, hareket organik bir his veriyordu.

Tıpkı maça hazırlanmasına yardım ettiğim gibi, onun da bir şekilde yanımda olmasını istiyordum.

"Bunu takarak üç gol attım, hatırladın mı? Bu benim iyi şans tılsımım." Gözleri genişliyor ve sonra yüzümü sözsüzce okşarken yumuşuyor.

"Bir atlet olarak, iyi sihrimi elimden almanın neler yapabileceğini biliyorsun, değil mi? Oyunum için yıkıcı olabilir ve bunu istemediğini biliyorum."

"Doğru." Gülümseyerek beni öpmek için eğildiğini söylüyor. "Kameramanın seksi bir piliç olması artık umurumda değil."

Bana daha da sokuluyor ve benim penaltım ve gollerim de dahil olmak üzere maçın geri kalanını izliyoruz.

"Ee?" İşimiz bittiğinde ona soruyorum. "Kararın nedir?"

Sonunda itiraf etmeden önce dramatik bir şekilde iç çekiyor, "Çok iyisin."

Kalçalarını kavrayıp vücudumu onunkinin üzerinde yuvarlamadan önce onu sırtüstü çevirdiğimde inliyor. Aç gözlerimin içine bakarken avuç içleri göğsüme yaslanıyor.

"İyi olduğum tek şey bu değil." Ona söyledim.

"Farkındayım," diye mırıldanıyor, eli kaşımı okşamak için hareket ediyor. "Bu yara izi nasıl oldu?"

"Korkunç bir kaza." Ona "Küçükken çocuk parkındaki bir yapıdan düştüm ve kırık bir şişenin üzerine düştüm" diyorum.

"Gözüne isabet etmediği için şanslısın." Başparmağını kemerin üzerinde gezdirerek söylüyor. "Yara izlerinin bile seni daha çekici yapması haksızlık."

"Böyle düşünmen benim için iyiye işaret çünkü duygusal yaralarımı görene kadar bekle," diye takılıyorum.

"Göster bana," diye cevap veriyor, kollarını boynuma dolayarak, "Hepsini görmek istiyorum."

Bir iniltiyle yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum. Neden bunu söylemek zorundaydı ki? Ve neden birdenbire ona her şeyi anlatmak, beni gerçekte neyin yarattığını görebilmesi için kendimi ona açmak istiyorum?

Tehlikeli bir bölgede ilerliyoruz ve bunun farkındayım.

Dilim dışarı fırlıyor ve ağzımı nabız noktasının derisine emdirmeden önce boynunun sütununu yalayarak onu titretiyor.

Göğsünü avuçluyorum ve sonra elimi yanından aşağı, kalçasının üzerinden ve bacaklarının arasından geçiriyorum. Tangasının kumaşını kenara iterek, bana doğru eğilirken parmaklarımı kıvrımlarının arasına daldırıyorum.

"Sanırım amın benden hoşlanıyor." M ı r ı l d a n ı y o r u m, kelimelerim teninde boğuklaşıyor. "Her zaman benim için damlıyor."

Bir parmağımı içine sokarken boynumdaki tutuşunu sıkılaştırarak inliyor. İçine girip çıkmaya başladığımda duvarları hâlâ parmağımın etrafında nefis bir şekilde sıkı.

Başımı kaldırarak dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum, ısırmadan önce alttakini ağzıma alıyorum.

"Nasıl oynadığım seni tahrik etti mi? Kendime nasıl zarar verdiğimden mi? Yoksa duygusal travmadan bahsetmemden mi?" Onunla alay ediyorum, "Hangisi?"

İkinci bir parmak daha ekliyorum, zevk onu tüketirken gözlerim yüzüne sabitleniyor. Ağzı hafifçe aralanıyor, yanaklarını pembe bir allık renklendiriyor ve gözleri bana bakarken parlıyor, yüzünün tüm resmi o kadar güzel ki.

"Hepsini." Boğuk bir sesle "Hepiniz" dedi.

Onun sözleri karşısında gözlerimin memnuniyetle karardığını biliyorum, ona tepki olarak nasıl değiştiklerini hissedebiliyorum. "İyi cevap." Kendimi onun elinden kurtarıp vücudundan aşağıya doğru kayarak söylüyorum.

Parmaklarım onu hiç bırakmıyor, ağzımı amına götürüp dişlerimi klitorisine sürttüğümde hızlı hareketlerine devam ediyor.

Temas anında o kadar şiddetli zıplıyor ki, kolum kalçasına dolanmamış olsaydı bana ulaşamayacaktı.

Yüzümü onun sıcak amına sürtüyorum, tatlılığının kokusunu içime çekmek için derin derin nefes alıyorum. Eğer şans verilirse bu bacakların arasında mutlu bir adam olarak ölebilirim.

Dilimi düzleştirerek, girişindeki parmaklarımdan klitorisine kadar ilerletiyor ve ölçülü vuruşlarla geri indiriyorum.

"Rhys," diye inliyor, parmakları umutsuzca saçlarıma dolanıyor. "Söyle bana, aşkım."

"Daha fazla." diyor kırık bir sesle, "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"İste ve alacaksın." Ona söylüyorum, klitorisini ağzıma alıyorum ve üçüncü bir parmakla ona vuruyorum.

Sırtını yatağa yaslıyor, kasları anlık olarak geriliyor ve orgazm olurken kilitleniyor. Klitorisini emmeyi ve ısırmayı ya da onu sınırın ötesine iterken parmaklarımın öfkeli hızını durdurmuyorum.

Benden uzaklaşmaya çalışıyor, üst yarısı şimdi yüzüstü yatağın üzerindeyken alt yarısı olduğu gibi kalıyor, bacakları hala benim için açık, gitmesine izin vermeyi reddettiğim için zevk acıya dönüşüyor.

Dördüncü parmağı ekliyorum, daracık sıcağı beni o kadar boğuyor ki zar zor sığdırabiliyorum ve çığlık atıyor. Onu ikinci bir orgazma iterken çaresizce çarşaflara, yatak çerçevesine, fiziksel destek için bulabildiği her şeye tutunuyor.

Spazmlar vücudunu sarıyor, doruğa ulaşırken bacakları şiddetle titriyor ama ben ona merhamet göstermiyorum. Dilimi parmaklarımın etrafında gezdiriyorum, içinden fışkıran ıslaklığını topluyorum, tek bir damlasını bile kaçırmıyorum.

Şişmiş klitorisine doğru bir nefes üflerken parmaklarım tembel bir ritimle hareket ediyor.

Ben bacaklarının arasındayken bile bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama ben onları zorla açıyorum. Amına bir şaplak atıyorum, avucumun etiyle birleşmesinin sesi yüksek ve ıslak, ve altındaki yastığı ısırarak haykırıyor.

"Artık yapamam Rhys," diye inliyor, "Lütfen."

"Daha fazlasını istedin," diye hatırlatıyorum ona, sesim şehvetle çakıllı, "Bitirdiğinde söylerim."

Parmaklarımı çekip kalçalarını çeviriyorum, böylece vücudunun geri kalanı hâlâ yatağın üzerinde yüzüstü duruyor, sonra üç parmağımı tekrar içeri sokuyorum.

Önümde kemiksiz yatıyor, vücudu tamamen bana ve irademe teslim olmuş durumda. Onun bana ait olduğunun kanıtı karşısında göğsümden memnun bir hırıltı yükseliyor ve sikimin içinde nabız gibi atıyor.

Parmaklarımın hızını artırıyorum, hafifçe bükerek iç duvarlarının hassas noktasına sürtünmelerini sağlıyorum. Bir elimi ön tarafına doluyorum ve kalçalarını yukarı doğru kaldırıyorum, böylece şilteden bana doğru birkaç santim yükseliyorlar ve sonra eğilip dilimi girişinin etrafında gezdiriyorum, onu kızdırıyorum.

Uylukları beni sıkarken ayak parmakları kıvrılıyor, beni bacaklarının arasında boğmaya çalışıyor. Klitorisini sert darbelerle ovuyorum, kasları tekrar gerilmeye başladığında onu ısıtıyorum.

Nefes nefese kalıyor, miyavlıyor ve benim için korkunç sesler çıkarıyor, dudaklarından tutarsız bir şekilde 'dur' ve 'devam et' sesleri dökülüyor.

Başımı kıvrımlarına doğru indiriyorum, dilim dışarı çıkıyor ve sonunda sıkı kenarının etrafında dönmeden önce onu kızdıran amı ile kıç deliği arasındaki deriyi yalıyor.

"Rhys, hayır." diye sesleniyor telaşla, dizlerinin üzerine oturmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Kukusunu sertçe tokatlıyorum, elim klitorisinin üzerine dört kez düşerken o yatağa geri yığılıyor.

"Bir gün senin kıçını sikeceğim Silver. Bu fikre alışmalısın."

Ona üç noktadan saldırmaya devam ediyorum, parmaklarım onun içinde piston yapıyor, diğer elim kabaca klitorisini çalıştırıyor ve dilim aşağı bastırıp içine girmeden önce karanlık deliğini yalıyor.

Ben bunu yaparken boğazından gecenin içinde uluyan bir kurt gibi uzun, gürültülü bir ses çıkıyor ve ben dilimi açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi göt deliğine sokup çıkarırken etrafımda paramparça oluyor.

Gerginlik kaslarını terk ederken ve yatağın üzerinde gevşekçe uzanırken, açgözlü dilimle ve parmaklarımla orgazmının dalgalarını sürüyorum.

Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çökerek ağzımı siliyorum ve sahiplenici bir şekilde ona bakıyorum. Omzunun üzerinden kapüşonlu gözlerle bana bakıyor, yorgunluğu yüzünün her santiminden belli oluyor.

"Henüz işimiz bitmedi." Kalçasına şaplak atarak, iç çamaşırını çıkararak ve kalçalarını yukarı kaldırarak, kıçı bana doğru ve üst vücudu şiltenin üzerinde olacak şekilde dizlerinin üzerinde durmasını söyledim.

Sikim hiç külotumdan çıkardığım zamanki kadar sert olmamıştı ve ilk dokunuşta paramparça olacakmış gibi geliyor. Başımı kıvrımlarından geçirmeden ve içine sokmadan önce yumruğumu birkaç kez yukarı ve aşağı pompalıyorum.

Benim için o kadar hazır ki hiç direnmeden içeri kayıyorum. Duvarları benim için ayrılıyor ve sonra etrafımda sıkılıyor, beni sıkı sıcaklığında eve davet ediyor.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve hala sahip olduğum ince kontrol ölçüsüne tutunurken alnımda ter boncukları oluşuyor. Şimdiden içine boşalmaya hazırım, özellikle de bana dokunmaya doyamıyormuş gibi bir elini geriye uzatıp karın kaslarıma koyduğunda.

"Aynen böyle," diye inliyor.

"Seni nasıl becerdiğimi seviyor musun?"

"Evet," diye yanıtlıyor nefes nefese.

İki elimle kalçalarını kavrıyorum ve kaldıracı kullanarak acımasızca eve çarpıyorum, leğen kemiğimin onunkine çarpma sesleri aksi halde sessiz olan odada pornografik.

"Anlat bana." Emrediyorum.

"Beni becerme şeklini seviyorum." Dedi ve hemen itaat etti.

Kıçının yan tarafına şaplak atıyorum. "Daha yüksek sesle."

"Beni becerme şeklini seviyorum!" Tekrarlıyor, bu sefer neredeyse bağırıyor. Eğilip elimi ağzının üzerine koyuyorum, sonra nerede olduğumuzu hatırlıyorum.

vardır.

"Şşşt," diyorum fikrimi değiştirerek, "Kimsenin duymasını istemiyorum. Benim için çıkardığın sesler."

Avucumu yalıyor, ben de avucumu çıkarıyorum ve dizlerinin üzerine otururken eli karın kaslarımdan boynuma doğru ilerliyor. Farklı pozisyon beni her zamankinden daha derin bir şekilde içine oturtuyor ve bu his kemiklerimi titretiyor.

Bir elimle kalçasını kavrarken diğer elimle klitorisiyle oynuyorum, o da kolunu boynuma dolayıp yüzümü onunkine yaklaştırıyor.

"Beni becerme şeklini seviyorum." Beni öpmeden önce dudaklarıma sıcak bir şekilde fısıldıyor.

Bana yaslanıyor, sikimi o kadar derine batırıyorum ki sanki boğazına ulaşabilirmişim gibi geliyor. Orgazmı boyunca öpüşüyoruz, o titriyor ve sonra etrafımda dağılıyor, duvarlarının sıkılması, içine dökülmeden önce taşaklarımın çekilmesine neden oluyor.

Amcığı beni emip kuruturken uzun dakikalar gibi gelen bir süre boyunca boşalıyorum, tohumum durmadan içine fışkırıyor.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve alnımı başının arkasına yasladım.

"Kahretsin, bu harikaydı," diyorum ona. "Şimdi benim gibi kokuyorsun." Sırıtarak ekliyorum.

"Hareket edemiyorum," diye cevap veriyor ve abartmadığını biliyorum.

Yavaşça kolumu ön tarafına doluyorum ve onu sırt üstü yuvarlandığı yatağa geri götürüyorum. Yataktan atlıyorum ve temizlenmek için banyoya gitmeden önce külotumu alıyorum.

Yatak odasına geri döndüğümde, onu bıraktığım yerdeydi. Yorganın üstüne yayılmış, uzuvları gelişigüzel savrulmuştu,

Çıplaklığından hiç utanmıyordu.

Sadece kendine olan güveni bile onu içime alırken beni yeniden sertleştirmekle tehdit ediyor. Maçtan önce endişeli olduğu zamanlar gibi dış görünüşünde çatlaklar gördüğümde bile, kendine güveni ve öz sevgisi benim için hala ay gibi parlıyordu.

Eğilip onu öpüyorum, bu hareket cinsel olmaktan ziyade tatlı bir hareket; o da ensemi kavrayıp öpücüğüme karşılık veriyor.

Sonunda, üzgün bir şekilde geri çekiliyorum ve ağrıyan vücuduna nazik davranmaya dikkat ederek onu temizliyorum. Bu iş bittiğinde, iç çamaşırını tekrar giydirip yatağa geri dönüyorum.

Yanına uzandığımda içgüdüsel olarak bedenimin etrafında kıvrılıyor. Bacakları benimkilerin etrafına dolanıyor ve başı omzuma yerleşirken kolları göğsümün üzerine uzanıyor.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde uykuya daldı, uykusunu izlerken nefes alışının yumuşak sesleri kafamdaki düşünceleri yatıştırıyor.

Ona karşı her yönden doyumsuzum ve aşık olmamaya çalışırken bundan daha tehlikeli bir şey hissedemezsiniz.

***

OceanofPDF.com

31

Rhys

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde Phoenix ve Rogue çoktan oradaydı. Homurdanarak onaylıyorum, buzdolabını açarken birincisine kaşlarımı çatıyorum.

"Hâlâ nefes alıyor musun?" Ona küstahça

soruyorum. "Hâlâ surat mı asıyorsun?"

Phoenix karşılık veriyor.

Buzdolabını kapatırken gözlerimi ona dikiyorum.

"Belki de başladığım işi bitirmeliyim," diye düşünüyorum.

"Lütfen," diye azarlıyor, kalkıyor ve buzdolabından çıkardığım şişeden kendine bir bardak portakal suyu dolduruyor, "Bana teşekkür etmelisin. İstemeden de olsa hak iddia etmene yardımcı oldum."

"Kendini onunla bir odaya kilitledin ve kıyafetlerini ona verdin. Her tarafına kokunu sürmüşsün."

"Tam olarak böyle olmadı," diye savunuyor.

"Yani Rogue aynı şeyi Six ile yapsa sorun olmaz mıydı? Görünüşe göre artık bekâr olduğuna göre?"

Rogue bana "kapa çeneni" derken Phoenix dişlerini göstererek "Dikkat et," diye çıkışıyor.

"Tam olarak demek istediğim bu." Davamı dinlendirerek söylüyorum. Bardağımla Rogue'u işaret ederek Phoenix'e soruyorum, "Onun nesi var?"

Dönüp mutfak koltuklarından birine uzanmış, kolunu gözlerinin üzerine atmış olan Rogue'a bakıyor.

Darmadağınık, durduğum yerden bile viski kokuyor ve üzerinde son üç gündür giydiği kıyafetler var.

Rogue her zaman düğmeleri ilikli ve temkinlidir - onu bu kadar korkunç görünürken görmek tamamen sıra dışı.

"Hâlâ Bellamy'yi hiçbir şekilde umursamıyormuş ya da özlemiyormuş gibi davranıyor," diye cevap veriyor Phoenix ve omuz silkerek bana dönüyor.

"Bu kadar boktan görünürken mi?" Yarı inanmaz bir şekilde soruyorum. "Evet."

"Kahretsin, inkâr Mısır'da bir nehirdir."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Phoenix de aynı fikirde, zaten uzatılmış olan elime dokunmak için uzanıyor.

Rogue başını kaldırıp bize bakarak, "Hey, şerefsizler," dedi, "sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kesin."

Phoenix, "Bu kadar aptalca davrandığına göre olmayabilirsin de," diye karşı çıkıyor.

"Yine de pis kokuyu fark etmemek zor."

Yardımsever bir şekilde ekliyorum. Basitçe söylemek gerekirse, Bellamy'yi gerçekten seviyoruz.

Burada yaşadığı son birkaç hafta içinde artık onu bir arkadaş olarak görecek kadar yakınlaştık. En iyi arkadaşımızın elinden bile olsa onun acı çektiğini görmek bizim için eğlenceli değil.

"Gidip onunla konuşmalısın. Özür dilemelisin. Affetmesi için yalvar. Onu geri kazanmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Burada üzgün üzgün dolaşmanı izlemek üzücü olmaya başladı."

"Onu geri istemiyorum," diye cevap veriyor, dişlerini sıkarak yalan söylüyor. Onu aldattığına bir an bile inanmıyorum, hele ki bu kadar aşıkken.

Hayır, burada daha karanlık bir şeyler var ve bunun boktan babasıyla ilgili olduğunu varsayıyorum çünkü kötü haberler söz konusu olduğunda tüm yollar ona çıkıyor.

"Bırak bu saçmalıkları," diye devam etti, sesi öfkeliydi, "Belki de kız arkadaşına küçük bahsini anlatmaya odaklanmalısın," diye alaycı bir şekilde bitirdi.

"Kapa çeneni, o hemen üst katta," diye çıkışıyorum, duyabileceği düşüncesiyle kalbim bir an duracak gibi oluyor. "Ve o benim kız arkadaşım değil."

İşin aslı, o bahse asla katılmamalıydım. Ortaya çıkma tehdidi haftalarca başımın üzerinde dolaşmış, içimde huzursuzluk ve endişe yaratmıştı.

Ama artık kazanıldı ve bitti, tehlike de ortadan kalktı. Hiç olmamış gibi yolumuza devam edebiliriz.

Bilmesi gerekmiyor. Bunu *onu* istediğim için değil, erkeklerin gözüne girmek için yaptığımı düşünecek ve birlikte geçirdiğimiz kısa süre boyunca böyle bir dikkat dağınıklığını göze alamam.

Onunla zaman geçirme ihtiyacımın beni ne kadar bencilleştirdiğinden utanmıyorum, ama bu, öğrenebileceği düşüncesiyle midemde bir top olmadığı anlamına gelmiyor.

Homurdanıyor. "Bakın şimdi Nil'de lüks bir gemi yolculuğuna kim kaptanlık ediyor."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Phoenix önümü kesiyor.

"Devlin'e dikkat et," diye uyarıyor, "Thayer'ın evine geldi. Bana sadece kendini tanıttığını söyledi ama ona nasıl baktığını gördüm," diyor, gözleri güvensizlikle daralıyor ve ekliyor, "Ve sanırım ona bahisten bahsetmesine saniyeler kalmıştı."

"Yapmayacak," diyorum yumruğumu o kadar sert sıkıyorum ki derim bembeyaz oluyor, "Bundan emin olacağım."

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Rogue dünyaya kızgın bir şekilde, sinirli bir nefesle. Ayağa fırlar ve kapıya doğru yürür. "Rhys?"

"Siktir git," diyor ve çıkarken bana ters ters bakıyor.

"Sen de siktir git, tatlım." Ona jestine karşılık veriyorum ve diğer elimle ona bir öpücük gönderiyorum.

O ayrılır ve birkaç dakika sonra Thayer alıştırma setini giyerek mutfağa girer. Zıplayıp tezgâhın üzerine oturuyor, yerleşirken bacaklarını mutlu bir şekilde tekmeliyor.

"Günaydın aşkım," diyorum onu usulca öperek. Dudaklarını tekrar benimkilere bastırıyor ve gürültülü bir şapırtıyla çekiliyor.

"Günaydın, Rhys."

Solumdan bir boğulma sesi geliyor ve arkamı döndüğümde Phoenix'in bardağını yere bıraktığını ve nefes yolunu temizlemek için göğsüne vurduğunu görüyorum.

"Artık sana Rhys mi diyor?" Bana sırıtmadan önce soruyor, "Bana *kesinlikle* teşekkür etmelisin."

"Defol," diyorum ve ona bir mutfak rulosu fırlatıyorum.

Söyleneni yapıyor, keskin bir kahkaha atarak mutfaktan çıkıyor ve beni Thayer'ın açık bacakları arasında bırakıyor.

"Bu bana bacaklarının arasında aynen böyle durduğum partiyi hatırlattı," diye düşünüyorum.

"Ve bana işkence etti."

"Sana işkence mi etti?" diye soruyorum, ona bakarken yüzümde yavaşça bir sırıtma beliriyor. "Planım işe yaradı o zaman."

"Evet, dayanılmazdı" diyor, ellerini karın kaslarımdan göğsüme, omuzlarımdan boynuma doğru gezdirerek, "O zamanlar seni zaten istiyordum, sadece sana sahip olamadım."

Ensemden çekiştirerek beni kendisine yaklaştırıyor. Göğsümde hoş bir gümbürtüyle eğiliyorum; onun da benim gibi -benim gibi- onun için aynı sarhoşluğu hissettiğini itiraf ettiğini duymak egoma iyi yerleştirilmiş bir darbe.

"Beni çok beklettin," diye inleyerek boynuna sokuluyorum.

Dokunduğumda kıkırdıyor ve neredeyse sarhoş bir adımla ondan uzaklaşıyorum.

"Eğer böyle devam edersek ve ikimiz de yirmi dakika içinde antrenmanda olmak zorunda kalırsak seni tezgahın üzerinde beceririm."

Suratını astı ve bana baktı. "Ee? 10 dakikalık yol, bu yeterli bir süre."

"Şipşak bir sevişme için ancak bu kadar zaman yeter," diye homurdanıyorum ve o da düzeltmeme gülüyor, "ve yemek yemen gerekiyor."

Buzdolabından bir tava ve malzemeler çıkardım ve o beni izlerken yumurtalarını yapmaya koyuldum. Telefonu birkaç kez çalıyor, dikkatini telefona çekerken sinirli bir şekilde tırnaklarını yemeye başlıyor. Sonunda bir cevap yazıyor, fazla enerjisinden kurtulmak istercesine bacağını tekrar tekrar tekmeliyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtlıyor, tereddüt etmeden önce, "Aşağı inmeden önce kardeşimle telefonda konuşuyordum. Bana annemin dün nüksettiğini söyledi."

"Kahretsin," diye duraksadım, "Eve dönmen mi gerekiyor?"

"Hayır," diye esprili bir şekilde gülüyor. "Bu yıl beşinci kez oluyor. Bana ve Nolan'a boş vaatlerde bulunuyor ve değiştiğini göstermek için birkaç günlüğüne duruyor ama bu asla uzun sürmüyor. Kaçınılmaz olarak, bir hafta içinde yine eski haline dönüyor."

Ona bakarken dudaklarım düzleşiyor. "En azından deniyor olması yardımcı oluyor mu?" "Pek sayılmaz. Belki de bu benim alaycılığım ve kabalığım" diye ekliyor, sesindeki kırılganlık çok açık, "Belki de bana bu sefer iyiliği için yaptığını söylediğinde ona inanmalıyım, ama inanmıyorum. Bunun olduğunu çok kez gördüm, ona 'yiyecek alması' ya da 'yeni kıyafetler alması' için verdiğimiz paradan faydalandığını gördüm, ancak daha sonra bu parayla kendisini satın aldığını öğrendim.

Bir sonraki düzeltme," diye duraksıyor ve bir sonraki sözlerini düşünürken bardağımdan bir yudum alıyor. "Bu yine de her seferinde biraz acıtmadığı anlamına gelmiyor."

Yumurtalarını tabağa koydum ve kollarımı ona dolamadan önce yanına bıraktım.

"Özür dilerim," diyorum ona dürüstçe.

"Sorun değil," diye cevap veriyor, omurgası dikleşiyor, "Travmayı üstüne yıktığım için özür dilerim, özellikle de sabahın köründe."

Elimi atkuyruğuna dolayıp çekiştiriyorum ve başını koluma yaslamasını sağlıyorum.

"Özür dileme." Tabağı alıp ona doğru itiyorum. "Şimdi yiyin."

Bir adım geri çekilip mutfak adasına yaslanıyorum ve onun yemesini izliyorum,

Tüm bunların evcilliği göğsümde sıcaklık yayıyor.

***

Phoenix ve ben antrenmana gitmek için soyunma odasından çıkarken Devlin koridorda beni köşeye sıkıştırıyor.

Thayer'ın pembe saç bağının bileğime dolandığı yere bakarken dikkatim dağılıyor, bu yüzden onu hemen fark etmiyorum.

Tüm giysilerimi çıkardıktan sonra çantamın dibindeydi ve onu giyme ihtiyacı hissettim.

"Dün gece ne numaralar çevirdiniz," diyor, büyük adam rolünü oynamaya çalışarak.

Adamım.

Onu tanımadan etrafından dolaşıyorum, onunla ilgilenmiyorum. onunla herhangi bir şekilde etkileşime giriyor.

"İyi sevişecek birine benziyor," diye sesleniyor arkamdan.

Cümlesini tamamlayamadan arkasını dönüyorum ve ön kolumla boğazını ezerek onu duvara çarpıyorum.

Konuşmak için ağzını açıyor ama boğazına bastırıp nefesini ve hayatını kesiyorum.

"Bir sonraki sözlerine çok dikkat et," diye alay ediyorum, "bunlar son sözlerin olabilir."

"Daha önce de başka kızlar hakkında benzer şeyler söyledim," diye mırıldanıyor, "hiç aldırmadın."

Onu bırakıyorum ve kendini toplamadan önce topallayarak yere düşüyor.

Yukarı.

"Artık umurumda." Ona söyledim, sesimdeki tehdit hâlâ açıktı. "Ne oldu?

ne istiyorsun?"

Çantasına uzanmadan önce ağrıyan boğazını nazikçe ovuşturuyor. "Bahsi kazandığın için seni tebrik etmek istedim," diyor samimiyetsiz bir gülümsemeyle. Bir tomar para çıkardı ve bana doğru uzattı. "Ve sana paranı vermek için. Söz verdiğim gibi on bin dolar."

Elindeki banknotlara uzun bir süre baktıktan sonra onları alıp şortumun cebine sokuyorum.

"Seni tehdit etmeme gerek var mı yoksa sessiz kalmazsan başına neler geleceğini anlıyor musun?"

"Hayır, ben çok temizim. " diye cevap veriyor, dudaklarının üzerinde bir fermuar kapatma hareketi yaparak, "Dudaklarım mühürlü."

O uzaklaşıyor ve ben sessizce gidişini izliyorum, içime bir huzursuzluk yayılıyor. Phoenix'e doğru dönüyorum ve onun da yüzünde hesapçı bir ifadeyle gidişini izlediğini görüyorum.

"Rogue haklı," diyor, "Ona söylemelisin."

"Hiçbir şey söylemeyecek. Söylerse başına neler geleceğini biliyor."

"Eğer onunla uzun vadeli bir şey istiyorsan, bunu ondan saklayamazsın.

onu."

"Öyle olduğunu kim söyledi?" Soruyorum ve bu soru benim için bile boş geliyor.

kendi kulakları.

"Rhys," dedi, bana etkilenmemiş bir bakış atarak, "bu iş yüzüne patlayacak."

"Ona göz kulak olacağım ve ö y l e olmadığından emin olacağım." Cevap veriyorum, antrenmana doğru yürüyorum ve onu peşimde bırakıyorum.

***

OceanofPDF.com

32

Rhys

Sonraki birkaç gün boyunca Thayer'dan uzakta fazla vakit geçirmedim. Sabahları bire bir antrenmanla başlıyoruz, sonra kahvaltı ediyoruz ve oradan birlikte sınıfa gidiyoruz.

Farklı programlarımız bizi ayırdığında, kaçınılmaz olarak öğle yemeği için yemekhanede buluşuyoruz. Birbirimizi koridorlarda ya da etütlerde görüyoruz ve takım antrenmanlarına birlikte gidiyoruz.

Geceleri de aynı şekilde ayrılmaz oluyoruz. Beş gün önce Devlin'in evindeki partiden beri her geceyi birlikte geçiriyoruz.

Bellamy'nin annesi Trish şehirde yaralı kızıyla vakit geçiriyor, bu yüzden Thayer'ın odasını kullanmasına izin vermek için benim evimde uyuduk.

Thayer'dan ayrı kalamamamın nedeni, kendimi onun kanepesinde, arkadaşları ve Trish'le çevrili bir şekilde oturmuş, oldukça rekabetçi ve kıyasıya bir oyun gecesine katılırken bulmam.

Thayer ayakta duruyor, Six ve Nera onun maskaralığını tahmin etmeye çalışırken çılgınca el kol hareketleri yapıyor. Son birkaç haftadır onunla yeterince zaman geçirdiğimi iddia eden kızlar tarafından partneri olmam yasaklandı ve sıra onlara geldi, bu yüzden tek yapabildiğim işe yaramaz bir şekilde izlemek ve 'Carli Lloyd' diye bağırmamaya çalışmak.

O kadar açık ki, cevabı beş dakika önce tahmin ettim.

Yine de bakışlarım onun her hareketini takip ediyor. Saçlarını kulağının arkasına koyuşunu, ellerini çılgınca hareket ettirişini, Sixtine'in her tahminini cesaretlendirişini.

Hevesle gülüşü, yüksek ve melodik sesi göğsümü ısıtıyor, özellikle de bu soğuk Kasım ortası gecesinde.

Bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Tek gördüğüm o olacak kadar parladığında değil.

Bardağımı almak için eğildim ve tam dudaklarıma götürüyordum ki Trish'in yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettim.

Oyun gecesine geç kalmıştık, duşta yaptığımız hızlı bir sevişme yüzünden gecikmiştik, bu yüzden geldiğimizde, içeri alınmadan önce onunla sadece geçerken tanıştırıldım.

Son derece sevgi dolu ve nazik görünüyor, bu da onu benim gözümde daha da korkutucu kılıyor.

Ayağa kalktı ve kanepede yanıma oturdu.

"Demek sen şu meşhur Rhys'sin?"

"Evet efendim," diyorum, "ama şimdiden rezil olduğumu duyunca nasıl hissedeceğimden emin değilim."

Gülüyor ve bana nazik bir gülümseme veriyor. "Kızım bana senden çok bahsetti."

Trish'in bugüne kadar Thayer'ın hayatında oynadığı rolü biliyorum. Bu gece onları birlikte izlediğim kısa sürede bile aralarındaki kopmaz bağ sarılmalarından, iletişim kurmalarından ve birbirleriyle oynamalarından belli oluyor.

"Hangi kız?" Ben soruyorum.

Trish ve Bellamy, annesi ve kardeşi kadar onun da ailesi.

Trish'in bakışları sözlerim karşısında anında ısınıyor, bana gülümserken gözlerinin içi gururla parlıyor. "Oh, senden hoşlandım."

Onun onayıyla yüzüme yayılan memnun gülümsemeyi gizleyerek bir içki alıyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap vermek yerine, hâlâ diğer kızların onun maskaralığını tahmin etmesini sağlamaya çalışan Thayer'a bakıyorum. Elinden geleni yapıyor, bir heceyi taklit etmek için yere düşüyor ve doğru tahmin ettiklerinde heyecanla ayağa fırlıyor.

"Oldukça özel biri, değil mi?" Bana bu soruyu sorarken Trish'e dönüyorum, gözleri Thayer'dan yavaşça bana doğru kayıyor.

"Evet, öyle," diyorum göğsümle hemfikir olarak.

"Bunu asla kabul etmez ama insanlara, özellikle de erkeklere güvenmekte zorlanır. Yine de sana güveniyor gibi görünüyor," diyor, bakışları kırılganlaşmadan önce, "Arkadaşının Bellamy'ye yaptığını yapma. Ona zarar verme."

"Karmaşık olduğunu biliyorum ama Rogue... onu seviyor. Onu geri getirecek." Arkadaşımın aptalca da olsa iyi niyetli kararlarını savunma ihtiyacı hissederek söylüyorum.

"Birini sevebilir ve yine de onu incitebilirsiniz," diye belirtiyor. "Biz o kadar ciddi değiliz-"

"Oh, yani özel değil misiniz?"

Ben durduramadan dudaklarımdan bir hırıltı dökülüyor. "Evet, öyleyiz." Sıkılmış dişlerimin arasından hırıldayarak söylüyorum, yumruğum bardağımı öyle sıkmış ki kırılmasından korkuyorum. "Özür dilerim."

"Özel bir ilişkiniz var ve tepkilerinizden anladığım kadarıyla geçen haftanın her gününü birlikte geçirmişsiniz ve onun evinde sadece arkadaşları ve ailesiyle bir oyun gecesi düzenliyorsunuz, ama ciddi değilsiniz, öyle mi?"

Bu şekilde ifade edersek, tartışmak zor.

"Bak Rhys," diyor Trish, "beni tanımıyorsun ve bu haftadan sonra birbirimizi bir daha asla göremeyebiliriz, çünkü buraya geldiğinden beri gözlerini ondan ayırmadığın halde görünüşe göre bu 'ciddi bir ilişki' değil."

Ve böylece, hem Bellamy'nin hem de Thayer'ın Şımarık.

"Ama izin verirseniz size bazı tavsiyelerde bulunmak isterim. Thayer bana ve kaybınız için çok üzgünüm. Anne babanı kaybetmek her yaşta zordur ama senin kadar gençken düpedüz acımasızdır. Sadece hayatta kalmak için değil, gelişmek için de sonsuz bir güç rezervine sahip olmalısın." Duraklıyor ve bu sırada elimi şefkatle sıkıyor, "Bu tür bir acının hayatına geri dönmesine izin vermek için neden temkinli ve çekingen olduğunu anlıyorum, gerçekten, ama kendini tamamen kesmemen konusunda uyarıyorum."

"Sırf tekrar incinmekten korktuğun için hayatını değiştirecek bir şeyi kaçırmanı istemiyorum. Gerçek şu ki, acı bazen aşk için ödediğimiz bir bedeldir. Bu ağır bir bedel ama bence biriyle güzel bir aşk hikayesi yaşamak için risk almaya değer, özellikle de acının kaçınılmaz olduğunu bildiğimizde."

"İşte size tavsiyem bu. İster kabul edin ister etmeyin ama umarım ikinizin de iyiliği için kabul edersiniz çünkü birbirinize bakışınız bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bu gerçekten harika bir şey olabilir," diyor, "eğer izin verirseniz."

Boğazımdaki düğümün etrafında kalın bir şekilde yutkunuyorum, sözlerini yavaşça işliyorum. Gerçek şu ki Thayer'a karşı bir şeyler hissettiğimi inkâr etmek giderek zorlaşıyor.

Derimin altında yuvalandı ve istesem de onu çıkaramıyorum.

için.

"Teşekkür ederim," diyorum boğazımı yüksek sesle temizleyerek, "bana çok şey verdiniz

düşünmek için."

"Parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verme, Rhys."

"Bunun onun istediği bir şey olduğunu nereden biliyorsun? Önceki ilişkisini yeni bitirdi, belki de bunu sıradan tutmaktan mutludur." Carter'ı düşündükçe ruh halim kararıyor. Bu ana kadar onun varlığını mutlulukla unutmuştum.

Trish omzumun üzerinden bakıyor ve Thayer kucağıma düşmeden önce kumaşın parladığını görmek için tam zamanında dönüyorum. Kollarını boynuma doluyor ve kıçını sertleşen sikime yaslıyor.

"Merhaba," diyor, ağzımı bir kez, sonra ikinci kez gagalıyor.

Bir kolumu beline, diğerini kalçalarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Selam aşkım," diyorum memnun bir sesle, onu tekrar kollarımın arasına aldığım için mutluyum.

Bana komplocu bir gülümseme atan Trish'e bakıyorum. "Biliyorum," diyor bardağını kaldırarak, "yeniden dolduracağım."

"Siz ne hakkında konuşuyordunuz?" Thayer soruyor, bakışlarında açık bir ilgi var.

"Önemli bir şey değil," diye cevap veriyorum.

"Size şunu söyleyeyim - en iyi tavsiyeleri o verir. Sana ne söylerse söylesin, onu dinle. O her zaman haklıdır."

"Gerçekten mi?" Dudaklarımın kenarını gülümseyerek kaldırarak soruyorum.

"Evet," diye başını sallıyor, "küçükken dinlemezdim - bilirsin asi olmak falan - ama bunun sadece kaçınılmaz olanı ertelemek olduğunu öğrendim. O her zaman haklı çıkıyor."

"Bunu unutmayacağım." Kanepeye yaslanıp onu da yanıma alarak söyledim. "Altı ve Nera senin maskaralığını buldular mı?"

"Hayır," diyor yenilmiş bir ifadeyle, "bunun açık olduğunu düşünmüştüm-" "Carli Lloyd." Bitiriyorum, araya giriyorum.

Cevabım karşısında gözleri mutlulukla parlıyor. "Evet!" "Bu oyun için bizi ayırmakla akıllılık etmişler, birlikte onlar için çok güçlü olurduk."

"Aynen öyle, Silver." Dudaklarını dudaklarımla yakalayarak söylüyorum. Öpücük sıcak ve ağır bir öpüşme seansına dönüşüyor ve acı verici bir şekilde sertleşmiş sikimi aksiyonun bir parçası olmak için çaresiz bırakıyor.

"Hey, muhabbet kuşları!" Nera zil çalarak sözümüzü kesti. "Bu kadar yeter. Bir sonraki maç için size ihtiyacımız var."

"Evet, Rhys, buraya gel. Bu trivia turu için futbol bilgine ihtiyacım var." Bellamy bana doğru seslendi.

"Biz muhabbet kuşu değiliz," diye düzeltiyor Thayer zayıf bir sesle, ben onu kollarıma alıp yere bırakırken.

"Öyle olsak bile, bu sona ermek üzere," diyorum ve bana damarlarımdaki kanı ısıtan endişeli bir bakış fırlatıyor, "Birlikteyiz diye sana yumuşak davranmayacağım. Yok edilmeye hazır ol."

Bu, bana doğru yürürken, çenesini eğerken ve gözlerini bana dikerken rekabetçiliğini alevlendirmeye yetiyor.

"Oyun başlasın."

***

OceanofPDF.com

33

Thayer

Aubonne'daki Şükran Günü haftası, buraya taşındığımızdan beri en sevdiklerimden biri oldu.

Rogue ve Bellamy yeniden birlikteler ve her zamankinden daha mutlular. Onu tekrar gülümserken görmenin ne kadar güzel olduğu bir yana, Rhys'lerde uyurken yanımda olması da harika.

Biz büyürken, kardeşlerimizle çıkmayı hayal ederdik, böylece birlikte böyle yatıya kalabilirdik. Rogue ve Rhys kan bağı yok ama diğer her açıdan kardeşler. Ve hep istediğimiz gibi yatıya kalabiliyoruz.

Rhys ve ben çıktığımızdan değil... teknik olarak.

Rhys'in, arkadaşları da dahil olmak üzere bana bir metre yaklaşan her erkeğe hatırlattığı 'özel' olma durumu dışında bunu etiketlememeye dikkat ediyoruz, ancak bu Carter'la yaşadığımdan bile daha fazla bir ilişki.

Birlikte bu ritme bu kadar çabuk ve sorunsuz bir şekilde girmemiz beni şaşırtıyor. Aramızda hiçbir gariplik, tereddüt olmadı, sadece bu işe balıklama daldık.

Her zaman birlikteyiz ve ayrı kaldığımız zamanlarda da sürekli mesajlaşıyoruz. Birlikte pratik yapmadığımız zamanlarda konuşuyoruz, arkadaşlarımızla takılıyoruz, film izliyoruz ya da seks yapıyoruz.

Bir sürü seks var.

Benim için tasarladığı alıştırmalar gibi, beni becerme yolları ve yerleri konusunda da çok yaratıcı. Vücuduma karşı açgözlü ve taparcasına davranıyor, bazen saatlerini kıvrımlarımı öpmek ve ısırmakla geçiriyor, üzerime iniyor ve sonra beni anlamsızca beceriyor.

Sesi, gülümsemesi ve bana 'aşkım' ya da 'Gümüş' diye hitap etmesi dışında en çekici özelliği sadakati.

Onunla ilgili en şaşırtıcı şey bu oldu.

Sınıftayken, çalışma arkadaşlarının kirpiklerini kırptıklarını ve onunla ikili çalıştıklarında daha sık ve anlamsızca kıkırdadıklarını fark edeceğim. O bundan habersiz görünüyor, gözleri genellikle benim üzerimde ve onu izlediğimi fark ettiğinde bana göz kırpıyor.

Bir partideyken, tek başına bir içki almaya gittiği anda kızlar ona akın eder. İçkisini tazelerken kibarca cevap verecek, gözleri dans pistinde beni bulacak ve dudaklarının kenarlarında komplocu bir gülümseme belirecek.

Farkında olmadan verdiği güvenceler, ona karşı olan ve ne yazık ki son birkaç haftadır kontrolden çıkan duygularımı daha da alevlendirmekten başka bir işe yaramıyor.

Bunun benim hatam olduğunu sanmıyorum. Aslında, kesinlikle onun suçu.

Davranışlarında o kadar düşünceli ve özenli ki elbette kalbim de işin içine giriyor.

Beni daha iyi bir sporcu yapmak için yağmur çamur demeden gününden saatler ayırıyor. Tüm maçlarıma geliyor ve üzerimi değiştirirken okuyabilmem için maçla ilgili düşüncelerini bana mesaj atıyor. Bir hafta sonunu bana Cenevre ve Aubonne'u gezdirerek, buranın tarihi hakkında bildiklerini öğreterek geçiriyor.

Sırf canım çekti diye Chicago'daki en sevdiğim yerden bir gecede taco bile getirtti. Bir gün bir asistan mutfağa elinde bir kutu carnitas taco ile girdi, öyle özenli ve dikkatliydi ki bunların Kraliyet Mücevherleri olduğunu düşünebilirdiniz.

Ve bir de benim kabarık, pembe saç kravatım şeklinde üzerinde taşıdığı, beni hatırlatan kalıcı bir şey var. İlk fark ettiğimden beri hiç aksatmadan her gün bileğine doluyor.

Ve benim ona aşık *olmamam mı* gerekiyor?

Görev başarısız oldu.

Kendime karşı verdiğim nihai savaşı kaybettim. Rekabetçi yanım bu L'yi aldığım için kesinlikle utanç duyuyor ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

İlişkimizde herhangi bir etiket olmaması, 'aşk' cephesinde nerede durduğumuzu bilmediğim anlamına geliyor. Bu fikre hala kategorik olarak karşı mı, birlikte geçirdiğimiz zaman onun kararlılığını yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı mı?

Ya da belki, umarım, uzun vadede birlikte olmamız fikrine en azından biraz daha açıktır, böylece yakında ayrılma tehdidimiz ortadan kalkabilir mi?

Bilmiyorum ve şu anda güçlü duygular beslediğim için içim içimi yiyor.

"Hazır mısın aşkım?" Rhys arkamdan soruyor, ben aynasının önünde rimel sürmeyi bitirirken yatak odasına giriyor.

Bana doğru yürüyor, başını boynumun kıvrımına gömüp nefesini içine çekerken elleri belimi buluyor.

"Cildinize ilaç falan mı sürüyorsunuz? Belki bir tür kara büyü? Eğer kokunu almadan çok uzun süre geçirirsem, kokunu yeniden arzulamaya başlıyorum." Mırıldanıyor, boynuma doğru derin bir nefes çekiyor ve kokunun tadını çıkarmak istercesine tutuyor. "Sadece on dakikadır aşağıdayım Silver, bu utanç verici olmaya başladı."

"Başka insanlarla görüşmek istiyor musun?" Açıkça soruyorum, geri çekilme ve beni gerçekten incitebilecek bu durumdan kendimi koruma ihtiyacı devreye giriyor.

Nerede durduğumu bilmem gerek.

Sanki onu vurmuşum gibi geri çekiliyor ve beni o kadar hızlı döndürüyor ki ayağımı kaybediyorum. Bir an için beni dik tutan tek şey onun güçlü elleri oldu.

"Az önce ne dedin sen?" Sesi zorlukla gizlenmiş bir öfkeyle titreyerek soruyor.

"Başka insanlarla görüşmek isteyip istemediğini sordum." Tekrarlıyorum, kalp atışlarım damarlarımda çarpıyor.

"Seni kollarıma almışım, on dakika kadar ayrı kaldığımızda seni özlediğimi söylüyorum ve sen bana... tam olarak ne istediğimi soruyorsun? Başka biriyle çıkmak mı? Başka birini *becermek mi*?" diyor, üst kolumdaki morartıcı tutuşunu beni sarsmak için kullanıyor. Başka bir kızla yatmaktan bahsettiğinde irkiliyorum, dudaklarından dökülen kelimelerden bile nefret ediyorum. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet," diyorum, bu konuşmayı yapması için onu kışkırtmak istiyorum çünkü başka türlü yapamayacak kadar korkağım.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neden?"

"Çünkü belki de buna bir son vermeliyiz."

"Hiçbir şeyi sonlandırmıyoruz." Beni tekrar sarsarak tükürdü, "Sana bir soru sordum Silver."

"Senden hoşlanıyorum." Bakışlarından kaçınarak itiraf ediyorum.

Tutuşunu gevşetiyor, kaşları daha da düşerken tam boyuna geliyor. Ben devam etmeyince, "Tamam mı? Sorun nedir?"

"Senden *hoşlanıyorum,* senden hoşlanıyorum," diye açıklıyorum,

'hoşlanıyorum' kelimesini vurgulayarak. "Gibi, bir
çok."

Tanrım, romantik açıklamalarım için ödül falan kazanmayacağım. yakında.

"Tamam mı? Ben de senden hoşlanıyorum. Buradaki sorunun ne olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim." Kaşlarını kaşıyarak bana bakıyor ve yüzünde hâlâ bir şaşkınlık ifadesi var: "Ama başka biriyle çıkmam söz konusu olamaz."

"Bekle." Ellerimi aramıza koyarak söylüyorum. "Bana karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Mesele bu mu?" Elini uzatıp çenemi kavrayarak soruyor. "Tabii ki sana karşı hislerim var."

"Sanki benim için aşikâr olması gereken bir şeymiş gibi 'tabii ki' deme. Öyle değil. Aşkın senin için söz konusu olmadığını söyleyen sendin, ben de tüm duyguların öyle olduğunu varsaydım. Bu sadece benim açımdan tek taraflı bir şeydi ve sen asla benim gibi yatırım yapmayacaktın. Bu eğlenceli bir duygu değil, bunu sana söyleyebilirim."

Eli çenemden yanağıma doğru ilerlerken kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Yüzü yavaşça aşağı iniyor ve ağzını benimkinin üzerine kapatmadan önce burnumu dürtüyor.

Öpüşme yavaş ve şehvetli, dillerimizin bu tek dansında milyonlarca söylenmemiş şey iletiliyor. Parmakları kalçama giriyor, yanağıma ve boynuma yayılıyor, sanki yapmazsa uçup gidecekmişim gibi bana tutunuyor.

Kendimizi tamamen birbirimize kaptırmış bir halde uzun dakikalar boyunca öpüşüyoruz. Sonunda, kesik kesik bir nefesle geri çekiliyor ve çenemden boynuma doğru öpücükler bırakıyor.

Geri çekiliyor, kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor, lacivert bakışları özlemle parlıyor.

"Burada gardını indiren tek kişi sen değilsin Silver," diye fısıldıyor, başparmağıyla yanağımı okşayarak.

Kollarımı boynuna doluyorum ve sıçrayarak bacaklarımı beline doluyorum. Elleri kıçımı kavramak için geliyor, beni tutarken parmakları açgözlülükle etime giriyor.

Ellerimi boynunda ve yumuşak saçlarında nazik bir okşayışla gezdirirken bizi yatağa doğru geri geri yürütüyor. Bacakları yatağın kenarına çarptığında oturuyor, bacaklarını açıp benimkileri iki yanına yerleştirirken beni kucağında tutuyor.

Onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak birkaç kilidi tutup çekiyorum ve boğazını bana açıyorum.

Ağzım boynunun dibindeki bir deri parçasının etrafına dolanıyor ve dilimle onu emiyorum. Rhys'in kulağımın hemen üstünden kabaca tısladığını duyuyorum.

Onu ısırıyorum, her zaman beni işaretlediği gibi onu da işaretlediğimden emin oluyorum. Eğer bunu kalıcı yapabilseydim, yapardım.

"Benim," diye hırlıyorum tenine karşı, dudaklarımı dudaklarına çarpmadan önce.

Elleri belimden çıkıp dantelli sütyenimin üzerinden meme uçlarımla oynarken göğsünden memnun bir hırıltı yükseliyor.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, başarısız bir şekilde dudaklarımı onunkilerden çekmeye çalışarak, "Yapamayız. Bizi aşağıda bekliyorlar."

Rogue ve Bellamy ile Cenevre'deki Noel pazarına gitmeye hazırlanıyorduk. Eminim zaten fuayededirler ve Rogue'un bekletilecek bir tip olmadığını söyleyelim.

Beni kendisine sabitliyor, hareket etmeme izin vermiyor.

"Piyasa hiçbir yere gitmiyor." Usta parmakları çıplak tenime erişebilmek için üstümü eteğimin bandından çekmeye çalışıyor.

Onu göğüslerimin üzerine itiyor, dudakları aynı nefeste tenimin genişliğini öpmek için aşağı iniyor.

"Yine de biraz sıcak şarap istiyorum." O göbek deliğimin etrafını öperken ben saçlarıyla oynayarak ağıt yakıyorum.

"Sana istediğin kadar sıcak şarap getireceğim aşkım," diye fısıldıyor ateşli bir şekilde, eli eteğimin altından uzanıp taytımda tam amımın üzerinde bir delik açıyor, "Yeter ki önce içine boşalmama izin ver."

Onun kirli sözleriyle alt karnımda ıslaklık birikiyor.

İki parmağını ağzında ıslatıp merkezime götürürken yoğun bir bakışla gözlerimin içine bakıyor. Dokunuşuna doğru eğildim, kalçalarım daha fazlasını istiyor, parmaklarını içime sokması için onu zorluyor ama o geri çekiliyor, klitorisimi ovmak için parmaklarını geri götürüyor.

"Bekliyorum."

"Sik beni, Rhys."

Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz parmaklarını yere vuruyor ve ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor. Bacaklarımın onunkilerin iki yanına açılıp gerilmesiyle, içime kabaca sokmak için sınırsız erişime sahip ve bunu yapıyor.

Gözlerim kapanmak için çırpınıyor ama kıçıma inen sert bir şaplakla aynı hızla açılıyorlar.

"Gözler bende," diye homurdanıyor, parmaklarını içimde makaslıyor, "Bana bak yoksa dururum."

Başımı şiddetle, delicesine sallıyorum, parmaklarının içimde ilerlemesini sağlamak için çaresizce.

Her zaman olduğu gibi acımasız, bana bir saniye özen ve şefkatle davranırken, bir saniye sonra hiçbir şeyi umursamayan bir sürtük gibi davranıyor.

Buna bayılıyorum. Bana camdan yapılmışım ve kolayca kırılabilirmişim gibi davranmamasına bayılıyorum. Bana her şeyini veriyor, her şeyini gösteriyor ve ben de hepsini oburca alıyorum.

Bu heyecan verici ve çıldırtıcı bir şey ve başka hiç kimseyle hissetmediğim bir şekilde kendimi ona yakın hissetmemi sağlıyor.

Parmakları kıvrılıyor, içimde oksijenin ciğerlerimi terk etmesine neden olan hassas bir noktaya sürtünüyor. Beni sınırsızca parmaklıyor ve nefes almak için savaşırken başımın döndüğünü hissediyorum ama kendimi bunu yapmaktan aciz buluyorum.

Sanki zihnim onun parmaklarının saldırısına o kadar odaklanmış ki artık nefes almamı sağlayacak sinapsları nasıl ateşleyeceğini bilmiyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor, sesindeki memnuniyet açıkça belli, "nefes bile alamıyorsun."

Diğer eli boğazıma dolanıyor ve sıkıyor, ağzımdan büyükçe bir nefes çekerken bedenim efendisini tanımış gibi tepki veriyor.

"Yeter. Seni sikerken nefes al." Emrediyor.

Beni boşaltmadan hemen önce parmaklarını çekiyor ve beni susturmadan önce hayal kırıklığına uğramış bir sızlanma çıkarıyorum.

Girişimi. Pantolonunun düğmelerini açıp onu çıkardığını fark etmemiştim bile.

İçime dalmasını bekliyorum ama onun yerine yatakta dirseklerinin üzerine düşüyor ve karnından aşağıya, sikinin amıma dayandığı yere bakıyor.

Gözleri parlarken dudaklarını yalıyor, "Beni içine sok."

Ağırlığımı dizlerime kaydırıyorum ve elimi kalın, sert uzunluğunun etrafına sarıyorum, Rhys'den kaba bir homurtu çıkarıyorum. Onu tekrar girişime yönlendiriyorum ve kendimi onun üzerine indirirken onu orada tutuyorum.

Başı kıvrımlarımı itiyor ve açıklığımı ihlal ediyor. İçeri girdiğinde onu serbest bırakıyorum ve avuçlarımı göğsüne koyuyorum, kendimi mükemmel bir yavaşlıkla uzunluğunun üzerine indirmeye devam ediyorum.

Yarısına kadar içimde ve bu diğer zamanlardan farklı hissettiriyor.

Kontrolün bende olduğu bu açı, her lezzetli inç beni her zamankinden daha fazla geriyor ve işimiz bittikten sonra onu günlerce hissedeceğimi biliyorum.

Bu pozisyonda onun üzerinde sahip olduğum gücün tadını çıkarıyorum, hızı, derinliği ve açıları kontrol ediyorum, ama elbette bu şekilde uzun süre kalmama izin vermiyor.

Elleri belimi kavramak için aşağı inerken kalçalarını acımasız bir hareketle yere vuruyor ve üstünlüğü kolayca geri alıyor.

Elleri beni ona bastırıyor, klitorisim leğen kemiğine sürtünüyor ama o kıpırdamıyor.

Gözleri şehvetle doluyor ve birleştiğimiz yere sabitlenirken burun delikleri alevleniyor. Uzunluğunun her santimetresinin içimde kayboluşunu ve benim onun üzerine oturuşumu izlerken, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı söylemek imkansız hale geliyor.

"Rhys," diyorum, gerginlik çok sıkı olduğu için hareket etmeye korkarak, "bu çok iyi hissettiriyor."

İki kelimelik bir emir verirken gözleri amımdan yüzüme doğru kayıyor.

"Sür beni."

İlk başta ileri geri sallanıyorum, pelvisimi onunkine bastırdığı yerden kaldırmıyorum. Bunun yerine, kalçalarımı yavaş daireler halinde döndürüyorum, uzunluğunun içimde hareket ettiğini hissettiğimde onun üzerinde dönüyorum, hareketlerime devam ederken açı sürekli değişiyor.

Klitorisimin tenine sürtünmesi sadece pozisyonun baş döndürücülüğünü artırıyor, bu yüzden kalçalarımı tekrarlayan hareketlerle eğiyorum, gıcırdatıyorum

ona karşı daha da güçlü.

Kıçımı sert bir şekilde kavrıyor, parmakları doyumsuzca kazıyor. "Benimle alay etmeyi bırak." Homurdanıyor.

Beni boyunu uzatmaya zorlamak için tutuşunu kullanmaya çalışıyor ama bir avucumu göğsüne indirip diğer elimle çenesini kavrıyorum.

Gözleri parlıyor ve onu kavrayış şeklimden dolayı boğazından tehlikeli bir hırıltı çıkıyor. Bakışlarından, kontrolü ele alıp beni cezalandırmasına sadece saniyeler kaldığını görebiliyorum.

"Sana binmemi istedin, o yüzden izin ver."

"On dakika Silver," diye uyarıyor, "sonra bunu benim yöntemimle yapacağız."

Çenesini bir öpücükle serbest bırakıp ağzımı indirerek meme ucunu yalıyorum ve tırnaklarımı göğsünden karnına doğru geçiriyorum. Cildini kırmadan acıya neden olacak kadar baskı uyguluyorum.

İrkildi, dudaklarından umutsuz bir iniltiyle birlikte "Siktir" diye mırıldandı.

Doğrulurken, kalçalarımın üzerine oturuyorum ve onu bir kez daha tamamen içime oturtuyorum. Ellerimi önümde, karnının alt kısmında tutuyorum ve neredeyse tamamen içime girene kadar kendimi yukarı kaldırmak için kaldıraç kullanıyorum.

Yavaşça üzerine geri iniyorum, zaman ayırıyorum ve her hissin tadını çıkarıyorum. Hareketi birkaç kez daha tekrarlıyorum, bunu yaptığım süre boyunca Rhys'e bakıyorum.

Bana öylesine vahşi bir duygu ve ham bir ihtiyaçla bakıyor ki tüm düşünceler beynimi terk ediyor. Bakışlarındaki sıcaklık tenimi yakıyor ve görünmez ama silinmez bir iz bırakıyor.

Hızımı artırıyorum, şimdi sikini aşağı yukarı pompalarken daha hızlı hareket ediyorum. Dairesel hareketler ekliyorum ve ona binerken pelvisimi ileri geri döndürüyorum, bu kombinasyon ona en iğrenç şeyleri söyletiyor.

"Şu daracık amcığına bak, beni bütünüyle yutuyor. Açgözlü küçük sürtük gibi sikimi yalayıp yutuyorsun."

"Buna bayılıyorsun. Etrafımda fışkırdığını, uyarılmışlığının karnıma damladığını hissedebiliyorum."

"O kadar sikmeme rağmen nasıl oluyor da amın hâlâ sikimi bu kadar sıkıyor?"

Son sözleriyle birlikte klitorisimi çimdikliyor ve orgazmım aniden içime çarpıyor. O kadar sert boşalıyorum ki, yıldızlar görüşümü ele geçiriyor.

Ben doruğa ulaşıp onun üzerine yığıldığımda kaybolmaya başlıyorlar.

Beni sırt üstü çevirip bacaklarımı omuzlarına atmadan önce bir an bile dinlenmeme izin vermiyor.

"Benim sıram."

Bacaklarımı tutuyor, içimde güçlü bir şekilde iterken her iki ayak bileğini öpmek ve ısırmak arasında gidip geliyor, orgazmımı ikinci bir orgazma uzatıyor. Yaklaşan doruk noktasıyla savaşırken yüzü gerilmiş, kaşları aşağı çekilmiş ve alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış durumda.

Yakın olduğunu biliyorum ve Bunu başladığımız gibi bitirmek istiyorum - benim yolumla, benim şartlarımla.

Kaslarımı onun etrafında sıkıyorum. Sert.

Orgazmımın dalgaları kaslarımı sarsıyor ve birkaç sert son hamleyle içime boşalmadan önce bir anlığına durduğunda onu uçurumun kenarına gönderiyor.

İçimden çıkarken amıma sertçe vuruyor.

"Kötü kız." Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökmeden önce klitorisime bir kez daha şaplak attığını söylüyor.

"Nesin sen- hayır, yapamam!" Dilinin kıvrımlarımı okşadığını hissettiğimde söylüyorum. Ağzının etimde çıkardığı yüksek sesli, müstehcen seslerle ıslaklığımı höpürdetiyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Saçlarından tutup onu üzerimden itmeye çalışıyorum, artık acıya dönüşen zevki durdurmak için, ama o acımasız.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yemeye devam ediyor, dişleri klitorisime sürtünüyor ve sonra onu sertçe ısırıyor. Haykırıyorum, vücuduma saldıran hisler yüzünden gözlerim yaşlarla doluyor.

Bu bir orgazm olduğu kadar bir cezadır da. Her yerim kullanılmış ve acıyor, tenim en nazik dokunuşlara bile hassas.

Ve nazik değil. Onu gelmeye zorladığım için bana bedel ödetiyor ve intikamı çok çabuk oluyor.

İsteğim dışında boşalıyorum, ağrıyan kaslarım onun dilinin ve dişlerinin etimdeki hissi dışında hiçbir şeye kenetlenmiyor. Spazmlar vücudumu sarıyor ve bacaklarım şiddetle sallanıyor.

"Bu... delice... ve acımasızcaydı," diyorum ona düzensiz nefesler arasında. Ayağa kalkıyor ve yüzümün üstüne gelene kadar vücudumun üzerinde sürünüyor.

"İşimiz bittiğinde ben söylerim, sen değil." Dudaklarıma ıslak bir öpücük konduruyor. "Dilimde kendi tadını alabiliyor musun?"

Cevap vermek yerine kızarıyorum ve o da kendini üstüme bırakıyor. Dudakları yüzümün yan tarafını bulup kulağıma doğru fısıldarken ağırlığı aynı anda hem ezici hem de rahatlatıcı oluyor: "Sana benim diyebildiğime inanamıyorum."

Onun sözleriyle midemde binlerce kelebek uçuşuyor ve onu kendime yakın tutmak için bir kolumu boynuna doluyorum.

Başını kaldırıp bana bakmadan önce birkaç dakika sessizce birbirimize sarılarak yattık.

"Hadi," diyor, "sana bir sürü sıcak şarap sözü verdim."

Üzerimden yuvarlanıp ayağa kalkıyor ve bana yardım etmek için geri dönüyor. Temizleniyoruz ve yolda aklına bir şey gelmesin diye bir pantolon giyiyorum.

Aşağı indiğimizde Rogue ve Bellamy'yi hâlâ hazırlanırken buluyoruz. Adam kızın önünde diz çökmüş, ayakkabılarını bağlıyor ve henüz paltolarını giymemişler.

"Bizi çok mu beklediniz?" Bellamy'ye kaşlarımı çatarak soruyorum.

Yüzü kızarır ve cevap verirken kelimelerinde takılır. "Oh. Um, hayır. Üst katta bir şey yüzünden dikkatimiz dağıldı. Rogue bana göstermek istedi." Zayıfça ekliyor.

Yüzünde bilmiş ve memnun bir gülümsemeyle ona bakan Rogue'a bakıyorum ve birden anlıyorum.

"Rhys de yukarıda bana bir şey gösteriyordu," diyorum sırıtarak, "Çok ilginç."

İkimiz de kahkahayı patlatmadan önce bir sessizlik oldu, bunu yaparken heyecanla birbirimize sarıldık.

"Sonra anlatır mısın?" O

sorar. "Tabii ki."

***

OceanofPDF.com

34

Rhys

Thayer ve Bellamy Noel pazarındaki her şeyi kocaman, yuvarlak gözlerle izliyor. Görünüşe göre memleketlerindeki pazarlar buradaki kadar geniş ya da büyük prodüksiyonlara sahip değil.

Bir saattir buradayız ve Rogue ile ben çoğunlukla kızların peşinden o tezgâhtan bu tezgâha zıplayıp her şeyi inceliyorduk.

Bellamy bize ve özellikle Rogue'a doğru dönerken Thayer başka bir standa doğru yürüyor.

"Bu küpeleri beğendin mi? Sanırım onları satın alacağım." Parasını ödemek için cüzdanını çıkararak ona sorar.

"Ben yakmadan cüzdanını yerine koy," diye cevap verdiğini duyuyorum, yanlarından geçip Noel süslerine bakan Thayer'a doğru yürürken.

Dükkan sahibinin ona bir çanta verdiğini görmek için tam zamanında oraya varıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Thayer ona, arkasını dönüp beni görünce, "Merhaba! Sana bir şey getirdim."

"Şimdiden bana Noel hediyeleri mi alıyorsun?" Dudaklarımı eğlenerek bükerek soruyorum.

"Hayır, bu Noel *için bir* şey," diyor çantasını karıştırıp hediyeler ararken, "Eğer gerçek tatilde hâlâ birlikteysek, sana başka bir şey alırım."

"Noel'de hâlâ birlikte olacağız," diye kesin bir dille onaylıyorum.

Belli ki yakın zamanda bundan kurtulamayacağını anlamıyor. Bunu kendime itiraf etmem biraz zaman almış olabilir ama artık eminim.

Bunu ona da açıkça belirtmemin zamanı gelmişti.

"Gel," diyorum, elinden tutup onu bir içki standına götürüyorum, "Sana biraz sıcak şarap borcum var."

"Bekle, hediyeni açmak istemiyor musun?" Kaşlarını çatarak soruyor.

Onu görmezden geliyorum ve kasadaki adama doğru dönüyorum.

"*Bonsoir. Vous parlez anglais?*" diye sordum. Başını sallayınca ekliyorum, "Harika. Ben viskili sıcak elma şarabı alayım." Hemen yanımda duran Thayer'a bakıyorum. Bakışlarımı karşılıyor ve yüzündeki acıyı gizlemeye çalışarak gülümsüyor. "Kız arkadaşım için de sıcak şarap lütfen."

Gözleri açılıp dudakları şaşkınlıkla hafifçe aralanırken ona kartımı uzatıyorum.

"*Şimdi*, hediyemi açmak istiyorum." Ona sırıtarak söyledim. "Anlamıyorum. Ben-"

"Ne düşündüğünü biliyorum ve haksız da değilsin," diye araya girdim, "Bir yanım hâlâ aşık olma fikrini reddediyor. Kendimi tekrar o tür bir acıya açmak istemiyorum, bu yüzden gelecekte ne olacağını bildiğimi söyleyemem." İşaret parmağımı ceketinin cebine sokarak ve onu kendime çekmek için kullanarak ona şöyle diyorum: "Ama şimdiki zamanımın senin etrafında döndüğünü biliyorum. Seninle vakit geçirmeye. Seni şaşırtmanın ve güldürmenin yollarını bulmak. Ve buradan nereye gideceğimizi görmek istiyorum çünkü beni tekrar açabilecek biri varsa o da sensin. Başından beri sendin. Resmi olmamızı istiyorum," diye ekliyorum, "Yani hayır, başkalarıyla görüşmek istemiyorum ve evet, Noel'de birlikte olacağız."

"Peki ya yeni yıl?" Şakayla karışık soruyor, gözleri zorlukla gizlenen bir sevinçle parlıyor.

Onu öpmek için eğildiğimde yüzündeki ve kulağının arkasındaki bir tutam saçı tarıyorum.

"Herkese gece yarısı öpücüğü için alındığını söyle."

İçimde eriyip öpücüğe karşılık verirken dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyorum. Dükkân sahibinin sivri öksürüğü bizi ayırıyor. İçkilerimizi alıp gitmemizi, böylece diğer müşterilerle ilgilenebileceğini işaret ediyor.

"Yani benden kız arkadaşın olmamı mı istiyorsun?" Şarabından bir yudum alarak soruyor.

"Hayır, Silver. 'Evet' dışında başka bir cevabı kabul etmeye istekli olsaydım sorardım ama değilim. Sana artık erkek arkadaşın olduğumu söylüyorum."

"Cevabımın ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" Şarabı tekrar dudaklarına götürürken geriye doğru bir adım atarak alay ediyor.

"Bana otuz saniye verin ve gelecek haftaya kadar bu tek kelimeyi söylemenizi sağlayayım. Cevabının ne olduğunu biliyorum."

"Sanırım bundan asla *emin* olamayacaksın." Omuz silkiyor ve bir adım daha geri çekiliyor. "Sana söyleyeceğim sözleri duymak isteyeceğini düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım."

Küçük ahşap dağ evlerinin iki sırasının bitişik sırtları arasındaki boşluğa sırtını dayamış. Doğrudan aydınlatma yok, ampuller tribünlere doğru bakıyor, bu nedenle alan binlerce ışık arasında nispeten karanlık.

Şaka yollu sözlerine hırlayarak onu adım adım takip ediyorum. Elbette cevabının evet olduğunu biliyorum, bunu biliyorum. Ama şimdi bunu bir meydan okuma haline getirdiğine, benden sakladığı bir şey haline getirdiğine göre, ben de istiyorum.

Hayır, daha kötüsü.

"Şimdi söylediğini duymam gerek." Homurdanıyorum.

Sırtı dağ evlerinden birinin arka tarafına çarparak durdu ve ben de göğüs göğüse gelene kadar ona doğru yaklaştım. Bana bakıyor ve avuçlarım başının iki yanına inerken bana alaycı bir gülümseme daha veriyor.

"Hayır, artık çok geç-" Başlıyor, ama sağ elimle boynunu sıktığımda kelimeler dilinde ölüyor.

"Benimle oynama." Uyarıyorum.

Dilini çıkarıp dudaklarımı yalıyor ve eğer dikkatli olmazsa yine herkesin içinde sikilecek.

"Anlat bana." Talep ediyorum, sesim çakıllı çıkıyor.

Karşı çıkarken gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. "Bana *sor*."

"Benimle dışarı çık." Ona, ağzının kenarlarını öpmeden önce burnunu benimkiyle dürttüğümü söylüyorum.

"Hayır," diyor ve devam etmeden önce yüzündeki dudaklarım da dahil olmak üzere tüm vücudum donuyor, "bu bir soru değil."

Dudaklarına küçük öpücükler bırakmaya devam ederken vücudum rahatlamış bir şekilde sarkıyor.

"Lütfen?" Kulağının dibine fısıldıyorum. Yüzünü benimkine doğru eğip daha fazla temas ararken içinden bir ürperti geçiyor.

"Hmm...," diye mırıldanıyor, cevabını düşünüyormuş gibi yapıyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum, "Ben sabırlı bir adam değilim."

"Ama sen beni bekledin." O işaret ediyor.

Kulağının arkasındaki çukur kıvrımı öpüyorum, ona ilgi gösterirken boynunun hizasında ilerliyorum.

"Gerekirse seni bin ömür beklerim." Kulağını ısırmadan önce cevap veriyorum. "Ama kollarımda olmadığın her saniyeden nefret ederim."

"Aşka karşı çıkarak dünyayı mahrum bırakıyorsun, biliyorsun." diye fısıldıyor. "Sen içine kapanık bir romantiksin. Cevabım evet."

Geri çekiliyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Kız arkadaşım olacak mısın?"

Yanıt olarak parlak bir şekilde gülümsüyor. "Evet, senin kız arkadaşın olacağım."

Bunu söylediğini duyunca göğsümde memnun bir gümbürtü yankılanıyor. "Aferin kızıma." Onu öpmek için eğildiğimde elindeki çantayı ve sıcak şarap bardağını bırakıyor,

Kolları onun yerine beni sarmak için geliyor. Ayağa kalkmasını ve bacaklarını belime dolamasını sağladığımda daha fazla temas arayarak bana doğru eğiliyor.

Birbirimize uzanan ağızlar, diller ve eller telaşıyla öpüşmeye devam ederken onu dağ evinin duvarına doğru itiyorum.

Keşke kot pantolon giymeseydi de daha önce sikime bindiği gibi parmaklarıma da binebilseydi.

"Arkadaşın bizi Noel pazarından attıracak Bell." Arkamızdan Rogue'un neşeli sesini duyuyorum.

"Arkadaşım mı?" Biz ayrılırken Bellamy'nin savunmacı sesi onunkine katılıyor. "Eğer bizi dışarı attıracak bir şey varsa o da *senin* arkadaşındır. Ona bir baksana, kızdan bir karış daha uzun, kız bu durumda rehine sayılır."

Rogue kaşlarını kaldırarak Bellamy'ye dönerken biz de onlara bakıyoruz. "Ona mı bakıyordun?"

Onun kullandığı buz gibi ses tonundan korkan yetişkin adamlar gördüm ama Bellamy sadece gözlerini deviriyor.

"Bunu yapmayacağız," diyor ona ve bize dönüp bakıyor, "Hadi çocuklar, atlıkarıncaya binelim."

Rogue'un elini tutuyor ve onlar uzaklaşırken kendi eliyle birlikte cebine sokuyor.

Thayer'ın vücudumdan yavaşça aşağı kaymasına izin verdim, aşağı inerken onu sikime sürtme fırsatından yararlandım. Eğilip çantayı aldı ve bana kâğıda sarılı iki küçük eşya uzattı.

Elinden alıp açtığımda iki el yapımı Noel ağacı süsü ortaya çıkıyor. Biri meşe ağacına oyulmuş avuç içi büyüklüğünde bir futbol topu tasarımı, diğeri ise el ele tutuşmuş iki melek tasviri.

"Onları gördüm ve seni düşündüm. Süslü bir şey değiller ama ağacında güzel durabileceklerini düşündüm." Dedi, tepkimi bekleyerek.

"Onları seviyorum." Sesimde çınlayan samimiyetle ona söylüyorum. Bu düşünceli jest sol göğüs kafesi bölgeme yine bir şeyler yapıyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor yüzünde memnun bir gülümsemeyle. Belli ki tepkimde hoşuna giden bir şey görmüştü. "Hadi atlıkarıncaya binelim."

Elimi tuttu ve beni peşinden sürükledi.

İkimizin de aynı ata binmesi için yeterli yer yok, bu yüzden her birimiz kendi atımıza biniyoruz. Paralel atlara oturuyoruz ve karşılıklı hareketlerle aşağı yukarı hareket ederken el ele tutuşuyoruz.

Atlıkarıncadan sonra, elma şarabımı almadığım ve o da şarabı attığı için bir tur daha içki alıyoruz ve birlikte hiç fotoğrafımız olmadığını belirtip beni bir fotoğraf kabinine götürüyor.

Dört fotoğraflık serimizi çekerken kucağımda oturuyor ve kollarıma sarılıyor. Aptalca bir fotoğraf, öpüşürken bir fotoğraf, onu çok fazla gıdıkladığım ve güldüğü için bulanık olduğu tamamen kullanışsız bir fotoğraf ve gülümseyen bir fotoğraf.

Bu mükemmel.

Bize iki kopya aldım ve birini ona verdim, diğerini de cüzdanımda aileminkinin yanında sakladım.

***

OceanofPDF.com

35

Thayer

Rhys bana kız arkadaşı olmamı teklif ettikten sonraki hafta uçup gitti. Resmiyet kazandığımızda her şeyin değişeceğini düşündüysem, yanılmışım.

Bunun nedeni de zaten birlikte olduğumuzdan daha fazla zaman geçirememiz. Artık bir ilişkimiz olduğuna göre, istesem bile bundan kurtulmam mümkün değil.

Kızlarla film gecesi yaparsam, gece yarısı kapıyı çalar ve doğruca sandalyede oturduğum yere yürür. Beni kucağına alır ve oturur, filmi sessizce izlerken beni kucağına alır.

Hiçbir şey söylemiyor, oda arkadaşı tartışmalarımıza katılmıyor (kim daha seksi, Hugh Grant mı Colin Firth mü?), sadece bana sarılıyor ve işimiz bittiğinde beni yatağa götürüyor.

Kendisine miras kalan vakıf için toplantılara gittiğinde, genellikle oyun odasında Bellamy, Rogue ve Phoenix ile bir şeyler oynarken onu bekliyorum.

Kendimi mutlu ve yerleşik hissediyorum.

"Vay anasını, şunun gidişine bak." Six'in şaşkınlığı sesinden okunuyordu.

Sesi beni hayallerimden çekip çıkarıyor.

Birlikte oturmuş, çocukların yılın son futbol maçını izliyoruz. Altı, Rhys'i desteklemek için benimle geldi. Ya da o öyle diyor ama aslında Phoenix'i izlediğini biliyorum.

Aslında, top onda değilken bile gözleri onu nadiren terk ediyor gibi görünüyor.

Kafamı kaldırdığımda Rhys'in topa sahip olduğunu ve rakip kaleye doğru koştuğunu görüyorum. Ofsaytta ama son defans oyuncusundan hızla sıyrılıyor ve ceza sahasına yaklaşırken onu geride bırakıyor.

Kaleci çıkıyor ama Rhys önce sola, sonra sağa çalım atıyor ve topu ayaklarının arasından geçiriyor, onu geçtikten sonra tekrar toparlıyor ve kalabalık patlarken topu ağlara gönderiyor.

Bileğini ağzına götürüp bileğindeki pembe bileziğe benzeyen şeyi öperken sahayı zaferle yalamaya başlar.

Bu benim saç kravatım.

Kollarını zaferle yana doğru uzatmadan önce onu öpüyor ve işaret ediyor. Takım arkadaşları üzerine atlıyor ve onu yüksek sesle tebrik ediyor, bunu yaparken yuhalıyor ve bağırıyorlar.

Sadece iki dakika kaldı, neredeyse kesin. Az

önce şampiyonluğu kazandılar.

Tribünler çılgına dönüyor, Six ve ben zıplıyor, çığlık atıyor ve zamanın dolmasını beklerken birbirimize sarılıyoruz.

Açık ara en iyi takım onlardı ve kazanma şansları yüksekti ancak istatistiklerin sahada tutup tutmayacağından asla emin olamazsınız.

Bu rüya artık neredeyse gerçek oldu.

Ailesiyle yaşadığı onca şeyden ve futbolun hayatı boyunca onun için ifade ettiği her şeyden sonra bu kupayı kazanmak onun için ne kadar harika bir duygu olmalı.

Düdük çalıyor ve ben kendimi kaybediyorum, o kadar yüksek sesle bağırıyorum ki sesim kısılıyor. Oyuncular ve personel sahanın ortasında kutlama yapıyor, kupanın getirilmesini beklerken birbirlerine sarılıyor ve teşekkür ediyorlar.

Gazeteden bir öğrenci oyuncuların arasına dalar ve Rhys'i çağırır, Rhys de toplanma alanından çıkıp onun ve kameramanının yanına gider.

"Rhys, şampiyonluk için tebrikler," diyor, sahanın üzerindeki büyük ekranda yayın oynatılırken, "Harika bir duygu olmalı."

"Evet, biliyorsunuz çocuklar bu sezon gerçekten çok çalıştılar. Bu hedefe odaklanmış, disiplinli ve tek düşünceli bir şekilde çalışıyorlardı, dolayısıyla bunu gerçekleştirebilmiş olmamız harika."

"Doğru," dedi başını kuvvetle sallayarak, "büyük gol için de tebrikler. En iyi oyuncular, baskı altında kalabilenlerdir ve

Bu gece yaptığın buydu."

"Teşekkür ederim. Phoenix o belirleyici pası verdi ve Theo da 85. dakikada önemli bir kurtarış yaptı, yani bu gece gerçekten bir takım çalışmasıydı." Her zamanki diplomat tavrıyla cevap veriyor.

"Bu gece sizi yeni bir kutlama yaparken gördük. Gol attığınızda bileğinizdeki bir bileziği öptünüz, bize bundan biraz daha bahsedebilir misiniz?"

Elini saçlarında gezdiriyor ve kıkırdıyor, mikrofon sayesinde ses tribünlerde yüksek sesle yankılanıyor.

İlk kez doğrudan kameraya bakarken yüzünde kalan gülümseme yıkıcı, gözleri mutlu, "Kız arkadaşımın saç kravatını çaldım," diyor, parmaklarını dalgınca üzerinde gezdirerek, "Bana saha içinde ve dışında çok şans getirdi, bu yüzden asla çıkarmıyorum. Ayrıca hak edene hakkını vermeliyim." Bileğini ağzına götürüyor ve kamera için saç bağını bir kez öpüyor.

Kalabalıktaki kadınlardan kolektif bir 'aww' yükseliyor ve sanırım tüm kadın nüfusunu kendisine zaten olduğundan daha fazla aşık etmeyi başardı.

Az önce söylediklerinin şu anda üzerimde yarattığı etkinin bu olduğunu biliyorum. "Birbirinize bu kadar düşkün olmanız iğrenç." Altı alay ediyor
kaburgalarıma bir dürtme ile.

"O şanslı bir kız. Tekrar tebrikler!" Muhabir, Koç ile röportaj yapmaya devam etmeden önce şöyle diyor.

Yan tarafta Devlin'in Rhys'e ters ters baktığını görüyorum. Rhys'in öfkesi, galibiyeti kutlayan diğer takım arkadaşlarının arasında öne çıkmasını sağlıyor.

Yağmur üzerimize yağmaya başlarken tribünlerden aşağı koşup beni bekleyen kollarına atlıyorum.

Beni kollarının arasında döndürüyor ve ilk yağmur damlaları yanaklarımıza düşerken beni öpüyor.

"Büyük bir galibiyetten sonra yağmurda öpüşmek mi? "Bu *bir Külkedisi Hikayesi* gibi hissettirmeye başladı." Şaka yapıyorum.

Gözleri, ben konuşurken dudaklarımın hareketini izledikleri ağzımdan kayıyor ve yarı kapalı gözlerle bakışlarımı karşılıyor. "Hiç görmedim," dedi, sesi şehvetle ağırlaşmıştı, "ama benim için doğru kişi olduğunu söylemek için bir ayakkabıya ihtiyacım olmazdı. Anlardım." Biri onu çağırırken beni yere bırakıyor. "Kupa zamanı."

"Git, git," diyorum, göğsünü iterek onu takımına doğru itiyorum.

"Biraz soyunma odasında kutlama yapacağız ama sonra evde parti vereceğiz. Birlikte vakit geçirebilmemiz için biraz önce gelir misin?" Yanağımı okşayarak soruyor. "Bunu seninle kutlamak istiyorum."

"Orada olacağım, sonra mesaj at. Şimdi git!"

Benden geriye doğru koşarak uzaklaşmaya başlıyor, o kendine has sırıtışıyla dudaklarını bükerek bana "Sonra görüşürüz aşkım" diyor.

Six bana katılırken ona el sallıyorum.

Bu geceden sonra işlerin nasıl değişeceğini bilseydim, en azından onu son bir kez öperdim.

***

"Şampiyonluğu kazanmanın hediyesi olarak bana istediğin her şeyi yapabilirsin" diyen hangisi? Siyah olan mı, kırmızı olan mı?" İki elimde birer elbise tutarak oturma odasına girerken sordum.

"Kırmızı." Six telefonundan başını kaldırıp bakıyor.

"Ve sana istediği her şeyi yapmasına zaten izin vermiyormuşsun gibi davranma." Nera kaşlarını kaldırarak ekliyor.

"Ya da onun bunu yapmasını sevmediğinizi." Altı cıvıltı.

"Ama Altı haklı," diye bitiriyor Nera, yardımsever bir şekilde, "O kırmızı olan onun senin için dizlerinin üzerine çöküp yalvarmasını sağlayacak."

"Kırmızı olsun," diyorum, odama doğru dönüp omzumun üzerinden atarak, "Diğer yorumları görmezden geliyorum."

"Sadece kıskanıyorum," diyor Nera, sandalyesine daha da çökerek.

Six, "Evet, Rhys'in seninle olduğu gibi birinin benimle takıntılı olmasını istiyorum," diye ekliyor.

"Bunu sanki zaten öyle biri yokmuş gibi söylüyorsun," diyorum kaşlarımı çatarak.

Saçlarıyla aynı renge dönüyor ve bana bakıyor. "Nefreti saplantıyla karıştırıyorsun."

"Ne derler bilirsiniz," diyor Nera, "Aşk ile nefret arasında ince bir çizgi vardır."

"Ve aranızdaki ilişki de pamuk ipliğine bağlı," diye ekliyorum.

"Pekala, bu kadar konu yeter. Git giyin!" Six beni odama doğru kışkırtıyor. "Biz de hazırlanmalıyız," diye ekliyor Nera'ya dönerek.

Hepimiz şampiyonluk kutlaması için Rhys'in evine gidiyoruz. Onunla biraz daha erken buluşup kıyafetimin ön izlemesini yapacağım ve belki bir kez üzerimden çıkarmasına izin vereceğim.

Saçım ve makyajım çoktan yapılmıştı, ben de kırmızı elbisemi giydim. Basit bir tasarım, vücuda oturan, yansıtıcı parıltılı ve çok kısa. Kapsam açısından tam olarak Aralık ayına uygun değil ama tema açısından uygun.

Ve Nera haklı, Rhys buna bayılacak.

Altı'nın hazırlandığı odaya gidiyorum ve onlara elbiseyi göstermek için dönüyorum.

"Ta da!"

"Birincisi, gerçek dışı görünüyorsun. İkincisi, bu elbise için mükemmel ayakkabılarım var." Nera odasına gidip basit bir çift siyah topuklu ayakkabı seçiyor.

"Mükemmel bir paltom var!" Six dolabına uzanıp bana baldır uzunluğunda, pahalı görünümlü, düz siyah bir palto uzattı.

İkisini de giydim ve ağızları açık bana baktılar.

"*En iyi* şekilde sürtük bir zengin varise benziyorsun." Nera sonunda dedi ki. "Mükemmel. Tam da istediğim şey buydu," diye haykırıyorum ve Altı
kıs kıs güler.

"Pekâlâ, gitmem gerek. Otuz dakika sonra orada
görüşür müyüz?" "Orada görüşürüz."

Çantamı alıp asansöre doğru kapıdan çıkıyorum. Beklerken telefonumun kilidini açıyorum ve mesajlarıma bakıyorum.

Rhys: Bara gidiyoruz, 9'da evde oluruz.
Rhys: Keşke bu kupadan Stanley Kupası gibi içebilseydim.
Rhys: Hayır, aslında burada olmanı isterdim.
Rhys: [fotoğraf gönderir]
Rhys: [fotoğraf gönderir]

Gönderdiği iki fotoğrafı açtım. İlki ekibin barda çekilmiş bir fotoğrafı. Bulanık ve kalite açısından iPhone 5 ile çekilmiş gibi görünüyor ama yine de mutlu gülümsemeleri seçebiliyorsunuz. İkincisi ise bir selfie.

boynundaki madalya. Çekinmeden gülümserken kameraya göstermek için madalyayı havaya kaldırıyor.

O fotoğrafı indiriyorum ve film rulomdaki Rhys klasörüne kaydediyorum. Onun fotoğraflarını biriktirmeye başladım, genellikle poz vermediğim anlarda çekiyorum ki beni görmesin. Ondan önce uyandığımda onu yatağa yayılmış halde görmek ya da antrenmanımız sırasında su içerken görmek gibi.

Başlığımıza geri dönüyorum ve asansöre binerken kalan metinleri okuyorum.

Rhys: Çocuklardan bıktım artık. Seni görmek istiyorum.
Rhys: Ben geldim.
Rhys: Buraya ne zaman geliyorsun?
Rhys: Buraya geldiğin anda, bu gece giymeye karar verdiğin küçük seksi elbiseyi senden çıkaracağım, bilgin olsun.

Asansörden çıkıyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle ön kapıya yöneliyorum, bir y a n d a n d a ona cevap yazıyorum.

Thayer: Yola çıkıyorum.
Thayer: Kolay erişim için çok kısa bir şey giymek.
Rhys: Aferin kızıma.

Bana böyle seslenince içimden bir şeyler mırıldanıyor ve kapıyı iterek açıp dışarı çıkıyorum.

Yağmurun başıma vurduğunu hissedince "Kahretsin," diye küfrediyorum. Başımı eğdim ve Six'in arabasına doğru koşmaya başladım. Doğru yöne gittiğimden emin olmak için kafamı kaldırıyorum ve orada duran bir adam görünce çığlık atıyorum. "Kahretsin!"

"Sakin ol. Bağırmayı kes." Dedi ve sonunda Devlin'i tanıdım.

Yağmurdan sırılsıklam olmuş ve arabaya giden yolumu kapatmış bir şekilde önümde duruyor. Sözsüzce yanından geçmeye çalışıyorum ama o da benim adımıma karşılık veriyor ve yolumu tekrar kapatıyor.

"Çekil" dedim, "Yoluma çıkıyorsun."

Bana dayatmaya başladığı bu küçük konuşmalardan son derece rahatsız oluyorum ama bunu gizlemeye çalışıyorum. Havada değişken bir şeyler var ve onu kışkırtırsam bana bunu ödetebileceğini hissediyorum.

Ama aynı zamanda saçımı ve makyajımı mükemmelleştirmek için bir buçuk saat harcadım, böylece yağmurda daha fazla durmayacağım.

"Yapacağım. Ama öncelikle seninle biraz sohbet edeceğiz."

Sinirle dişlerimi gıcırdatıyorum. "Saçım ve makyajım mahvoluyor ve seninle konuşmak istemiyorum. Güle güle." Onu yine atlatmaya çalışarak söylüyorum.

Bu sefer eli dışarı fırlıyor ve kolumu morartıcı bir şekilde kavrıyor. Onu kendimden uzaklaştırmak için çırpınıyor ve göğsünü itiyorum. Sanırım onu şaşırttım çünkü kaşlarını çatarak beni serbest bıraktı.

Ona bakarken birkaç adım geriye düştüm.

"Ne yapıyorsun, delirdin mi sen?" Şaşkınlıkla ona sordum.

"Sana söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin." Yüzü duygudan yoksun bir şekilde bana söyledi. Beni tutup kendine çektiğinde, üzerindeki alkol kokusunu alabiliyordum.

Adam sarhoş.

"O zaman söyle de gideyim." Kollarımı kendime sararak söylüyorum. İşi biter bitmez arabama koşup Rhys'e gideceğim ve ona söyleyeceğim. Devlin'e ne yapacağı umurumda değil, yeter ki onu benden uzaklaştırsın.

"Rhys hakkında."

Kıpırdamadan durduğumda damarlarımdaki kan donuyor.

Biri size kötü haberi vermeden önceki anla ilgili bir şey vardır. Havadaki kimyasal yapının etrafınızda değiştiğini neredeyse hissedebilirsiniz, çünkü ciğerlerinizin sıkışması, çekicin düşmesini beklerken nefesinizi tutmanıza neden olur.

"Peki ya o?"

"Gerçekten seninle birlikte olmak istediğini mi düşündün?" Alay ediyor, sesi kesiliyor.

"Ne demek istiyorsun?" Sesimdeki yalpalamayı başarılı bir şekilde gizlerken kararlı bir ses tonuyla soruyorum.

"İlişkiniz gerçek değil. Neredeyse tanıştığınız günden beri size yalan söylüyor."

"Sen neden bahsediyorsun? Bilmece gibi konuşmayı bırak ve bana s ö y l e y e c e k l e r i n i söyle ki seninle bir daha asla konuşmayayım." Öfkeyle ısırdım.

Onun konuşmasını beklerken saçlarımın uçlarından damlacıklar paltomun kalın kumaşının üzerine düşüyor. Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki beş dakika sonra saçlarım tamamen ıslanmış olacak.

"Hepsi bir bahisti." Diyor ve tepkimi görmek için duraklıyor. Sözleri ağzımdan çıkarken yüzümü boş tutmak için vücudumdaki tüm irade gücünü kullanıyorum çünkü bayılıyorum.

Bir duygu dalgası vücudumu sarıyor, beni bir anlığına kör ediyor, sağır ediyor ve dışarıdaki her şeyi engelliyor.

Yumruklarımı o kadar sert sıkıyorum ki parmaklarım avuç içlerime acıyla saplanıyor.

O devam ederken bu acı gerçeğe dönmeme yardımcı oluyor.

"Aslında çok basit bir şey. Erkek arkadaşından ayrılmanı sağlayabileceğimi ve altı ay içinde seni becerebileceğimi düşündüm." Benden bir et parçasıymışım gibi bahsederek açıklıyor. "O daha hırslıydı, bir ay içinde yapabileceğine bahse girdi."

Kendime engel olamıyorum, başka tarafa bakmam gerekiyor. Başımı yana çevirip uzaklara, kampüse bakıyorum ve dökülmek üzere olan gözyaşlarımı kırpıştırıyorum.

"Bu rakamları geçemezdim ve açıkçası bir ay içinde bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum, bu yüzden bahse girdim." Gözlerinde şiddetle bana bakarken dişlerini sıkıyor. "Bana kaybettirdin."

"Sana inanmıyorum," diyorum son sözünü duymazdan gelerek. Sahte bir kahkaha atıp bana doğru bir adım atıyor ama ben geri çekiliyorum. "Bana yaklaşma."

Mucizevi bir şekilde dinliyor. Ellerini kaldırır ve bir adım geri çekilir. "Bana inanmak zorunda değilsin, ona kendin sor. O sana söyleyecektir." "Ama seni takip etmekte bu kadar acımasız olması sana da garip gelmedi mi? Ona kaç kez söylemene rağmen vazgeçmeyi reddetmesi?"

Midem bulanıyor ve hasta olacakmışım gibi hissediyorum. Eğer bu doğruysa, aramızdaki her kelime ve her an yalan mıydı?

"Bunu neden yapıyorsunuz? Bizi yok ederek ve beni inciterek ne elde ediyorsun?" Ona soruyorum.

"Bu artık seninle ilgili değil. Bu onunla ilgili. Hayatta istediği her şeyi elde etmesiyle ilgili. Her ödülü, her kupayı, her kızı. Hayattaki her avantajı. RCA'nın altın çocuğu artık o kadar da altın değil, değil mi?" Alay ediyor.

"Her iki ebeveynini de kaybetmekle uğraşmak zorunda kaldı, bu pek de "her avantaj" sayılmaz." Bu berbat durumda bile onu savunma ihtiyacı duyarak karşılık veriyorum. "Sahip olduğu diğer fırsatlara gelince, nerede yaşadığınızı gördüm. Sen de aynı fırsatlara sahipsin. Aranızdaki tek fark

erkek gibisiniz." İşaret ediyorum. "Asla onun kadar yaşayamayacaksınız ve kabul etmek istemediğiniz acı gerçek de bu."

Bana saldırmasını bekliyordum ama o çok daha kötü bir şey yaptı. Gülüyor.

"Zavallı." Tükürüyor, tiksinti sözlerini kaplıyor. "Sana söylediğim onca şeyden sonra bile hâlâ onu savunuyorsun."

"Bitti mi?" Kendimi kaybediyorum, çünkü parçalanacağım ve bu olduğunda onun burada olup buna şahit olmasını istemiyorum.

Ben onu kartal gözleriyle izlerken o dönüyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

Bana dönmeden önce sadece üç adım attı ve acımasızca ekledi, "Ah, unuttum. Onun için ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?" Diye sordu. "Sadece on bin dolar." Dilini düşünceli bir şekilde damağına vurarak ekliyor: "Onun gibi bir adam için beş para etmez."

Bu sefer uzaklaşıyor.

Ancak o gözden kaybolduğunda bacaklarım nihayet pes ediyor. Altımdaki merdivenlere düşüyorum ve yağmur damlalarının çıplak bacaklarıma çarpmasını sessizce izlerken, tutarlı bir düşünce oluşturamadan uzun dakikalar boyunca amaçsızca orada oturuyorum.

Six ve Nera'nın arkamdan konuştuklarını duyduğumda saçlarımın duştan yeni çıkmışım gibi sırılsıklam olması dışında orada ne kadar oturduğuma dair hiçbir fikrim yok.

"Thayer! Burada ne yapıyorsun? Yaralandın mı?" Six'in telaşlı sesi kulağımda çınlarken yanıma çömeliyor ve ellerini vücudumda yara arar gibi gezdiriyor.

"Evet," diyorum, başımı arkaya yatırıp yağmurun yüzümde yarattığı hissin tadını çıkararak.

Nera diğer tarafıma çömeliyor. "Ne oldu bebeğim?" Sesi endişeli bir şekilde soruyor.

"Devlin az önce beni köşeye sıkıştırdı ve Rhys'in Carter'dan ayrılmamı ve bir ay içinde onunla seks yapmamı sağlayabileceğine dair iddiaya girdiğini söyledi."

Sözlerimi şaşkın bir sessizlik karşılıyor. Altı konuşmadan önce tam bir dakika gibi gelen bir süre boyunca uzuyor.

"Pekâlâ," diyor nazikçe, arabanın anahtarlarını elimden alıyor, bir kolunu omzuma doluyor ve beni ayağa kalkmaya teşvik ediyor, "Hadi seni yukarı çıkaralım. Sana çay yapayım ve ısınmanı sağlayalım."

"Hayır, evine gidelim ve lanet arabasını yakalım." Nera karşı çıkıyor ve mucizevi bir şekilde benden bir kahkaha koparıyor.

"Lütfen buna B planı diyelim." Six beni kapıya doğru çekerek cevap verdi. "Hadi, Thayer."

"Hayır," diyorum, hareket etmeyi reddederken nihayet zihnimdeki sisten sıyrılıyorum. Anahtarları geri aldım ve arabaya doğru yola koyuldum. "Onu bulmam gerek. Belki de bu doğru değildir. Belki de Devlin'in bizimle uğraşmak için uydurduğu bir şeydir."

"Belki." Nera umutlu olmaya çalıştığını söylüyor.

"Bak, belli ki şimdi partiye gitmiyoruz. Ner ve ben burada kalıp senin dönmeni bekleyeceğiz, tamam mı?" Altı, beni bundan vazgeçirmenin mümkün olmadığını anlayarak ekliyor.

"Yine de desteğe ihtiyacınız olursa bizi arayın." Nera araya giriyor. Onlara başımı sallıyorum ve arabaya atlıyorum.

Rhys'in evine giden yol, kafamda tüm olasılıklar aynı anda dönüp dururken bitmek bilmezmiş gibi geliyor.

Rhys'in bana bunu yaptığına, bir bahis için onca haftayı benimle geçirdiğine inanamıyorum.

Paraya ihtiyacı yok, o zaman neden böyle bir şey için bahse girsin ki?

Bu sadece varlıklı insanların kendilerini eğlendirmek için yaptıkları bir şey mi?

Bunu yaptığını görmüyorum ama Devlin'in bunu uydurarak ne elde ettiğini de görmüyorum.

Evinin önündeki garaj yoluna park ederken, umut etmeyi seçiyorum.

Ona ve birlikte sahip olduklarımıza inanmak çünkü son birkaç aydaki gerçekliğimin sadece bir yanılsama olmasına imkân yok.

Eve giriyorum ve mutfaktan gelen seslere doğru yürüyorum. Ben içeri girdiğimde üç adam Bellamy ile birlikte salonda oturmuş içki içip sohbet ediyorlardı. Rhys'in sırtı bana dönük olduğu için beni ilk fark eden B oluyor, beni görünce gözleri komik bir şekilde açılıyor.

Tepeden tırnağa sırılsıklam olduğum için deli gibi göründüğüme eminim. En azından su geçirmez maskara için Tanrı'ya şükürler olsun.

Mutfakta dururken kontrolsüzce titriyorum.

"İyi misin, Thayer?" Sesinde açıkça görülen bir endişeyle soruyor.

Bellamy adımı söylediğinde Rhys ayağa fırlıyor ve aynı adımlarla bana doğru yürüyor.

"Sana ne oldu böyle Silver?" Hırlayarak bana doğru koşuyor, bana her kim ya da her ne olduysa onun için savaş sözü veriyor.

gözleri.

Bu da mı yalan?

Ellerimi kaldırıp daha fazla ilerlemesini engelliyorum. Adımlarının ortasında durdu, kaşları çatıldı.

"Sana bir soru soracağım ve bana doğruyu söylemeni istiyorum."

"Pekala." "Önce sana ne olduğunu anlat. Biri sana zarar verdi mi?"

Bir an için onun arkasından bakıyorum ve Bellamy, Rogue ve Phoenix'in ayağa kalkıp bizim değiş tokuşumuzu izlediklerini görüyorum.

Umurumda bile değil. Bu sadece bir soru ve cevabına göre ya Rhys ve benim sarılmamızla ve bu gece hep birlikte eğlenmemizle bitecek ya da...

Ya da.

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor ve irislerinde şaşkınlık ve endişenin parladığını görüyorum.

"İddiaya mı girdim?"

Rhys'in yüzü sabit duruyor. Kılını bile kıpırdatmıyor, gözünü bile kırpmıyor.

Onu ele veren o değil.

Göz ucuyla Phoenix'in irkildiğini ve yere baktığını görüyorum ve anlıyorum.

Biliyorum.

Devlin yalan söylemedi.

Bana gerçeği söyledi.

"Aman Tanrım, Rhys," diyorum elimi dehşet içinde ağzıma götürerek. Dudaklarımdan kurtulmaya çalışan acı dolu bir hıçkırığı yutuyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Arkadaşlarıyla benim hakkımda iddiaya girmiş.

Keder ve ihanet göğsümü pençeliyor, hıçkırık şeklinde dışarı çıkmak için çaresizce çırpınıyor ama dayanıyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum ve gözyaşlarımı uzak tutmak için umutsuzca gözlerimi kırpıyorum.

Bana doğru yürürken ayak seslerini duyuyorum, iri vücudu kaçınılmaz bir şekilde üzerimde beliriyor.

"Açıklayabilirim." Dirseğime dokunurken arkamdan sert sesi geliyor, "Düşündüğün gibi değil."

"Devlin'le, bir ay içinde erkek arkadaşımdan ayrılmamı ve seninle sevişmemi sağlayabileceğine dair iddiaya mı girdin?" Soruyorum, sesim ürkütücü derecede sakin

Ben aramıza tekrar mesafe koyarken.

Bellamy'nin dişlerinin arasından şok olmuş bir nefes çektiğini duyuyorum.

"*Eski erkek arkadaş*." Rhys tehlikeli bir şekilde hırlıyor ve bana doğru uyarı niteliğinde bir adım atıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum ve meydan okurcasına çenemi ona doğru eğiyorum.

"Bu etiketi kendinize yakıştırmaya başlamalısınız."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp boğazımı sıkarken hırlıyor. "Bu yüzden benden ayrılmayacaksın." Ağzımdan birkaç santim ötede tehdit ediyor.

Başımı yana doğru çekip boğazımı onun elinden kurtarıyorum ve onu kendimden uzaklaştırıyorum.

"Çekil üstümden." Ona geri adım atmasını söyledim. "Soruya cevap ver. O bahse girdin mi?"

"Evet." diyor, net bir şekilde.

Kalbim göğsümde kırılıyor ve sertleşiyor, çatlama sesi o kadar yüksek yankılanıyor ki yemin ederim hepsi duyabilir.

Beni bir ay içinde alt edebileceğini düşünecek kadar kibirli ve duygusuzdu ve en kötüsü de haklıydı.

Bir gün bile daha fazla direnmedim.

Bu sadece beni onun için tek kullanımlıkmışım gibi hissettiriyor. Kazanması için sadece bir araçtım çünkü her zaman kazanmaya ihtiyacı vardı, hayatım ve duygularım lanetlensin.

"İşimiz bitti." Sesim duygusuzdu.

Ondan uzaklaşıyorum ama bu sefer kollarımdan tutarak büyük bir adımla önüme çıkıyor.

"Dur. Açıklamama izin ver-,"

"Neyi açıklamana izin vereyim? Aylardır bana nasıl yalan söylediğini mi? Beni nasıl aptal yerine koyduğunu mu?" Esprili bir şekilde gülüyorum, "Duymak istemiyorum."

"Silver-,"

"Bana öyle deme." Yine sözünü kestim. "Senin oyununa kandığıma inanamıyorum. Bunun en aşağılayıcı yanlarından biri de bu, yalanlarını yutturmak için bu kadar kolay olmam." Kederli bir şekilde söylüyorum, artık sesimi üzüntü kaplıyor. "Ve tüm bu süre boyunca bana, sana olan ilgim hakkında yalan söylemenin bedelini ödeteceğini söylüyordun. Bana *her* konuda yalan söylerken beni bununla suçlamandaki ironi."

Tutuşunu çekiştiriyorum ama tutuşu inatçı. Beni kendine doğru çekiyor ve kollarını kıvranan bedenime doluyor, beni kendine karşı tutmaya çalışıyor.

Onu.

"Bırakın da konuşayım," diye hırlayarak iki kolumu birden tuttu ve bir elimle arkamda tutuyorum. Gözleri benimkileri ararken sert ama kederli. "O bahsi uzun zaman önce, seni gerçekten tanımadan önce oynadım. Bunun onu mazur gösterdiğini söylemiyorum ama bağlam önemli çünkü şu anda senin hakkında asla böyle bir bahse girmem. Özür dilerim, tamam mı? Seni incittiğim için çok üzgünüm ama aptalca bir hataydı. Hepsi bu."

"Eğer aptalca bir hataysa, bana söylemeliydin! Bana söyleyebileceğin o kadar çok şey vardı ki, özellikle de çıkmaya başladıktan sonra. Belki o zaman seni affederdim. Bunun yerine bana *haftalarca* yalan söyledin. Sırrını ortaya çıkaran kişinin Devlin olmasına izin verdin, onun senin üzerinde, bizim üzerimizde o kadar büyük bir güce sahip olmasını sağladın ki ellerini üzerime koyarken kendini güvende hissetti..." Göğsüne doğru debeleniyorum ama o beni sıkıca tutuyor.

"Sana zarar verdi mi?" Gıcırdıyor, sesi dehşet verici.

"Beni incittin! Sen bir yalancısın ve ben de tıpkı annem gibi berbat bir erkek zevki olan bir aptalım."

"Öyle deme. Ben onlar gibi değilim. Seni asla kasten incitmem, sen benim için her şeysin." Dedi, sesi çiğdi. "Sır olarak sakladığım için değil, önemli olmadığı için sana söylemedim! Şu anda ilişkimiz üzerinde hiçbir etkisi yok."

Bakışlarımı kaçırarak başımı başka yöne çeviriyorum. "Sana bakamıyorum bile."

Çenemi kavrıyor ve beni tekrar kendisine doğru çeviriyor, umutsuzca gözlerimin içine bakmaya çalışırken sesi duygusallıktan kabalaşıyor.

"Sadece aptalca bir bahisti, aşkım. Sana bunu neden yaptığımı söyleyemem çünkü bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim seni o zaman da şimdi istediğim kadar çok istediğim ve bunu nasıl karşılayacağımı bilemediğim." Yüzümü kavradı ve alnını alnıma dayadı, "Devlin senin peşinden gitmekten bahsetti ve ben kırmızı gördüm. Öfkeli ve bölgeciydim ve o anda aptalca bir karar verdim. Pişmanım ama bu sana karşı hissettiklerimin tamamen dışında. Bunun hiçbir anlamı yoktu, bana inanmalısın."

"İstemiyorum." "Lütfen bırak gideyim." diye haykırdım. "Bırakamam."

"Bırak beni, Mackley." Şak diye söyledim.

Şaşkınlıktan eli hafifçe gevşiyor ve ben de onun bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak kendimi onun elinden kurtarıyorum.

Ona soyadıyla hitap ederek onu kızdıracağımı biliyordum ve amacım da buydu.

Yaptığı şey bana o kadar acı veriyordu ki, nasıl yapılacağını bildiğim küçük yollarla ona saldırmak ve onu incitmek istedim.

"Bana bir daha asla öyle demeyeceğine söz vermiştin." Sesi öfkeyle titreyerek ısırıyor.

Bakışları gözlerim arasında gidip gelirken artık yüzündeki her duyguyu görebiliyorum. Öfke ve hayal kırıklığı, gözlerindeki hakimiyet için korkuya benzeyen şeyle savaşıyor. Beni kaybettiğinin farkına varıyor.

"Nasıl yalan söyleneceğini en iyisinden öğrendim." Beni sıcak tutmak için paltomu sımsıkı sararak söylüyorum.

Küçük bir kesik daha.

Yüzündeki ifade tarif edilemez bir üzüntü içinde ve beni derinden yaralıyor.

Ona açtığım her yara bana da zarar veriyor, farkındayım.

Gözleri hüzünlü ve eziyetli, dehşete düşmüş bir çift gözün altında duruyor. Ağzı düz bir çizgiye dönüşmüş ve yanağında bir kas çılgınca zıplıyor.

Acı çekmiş ve kederli görünüyor, sanki suçlu taraf o olduğu halde bu durum onu da benim kadar incitiyormuş gibi.

"Bundan haberin var mıydı?" Rhys ve ben birbirimize korkusuzca bakarken Bellamy Rogue'a tıslıyor.

Adam ona dikkatle boş bir bakış atıyor ve kadın ondan uzaklaşıyor. "Bell," diye sesleniyor.

"Şu anda seninle konuşmak istemiyorum." Ona bana doğru yürüdüğünü ve elimi tuttuğunu söyledi. "Hadi, eve gidiyoruz." Diyor ve beni kapıya doğru çekmek için elimi kullanıyor.

"Beni bırakıp gitme, Thayer. Daha işimiz bitmedi." Rhys'in sesi arkamdan gürlüyor ve ben onun elinin boştaki elime dolandığını ve beni kendisine doğru çektiğini hissediyorum. "Beni affedene ve bunu arkamızda bırakana kadar hiçbir yere g i t m i y o r s u n ."

"Rhys." Phoenix'in sesi arka planda uyarıyor.

"Bu sefer istediğini alamayacaksın. Sana inanmam için beni zorlayamazsın. Kazanamadın. Şimdi söylediğin yalanların bedelini ödeme zamanın geldi." Tıslıyorum, "Bitti."

Ensemden tutup başımı geriye doğru çekerken gözleri öfkeden kararıyor. "Sana söylüyorum, bu kararından pişman olacaksın" diye homurdanırken yüzü bana birkaç santim yaklaşıyor. Eğer o kapıdan çıkarsan

Şu anda seni geri almayacağım. Hatanı anladığında beni affetmen için yalvarsan bile." Tehdit ediyor ve sonra beni serbest bırakıyor.

Geriye doğru sendeliyorum ve Phoenix Rhys'in kolunu tutuyor, sanki bir yere gitmemi engellemek istercesine bana doğru bir adım daha attığında onu geri çekiyor.

"Buna ihtiyacın olmayacak." Ona söyledim ve topuklarımın üzerinde döndüm. "Seni bir daha asla görmek ya da konuşmak istemiyorum."

"Thayer," diye gürlüyor, adımı söyleyerek.

Arkama bakmadan dışarı çıkıyorum ama onun öfkeli kükremesini ve ardından mutfak zemininde kırılan camların sesini duyuyorum.

***

Dışarıda, sürücü tarafına binen Bellamy'ye anahtarları fırlatıyorum ve yolcu koltuğuna atlayıp kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

Emniyet kemerimi takıyorum ve kafamı kaldırdığımda Rhys son basamakları da koşarak iniyor ve büyük, kararlı adımlarla arabaya doğru ilerliyor, çenesi gergin ve gözleri arabanın camından bana dikilmiş.

"Sür," diye emrediyorum.

Park yerimizden çıkıp araba yolunun uzun patikasına girerken Bellamy gaza basıyor.

Arabanın peşinden koşmasını izliyorum ve sonra ondan uzaklaştıkça yavaş, isteksiz bir koşuya başlıyor. Duruyor ve uzaklaşmamızı izliyor, ta ki benim için uzaktaki bir benekten başka bir şey olmayana kadar.

Garip bir şekilde metaforik ve hüzünlü hissettiriyor ve ancak o zaman tüm vücudumu saran ve eve dönüş yolu boyunca koltuğumda cenin pozisyonunda katlanmama neden olan acı verici, yürek burkan hıçkırıklara boğuluyorum.

Bellamy araba kullanırken umutsuzca bana sarılmaya ve elinden geldiğince beni rahatlatmaya çalışıyor, beni böyle tamamen dağılmış görmekten duyduğu paniği gizliyor.

***

OceanofPDF.com

36

Rhys

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Durumun kontrolünü kaybettiğimi fark ettiğimde paniklemiş bir öfkeyle bunları söyledim.

Onu kaybetme ihtimalim vardı.

Onu bir ültimatomla köşeye sıkıştırmak ve bu süreçte beni affetmeye zorlamak istemiştim ama blöfümü gördü.

B u n u n üzerine mutfak zeminindeki tüm dekoratif vazoları süpürdüm ve ardından peşinden koştum.

Bu duygusal patlama bana pahalıya mal oldu, çünkü ona zamanında yetişmek yerine uzaklaşmasını izlemiştim.

Hemen peşinden gitmedim, Rogue ve Phoenix'in isteksiz tavsiyesiyle bir gece sakinleşmesini bekledim ve onunla yarın konuştum.

Ben de yarını daha çabuk getirmesini umarak doğruca odama ve yatağıma gidiyorum.

***

Tek bir dakika bile uyumuyorum.

Gözlerimi her kapattığımda ilişkimizin görüntüleri bana eziyet ediyor, gözlerimi her açtığımda onu sanki gerçekten oradaymış gibi odamda görüyorum.

Yatağım soğuk ve boş, Thayer'ın sıcaklığından ve kahkahalarından yoksun.

Yanımda kendimi sarabileceğim o olmadan, kaybolmuş durumdayım.

Ondan önce nasıl uyuduğumdan emin değilim; kollarımın genellikle nereye gittiğinden ya da bacaklarımı nasıl düzenlemeyi sevdiğimden.

Güneş doğana kadar yapamam.

Gece üç sularında kaynama noktasına ulaştığımda yorganı geriye atıp yataktan fırlıyorum. Üzerime bir şeyler giyiyorum, anahtarlarımı alıyorum ve odamdan çıkıyorum.

Parti hala malikanenin arka tarafında devam ediyor, bu yüzden dikkatimi dağıtacak ya da beni kendileriyle kutlamaya ikna etmeye çalışacak biriyle karşılaşmadan aşağıya ineb i l i y o r u m.

Ön kapıyı açıp dışarı çıktığımda Phoenix'i en üst basamakta oturmuş esrar içerken buluyorum.

Kapının sesini duyunca dönüyor ve beni tanıyınca şaşırmamış bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Yarına kadar bekleyeceğini sanıyordum." Yüzünü öne çevirip dudaklarının arasındaki eklemi çekerek söylüyor.

"Yarın," diyorum yanına oturarak. Esrarı alıp derin bir nefes çekiyorum, beni sakinleştireceğini umuyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Dumanı mükemmel eşmerkezli daireler halinde üflüyorum ve birkaç saniye boyunca sessizce süzülmelerini izliyoruz.

Esrarı ona geri veriyorum ve göğsümden söküp çıkardığı kalbiyle uzaklaştığını gördüğüm araba yoluna bakıyorum.

Ne hissettiğim konusunda kendime yalan söylediğimi anlamam için onun benden uzaklaşmasını izlemem ve boş yatağımda tek başıma onu düşünerek saatler geçirmem gerekti.

"Sabırsızlanıyorum, Phoenix."

Onu bulmak zorundayım. Bunu düzeltmeliyim. Ona nasıl hissettiğimi söylemeliyim.

Başını hafifçe çeviriyor ve bana nadiren gülümsüyor. "O zaman neden burada oturmuş benimle konuşuyorsun? İyi şanslar, dostum."

Omzuna vurup arabaya doğru koşuyorum. Garaj yolundan çıkmaya başladığımda durdum ve camı indirdim. Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü.

"Benim için bir şey yapabilir misin?"

Başını sallıyor, boş bir yüzle devam etmemi bekliyor.

Direksiyonun üzerindeki elimi ölümüne sıktığımda bembeyaz kesiliyor.

"Devlin'i bul." Sıkılmış dişlerimin arasından talep ediyorum.

Karanlık bir gülümseme yüzünü bozarken gözlerinde sadizm parlıyor. "Zevkle."

***

On dakika sonra, Thayer'ın otoparkına gelişigüzel park ettim ve apartmanın karanlık koridorundan onun evine doğru ilerliyorum.

Gecenin bir yarısı ve bir kat dolusu insan uyuyor ama umurumda değil. Kapısına varıyorum ve menteşeler sallanana kadar kapalı yumruğumla vuruyorum.

Kapıdaki aralıktan bir ışık yanıyor ve parlıyor ama kadın cevap vermiyor.

"Thayer!" Kapıyı tekrar yumruklayarak ona sesleniyorum. "Kapıyı aç, konuşmamız gerek."

Solumdaki kapı açılıyor ve darmadağınık bir kafa araştırmak için dışarı bakıyor. Birinci sınıflardan birini tanıyorum ve ona zehirli bir bakış fırlatarak içeri kaçmasına neden oluyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Silver." Kapıdan bağırıyorum. "Seninle konuşmam gerek."

Dairesinin önünde bir ileri bir geri volta atmaya başladım, bedenimdeki kabul edilmemiş endişe hareketsiz kalmamı imkânsız hale getiriyordu.

"Git buradan," diye cevap veriyor, sesi kalın tahta yüzünden boğuklaşıyor.

Benimle konuşmayı reddettiği için hayal kırıklığı kanımı alevlendiriyor. Onunla konuşabilsem, açıklayabilsem, beni affedeceğini biliyorum.

Beni affetmesini sağlardım.

Ondan ayrı geçirdiğim altı saate nasıl dayandım bilmiyorum ama aramızda bir saniye daha çatışma yaşanmasına tahammül edemeyeceğimi biliyorum.

Yumruğumu kapıya bir kez daha vuruyorum ve elimdeki acı dayanılmaz hale gelene ve bir şeylerin kırıldığını duyana kadar vurmaya devam ediyorum. Tahta mı yoksa kemiklerimden biri mi, emin değilim.

"Çıplak ellerimle kırmadan önce kapıyı aç." "Sadece git,

Mackley." O sesleniyor.

Soyadımı kullandığında çenem kapanıyor ve dişlerim birbirine çarpıyor ama yemi yutmuyorum. Beni incitmeye, benden intikam almaya çalışıyor ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim.

Beni istediği kadar incitebilir. Ben hala burada onu bekliyor olacağım.

"Senden uzaklaşmıyorum Silver. Daha önce beni itip kaktığın zamanlarda bile senden asla uzaklaşmadım ve şimdi de uzaklaşmayacağım."

Kapı açılıp beni şaşırtınca irkilerek bir adım geri çekiliyorum. Thayer küçük voleybol şortu ve büyük boy tişörtüyle kapının önünde duruyor. Tişörtü tanıyamayınca gözlerim kısılıyor. Benimkilerden biri değil, o zaman kimin?

İçimdeki sahiplenici canavar çirkin kafasını kaldırmaya çalışıyor ama ben onu boğuyorum.

Zamanı değil.

Gözleri kırmızı çerçeveli ve kızgın ve ağladığı düşüncesi midemi düğüm düğüm ediyor. Tanıdığım en güçlü insanlardan biri ve gözyaşlarının kanıtını görmek beni tamamen şaşırtıyor ve bir anlığına susturuyor.

"Asla çekip gitmemenin nedeni kazanman gereken bir bahis olmasıydı. Bunu bana hatırlatmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi acı dolu bir şekilde soruyor.

"Hayır, bunun bahisle bir ilgisi yok!" Hayal kırıklığı içinde sesimi yükselterek söylüyorum.

"Sesini alçalt, bütün katı uyandıracaksın," diye tıslıyor, sağına soluna bakarak. "Burada ne işin var senin? Dün gece bana verdiğin ültimatomu hatırlamıyor musun?" Yüzü mutsuzca buruşarak soruyor.

"Kızgındım. Tamam mı aşkım? Kızgındım." Ona doğru bir adım atıp yanağını avuçlayarak söylüyorum. "Öyle demek istemedim." Fısıldıyorum, "Kalmanı sağlayacak bir yol, herhangi bir yol bulmak için çaresizdim ve panikledim. Özür dilerim."

Bir şekilde kendimi dünden daha derin bir çukura soktum ve nasıl çıkacağımı bilmiyorum.

Dokunuşumdan kaçınarak başını başka yöne çevirdiğinde kalbim mideme iniyor.

"Bir yalan daha o zaman."

"Sözlerimi çarpıtıyorsun-"

"Hayır, hareketlerine bakıyorum, sözlerine değil!" Başını bana doğru çevirerek bağırıyor. "Kendini gösterdiğin adamdan vazgeç, hepsi bu. İşimiz bitti, tamam mı? Artık birlikte değiliz." Bir adım geri çekilip kapıyı kapatmaya başlarken, "Bundan emin oldun" diyor.

Avucumu kapıya çarpıyorum ve o kapatamadan geri itiyorum.

"Daha işimiz bitmedi." Hırlıyorum, oturma odasına çekilirken ona doğru ilerliyorum ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum. "Yaptıklarım hakkında konuşmak mı istiyorsun? İyi o zaman." Homurdanarak ona doğru yürüyorum. "Sana kendimi defalarca kanıtlamadım mı? Her zaman senin yanında olmadım mı, bana ihtiyacın olmadığını iddia ettiğinde bile her zaman ortaya çıkmadım mı?" Onu ikna etme ihtiyacım artık neredeyse bir çılgınlığa dönüşmüş durumda, "Yaptığımız tüm güzel anıları bir hatanın silmesine izin vermemen için sana yalvarıyorum. Hâlâ birlikte yaşayabileceğimiz harika anıları."

"Hiçbiri gerçek değildi!" Çığlık atıyor, gözleri artık yaşlarla parlıyor. "Senden başka kimseye bakmadığımdan emin olmak için yaptığın sahiplenme gösterileri. Beni Devlin'in evine getirişin ve zaferini mühürlemek için beni becereceğini rahatça açıklaman. Her şey oynadığın oyunun bir parçasıydı." Bakışları sertleşip ölümcül bir hal almadan önce ağlıyor. "Söyle bana, beni prezervatifsiz becermek de bahsin bir parçası mıydı? Kendime test yaptırmalı mıyım?"

Ona bakarken elimi saçlarımda gezdiriyor, vücudumda dolaşan öfke ve korkuyu kontrol etmeye çalışıyorum.

"Kimseyi becermedim - başka birini düşünmedim bile

- Seninle tanıştığımdan beri, Silver." "Aramızdaki her şeyi yanlış yorumluyorsun. İnsanlara seviştiğimizi söyledim çünkü bunu bir sır olarak sakladığımı düşündün, bahsi kazanmaya çalıştığım için değil." Hırlıyorum, "Yine de bir konuda haklısın. Sahipleniciyim ve başka erkeklere bakmanı istemiyorum ama bunun tek nedeni seni başka biriyle düşünmeye katlanamamam."

"Bu fikre alışmalısın." Bu sefer yemi

yuttum.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde önündeydim ve boğazını sıkıyordum.

"Bana yalancı deyip duruyorsun ama şu sözlerimdeki gerçeği duymanı istiyorum," diye tıslıyorum, neredeyse ağzına karşı, "Sana dokunan her erkeği ölüm cezasına çarptıracaksın."

"Artık senin değilim, Mackley." Gözleri hâlâ zar zor tuttuğu yaşlarla parlayarak cevap veriyor.

"Evet, öyle. Bir hata yüzünden aramızdaki her şeyi gözden düşüremezsin. Bahsin hiçbir anlamı olmadığını anlamanı nasıl sağlayabilirim?"

"Bu benim için bir şey ifade ediyor," diye mutsuzca ağlıyor ve bu kez gözyaşları dökülüyor. Gözyaşları sel olup akıyor, yürek parçalayıcı ve kederli hıçkırıklar vücudunu sararken gözlerinden sonu görünmeden akıyor.

Kasıtlı olsun ya da olmasın, ona verdiğim zararın boyutunu ve acısının derinliğini ortaya koyuyor ve beni suskun bırakıyor.

Boğazını serbest bırakıyorum ve başının öne doğru eğilmesini izliyorum, fiziksel efor ve duygusal yorgunluk onu öne doğru itiyor.

Elleri gömleğimi avuçluyor ve kederini dışa vururken alnı göğsüme yaslanıyor. Rahatlatıcı bir jestle bir elimi beline, diğerini ensesine doluyorum ve uzun dakikalar boyunca sadece ona sarılıyorum.

Kalbimin göğüs kafesimde ne kadar acı verici bir şekilde attığını hissedebilmeli.

Boğazım daralıyor, nefes almam zorlaşıyor. Onun ıssızlığı karşısında dizlerimin bağı çözülmüş gibi hissediyorum. Onun için en yüksek dağlara tırmanır ve en büyük ejderhaları öldürürdüm ama bu durumda düşman benken bunu nasıl yaparım? Onun bu kadar acı çekmesine sebep olan bensem?

Onun acısı benim acım ve ona sözsüzce sarıldığımda kalbim ikiye bölünüyor, her şeyi ortadan kaldırabilmeyi diliyorum.

Keşke zamanı geri alıp Devlin'in suratına bir yumruk atabilseydim.

Geri çekiliyor ve geri adım atıyor, ben de isteksizce gitmesine izin veriyorum. Benden uzağa bakarken yüzü kızarmış ve ıslanmıştı. Kendini toparlamaya çalışırken avuç içleriyle iki yanağını da siliyor.

"Thayer..."

"Benim için bir anlamı var çünkü seni seviyorum." Tepkimi beklemek için durmuyor, "Sana aşık oldum ve daha iyi bilmem gerekirken sana güvendim. Gerçekten aptalcaydı" diyor esprisiz bir kahkahayla, "Ama elimde değildi. Karşı koymaya çalıştım ama sen hayatıma girdin ve hayallerimdeki erkek gerçek oldu. Tutkulu, destekleyici, zeki, yakışıklı, nazik, benim gibi futbola takıntılı.

İsteyebileceğim her şeyi. Bu yüzden senin tarafından, caziben, zekân ve gülümsemelerin tarafından kör edilmeme izin verdim ve bana söylediğin tüm yalanları kaçırdım. Sana güvendim ve beni geldiğini bile görmediğim bir uçurumdan aşağı sürüklemene izin verdim."

"Şimdi saflığımın bedelini ödüyorum. Kalbimin paramparça olmuş parçalarını attığın yerden toplayacağım ve onları bir şekilde tekrar bir araya getirmenin bir yolunu bulacağım, böylece yoluma devam edebilir ve seni unutmayı umabilirim." Diyor, bir başka gözyaşı dalgasının ardından kelimeleri çıkarmakta zorlanırken sesi duygu yüklü. Ama kararlılık gözlerinde parlıyor. "Ve unutacağım. Sana aşık oldum ve senden vazgeçeceğim ama gecenin bir yarısı kapımda belirmeye devam edersen olmaz. Seni unutmama izin vermezsen olmaz. O yüzden lütfen bırak gideyim."

İçeriden boğulmak mümkün mü?

Duygularınızın derinliği ve genişliğinden o kadar bunalırsınız ki, midenizde fiziksel bir şey haline gelir, tüm hayati organlarınızı bir kenara iter ve ölecekmişsiniz gibi hissedene kadar kaburgalarınıza boğar?

Şu anda hissettiğim şey bu.

İtirafı kalp atış hızımı yeni zirvelere fırlatıyor, hemen ardından kendini bana aşık olmaktan alıkoyma kararlılığından bahsederken dik bir düşüş yaşıyorum.

Bunun tek taraflı olmadığını anlamasını sağlamak için çaresizim. Onun hissettiklerini hissettiğimi.

"Böyle hisseden tek kişi sen değilsin. Ben-"

"Hayır!" Telaşla bağırıyor ve beni durdurmak için bir elini aramıza sokuyor. "Bunu bana şimdi söyleyemezsin. Eğer söylemek üzere olduğunu düşündüğüm şeyi söyleyecek olsaydın, o sözleri bana *asla söyleyemezdin.*"

Aramızdaki boşluğu iki adımda yiyip bitiriyorum, ta ki onun üzerinde yükselene kadar. "Buna karar vermek sana düşmez. Sana nasıl hissettiğimi söylemek istersem söylerim ve sen de dinlersin."

"Söyle o zaman," diye alay ediyor, "sana inanmayacağım. Listeye eklenecek bir yalan daha olacak. Bahsin hiçbir anlamı olmadığını mı düşünüyorsun? Senin sözlerin daha da anlamsız olacak." Diyor zalimce.

Onunla savaşmak istiyorum. Ona ne kadar hatalı olduğunu söylemek ve sonra onu yine de dinlemeye zorlamak.

Arzu içimi parçalıyor ve dışarı çıkmak için çığlık atıyor, ama onu kontrol ediyorum.

Onunla bu şekilde yüzleşerek bir yere varamayacağım, bu yüzden gerçeği söylemeye çalışıyorum.

Ona tam olarak hissettiğim acıyı gösterdim.

"Bunu yapma, Thayer. Lütfen. Bana kız, küfret, bir şeyler fırlat, umurumda değil ama bunu bitirme." Yalvarıyorum. "Benden ne yapmamı istediğini söyle. Yapacağım."

Başını sözsüzce sallıyor, göz göze gelmeyi reddediyor.

"Futbolu bırakmamı mı istiyorsun? Servetimi? Senin yaşadıklarına benzer şekilde aşağılanmamı mı istiyorsun? Ya da belki de beni bir şekilde oymak mı istiyorsun? Zaten yerde yavaş yavaş kan kaybediyorum, ama beni affedeceğin anlamına geliyorsa sana bir bıçak verip işini bitirmene izin vereceğim. Sadece bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

"Seni affetmeyeceğim." Sesi dünyadaki tüm hüznü taşıyor.

Yüzünü nazikçe kavrıyorum ve başımı ona doğru eğerek dudaklarımı yanağına tüy kadar hafif bir öpücükle indiriyorum.

"Vazgeçmeyeceğim."

Kısa bir an için gözlerini kapatıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor. Aklı kalbiyle savaşmasına neden olsa da, bilinçaltında ona sadece benim verdiğimi bildiği rahatlığı arıyor.

Ama sonra uzaklaşıyor ve büyü bozuluyor.

"Lütfen bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyin."

"Bunu zorlaştırmayacağım, Thayer. Senin benden uzaklaşmanı imkânsız hale getireceğim, tıpkı benim senden uzaklaşmamın imkânsız olduğu gibi."

"Mackley..." Diyor, sesi yorgun. Karşılıklı konuşmamızdan sonra tamamen yenilmiş ve fiziksel olarak bitkin görünüyor.

"Başka bir şey söylemene gerek yok, ben gidiyorum." Kapıya doğru ilerliyorum ve kapı aralığında duraklamadan önce kapıyı açıyorum. "Bana tekrar güvenebileceğini sana kanıtlayacağım, söz veriyorum." Sesimi sertleştiren bir kararlılıkla söylüyorum. "Şimdi neye inanırsan inan, ben seni hep istedim. Her zaman. Bella'nın evinin dışında seni ilk gördüğüm andan beri benim olduğunu biliyordum. Bu yüzden, hayır, gitmene izin vermeyeceğim." Ona bakıyorum, orada durmuş kayıp gözlerle bana bakıyor ve ona gitme dürtüsüne direniyorum. "Yatağına dön ve beni hayal et, aşkım. Yakında senin için geri geleceğim." Haftalar önce ona söylediğim sözleri yineleyerek söylüyorum.

✻✻✻

OceanofPDF.com

37

Rhys

Thayer'la konuşmamdan sonra, aklımda cinayet ve merhamete karşı çok az eğilimle konuk evimize girip alt kata yöneldim.

Bodrum katı eskiden ikinci bir spor salonuydu, ancak yıllar içinde işimize karışan insanlarla ilgilenmek için bir bekleme odasına dönüştürdük.

Bir gidere açılan eğimli zeminleri ve dolgulu, ses yalıtımlı duvarları var.

Dışarıda çığlık atan biri olmasa bile duyulabilirdi, ama bu hoş bir dokunuş.

Devlin'in ağzı bağlanmış ve odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlanmış, tam giderin üzerine yerleştirilmiş. Kaşındaki bir kesikten kan akıyor, muhtemelen buraya getirildiği zamandan kalma.

Rogue telefonuyla duvara yaslanmış, muhtemelen Bellamy ile mesajlaşırken, Phoenix gözlerinde sadist bir bakışla Devlin'in üzerinde durmaktadır.

Üçümüz arasında en sessiz ama en ölümcül olanımız o. İnsanlar genellikle onun sessizliğini ilgisizlikle karıştırır, ancak maskenin arkasında etrafındaki herkesten çok daha hızlı çalışan çarpık bir zihin vardır.

Kısmen ailesinin işi nedeniyle bu tür kan ve vahşetten zevk alıyor.

Karşılaştırmak gerekirse, ben daha çok 'bal ile daha çok arı elde edersin' tipinde bir büyücüyüm. Durum gerektirmediği sürece özellikle şiddet yanlısı değilimdir.

Ve benim olanı tehdit etmek, diyelim ki bu büyük bir suç.

İçeri girdiğimi gören Devlin'in gözleri korkuyla açıldığında içimdeki tatmin duygusu alevleniyor.

"Tepkiniz bana neden burada olduğunuzu tam olarak bildiğinizi söylüyor."

Başını çılgınca sallıyor, ağzındaki tıkaca karşı çığlık atıyor ve diliyle onu çıkarmaya çalışıyor. Çenesine öyle güçlü bir sağ kroşe indirdim ki sandalye geriye doğru fırladı ve yere düştü.

Gömleğimin kollarını yavaşça yukarı kıvırırken onun üzerinde duruyorum. Acele etmiyorum, o kıpırdanırken, umutsuzca sandalyeyi ve kendini benden uzaklaştırmaya çalışırken beklentisinin acısını çekiyorum.

Nafile bir çaba. Onun için kaçış yok.

Eğilip ellerimi gömleğine sokuyorum ve onu tekrar yukarı çekiyorum.

"Sandalyeyi tut." Phoenix'e işaret ediyorum ve Devlin tekrar çığlık atmaya çalışmadan önce gözleri üç kat büyüyor.

Onu yere yatırdıktan sonra, yüzüne ve karnına acımasız yumruklar yağdırmaya devam ediyorum.

Acımasızım, ilişkime ektiği nifakın öfkesi, Thayer'ı incitmiş olmanın acısı ve üzüntüsü ve artık kendini bekar olarak gördüğünü bilmenin kıskançlığıyla besleniyorum.

Sanki transa geçmiş gibiyim, beynimden ve vücudumun geri kalanından tamamen kopmuş durumdayım, sadece yumruklarım öfkemi onun üzerine salıyor.

Kendime gelip Devlin'e baktığımda başı öne eğikti. Bilinci yerinde değil.

Onu saçından tutup geri çektim. Yüzü parçalanmış, kanlı bir karmaşa. Gözleri şişmiş, dudakları kesilmiş, yanakları morarmış ve kanıyor.

Bu yeterli değil. "Uyandır onu."

Rogue bir adım öne çıkıyor ve ona bir kova su fırlatıyor. Paniklemiş bir solukla canlanıyor, vahşi gözleri bana takılmadan önce etrafını inceliyor.

Bakışlarında bunun gerçek değil de kötü bir rüya olmasını umduğunu görebiliyorum.

Ona yaptığım psikolojik işkence de en az fiziksel işkence kadar tatlı.

Ağzındaki tıkacı çıkarıp yere atıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyor hemen, "lütfen bırak beni-"

Bıçağımın ağzını boğazında hissettiğinde aniden kesti.

"Ona ne söyledin?"

"Ben bir şey demedim-, ah!" Bıçağı kalçasının derinliklerine sapladığımda çığlık atıyor.

Başını saçlarından tutup geriye çekiyorum ve ona küçük bir orospuymuş gibi davranıyorum. "Bir dahaki sefere atardamarı hedef alacağım. Merhamet dilenirken kan kaybından ölmeni izleyeceğim. Söyle bana," diye duraklıyorum, sesim öfkeyle titriyor, "ona ne söylediğini."

"Beni bıçakladın! Delirdin mi sen?"

Bıçağı bacağından çekiyorum ve yaradan sızan kan yere damlarken çığlık atıyor. "Arter o zaman."

"Hayır! Lütfen!" Çığlık atar, ağırlığını geriye atar ve sandalyeyi bir kez daha yere gönderir.

Üzerine yürüyüp bıçağımı boynuna dayadım. "Boğazını burada da kesebilirim."

Karşılık vermeye karar verdiğinde korku, yersiz bir kabadayılığa dönüşür.

Bunu yaparken yaprak gibi titremiyor olsaydı çok daha etkileyici olurdu. Yani.

"Ona sadece gerçeği söyledim." Çenesini meydan okurcasına eğmeye çalışarak şöyle der

Bıçağın derisini kestiğini hissettiğinde aniden geri çekiliyor. "Onu sadece para için becerdiğini."

Bıçağı havada çeviriyorum, kabzasını kapalı ağzına indirirken bıçak dışa bakacak şekilde yakalıyorum.

Dişlerinin kırılma sesiyle göğsümde soğukkanlı bir tatmin duygusu alevleniyor. Kan ve diş parçalarını tükürmesini izlerken doğrulup onu tekrar ayağa kaldırıyorum.

"Sana söylememi sen istedin!" Şimdi ağlayarak suçluyor. Gözyaşları ve sümük yüzüne akıyor ve zaten orada olan kanla karışarak korkunç bir sahne oluşturuyor.

"Cevabını beğenmedim." Onu diğer bacağından bıçaklayarak söyledim. Geleneksel duvarları titretecek kan dondurucu bir çığlık attı. "Bunu neden yaptın?"

"Her şeye sahipsin," diye cevap veriyor kırık bir sesle, sürekli hıçkırarak. "Sana her şey kolay geliyor, o da dahil. Senden bir şey almak istedim."

Bıçağı tekrar çekiyorum ve bu sefer ses çıkarmıyor, adrenalin devreye girmiş.

"Sana yaptığın hatayı söyleyeyim." Yüzüne yaklaşarak alay ediyorum. "Başka bir şey de yapabilirdin. Geleceğimi ya da paramı mahvedebilirdin ve ben daha merhametli olurdum. Ama sen onunla uğraştın. Ona *dokundun.* Onu benden almaya çalıştın ve bunun bedelini ödemelisin."

"Lütfen," diye yalvarıyor kırık dişlerinin arasından, "ölmek istemiyorum." "Ölmeyeceksin," diyorum.

Phoenix bana iğrenmiş bir bakış fırlatırken tüm vücudu rahatlayarak sarkıyor.

Çok yumuşak davrandığımı düşünüyor olmalı. "Ölüm senin için çok kolay."

"Teşekkür ederim. Söz veriyorum bir daha onun yanına yaklaşmayacağım." Kekeliyor, gözleri sonunda bir kez daha benimkilerle buluşuyor.

Her zaman üçümüz arasında en iyi durumda olanın ben olduğumu düşünürdüm. Bir gün bir telefon gelecek ve Rogue ya da Phoenix'i kefaletle hapisten çıkarmam gerekecekti.

Thayer söz konusu olduğunda vereceğim zararın sınırı yok. Birine vereceğim acının sonu yok.

"Hayır, yapmayacaksın." Onaylıyorum, "Gözler mi dil mi?"

Göz ucuyla, Rogue'un ağzının k e n a r l a r ı n d a yavaşça bir sırıtmanın kıvrıldığını görüyorum.

"Ne?"

"İkisinden birini kaybediyorsun. Ona baktığın için gözlerini ya da ağzını açtığın için dilini. Seç birini."

"Hayır!" diye bağırıyor, tekrar kaçmaya çalışıyor ama bu sefer Rogue sandalyeyi tutuyor. "Benden uzak dur!"

"Ben senin yerine seçmeden sen seç. Üç..."

"Yapamazsın!"

"İki..."

"Dur! Ne istiyorsun?" "Bir..."

"Sana ne istersen veririm!" "Verecek misin?" Ben soruyorum.

"Evet! Her şeyi yaparım!"

"Harika," dedim, ona doğru ilerleyerek, "İstediğim şey dilini kesip çıkarmak. Şimdi ağzını aç, zaman doldu."

Dudaklarını sıkıca birbirine yapıştırarak kapıyı kapatıyor ve her zamankinden daha şiddetli bir şekilde kısıtlamalarına karşı savaşıyor.

Rogue Devlin'in ağzını zorla açarken Phoenix bana bir çift kıskaç uzatıyor ve öyle kalması için kalan dişlerinin arasına bir blok sokuyor.

Rıhtımdaki bir balık gibi çırpınmaya ve vücudunu sağa sola savurmaya devam ediyor, ben de kemerimi çıkarıp onu sandalyenin arkasına bağlamak için kullanıyorum.

Başı bağlı ve ağzı zorla açıkken, dilini kolayca sıkıştırıp dudaklarının arasından çekip çıkarıyorum.

Gözleri vahşi ve korkuyor ve hayatının geri kalanında bu korkunun hatırlattıklarıyla yaşamasını istiyorum.

Bu onu öldürmekten çok daha iyi bir işkence.

"Bana deli olup olmadığımı sordunuz ve cevabım evet."

Başka bir bıçak alıp aramıza getiriyorum ve onu dilsiz bırakacak aleti gösteriyorum.

Gözleri kafasının içine doğru döner ve sonra bayılır.

Önemli değil, yakında kendine gelir.

Bıçağı dilinin üzerine indirip kesmeye başlıyorum, kesiklerimin düzgün ya da hassas olmasına dikkat etmiyorum.

Acıyla sarsılarak uyanır ve parçalanmış çığlıkları havayı doldurmadan önce güzel bir sessizlik olur.

Devam ediyorum, damarları ve kasları kesiyorum ve kanın ağzına dolmasını, dudaklarından akıp çenesinden aşağı süzülmesini vahşi bir zevkle izliyorum.

Otuz saniyeden az bir sürede bitti.

Bıçağa yaptığım gibi onun dilini de aramızda tutuyorum. "Bu sana değerli bir ders olsun, Devlin. Eğer bir daha Thayer'ın yanına yaklaşırsan, bir dahaki sefere aletini keser ve sana zorla yediririm."

Kıskacı ve dilini bir kenara fırlatıp Rogue'un bana uzattığı havluyu alıyorum ve kanlı ellerimi temizlemek için kullanıyorum.

"Yaşamak istiyorsan yarayı dağlamamız gerekiyor. Yaşamak istiyor musun?"

Yanıt olarak zayıfça inliyor, vücudu yere yığılıyor.

"Bunu birine söylersen ailenin yok edilmesini sağlarım. Seni parçalara ayırdıktan sonra yani. Umarım bu küçük sohbet, bir daha karşıma çıkarsan bu tehditleri sonuna kadar kullanacağımı anlamanı sağlamıştır. Anladıysan başını salla."

Başını sallıyor, hareket neredeyse fark edilmiyor.

"Güzel." Devlin'den dağlayıcıyı almak için dönüyorum. Dilinin kalan kütüğüne dayıyorum ve etini yakıyorum, koku odayı dolduruyor.

Bu hayat kurtarıcı bir önlem ve bu pisliğe acı çektirmek için başka bir fırsat.

Tekrar bayıldı ama bu sefer hayata döndürülmesine gerek yok.

"Onu bir hastanenin yakınına bırakacağım." Rogue onu çözmeye çalıştığını söylüyor.

"Teşekkürler." Hiçbir şey olmamış gibi sormadan önce ona "Bellamy ile her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, öyle olacak. Bunun için endişelenme." "Thayer'la nasıl gitti?"

Phoenix sorar.

Onunla yüzleşirken ağzım acımasız bir çizgi halinde düzleşiyor. "Onu geri kazanacağım."

Rahatlatıcı bir hareketle omzuma vuruyor ve yaptığımız pisliği temizlemek için dönüyor.

Devlin'le başa çıkmaya odaklandığım için geçici olarak bir kenara itilen duygular ve buna bağlı adrenalin yavaş yavaş zihnime geri dönüyor.

Ona gitmek, onunla vakit geçirmek için neredeyse fiziksel bir dürtü var ama yapamıyorum.

Bu ayrılıktan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Neredeyse bir gün oldu ve onsuz kendimi tamamen kaybolmuş hissediyorum, ne yapacağımı bilemeden sürükleniyorum.

İntikamı aradan çıkardıktan sonra, onu geri almak için elimden g e l e n her şeyi yapmaya odaklanacağım.

✽✽✽

OceanofPDF.com

38

Thayer

Sözüne sadık Rhys ertesi gün geri döndü.

Ve bir sonraki.

Ve ondan sonraki.

Bir hafta boyunca her gün geliyor, bazen dersten ya da antrenmandan döndüğümde binanın merdivenlerinde beni bekliyor, bazen de evde olduğumu anladığında kapıyı çalıyor.

Çiçekler ve çikolatalar yerine bana en sevdiğim soğuk çiftlik Doritos'u ve Megan Rapinoe imzalı bir forma getiriyor.

Bana Chicago bayrağından bir Noel süsü aldı ve Cenevre'deki markete dönerek ona verdiğim futbol topunun bir eşini aldı.

"Merhaba aşkım," diyor sevimli bir gülümsemeyle, sonra da bana her gün sorduğu soruyu soruyor: "Beni affetmeye hazır mısın?"

"Hayır." Cevap veriyorum.

"Tamam," diyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. "Yarın döneceğim o zaman."

Sonra da gider.

Ve ertesi gün geri geliyor.

Bana tek bir soru sormanın ve bir tanrıya adak adar gibi bana her türlü hediyeyi getirmenin ötesinde beni zorlamıyor ya da onu affetmemi sağlamaya çalışmıyor.

Yüzü umutlu ve sanırım cevabımı beklerken nefesini tuttuğunu görüyorum. Ona hayır dediğimde, hiçbir şeyi ele vermemeye dikkat ediyor.

Ya da o öyle sanıyor.

Onun yüzünü artık kendi yüzüm gibi tanıyorum ve hayal kırıklığını gözlerinin parlaklığını yitirmesinden ve gülümsemesinin artık o özel parlaklığa sahip olmamasından gün gibi görüyorum.

Her gün teslim olmak ve evet demek için neredeyse ezici bir dürtüyle savaşıyorum. Onu affetmek için. Hayatıma devam etmek için. Ama neyse ki zihnim her seferinde savaşı kazanıyor, isteksiz kalbimi güvenliğe geri döndürüyor ve affetmekten uzaklaştırıyor.

Bu hain organ beni bu karmaşanın içine sokan organ ve artık ne kadar yüksek sesle onu çağırırsa çağırsın, gerçeği ayırt etmesi için ona güvenemem.

Onu ne kadar özlersem

özleyeyim. Ve özlüyorum.

Onun hayatımdaki saatlik varlığı olmadan kendimi ne kadar kaybolmuş hissettiğim neredeyse komik. Artık onunla her gün antrenman yapamadığım ya da tuttuğumuz takımların sezonlarının nasıl gittiği hakkında konuşamadığım için futbolda bile aynı keyfi bulamıyorum.

Hayatım boyunca futbol oynamayı sevdim ve birkaç ay içinde Rhys ile o kadar iç içe geçti ki ikisini ayırmak zor geliyor.

Ama sonuçta ilişkimizin temeli hakkında yalan söyledi. Onu affetmeyi reddetmem onu ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olsa da, kendisinden başka suçlayacağı kimse yok.

Ve bu ayrılık benim için ne kadar zor olsa da, bununla yaşamayı öğrenmem gerekiyor çünkü bizim için geri dönüş yok.

Dönüp beni tekrar incitmeyeceğinden emin değilken güvensizliğimin zincirlerini gevşetip onu tekrar içeri alamam.

Bunun yerine arkadaşlarımla vakit geçirmeye ve derslerime odaklanmaya öncelik veriyorum.

Bu sınıflarda şampiyonluğun kazanıldığı geceden beri görülmeyen Devlin'in olmaması dikkat çekici.

Sonunda kaydını sildirdiği ve İngiltere'ye geri döndüğü doğrulanana kadar dedikodular günlerce sürdü. Gidişi şaşırtıcı ama istenmeyen bir şey değil, özellikle de benim gözümde.

Onu bir daha görmek istememiştim ve dileğim gerçekleşti.

Yine de bir şeyin - ya da birinin - onun aceleyle ayrılmasına neden olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Dersten sonra Rogue'u koridorda birkaç kişiyle konuşurken görüyorum. Bir an tereddüt ediyorum, Devlin'in neden okulu bırakmaya karar verdiğini ve bunun aramızda geçenlerle bir ilgisi olup olmadığını bilip bilmediğini merak ediyorum.

Sonunda, kurşunu ısırmaya ve ona sormaya karar verdim.

Ona doğru yöneliyorum ve yaklaştığımı fark edince gözleri bana kayıyor. Hoşça kal demiyor ya da yaptığı konuşmanın bittiğini bile kabul etmiyor, sadece bana doğru yürürken konuştuğu insanları geride bırakıyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Ah, evet," diyorum, bana odaklanmış dikkati karşısında telaşlanarak. Yarı yarıya beni başından savmasını bekliyordum. "Bölmek istememiştim."

"Önemli değildi." Diyor, yüzü her zamanki gibi kapalı. "Ne var Yukarı mı?

Lafı dolandırmam. "Devlin'e bir şey mi yaptı?"

Yüz hatları dikkatlice boş kalıyor ve Rhys'in aksine onu okuyamıyorum.

Hem de hiç. "Rhys?"

"Evet."

"Bu ona sormanız gereken bir soru."

"Sanırım az önce cevap vermiş olabilirsin." Bir tepki bekleyerek söylüyorum.

Omuz silkiyor ve bana bakıyor, aramızdaki sessizlik uzun saniyelere yayılıyor.

Başka bir şey eklemeyi planlamadığını anladığımda, mırıldandığım bir "tamam" ile arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım.

Daha fazla ilerleyemeden sesi beni duraksatıyor. "Onu ne zaman affedeceksin?"

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum. "Dönmüyorum."

Düşünceli bir şekilde uzaklara bakmadan önce başını sallıyor. Bir sonraki kelimelerini dikkatle seçerken tekerleklerin döndüğünü görebiliyorum.

"Sen ve ben daha önce de buradaydık."

Bir haftadır ilk kez dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Bunun gibi bir şey, evet."

"Kimse onu hak ettiğimi düşünmezken Bellamy'yi geri kazanmama yardım ettin." Açıklıyor.

Omuz silkme sırası bende. "Hakkında ne hissettiğini biliyordum onu.
" Aradaki mesafeyi iki yavaş adımda kapatıyor. "Ve nasıl hissettiğini biliyorum
senin hakkında." Delici gözlerle beni izliyor. "Bu konuda sana hiç yalan söylemedi."

"Benden onu affetmemi mi istiyorsun?"

"Sizden onu affetme olasılığını tamamen göz ardı etmemenizi istiyorum."

"O kadar kolay değil." Üzgün bir şekilde, "Artık ona güvenmiyorum." diyorum.

"O zaman güvenini geri kazanmasına izin verin. Size nasıl hissettiğini göstermesi için ona fırsat verin."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kararlılığımın tekrar kaymaya başladığını hissediyorum.

Kalbim kapıyı ardına kadar açıp Rhys'e hoş geldin demeye hazırdı ama aklım kararlıydı.

Şimdi, azıcık da olsa açıldığını hissediyorum. İçeri girmesine izin verecek kadar değil, ama sadece umudun zirveye çıkmasına izin verecek kadar.

Gururumla, bana ihanet ettiği için onu affetmemek için yalvaran yanımla savaşıyor.

"Bunu düşüneceğim." "Teşekkürler" diye eklemeden önce.

Onaylarcasına başını sallıyor. "Eve mi gidiyorsun?"

"Hayır, biraz bilgisayar laboratuvarına gideceğim. İngiliz Edebiyatı kompozisyonum üzerinde çalışmam gerekiyor."

"Tamam, sonra görüşürüz."

Başka bir şey söyleyemeden gitti ve beni her zamankinden daha şaşkın hissettirdi.

Rhys için yalan söylemekten çekinmeyeceğini çok iyi bilmeme rağmen nedense kendimi Rogue'un söylediklerine güvenmek isterken buluyorum.

***

Bir saat sonra banyodan laboratuvara geri döndüm. Telefonuma odaklanmış, kızlara otuz dakika içinde evde olacağıma dair mesaj

atıyordum ki bir ses beni irkiltti.

"Selam, aşkım."

Rhys seçtiğim masanın üzerinde duruyor, ellerini rahatça ceplerine sokmuş, kışın tortularından sonra güneşi ilk kez gören bir adamın aç gözleriyle beni süzüyor.

İlk şaşkınlık beni vuruyor, günlük ziyaretleri dışında beni aradığı için kalbim göğsümde güm güm atıyor ve bana sevgi dolu bir isim taktığı için midem bulanıyor.

İstek beni daha sonra vuruyor. Bu kısmen fiziksel bir arzu, çünkü orada durup beni beklerken ne kadar yakışıklı göründüğü, varlığının mekana hükmettiği ve alametifarikası olan sırıtışının yerinde olduğu için şehvet damarlarımda dalgalanıyor.

Ama aynı zamanda duygusal bir istek. Kollarımı ona sarıp beni rahatlatmasını ve böylece son birkaç günü unutabilmeyi çok isterdim.

Tanrım, onu çok seviyorum. Bu hiç adil değil.

"Hey," diyorum ona doğru yürürken. "Burada ne işin var?"

"Rogue bana bir şey sormak istediğini söyledi."

Şu hain. Konuşmamız hakkında Rhys'le konuşacağını biliyordum ama bu kadar çabuk anlatacağını düşünmemiştim.

"Ben de seni görmek istedim."

Daha iyi düşünmeden önce yüzümdeki bir tutam saçı geri almak için elini kaldırırken sesinde çiğ bir dürüstlük duyuluyor. Sanki bana dokunmamak için kendini fiziksel olarak zorlaması gerekiyormuş gibi eli yana düşüyor ve yumruk oluyor.

"Devlin okulu bıraktı."

Çenesi titriyor.

"Duydum," diyor, hiçbir şey belli

etmeden. "Bununla bir ilgin var mı?"

"Evet."

Cevabı beni bir an için şaşırttı. Yarı yarıya inkâr etmesini bekliyordum. "Oh. Bana dürüstçe cevap vereceğini düşünmemiştim."

"Senden başka bir şey saklamayacağımı söylemiştim."

Ona başka ne sormak istediğimi düşünürken boğazımdaki ağırlığın etkisiyle yutkunuyorum. "Ona zarar verdin mi?"

Cevap verirken sesi hiç değişmiyor. "Evet."

"Kötü mü?"

"Evet."

"Nasıl olduğunu bilmek istiyor

muyum?" "Hayır."

Her soruyu duygusuzca ve sanki ona birini incitip incitmediğini değil de brüksel lahanasını sevip sevmediğini soruyormuşum gibi cevaplıyor.

"Neden yaptın bunu? Sırrını ifşa ettiği için mi?"

"Hayır," diye cevap veriyor, bu kez dişlerini sıkarak. "Onunla uzun zaman önce başa çıkmalıydım. Yaptığım diğer hata da buydu; ellerini sana sürebilecek kadar kendini güvende hissedecek kadar rahatlamasına izin vermek. Artık sana bir daha asla dokunamayacak."

Rhys'in muhtemelen ona ne yaptığını düşündükçe midem bulanıyor. Ona bir tokat atıp yoluna gönderdiğinden şüpheliyim. Ama o haklı, ona ne yaptığını bilmek istemiyorum. Ama...

"Yaşıyor mu?"

Benim ilgim tamamen Rhys'in yararına. Phoenix'in Devlin'in evindeki sözlerini hatırlıyorum. Rhys'in kimseyi öldürmesini istemiyorum, özellikle de benim için.

"Evet."

Başımı sallayıp arkamı dönüyorum ve eşyalarımı

toplamaya başlıyorum. "Beni affetmeye hazır

mısın?"

Alay ediyorum. "Hayır."

Elini omzuma koyuyor ve bir haftadır ilk kez elleriyle bana dokunuyor. Bu temasla içimden bir elektrik kıvılcımı geçiyor ve midemde biriken sıvı ısıya dönüşüyor.

Eğer o da hissediyorsa, bu konuda yorum yapmaz.

Yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor. "Neden olmasın?"

İlk kez bir takip sorusu soruyor ve onu affetmeye hazır olup olmadığımı sorduktan sonra hemen gitmiyor.

"Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz ve ben aynı konuşmayı yapmaya devam edemem." Sinirli bir iç çekişle, "Yaptığın şey için seni affetmeyeceğim" diyorum.

"Hadi ama Silver. Yapabileceğim bir şey olmalı."

Yaptığı şeyin benim gözümde affedilemez olduğunu neden anlayamadığını bilmiyorum.

"Öyle bir şey yok. Beni becerebileceğine dair bahse girmekle kalmadın, bunu *para* için yaptın." Tükürdüm. "Devlin bana bundan da bahsetti."

Sözlerim üzerine gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. "Onu öldürmem için hâlâ zaman var."

"Dur." Kaşlarımı çatarak söylüyorum. "Paraya ihtiyacın bile yok, zaten yeterince zenginsin. Tamamen açgözlülük müydü? Bu yüzden mi yaptın?" diye soruyorum,

onunla alay ediyor.

Ama küstah ses tonumun ardında gerçek bir bilme ihtiyacı var, bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyorum. Onun için ne kadar az şey ifade ettiğimi anlamak için.

Bana bakarken bakışlarına öfke karışıyor, çenesi öfkeyle çalışıyor. "Seni para için becermedim."

Başımı iğrenerek sallıyorum, bir şekilde daha da hayal kırıklığına uğruyorum. "Yine yalan söylüyorsun."

"O parayı ben verdim, Silver." Sesi bir kırbaç gibi şaklıyor ve beni olduğum yerde donduruyor. "Sen bu bahsi öğrenmeden çok önce. Aslında Devlin'in bana verdiği gün."

Şaşırarak birkaç kez göz kırptım. Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Kime verdin?"

"Londra'da bir genç kız futbol kulübü."

Kalbim çırpınıyor ve ağlamak istiyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Futbol söz konusu olduğunda kızların sahip olduğu fırsatların azlığından ve bunun sizin için ne kadar önemli olduğundan bahsettiğimi hatırlıyorum. Zaten hiç istemediğim bir parayla yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi."

Bir damla gözyaşı göz kapağımı aşıp yanağımdan aşağı süzülürken başımı öne eğiyorum. Elini uzatıp çenemi ona doğru çeviriyor, diğer elinin başparmağı da gözyaşımı temizlemek için geliyor.

"Lütfen ağlama," diye fısıldıyor, güzel sesi kısık, "ağlaman beni öldürüyor."

"Sana inanmak istiyorum, gerçekten. Sadece oraya ulaşabilir miyim bilmiyorum."

Çenemdeki elinin başparmağıyla tenimde rahatlatıcı daireler çiziyor. "Sen benim her şeyimsin, Thayer. Önemli olan tek şey. Kelimeler işe yaramazsa, ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," diyorum çenemi tuttuğu yerden çekerek, "Zamanı geri alıp bizi iddiaya girmeden öncesine götüremezsen olmaz. Arkadaşlarınla bir yarışa girmemiş olsaydın yine de beni kovalayıp kovalamayacağını görmek için."

"Bunu yapamam ama inan bana, yapabilseydim yapardım. Zamanda geriye gider ve Devlin'in suratına yumruğu indirirdim ve yine de seni isterdim. Hâlâ peşinden gelirdim." Sahiplenici bir şekilde ensemi avuçluyor. "Yine de sana aşık olurdum. Bu her zaman kaçınılmazdı."

Midem sıkışırken gözlerim ona kayıyor. "Sana bu sözleri bana söylememeni söylemiştim."

İçeride, bir kaos ve karmaşa kasırgası var. Biz çıkarken ve ona aşık olmaya başladığımı hissederken, onun bu sözleri söylediğini duymayı hayal etmiştim. Ona ulaşmayı ve gardını düşürmeyi başaran kişi olmayı. Birini sevmemek için çırpınırken onu bu riski almaya zorlayan kişi olmayı.

Şimdi gerçek olması çok acı. Bir yandan onu seviyorum. Bu adamı kalbimin derinliklerinden, deliliğe varan bir şekilde seviyorum. Birlikte gün batımına doğru koşmamızı ve sonsuza dek mutlu yaşamamızı istiyorum.

Öte yandan, bunun gerçek olup olmadığını ve henüz farkında olmadığım bir amaç ya da oyun için başka bir hile olmadığını nasıl bilebilirim? Ona inanacak mıyım? Bir adım atıp ona güvenmeli miyim?

Aklım ve kalbim arasında kaldım, ileriye giden iki net yolla bir çıkmaza girdim ve hangisini seçmek istediğime dair bir fikrim yok.

"Dediğim gibi, artık senden hiçbir şey saklamıyorum." "Bana inanıyor musun?" dedi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Eli ensemden kayarak çenemi hafifçe kavrıyor. "Belki bunu duymaya hazır değilsin ama yine de söyleyeceğim." "Bir gün seninle evleneceğim" diye eklemeden önce duraklıyor. Seninle çıkacağım ve sonra seninle evleneceğim. İstediğimden daha geç olacak çünkü beni bekleteceğini biliyorum ama bir gün tüm arkadaşlarının ve ailenin önünde diz çökeceğim ve seni ölene kadar seveceğime yemin edeceğim ve doğruyu söyleyeceğim. Birbirimize düzinelerce yalan söyledik Silver, ama şunu söylediğimde beni dinle - içinde ben olmadan senin için bir gelecek yok. Bana inanman için ne kadar gerekiyorsa o kadar tekrarlayacağım ve bana geri dönmen için ne kadar gerekiyorsa o kadar bekleyeceğim."

Ben de onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki bu sevginin acısı, ihanetinin acısı kadar büyük.

Kalbim göğsümde çılgınca pompalanıyor, ona gitmemi, teslim olmamı ve uzlaşmamı talep ediyor... ama hala çok emin değilim. Her açıklamasıyla o kapının aralığını daha da genişletiyor.

Ben de bir santim verdim.

"Benim... zamana ihtiyacım var. Ve boşluğa."

Gözlerinde zafer parlıyor, sanki onu affettiğimi söylememe az kalmış gibi. "Bununla çalışabilirim. Ne kadar süre?"

"Bilmiyorum." Aceleyle eklemeden önce "Ve hiçbir şey için söz vermiyorum." diyorum.

"Pekâlâ." Başını sallayarak kabul ediyor. "Ve bunu göreceğiz."

Alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve dudaklarını tenimde hissetmenin keyfini çıkararak dokunuşuna doğru eğilirken gözlerim kapanıyor.

Arka planda bir telefon çalıyor ve o uzaklaşıyor, ama ben birkaç saniye daha o anda kalıyorum, elimden geldiğince uzun süre o ana tutunmak istiyorum.

"Thayer," diye tersliyor, sesindeki değişiklik o kadar ani ki gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözlerinin masanın ü z e r i n d e d u r a n telefonuma sabitlendiğini, çenesinin kurulduğunu ve yanağındaki kasın tehlikeli bir şekilde zıpladığını görüyorum.

Aşağı bakıyorum ve yeni bir mesaj

aldığımı görüyorum. Carter'dan.

"Neden sana mesaj atıp seni özlediğini söylüyor?" Hırlıyor, sesi affetmiyor.

Telefonu e l i m e alıp kilidini açıyorum ve mesajlar uygulamamda söz konusu metni görüyorum.

Carter: Seni özledim.

Ayrıldığımızdan beri onunla konuşmadım, eve sağ salim varıp varmadığını kontrol etmek için bile, bu yüzden neden şimdi ulaşmaya karar verdiğinden emin değilim.

Ama eğer ona karşı devam eden hislerim olup olmadığını sorguladıysam, bu metin bana cevabımı veriyor.

Hiçbir şey hissetmiyorum. Ben hayatıma devam ederken onun beni özlediğine dair bir parça sempati ve üzüntü dışında hiçbir şey.

Bunun acı verici bir durum olduğunu tahmin edebiliyorum ve umarım yakında biriyle tanışır.

Ancak hayatımın bu önceki bölümünün kesin olarak geride kaldığına dair son bir onay aldığım için mutluyum. Rhys ve ben nereye gidersek gidelim, Carter'a geri dönüş yok.

Ama Rhys bana kimin ve neden mesaj attığını sorguladığı için haddini aşıyor. Ne de olsa bekarım.

"Yine onunla mı konuşuyorsun?" Burun delikleri alevlenmiş ve sesi zorlukla gizlenen bir öfkeyle bozulmuş bir şekilde talep ediyor.

Bir kahkaha attım. "Hayır. Sen bir yalancısın ve o da bir hilekâr. Aşk hayatımda bir türlü dikiş tutturamıyorum."

Bunu komik bulmuyor.

Telefonu elimden çekip alıyor, Carter'ın adının yanındaki arama düğmesine basıyor ve kulağına götürüyor.

"Ne yapıyorsun sen? Geri ver onu!" Telefonuma uzanmaya çalışarak söylüyorum. Aramızdaki boy farkına rağmen, kolayca ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

Telefon geldiğinde, Carter'ın cevabını sanki bilgisayar laboratuvarında bizimle birlikteymiş gibi net bir şekilde duyabiliyorum.

"Bebeğim?"

Oh, lanet olsun.

Öfke yüzünü kaplarken Rhys'in kaşları düşüyor. Öfkesi odadaki tüm oksijeni emen ve ciğerlerimi çalışmaz hale getiren fiziksel bir şey. Gözleri o çok sevdiğim rengini kaybedene kadar kararıyor, irislerinin etrafındaki beyazı bastıran parlak obsidyene dönüşüyor.

Öfkenin ardında zar zor gizlenen acı ve ihanet var, gözlerimin içine baktığında gördüğünden emin olduğum şeyi yansıtıyor, tek önemli fark benim yanlış bir şey yapmamış olmam.

Rhys konuşurken sesi tanınmaz halde. Normalde olduğundan en az bir oktav daha alçak, taze bir bıçak kadar keskin ve yıkıcı derecede korkutucu. "Ne tür bir güce ve kaynağa erişebildiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Bu numaraya bir daha mesaj atar ya da ararsan, seni bulmak için her birini görevlendirir ve isimsiz bir mezara diri diri gömerim."

Telefonu kapatıp bana uzatıyor, ağzı bir karış açık bana bakıyor.

"Buna hakkın yoktu." Ona telaşla söyledim.

Carter'la konuşmaya ihtiyacım ya da isteğim yok ama Rhys haddini aşıyor.

İster kabul etsin ister etmesin, ben bekarım.

"Her türlü hakka sahibim." Kükrüyor. "Söz konusu sen olduğunda her hakka sahibim, özellikle de eski sevgilin benim olanı talep etmeye çalışıyorsa."

"Sen de benim eski sevgilimsin." Bunu duymaktan hoşlanmayacağını bilerek söylüyorum.

Benden uzaklaşıyor ve yumruğunu şiddetle masaya indiriyor, matematik ders kitabım masadan bir santim havalandıktan sonra tekrar yere düşüyor.

Odayı adımlıyor ve bunu yaparken bana sivri ama kaçamak bakışlar fırlatıyor, adeta hapishanesinin parmaklıklarının hemen ötesinde yeni bir av gören kafesteki vahşi bir hayvan gibi.

Elini saçlarında gezdirirken yaşadığı hayal kırıklığı açıkça görülüyor; saçları, geçişinden sonra tamamen dağılmış ve yabanıl bir halde bırakıyor.

"Benim seni incittiğim gibi sen de beni incitmek istediysen, bunu yaptın. Tamam mı?" "Demek istediğini anladım. Artık ödeştik."

"Ben hiçbir şey yapmadım, eğer canın yanıyorsa yaptıklarının sonuçları yüzündendir."

"O zaman bana ne yapmam gerektiğini söyle!" Büyük, aceleci adımlarla odayı geçiyor ve iki kolumu birden tutuyor. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Sessiz kaldığımda usulca ekliyor: "Başka bir kızla birlikte olmamı gerçekten istiyor musun?"

Midemin nasıl düştüğüne ve boğazıma safra kaçtığına bakılırsa, buna tanık olmaktansa ayak tırnaklarımın teker teker sökülmesini tercih ederim.

Yüzüm düşüncelerime ihanet ediyor olmalı çünkü yüzümü kapatıp, "Bunu başka bir adamla çıkmanı istediğimden daha fazla istemiyorsun" dedi.

Başımı sallıyorum ve devam ederken yüzünde rahatlamış bir ifade beliriyor. "Seni başka biriyle izlemeyeceğim, Thayer. Sana istediğin zamanı ve alanı vereceğim ama lütfen başka birine gitme. Bunu kabul edebilir misin?"

Onu affetmeye henüz hazır olmasam da, başka birini de istemediğimi biliyorum.

"Sen de aynısını yapacak mısın?"

Çenemi ona doğru kaldırıyor. "Tek düşündüğüm senken başka birine nasıl dokunabilirim ki?"

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve kolları beni sıcak, koruyucu bir sarılışla sararken yanağımı sert göğsüne yaslayarak kucağına giriyorum.

Çenesi başımın üstüne doğru iniyor ve bana uzun dakikalar boyunca sarılıyor, her birimiz bu sarılmadan ihtiyacımız olanı alırken ikimiz de sessiz kalıyoruz - rahatlık, güvence ve biraz da umut.

Sonunda saçlarıma derin bir öpücük konduruyor, bunu yaparken kokumu içine çekiyor ve "İyi olacağız" diyor.

Bunu kendi çıkarı için mi yoksa benim çıkarım için mi söylüyor bilmiyorum ama ayrıldığımızdan beri ilk kez ona inanıyorum.

***

OceanofPDF.com

39

Rhys

On altı gün.

Thayer'la ayrıldığımızdan beri bu kadar zaman geçti.

Onunla ayrılığımız dışında herhangi bir konuda gerçek bir konuşma yapmayalı, arkadaşlarımızla otururken onu yanıma sıkıştırmayalı ya da onu güldürmeyeli on altı gün oldu.

Ağzına sahip olmadan ya da bedenini almadan geçen on altı gün.

Bana mesaj atıp atmadığını görmek için her beş dakikada bir telefonumu kontrol ettiğim ve atmadığını gördüğümde kırma isteğime direndiğim on altı gün.

Kısaca özetlemek gerekirse, on altı günlük saf ıstırap.

Aşık olmamaya ve ailemi kaybettiğim gibi başka birini kaybetmenin acısına kendimi açmamaya o kadar odaklanmıştım ki, birini sonsuza dek kaybetmenin birden fazla yolu olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Hayatta olsalar bile bir insanı kaybedebileceğinizi. Ve bu acının daha da kötü olabileceğini çünkü onları düşüneceğinizi, hayal edeceğinizi ve özleyeceğinizi, hatta fiziksel olarak göreceğinizi, ancak kader değil, seçim olarak hayatınızda olmayacaklarını.

Thayer'ı kaybettiğimden beri bu tür bir kaybın ne kadar acı verici olabileceğini öğrendim.

ol.

Geçen hafta boyunca ona istediği zamanı ve alanı verdim.

ve uzak durdum. Hâlâ evine küçük hediyeler gönderiyorum çünkü söz konusu zamanı ve mekânı unutmak için kullanmasına izin verirsem lanetleneceğim.

ve bana aşık oldu, ama o zamandan beri sınıfta veya koridorlarda kaçamak bakışlar dışında birbirimizi görmedik.

Onu, hayati bir organım beklenmedik bir şekilde vücudumdan koparılsa ve hala yaşamam beklense onu özleyeceğim gibi özlüyorum.

Bu imkansız ve onsuz yok oluyormuşum gibi hissediyorum.

Bilgisayar laboratuvarındaki konuşmamızdan bu yana hayatın akışına uymaktan başka bir şey yapmadım; derse gittim, sonra sezon dışı kondisyon çalıştım ve sonra da başka sosyal etkileşimlere ihtiyaç duymadan eve döndüm.

Bu gece Phoenix ve Rogue odama daldılar ve beni mağaramdan çıkarıp Cenevre'deki bir bara götürdüler.

"Eğer duygularını içerek yok edeceksen, en azından bunu iyi bir viskiyle yap," demişlerdi.

Bu iki saat önceydi ve bu süre içinde iyice sarhoş olmayı başardım.

Üçümüz barda, bu lüks salonun loş ışıklandırmasının karanlık örtüsü altında oturuyor, içkilerimizi arkadaşça bir sessizlik içinde yudumluyoruz.

Bir elimde viskim, diğer elimde Thayer'la Noel pazarındaki fotoğraf kabininde çektiğimiz fotoğraf şeridi var, başparmağım geçen haftanın her günü yaptığım gibi sevgiyle yüzünü okşuyor.

"Çok güzel, değil mi?" Sarhoşça, solumda oturan Phoenix'i göstererek söylüyorum. Başını çevirdiğinde, o bakamadan fotoğrafları bakışlarından uzaklaştırıyorum. "Hayır, ona bakma. O benim."

"Kötü durumdasın Rhys." Sağımdan Rogue notları.

"Hey," diyorum, sözcükler ağzımdan geveleyerek çıkıyor, "Sen konuşmayı seven birisin.

Barmen!" Bir içki daha istiyorum.

"İçkiyi bırak, biraz su iç." Phoenix su bardağımı bana doğru iterek şöyle diyor.

Bunu görmezden gelip barmenin önüme koyduğu yeni viskiye uzanıyorum ve barın üzerine yüz avroluk bir bahşiş bırakarak teşekkür ediyorum.

"Gelmeye devam etsinler."

Telefonumu elime alıyorum ve Thayer'la olan mesajlaşmalarımı açıp ona bir mesaj yazıyorum.

Rhys: Seni özledim.

Rhys: Seninle konuşmamak beni öldürüyor.

Ekranımı kilitliyorum ve cevap vermesini beklemeden telefonumu yüzüstü barın üzerine koyuyorum.

İstemese de önemli değil, sadece nasıl hissettiğimi bilmesini istiyorum. Onu bir haftadan uzun süredir görmemiş olsam da, bunun istediğim için değil, onun isteklerine saygı duyduğum için olduğunu ona hatırlatmak için.

Bana kalsa, şimdi onun evinde olurdum.

Biri omzuma dokunduğunda, beynimde karmakarışık bir şekilde dolaşan düşünce ve duyguların sarhoş girdabına tamamen kapılmış bir şekilde barın karşısına bakıyordum.

Dönüyorum ve Nera ile yüz yüze geliyorum. Gözleri benden yeni doldurulmuş içkime doğru kayarken sarhoşluk seviyemi ölçüyor.

Omzunun üzerinden bakıyorum ve kabinde bizi izleyen bir adam fark ediyorum. Yanındaki kişi o olmalı. Sarhoş halim onu hemen tanımamı engellese de oldukça tanıdık geliyor.

"Nasılsın, Rhys?"

Gözlerim onunkilerle buluşmak için geri döndü. "İyi. O nasıl?" Thayer hakkında herhangi bir bilgiye aç bir şekilde ona soruyorum.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru çekildi. "Bunu söylediğim için beni öldürebilir ama senin yaptığın kadar iyi yapıyor gibi görünüyor."

Acı çektiğini duymaktan nefret ediyorum ama hayatına devam etmediğini bilmek hoşuma gidiyor. En azından beni özlüyor, bizi özlüyor.

Bir sonraki konuşmamda ses tonumda yalvaran bir ifade var. "Beni affetmesi için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Buna cevap verebilecek tek kişi o ve sanırım cevabı kendisi de bilmiyor." Beni izliyor, bakışları araştırıyor. Gözlerimde aradığını bulmuş olmalı ki, "Ne olursa olsun, bence seni affedecektir," diye ekliyor.

"Öyle mi?"

"Evet. Yine de tek başınasın, zaten çok fazla şey söyledim." "Sorun değil, söylediğin için teşekkürler."

O anda telefonum çaldı. Elime alıp ç e v i r d i ğ i m d e Thayer'dan gelen bir mesajla karşılaştım.

Thayer: Ben de seni özledim.

Metni tekrar tekrar okuyup bunun gerçek olduğundan ve aşk acısı çeken beynimin yaralı kalbimi yatıştırmak için kurguladığı bir hayal olmadığından emin olurken nefesim kesiliyor ve sarhoşluk bir anlığına dağılıyor.

Emin olmak için birkaç kez göz kırpıyorum ama değişmiyor ya da kaybolmuyor.

Ben de seni

özledim. O beni

özlüyor. O beni

özlüyor.

Ona gitmem gerek.

Sarhoşluk seviyemi unutarak oturduğum tabureden ayağa fırlıyorum ve dengemi kaybederek birkaç adım atarken neredeyse Phoenix'i giydiriyordum.

Beni yakalıyor ve kendime gelmeme

yardım ediyor. "İyi misin dostum?"

Cüzdanımı arıyorum. "Evet, evet. Gitmem gerekiyor. Thayer bana

mesaj attı." Rogue elini koluma koydu. "Git. Kapatacağız."

Teşekkür etmek için başımı sallıyorum ve o da hala orada durup beni gülümseyerek izleyen Nera'ya dönüyor.

"Nera." Kızın dikkatini kendi üzerine çekerek

söylüyor. "Evet."

Çenesini arkasındaki kabinde oturan adama doğru uzatıyor. "Bu düşündüğüm kişi mi?"

Omzunun üzerinden ona bakıyor ve benim bakışlarım da onunkilere katılıyor.

Adamın bakışları üçümüzü de delip geçiyor, vücudu gergin. İçimizden biri ona karşı herhangi bir harekette bulunursa müdahale etmeye hazır olduğunu söyleyebilirim.

Rogue'un sorusunu sorması, onun kiminle olduğunu neden fark ettiğimi anlamamı sağlıyor ve bize doğru döndüğünde kızararak bunu doğruluyor.

"Evet."

Phoenix de ona bakıyor ve ekliyor: "Ateşle oynuyorsun."

Gözlerini ona dikti. "Konuşmayı seven birisin." Onunla konuşurken sesi on derece düşüyor, muhtemelen Altı ile olan geçmişi yüzünden. "Ne yaptığımı biliyorum. Bir şey söylemeyeceksin, değil mi?" Bu soruyu sorarken özellikle bana bakıyor ama üçümüzle de konuştuğunu biliyorum.

"Hayır."

Teşekkür ederek başını sallıyor ve tek kelime etmeden masasına geri

dönüyor.

İçkimin kalanını yudumluyorum, Rhys ve Phoenix'i sırtlarından alkışlıyorum ve kararsız ama yeniden enerjik ayaklarla kapıdan çıkıyorum.

***

Bir saatten az bir süre sonra Thayer'ın kapısını çalıyorum.

Bu garip bir şekilde birkaç hafta önce burada olduğum zamanı anımsatıyor, tek fark bu sefer aktif bir şekilde yumruklarımla kapıyı kırmaya çalışmıyorum.

Kot pantolon ve balıkçı yaka bir kazakla kapıyı açıyor ve ben de öne doğru yığılıp ona sarılıyorum. Sanki bedenim evde olduğunu biliyor ve gece için güç topluyor, güvende ve emniyette hissediyor.

"Merhaba."

"Merhaba," diyor, beni tutmaya çalışırken iri bedenim yüzünden sesi boğuklaşıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni özledim." Pozisyonumun avantajını kullanarak yüzümü boynuna gömüyorum. Onu bir uyuşturucu bağımlısı gibi içime çekiyor, kokusunu üzerime sinmiş gibi burnumu boynunda aşağı yukarı gezdiriyorum.

Beni nazikçe itiyor ve koridorun karşı duvarına yaslıyor. Hoşnutsuz bir inilti çıkarıyorum ama hareket etmeme izin veriyorum, sonunda vücudumu ve başımı duvara yaslayıp ağırlaşmış gözlerle ona bakıyorum.

Dudaklarında bir gülümseme kıvrılmadan önce bana dikkatli bir bakış atıyor. "Sarhoş musun sen?"

"Birazcık."

"Neden?"

Bir elimi saçlarımda gezdirerek kayıtsızca omuz silkiyorum. "Alkol beni affettiğini hayal etmemi sağlıyor." Elimi yüzüme ve göğsüme sürüyorum, bilinçaltımda sanki onu koruyormuş gibi kalbimin üzerine koyuyorum. "Ama sonra uyanıyorum ve rüyamda gördüğüm gibi kollarımda değilsin."

"Yani aşağı iniş acımasız mı?" "Evet."

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü bir rüya süresince seninle vakit geçirebiliyorum." Koridorun kısa boyunu geçip onun karşı duvara yaslandığı yere geliyorum ve sağ avucumu usulca başının yanına indiriyorum. Ona doğru eğilip yüzümü yüzüne yaklaştırıyorum ve ağzım kulağının üzerinde geziniyor. "Kafamın içinde olsa bile, halüsinasyondan başka bir şey olmasa bile, birkaç dakikalığına gerçekmiş gibi geliyor."

Nefesim kulağının kabuğuna çarptığında vücudunda bir ürperti dolaşıyor. Sarhoşluğumu bahane ederek daha da yaklaşıyorum ve dudaklarımı 'kazara' onunkilere değdiriyorum.

Temas anında aramızda kıvılcımlar uçuşuyor, çıldırtıcı kimya her zaman olduğu gibi etrafımızda dönüyor, damarlarımda akan alkolden daha güçlü bir şekilde sarhoş ediyor.

"Beni öpme," diye fısıldıyor, sesi şehvetle kalınlaşıyor.

Acı dolu bir iniltiye direniyorum. Hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar çok öpmek istememiştim. Dudaklarından sadece milimetrelerce uzakta olmak ve aradaki mesafeyi kapatamamak, dudaklarımı onun yumuşak dudaklarına bastırıp yüzlerce kez yaptığım gibi ağzını sahiplenememek işkence gibi.

"Sana dokunmamak işkence." Mırıldanıyorum, kelimelerim içkinin etkisiyle karışıyor. "Ama acı, aşk için ödediğimiz bedeldir. Bunu bana Trish öğretti."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Bellamy yaralandıktan sonra buradayken. Bunun ödenmeye değer bir bedel olduğu konusunda haklıydı ama bu seni kaybetmekten daha kötü bir acı. Seni görmek, seni sevmek ama sana sahip olamamak."

Onu duvara hapseden kolu tutuyor ve beni geri itiyor. Serbest kaldığında beni bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor.

Avucunun bileğime dolandığı yere bakıyorum ve parmaklarını kabarık pembe saç bağının üzerinde gezdirdiğini görüyorum. Onu hiç çıkarmadım.

"Belki de bunu geri vermelisin," diyor usulca, başını eğip ona bakarken.

Bileğimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Onu soğuk, ölü bedenimden çıkarman gerekecek."

Tökezleyerek geri çekiliyorum ve düşmemem için elini üzerime koyuyor. Bu kadar sarhoş olmamalıydım ama acıyı unutmanın en kolay yolu buydu.

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

Bana kaşlarını çattı. "Ne?"

Bileğimi ve saç bağını burnuma götürüp içime çekiyorum. "Artık senin gibi kokmuyor. Üzerine biraz parfüm sıkabilir misin?"

Bana araştıran bir bakış atıyor, kabul edip etmemekte kararsız kaldığını gördüğümde kollarını kavuşturuyor. Sonunda dönüp dairesine ve odasına doğru yürüyor.

Bana dışarıda beklememi söylemedi, bu yüzden ondan sonra içeri girebileceğimi ve

Benim var.

Yatağı beni çağırıyor, kabarık yastıklar ve kokusunun vaadi

Bir iniltiyle kendimi yatağına bıraktığımda, etrafımdaki sargılar karşı konulamayacak kadar baştan çıkarıcıydı.

Elinde şişeyle raftan dönüyor ve beni yorganının üzerine yayılmış halde görüyor.

"Çok rahat olma." "Mhmm."

Yanıma oturuyor ve bileğimi tutuyor, çiçek parfümünü saç bağına birkaç kez sıktıktan sonra yatağa bırakıyor.

Tekrar burnuma götürüyorum ve keskin bir şekilde içime çekiyorum, kokusundan bunalıyorum. "Sikeyim evet."

Baş dönmesiyle mücadele etmek için gözlerim kapanıyor. Sanki bir yurt odasında değil de dalgalı, açık suların ortasında bir gemideki yatakta yatıyormuşum gibi hissediyorum.

Burnumu gıdıklayan gül ve yasemin kokusuyla kendimden geçmeden önce ne kadar süre böyle kalacağıma dair hiçbir fikrim yok.

***

Gözlerimi açmak için başımın ağrısıyla mücadele ediyorum.

Benim olmayan bir yatak odası ve gözlerimi bir daha asla açmak istemememe neden olan güzel sabah ışığıyla karşılaşıyorum.

Ağzım hiç olmadığı kadar kuru, sanki en son iki yıl önce bir yudum su içmişim gibi ve dün geceye dair çok az şey hatırlıyorum.

Bara gittiğimi ve Thayer'lara geldiğimi hatırlıyorum. Sanırım onun yatağında sızmıştım ve o da kalmama izin vermişti. Aşağıya baktığımda sadece iç çamaşırlarımın olduğunu ve yorganın altına sıkıştığımı gördüm.

Bu halimle benimle ilgilenmiş olmalı. Dün gece ona yük olduğum için suçluluk duyuyorum. Buraya onu görme ve onunla konuşma ihtiyacıyla gelmiştim ama muhtemelen durumumu daha da kötüleştirmiştim.

Sol tarafıma bakıyorum ve yatağın boş olduğunu görüyorum. Örtüler arkaya atılmış ve yastığın üzerinde başının izi var, yani dün gece erken kalkmadan önce yanımda uyumuş olmalı.

Telefonumu elime aldığımda saatin sabah 10:30 olduğunu gördüm. O kadar da erken değil.

Ondan hiç mesaj almadım, sadece Rogue ve Phoenix'ten iyi olduğumdan emin olmak için birkaç mesaj aldım.

Ayağa kalkıp ayaklarımı yere koyuyorum ve akşamdan kalmalığımla mücadele ederken çarpan başımı ellerimin arasına alıyorum. Sonunda kendimi toparladım, üzerime bir şeyler giydim ve onu bulmayı umduğum oturma odasına doğru yürüdüm.

O orada değil ama oda arkadaşları orada. Altı, bana bakarken kaşığı yarıya kadar ağzına götürmüş, komik bir şekilde duraklıyor.

"Thayer nerede?"

"Burada ne yapıyorsun?" Six kaşığını yere bırakarak soruyor.

"Dün gece sarhoş olduktan sonra burada sızmış olmalı." Nera sonuca varıyor.

Bellamy ona doğru sorgulayıcı bir bakış atar. "Bunu nereden biliyorsun? Onu gördün mü?"

"Oh, uh..."

"Hey." Sözlerini keserek dikkatlerini tekrar bana çekiyorum. "Nerede o?" "Burada değil." Bellamy yardımcı olmadan söylüyor.

Akşamdan kalmalığımdan mı, karbonhidrat eksikliğimden mi, yoksa genel olarak daha kısa bir sigortaya sahip olduğumdan mı bilmiyorum, ama sinirleniyorum. "Seninle arkadaşlığımı kaybetmek istemiyorum ama benimle oyun oynarsan kaybedeceğim Bellamy."

"Oyun oynamıyorum. O gitti."

"Nereye gitti?"

"Ev."

Alkolün beni her zamankinden daha yavaş yaptığı için suçluyorum, çünkü ne dediğini anlamıyorum.

"Burası onun evi, nereye gitti?"

Bana sempatik bir bakış atıyor ve masadaki dördüncü sandalyeyi çekerek oturmamı işaret ediyor. Oturmadım.

"Chicago'ya geri döndü, Rhys."

Şimdi oturuyorum, bacaklarım aniden ağırlığımı taşıyamaz hale geldi. Sözleri, beklemediğim için iki kat daha acı verici bir darbe oldu.

Nera bana bir bardak su dolduruyor ve ben

de içiyorum. "Neden?"

"Kardeşi dün onu aramış ve annelerinin birkaç hafta önce aşırı dozdan öldüğünü söylemiş. Durumu iyi, zamanında Narcan uygulanmış ve dün hastaneden taburcu edilmiş. Çocuklarından hiçbirine haber vermeyi düşünmemiş, Nolan da dün onu kontrol etmeye gittiğinde bileğindeki hastane bileziğini gördüğü için öğrenmiş. Thayer onu kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak için eve gidiyor. Sanırım tekrar AA'yı denemesini istiyor ama annesinin onu dinleyeceğine dair pek umudu yok."

Hay sikeyim. Annesinin bağımlılık sorunlarından ve bunların Thayer'ı nasıl etkilediğinden daha önce bahsetmiştik. Bunun onun için ne kadar zor olacağını tahmin edebiliyorum.

"Ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum. Belki bir süre daha olmaz - tatile sadece birkaç gün kaldı, dersleri internet üzerinden bitirip yeni yılda geri döneceğinden bahsetti."

Sandalyemde arkama yaslandım. İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum, neden bana annesinden bahsetmedi? Daha da iyisi, neden beni uyandırıp gideceğini söylemedi?

"Onun için endişelenme, Rhys. O kendine nasıl bakacağını bilir." Bellamy koluma rahatlatıcı bir el koyarak bana bunu söyledi.

Bunu kesinlikle biliyorum. Thayer'ın sonsuz bir güç rezervi var, bu beni ona çeken ilk şeylerden biri ve ilgimi çekmeye devam ediyor.

Keşke ihtiyacı olduğu anda bana güvenecek kadar bana güvenmiş olsaydı.

***

OceanofPDF.com

40

Thayer

Chicago'ya döndüğüm ilk birkaç günü Trish'in dairesinde dinlenerek ve jet lag'e alışmaya çalışarak geçiriyorum.

Annemi görmeye gitmiyorum. Acil durum çoktan geçti, bu yüzden ben yerleşirken birkaç gün bekleyebilir, ayrıca tüm bu durumun ele alınış şekli yüzünden çok fazla acı çekiyorum.

Aşırı dozdan öldüğünü annemizden duymak yerine şans eseri öğrenen Nolan'dan öğrenmek zorunda kalmak çok inciticiydi. Bu da onun bencilliğinin bir başka göstergesi.

Ölebilirdi.

Cenazesi için Chicago'da olabilirdim ve sadece onu kontrol etmek için değil, ama bu gerçek ya tamamen gözünden kaçıyor ya da gerçekten umurunda değil. Hangisi daha kötü bilmiyorum.

Bu yüzden ilk iki günü sakinleşmek için kullanıyorum, böylece onun evine dalıp bir tartışma başlatmıyorum. Bu yolu birçok kez denedim, işe yaramayacağını biliyorum. Bunun onu kötü karar sarmalına daha da iteceğini biliyorum, tersi değil.

Eğer onu AA'yı tekrar denemeye ikna etmek istiyorsam ve bu sefer gerçekten işe yarayacağını umuyorsam, o zaman mümkün olduğunca soğukkanlı olmalıyım.

Trish'in evinde olmanın avantajını kullanarak üzerime titrenmesine ve sevilmesine izin veriyorum; annemle ve ayrılıkla uğraşmak zorunda kalmanın verdiği çifte sıkıntıdan dolayı kalbimin ve ruhumun her ikisine de ihtiyacı var.

Rhys bir hafta ayrı kaldıktan sonra ayrılmadan önceki gece evime geldiğinde, bu kader gibi gelmişti. Açıkçası, ertesi sabah ayrılacağımı biliyordum ama onun hiçbir fikri yoktu.

Ona her şeyden çok söylemek istemiştim. İkinci futbol maçımdan önce ve o zamandan beri her gün yaptığı gibi, düşünceli tavsiyesini ve kararlı desteğini istemiştim.

Ne kadar sarhoş olsa da, bu konunun onu anında ayıltacağını bildiğim için yarım düzine kez dilimin ucuna gelmişti, ama her seferinde son anda kendimi tutmuştum.

Geçen hafta boyunca onu o kadar çok özlemiştim ki, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok. Beni dinlemiş, ihtiyacım olan zamanı ve boşluğu vermişti ama ne kadar kızgın olsam da ona karşı olan hislerimin değişmediğini fark etmem uzun sürmemişti.

Birkaç gün önce onu evimde görmek bunu doğruladı. Sözleri ve davranışlarıyla bana olan bağlılığını kanıtlamaya devam etti ve ben de tekrar denemek istediğime karar verdim.

Ama benimle gelmesi için onu suçlamak istemedim. Ona bundan bahsetseydim, gelmek zorunda hissedeceğini biliyordum ve ona bu şekilde yük olmak istemedim. Hayır, bunu ayrı tutmalıydım, kendim halletmeliydim ve İsviçre'ye döndüğümde Rhys ile parçaları onaracaktım.

Trish tezgâha bir tabak koyarken mutfağa giriyorum. "Harika, ben de seni öğle yemeği için arayacaktım."

"Teşekkürler," diyorum küçük masada onun yanına

oturarak. "Rhys'ten haber aldın mı?"

Buraya geldiğimden beri birkaç kez telefonumu kontrol ettiğimi gördü, bana mesaj atmış olmasını umuyordu. Eve gittiğimi fark ettiğinde bana hemen mesaj atıp bir şeyler soracağını düşünmüştüm. Ama sormadı.

Ondan tek kelime duymadım.

Hâlâ mesafe talebime saygı mı duyuyor yoksa kızgın mı bilmiyorum ama umarım birincisidir. Ona kendim mesaj atardım ama hissettiğim her şeyi bir romanın tamamını kusmadan ne söyleyeceğimden emin değilim.

Hayır, birkaç gün içinde dönene kadar beklesem daha iyi olur.

Başımı sallıyorum ve yemeğimi tabağımda gezdiriyorum, bir ısırık bile almıyorum. "Ye." "O çocuk seni seviyor, bebeğim. Seni uzun zamandır seviyor.

uzun bir süre. Her şey yoluna girecek ama açlıktan ölürsen girmez."

"Beni sevdiğini nereden biliyorsun?"

"Sana bakış şekli. O zamanlar sözlü inkârlarının arkasına saklanabilirdi ama seni odadaki tek kişiymişsin gibi izlemesini maskeleyecek bir şey yoktu." Onu dinlerken yemek yiyorum. "O bahse asla katılmamalıydı ama seni gerçekten sevdiğine inanıyorum."

"Ben de öyle." Onunla göz göze gelerek söylüyorum. "Onu affetmeye hazır mısın?"

"Sanırım hazırım, evet."

Eğilip elimi tutuyor ve sertçe sıkıyor. "Senin adına mutluyum, bebeğim. Dünyadaki tüm iyi şeyleri hak ediyorsun."

***

Öğle yemeğinden sonra annemin Hyde Park'taki dairesine gittim, sonunda onunla yüzleşmeye hazırdım.

Tamamen harap olmuş dört daireli bir apartmanın en alt katında yaşıyor. Seksenli yıllarda inşa edildiğinden beri büyük bir tadilat yapıldığını sanmıyorum ve bence bu noktada düzinelerce büyük sorunu düzeltmeye çalışmak yerine yıkıp yeniden inşa etmek daha güvenli olacaktır.

Annemin umurunda olduğundan ya da fark edecek kadar ayık olduğundan değil. Başının üstünde bir çatı olduğu sürece mutludur.

Kolu deniyorum ve kapının kilitli olmadığını görüyorum. Bu alışılmadık bir durum değil ama sinir bozucu. Ona yüzlerce kez kapıları kilitlemesini söyledim, özellikle de bu mahallede.

Burada çalınacak bir şey yok, ancak bu bölgede işlenen tek suç hırsızlık değil.

"Anne?" İçeri girip kapıyı arkamdan kapatarak sesleniyorum. Daire tam bir karmaşa içindeydi.

Burada yaşarken bile hiçbir zaman tertemiz değildi, ama Nolan ve ben en azından düzenli tutmaya çalıştık. İkimizin de taşınmasından bu yana geçen aylar içinde burası gerçek bir bağımlı yuvasına dönüştü. Her yerde boş şişeler, kullanılmış pipolar ve şırıngalar, eski yiyecek ambalajları ve artık kabuklar var, halıda son derece şüpheli görünen lekelerden ve aynı derecede şüpheli kokulardan bahsetmiyorum bile.

Gördüğüm manzara karşısında tüylerim diken diken oluyor. Nolan annemin burayla ilgilenmediği konusunda beni uyarmıştı ama bu hafif kalır. Burası yaşanmaz halde ve onun burada yaşadığını düşünmek midemi bulandırıyor.

"Anne?" Tekrar sesleniyorum, bu

sefer daha yüksek sesle. Cevap yok.

Oturma odasının önünden geçip Nolan'la paylaştığım eski yatak odasına ve annemin odasına bakıyorum. İkisi de boş, ikisi de tamamen iğrenç. Anladığım kadarıyla yerde yatıyor, şilteler karyola çerçevelerinden ayrılmış. Onları on sentlik bir çanta için rehin vermiş olmalı.

Boğazımı tıkayan duyguları yutkunarak bastırıyorum ve banyoyu geçip mutfağa giriyorum. Burası da hayal edilemeyecek kadar kirli ama daha da önemlisi boş.

Annem nerede?

Nolan'a mesaj atmak için telefonumu çıkardığımda dairenin önünden gelen bir ses duydum. Arkamı dönemeden yüzüm duvara çarptı.

Her şey o kadar çabuk oluyor ki, algılayamıyorum bile. Tepkimde ölümcül olabilecek iki saniyelik bir gecikme oluyor ve bir el yüzümü duvara bastırarak beni kapana kıstırıyor.

İri bir vücut benimkine yaslanıyor ve hemen bira, ot ve sidik kokusunun saldırısına uğruyorum.

Korku bana çarpıyor ve avazım çıktığı kadar bağırarak beni tutan kişiye karşı umutsuzca mücadele ediyorum.

"Seni tek başına yakalamak için uzun süre bekledim." Korkunç bir ses kulağıma doğru homurdanıyor ve damarlarımda buz kayarken korkum dehşete dönüşüyor.

Birdenbire yine on bir yaşındayım ve yatak odamdaki dolapta çığlıklardan ve kavgadan saklanıyorum.

Bu Mitch, annemin son üç yıldır bir dargın bir barışık olduğu erkek arkadaşı. Annemin hayatına girdikten sonra Bellamy'de daha sık kalmaya başladım. Annemin erkek arkadaşları arasında en şiddet yanlısı o değildi, ama yine de en tehlikelisinin o olabileceğini düşünmüşümdür hep. Bana her zaman tüylerimi diken diken edecek şekilde baktı ve onun yanında kendimi hiç güvende hissetmedim.

Daha önce hiç çizgiyi aşmamıştı ama bunun tek nedeni ona hiç fırsat vermemiş olmamdı. O buradaysa, ben de o gidene kadar uzaktaydım.

Görünüşe göre içgüdülerim doğruymuş.

Beni olduğum yerde dondurmakla tehdit eden felç edici korkuya karşı savaşıyorum ve tekrar çığlık atıyorum, ses tellerim sınırlarına kadar zorlanırken, onun tutuşuna karşı çırpınıyor ve mücadele e d i y o r u m .

"Kapa çeneni, sürtük."

Saçlarımı yumrukluyor ve yüzümü duvara çarpmak için tutuşunu kullanıyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor ve bir bilinçsizlik dalgasına karşı savaşırken beni geçici olarak hareketsiz hale getiriyor. Biliyorum ki şimdi bayılırsam muhtemelen bundan sağ çıkamayacağım ve eğer çıkarsam da bir daha asla eskisi gibi olamayacağım.

Bir anlık şaşkınlığımı kullanarak beni çeviriyor ve yüzümü ona dönüyorum. Onu hatırladığım kadar çirkin ve iğrençti, zaman ve uyuşturucu bağımlılığı zaten yaralı olan yüzüne hiçbir şey yapmamıştı.

"Seninle eğleneceğim." Korkunç bir gülümsemeyle söylüyor. Dişlerinden birkaçı eksik ve geri kalanı çürümüş ve bu, müstehcen sözleriyle birleşince korku filmlerinde gördüklerimden daha korkunç bir şey ortaya çıkıyor.

Ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum.

"Bırakın beni!" Tekrar bağırıyorum, daha da sert mücadele ediyorum. Ayağına basıyorum ve ön kolunu kan gelene kadar ısırıyorum, o beni silkelemeye çalışsa bile bırakmayı reddediyorum.

Diğer yumruğuyla karnıma yumruk atıyor, nefesim kesiliyor ve onu bırakmaya zorlanıyorum. Ellerini boğazıma doladı ve sıktı.

Bu Rhys'in beni yatak odasında baskın bir şekilde tutma şekli değil, bu incitmek ve hatta potansiyel olarak öldürmek içindir.

"Senin için planladığım şey için bilinçli olmana gerek yok."

Boğazımda safra birikiyor ve onunla bir ölüm perisi gibi savaşırken gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Ellerini koparmaya çalışıyorum ama ne cüssesi ne de gücü bana yetiyor. Tırnaklarım umutsuzca ön kollarına batıyor, sonra gözlerini oymaya çalışıyorum ama başını geriye çekip ulaşamayacağı bir yere götürüyor.

Gücümün azaldığını hissettikçe görüşümde lekeler oluşmaya başlıyor ama pes etmiyorum. Taşaklarına dizimi geçirmeye çalışıyorum ama benden kaçıyor ve kafamı arkamdaki duvara çarpıyor.

Karanlık görüş alanımı daraltmaya başladığında boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor.

Başaramayacağım.

Anneme yardım etmeye çalıştığım için öleceğim.

Arkadaşlarıma veda edemeden öleceğim.

Rhys'e onu sevdiğimi söylemeden öleceğim. Ona sadece bir kez öfkeyle söyledim, gerçekten söyleme fırsatı istiyorum.

Bilinçsizliğe karşı savaşıp arkamdaki duvara doğru kayarken, birinin adımı bağırdığını duyduğuma yemin edebilirim.

Belki de bir melektir ve eğer öyleyse, şimdiye kadar duyduğum en büyülü sese sahip. Sonsuza kadar dinleyebileceğim bir ses.

Tek bir umut ışığına tutunuyorum ve Mitch'in benden kurtulduğunu görmek için tam zamanında gözlerimi son bir kez açmak için savaşıyorum.

Elleri boğazımdan koptu ve bacaklarım artık beni tutamadığı için gevşek bir uzuv yığını halinde yere düştüm.

Nefesimi tutmak için mücadele ediyorum, açlıktan ciğerlerimi yakan ama aynı zamanda harika hissettiren büyük hava yudumlarını emiyorum.

Ben hayattayım.

Ben hayattayım.

Öldürülen boğazımı nazikçe ovuyorum, panik azalmaya başladığında nefesimi dengelemeye ve kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ne olduğu ya da beni kimin kurtardığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Karnımdaki ağrıdan inleyerek dikkatlice doğruluyorum ve Mitch'in sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremediğim ama yine de her yerde tanıyabileceğim biriyle boğuştuğunu fark ediyorum.

Ben Rhys.

Bir anda koruyucu meleğim gibi ortaya çıkıyor, bayılmanın eşiğindeyken beni kurtarıyor ve Mitch'in ellerinde kim bilir ne tür vahşetlere maruz kalıyorum.

Burada ne aradığını ya da buraya geleceğini nereden bildiğini bilmiyorum ama onu görmenin, hayatımı kurtardığını bilmenin verdiği rahatlamayla gözyaşlarım bir anda yüzümden akmaya başladı.

Artık güvende olduğumu biliyorum.

Yüzünü göremiyorum ama yine de öfkesini hissediyorum. Cüsse, dayanıklılık ya da irade açısından kendisine denk olmayan Mitch'in suratına öfkeli darbeler yağdırırken odadaki tüm havayı boğuyor.

Rhys ona vurmaya devam ederken hiçbir şey söylemiyor, diğer adam artık neredeyse hiç karşı koymuyor.

Ayağa kalkıyor ve Mitch'i yakasından tutarak hareketsiz bedenini banyoya doğru sürüklüyor. Bu yeni pozisyon onun yüzünü ilk kez görmemi sağlıyor ve tanınmaz halde.

Öfke, yüzünün her çizgisini ve hatlarını vahşice bir şeye dönüştürüyor. Mitch'in iri bedenini hiçbir ağırlığı yokmuş gibi banyoya doğru çekerken gözlerinde kararlılık ve öldürme niyeti parlıyor.

Hâlâ bacaklarımı kullanamayacak kadar güçsüz olduğum için peşlerinden kapıya doğru sürünüyorum ve Rhys'in tuvaletin kapağını açıp Mitch'i yakasından tutarak kaldırdığını ve kafasını klozetin içine soktuğunu görüyorum.

"Seni öldüreceğim amına koyayım." Mitch'in başını suyun altında tutarken Rhys'in sesi öfkesinin gücüyle titriyor.

İkincisi hava almak için çırpınıyor, onu kurtaracak bir şeyi umutsuzca ararken elleri her yöne uçuyor.

Bu ironi benim için kayıp değil.

Mitch'in büyüdüğüm apartmanın klozetinde boğulmasını izlemenin gerçeküstü bir yanı var. Aşağılayıcı ve korkutucu ve daha fazlasını hak etmiyor.

Rhys onu sudan çıkarır ve o da derin bir nefes alır.

Mitch'in nefes alış verişini duyan Rhys'in yüzünde taze bir öfke belirir. "Sadece geber."

Kafasını tekrar klozete daldırıyor ve onu tekrar boğuyor. Müdahale etmezsem onu öldüreceğinden hiç şüphem yok.

Mitch'in öldüğünü görmekten başka bir şey istemiyorum, ama Rhys'in vicdanının bunu duymasını istemiyorum. Bırak tutuklansın, hayatının geri kalanını hapiste geçirsin, bu kadar yeter.

"Mackley," diye sesleniyorum zayıf bir sesle, kelime morarmış boğazımdan daha çok bir vıraklama gibi çıkıyor.

Beni duymuyor, tüm dikkati kirli bir klozetin içinde boğduğu adama odaklanmış durumda.

"Mackley," diye tekrar deniyorum, bu sefer daha güçlü bir şekilde, ama yine de başaramıyorum.

Beni duyamayacak kadar intikam ateşiyle yanıp tutuşuyor. Tabii...

"Rhys!" diye bağırıyorum ve gözleri hemen benimkilere kayıyor. Beni içine çekerken dramatik bir şekilde yumuşuyorlar. Yarı oturuyor, yarı diz çöküyor, güç almak için kapının çerçevesine tutunarak kendimi ayakta tutmaya çalışıyorum. "Onu öldürmeyin. Lütfen onu öldürme."

Beni dinleyip dinlememeyi tartışırken gözlerindeki öfke geri geldi.

"Neden dinlemeyeyim?"

Mitch hâlâ kendini kurtarmak ve oksijen almak için mücadele ediyor ama çabaları gittikçe zayıflıyor.

"Onu benim için öldürmeni istemiyorum. Lütfen, polisi arayalım. Onun ölümünü izlemek istemiyorum." Kırgın bir şekilde yalvarıyorum.

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Rhys onu klozetten çeker ve kafasını porselen klozet kapağına çarpmak için kaldıraç olarak kullanır.

Mide bulandırıcı bir çıtırtı duyulur ve her yere kan sıçrar. Eğer işi bitmediyse, yardım almazsa çok yakında bitecek.

Rhys onu bırakır ve Mitch yere yığılır, bilinci yerinde değildir ama alnındaki büyük yaraya rağmen nefes alıyor gibi görünmektedir.

Rhys bir adımda onun yüzükoyun yatan bedeninin üzerinden atlıyor ve beni kollarının arasına alıp çaresizce kendisine bastırıyor. Derin İngiliz aksanıyla şakağıma doğru hararetle "Aşkım," diye fısıldıyor ve ben kollarımı boynuna dolayıp ağlıyorum.

Ben güvendeyim.

"Seni kaybettiğimi sandım. Seni öldürdüğünü sandım." Ağlıyor ve sesindeki yürek parçalayıcı dehşeti duyuyorum. Benim için ne kadar acı vericiyse, bu sahneye tanık olmanın onun için de o kadar zor olduğunu fark ediyorum. Sevdiği birinin ölmesi onun en büyük korkusuydu ve neredeyse bunu en ön sıradan izliyordu.

Beni kucaklayıp yere yatırıyor ve ben ağlarken bana sarılıyor, hıçkırıklar bedenimi sararken nazik ve rahatlatıcı elleriyle saçlarımı okşuyor.

"Sen benim hayatımı kurtardın," diyorum kırık hıçkırıklar arasında.

Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum ama sanki sonsuza kadar ağlayacakmışım gibi geliyor. Son birkaç hafta için ağlıyorum, acı ve korku için ağlıyorum, onun kollarında hissettiğim rahatlama ve güvenlik için ağlıyorum.

Gözyaşlarım sonunda diniyor ama Rhys kıpırdamıyor. Sırtımda daireler çizmeye ve saçlarımı okşamaya devam ediyor ve hareket etmemi bekliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum.

"Sana bir okyanusun beni senden uzak tutamayacağını söylemiştim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve başımı kaldırıp yüzünü kavrıyorum ve dudaklarını tatlı, özlem dolu bir öpücükle kendime doğru çekiyorum. Ağzımın içinde inliyor, öpücüğü derinleştiriyor ve beni ona karşı daha da sıkıyor.

Bu öpücükte gözyaşlarımın tadını alıyorum ve onun da aldığını biliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Dudakları yanaklarımdaki gözyaşlarımın izini öpmek için benimkilerden ayrılıyor, her göz kapağıma bir öpücük kondurmadan önce her birini yalıyor.

"Yaralandın mı?" Sonunda sorar.

Boynumu ona göstermek için gömleğimin yakasını aşağı çekiyorum. Morlukların neye benzediğine dair hiçbir fikrim yok ama gözlerinin tehlikeli bir şekilde kararması bir şey ifade ediyorsa, korkunç görünüyor.

"Lütfen onu öldürmeme izin ver."

"Hayır." Ona daha da yaklaşarak söylüyorum. Kalp atışlarının göğüs kafesine çarptığını duyabiliyorum, nabzı kavgadan dolayı henüz sakinleşmemişti.

"Kim o?"

"Annemin erkek arkadaşı," diyorum ürpererek, sonra birden buraya gelme nedenimi hatırlıyorum. "Annem, Rhys. Buraya onunla konuşmak için geldim ama gitmişti. Ya ona bir şey yaptıysa? Gidip onu bulmalıyız." Çılgınca bağırıyorum, kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor.

"Annen güvende. Bu sabah onu bir rehabilitasyon merkezine bıraktım." Mücadele etmeyi bıraktım, vücudum ona karşı inançsızlıkla sarkıyordu.

"Neden?" Şaşkınlıkla sordum, "Anlamıyorum. Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Senin evinde yanımda sen olmadan uyandığımda Bellamy bana annen aşırı dozdan öldüğü için eve gittiğini söyledi. Bunu tek başına halletmene izin veremezdim, aşkım," diyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına itiyor, "O öğleden sonra Chicago uçağına bindim ve son birkaç günümü en iyi rehabilitasyon merkezini arayarak geçirdim. Bu sabah annenle buluştum ve onu gitmeye ikna ettim, sonra da onu bıraktım. İşim bittikten sonra Trish'in evine gittim ve bana burada olduğunu söyledi, ben de hemen geri geldim. Keşke otuz dakika daha hızlı olsaydım da sana elini sürmesini engelleyebilseydim." Homurdanıyor, banyoya doğru bakarken sesine öfke geri geliyor. "O artık ölü bir adam Silver, ister benim elimde olsun, ister bu işi yapması için para verdiğim birinin elinde, daha fazla yaşamayacak."

Sadece hayatımı kurtarmakla kalmayıp son birkaç gün içinde katlandığı mesafeler karşısında şok geçiriyorum.

"Bütün bunları benim için neden yaptın?"

"Çünkü seni seviyorum, Thayer. Asla aşık olmak istemediğimi iddia etsem de seni uzun zamandır seviyorum. Seni mutlu etmek ve acını hafifletmek için bundan çok daha fazlasını yaparım. Beni gerçekte olduğum gibi görüyorsun ve her şeyi riske atmamı sağlıyorsun. Sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Dizlerimin üzerine onunkilerin arasına çöküyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve yüzümü boynuna gömerken onu ölümüne sıkıyorum.

"Beni hâlâ sevdiğini söyle, Silver." Yalvarıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Beni daha fazla incitmemeye dikkat ederek ensemi hafifçe kavrıyor ve başımı geriye çekiyor.

"Kelimeleri duymak istiyorum. Ve Thayer, adımı duymak istiyorum." "Adımı söyle. *Beni* sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum, Rhys. Sana kızgın olduğumda bile seni sevdim. Seni sevmemem gerekirken bile sevdim. Sen tanıdığım en nazik, en cömert insanken sana nasıl karşı koyabilirdim ki? Sen benim en iyi arkadaşımsın, Bellamy'ye söyleme çünkü beni öldürür, sevgilim ve kurtarıcımsın. Seni sonsuza dek seviyorum."

Öpücüğü kontrol edebilmek için başımın arkasını tutarak dudaklarını benimkilere morartıcı bir öpücükle yapıştırıyor. Birbirimizi çılgınca pençeliyoruz, ayrılığımızdan dolayı dokunmaya açız ve karşılıklı itiraflarımızdan heyecan duyuyoruz.

Sonunda, nefes nefese kalarak birbirimizden ayrıldık. Birini arıyor, bu durumla ilgilenecek bir tür tamirci ve beni dışarıya, güvenli bir yere taşıyor.

***

OceanofPDF.com

41

Rhys

Thayer yaralarını iyileştirirken Noel' i Chicago'da geçiriyoruz. Onu götürdüğüm özel doktor bir hafta boyunca fiziksel efordan kaçınmasını söyledi, ben de The Langham'da bir oda tuttum ve ona baktım. İyileşene kadar başında bekledim ve ona dokunmayı reddettim, Ne kadar yalvarırsa yalvarsın.

Birkaç gün sonra daha iyi hissettiğini söylüyor ama onun sağlığıyla ilgili herhangi bir risk almıyorum.

Bu arada Mitch gizemli bir şekilde ortadan kaybolur.

En azından arayanlar için hikaye bu, kimsenin arayacağını sanmıyorum. Gerçekte, Chicago'daki çeşitli krematoryumlarda işkence görmüş, parçalara ayrılmış ve yakılmıştır.

Thayer soru sormuyor, mutlu bir cehalet içinde yaşamaktan memnun ve ben de hiçbir şey söylemiyorum, acı sonuna kadar acı çektiğini bilmekten mutluyum ve onu tekrar öldürebilmek için hayata döndürmenin bir yolunu bulabilmeyi diliyorum.

Thayer'ın detokstayken annesini ziyaret etmesine izin verilmiyor, sadece o aşamadan geçtikten sonra kendisine verilecek bir mektup yazabiliyor. Mektupta onunla ne kadar gurur duyduğunu ve bu kez ayık kalabilmesini umduğunu yazıyor.

Bunu zaman gösterecek ama bu iyi bir başlangıç.

Trish ve Nolan'la çok zaman geçiriyoruz, bir konuşmamızdan sonra Thayer'a "Carter'dan çok daha iyi" diyor.

Göğsüm kabarıyor ve ona gururlu bir gülümseme veriyorum. Ona "kıyaslama yok" dediğinde gülümsemem daha da artıyor.

Bunu söylediğinde onu duvara yapıştırmamak için olimpiyat boyutunda bir irade gücü gerekiyor ama bir şekilde başarıyorum.

Bana Chicago'yu gezdirdi ve ben de şehre aşık oldum. Harika bir yemek ve müzik ortamı var ve eğer yaşamak istediği yerin burası olduğuna karar verirse burada kendimi evimde hissedebilirim.

Nereye gitmek isterse onu takip edeceğim.

İyileşmesinin üzerinden beş gün geçtikten sonra, şehirde bulunan Arsenal gözlemcisiyle görüşebilmem için beni İsviçre'ye geri göndermeye çalışıyor. Onu geride bırakmamın imkanı yok, özellikle de o sakatken, bu yüzden sadece kaşlarımı kaldırıp filmi izlemeye devam ediyorum.

Ertesi gün, gelen kutumda ondan bir e-posta vardı. Görünüşe göre Koç Matthews ona bazı kasetler göstermiş ve bana sözleşme teklif etmek istiyor.

Thayer ona söylediğimde o kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki, zedelenmiş ses tellerini inciteceğinden korkuyorum. Umurunda değil, sadece kollarını bana doluyor ve heyecanla ciyaklayarak beni tebrik ediyor.

Bu anları onunla paylaşabilmeyi seviyorum.

Bugün, içeri girip hayatımda gördüğüm en korkunç şeyi görmemin üzerinden bir hafta geçti. Thayer bir duvara yaslanmıştı, bir adam tarafından boğuluyordu ve yaşamı tükenmişti.

O anda kalbim göğsümden söküldü ve ancak onun yavaş yavaş iyileşmesini izleyerek onu ait olduğu yere ilmek ilmek geri ekebildim.

Bu dönüm noktasını kutlamak için dışarı çıktım ve Thayer'ın en sevdiği yerden taco aldım. Onun asla yeterince taco yiyemediğini öğrendim.

Anahtar kartımı yuvaya sokup başkanlık süitine giriyorum ve Thayer'ı görünce duruyorum. Sütyeni ve iç çamaşırından başka bir şey giymemişti ve bana baştan çıkarıcı bir bakış atarken bacaklarını bükerek yatakta müstehcen bir şekilde uzanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Homurdanıyorum.

Ayağa kalkıyor, arkasına uzanarak sütyeninin kopçasını açıyor ve ardından sütyenini çıkarıp muhteşem göğüslerini ortaya çıkarıyor.

"Erkek arkadaşımın beni becermesini bekliyorum."

Çantayı yere bırakıp aceleci adımlarla odayı geçerek ona yaklaşıyorum ve ensesini kavrayıp dudaklarımı dudaklarına çarpıyorum.

Heyecanla inliyor, kolları paltomu omuzlarımdan itiyor, çılgın parmaklarım gömleğimi çekip çıkarmadan önce düğmelerini açıyor.

"Emin misin?" Onu incitmek istemediğim için soruyorum. Boynundaki morlukların gölgeleri hâlâ duruyor ve çok sert davranarak onları daha da derinleştirmek istemiyorum.

En azından bu sefer değil. "Evet, sik beni."

Saldırıyorum. Ben onun üzerinde sürünürken o kıkırdayarak yatağa geri düşüyor. Ağzını öperek başlıyorum ve sonra çenesinin hizasından yukarıya, boynundan aşağıya, göğüs ucunu ağzıma aldığım göğsüne doğru ilerliyorum.

Diğer elim diğerini çimdiklemek için dışarı çıkıyor, böylece ikisi de ihmal edilmiş hissetmiyor. Sağ meme ucunu ısırırken aynı anda sol meme ucunu da çimdikliyorum ve sırtı yataktan kalkıp dokunuşuma doğru eğiliyor.

Bacaklarının arasına gelene kadar vücudunda ilerliyorum. Kalçalarını yatağın kenarına doğru çekiyorum ve kıvrımlarının arasına dalmadan önce külotunu yırtıyorum. Dişlerim klitorisini sıyırırken, dilim yarığında aşağı yukarı hareket ediyor.

Yatağın üzerinde çırpınıyor, gözlerini kapatıp adımı söylerken parmakları çarşafı kazıyor.

"Bana bak," diye homurdanıyorum, ağzım hâlâ tenindeyken, "Amını yerken bana bak."

Hafifçe doğruluyor, söyleneni yaparken kendini ön kollarının üzerinde tutuyor. Göz teması kuruyoruz, ben onu en sevdiğim yemekmiş gibi yerken samimiyetimiz daha da derinleşiyor.

Klitorisini ısırırken bacaklarını omuzlarıma atıyorum ve adımı haykırarak boşalıyor. Bacakları titriyor ve onu yemeye devam ederken onları yüzümün iki yanında tutuyorum, gerekirse bacaklarının arasında boğulmaktan mutluluk duyuyorum.

Ayağa kalktım ve kemerimi çözdüm. Gürültü üzerine doğruluyor ve ayağa fırlıyor, önümde durup boynumu aşağı çekerek beni öpüyor. Bunu yaptığında, iyi bir küçük sürtük gibi dudaklarımda kendini tattığında çok seviyorum.

İki elini göğsüme koyuyor ve dizlerimin arkası yatağa değene kadar beni geriye iterek oturmaya zorluyor. Bacaklarımın arasına diz çöküyor ve kemerimi çıkarıyor, ardından kot pantolonumun düğmesini açıyor.

"Hayır." Bileklerini tutup hareketlerini durdurarak söylüyorum. "Her ne kadar o küçük güzel boğazını sikmek istesem de, daha çok erken."

Elimi silkiyor ve kalkmış sikimi çekip çıkarmadan önce pantolonumun düğmelerini açmaya devam ediyor.

"Hazırsam söylerim ve hazırım. Lütfen aletini emmeme izin ver."

Boğazımda kısık bir sesle inliyorum. "Dudaklarını üzerime koyduğun anda boşalmamı istemiyorsan böyle şeyler söyleme."

Bana küçük şeytani bir gülümseme veriyor ve dili sikimin başını daire içine almak için dışarı çıkıyor. Eline tükürüyor ve uzunluğumu yukarı ve aşağı pompalarken aletimi yağlamak için kullanıyor.

Dili benimle alay ediyor, başımın sırtında çalışıyor, ön spermi yalıyor ve taşaklarımla buluştuğu horozumun tabanını yalıyor. Son olarak, dudaklarını başımın etrafına kapatıyor ve boğazının arkasına çarpana kadar ağzını uzunluğundan aşağıya doğru çalışıyor.

"Evet, aynen böyle."

Devam ediyor, öğürüyor ve boğazına hepsini almaya çalışırken gözlerinden yaşlar s ü z ü l ü y o r . B u n u başardığında, birkaç saniye böyle tutuyor, gözlerim başımın arkasına yuvarlanırken nefesleri beni gıdıklıyor ve hemen patlamamaya çalışıyorum.

Yüksek bir sesle beni bırakıyor.

"Aletini emerken bana bak," diyor, sözleri daha önceki sözlerimi yankılıyor.

Bir kez daha tatmak için geri dönmeden önce dudaklarını yalıyor. Bu sefer başını aşağı yukarı sallayarak sikimi aç bir şekilde ağzına alıyor, beni emerken dili sikime değiyor.

Elleri birlikte hareket ediyor, sikimi yalayıp yutmasını tamamlayan kıvrılma hareketleri yapıyor.

"Boşalacağım," diye onu uyarıyorum ama o sadece onaylarcasına mırıldanıyor ve devam ediyor. Bu mırıltı boyumdan aşağı titreşimler gönderiyor ve kendimi onun boğazına boşaltmadan önce taşaklarımı sıkıyor, açgözlülükle yutarken ağzına sıcak sperm fışkırıyor.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve bana ona saldırmak istememe neden olan memnun bir bakış atıyor. Ona hükmetmek için.

Üst kolunu tutup çekiyorum ve onu yatağa uçuruyorum. Bir kolumu göğsüne koyarak onu sırt üstü yatırdım ve tatlı amına erişebilmek için bacaklarını ayırdım.

Önsöz söylemeden, iki parmağımı yarığından girişine doğru gezdirip içine itiyorum. Bunu yaparken keskin bir nefes alıyor ama ona zaman bırakmıyorum.

alışmak için. Hemen parmaklarımı kıvırıyorum ve hassas noktasına sürtüyorum.

Sonra parmaklarımı öfkeli bir hızla içine sokuyorum, her vuruşta o noktaya çarpıyorum. Çığlık atıyor ve ezici zevki durdurmak için bacaklarını kapatmaya çalışıyor, ama ona izin vermiyorum.

Uyluklarına vurarak onları tekrar açmaya ve aynı öfkeli tempoyu sürdürmeye zorluyorum. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, orgazmı içinden dalgalanıyor ve bir Mack kamyonunun gücüyle ona çarpıyor. İçinden ve elimden sıvı fışkırırken uzun, acı dolu bir çığlıkla boşalıyor.

Boşalmasına izin vermiyorum, orgazmını elimden geldiğince uzatıyorum ve döller ondan çıkıp çarşafların üzerine fışkırıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve bacaklarının arasındaki ıslaklığı kucaklıyorum, onun tadından ve onu nasıl boşaltabildiğimden zevk alıyorum.

"Vay anasını." Nefes nefese sesleniyor. "Hiç yapmadım."

"Güzel." Kendimi beğenmiş bir şekilde cevap veriyorum, "Ne zaman istersen seni fışkırtacağım, aşkım. Tek yapman gereken yalvarmak."

Kızarıyor ve sikimin tekrar sertleşmesi için gereken tek şey bu. Aletimi yumrukluyorum ve birkaç kez yukarı aşağı pompalıyorum, kendimi bunca zamandan sonra onun sıcak ateşine geri dalmaya hazırlıyorum.

"Uzun süre dayanamayacağım, aşkım. Neredeyse üç hafta boyunca seni becermeme izin vermezsen böyle olur."

Sikimi birkaç kez yarığına sürtüyorum, girişine yerleştirmeden önce ıslaklığını topluyorum.

"Bir daha asla mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Bir daha asla."

Hızlı bir hamleyle içine giriyorum, ağzı açık kalırken ve gözleri şaşkınlıkla büyürken dibe vuruyorum. Sol bacağını omzuma atıyorum ve vahşice içine pompalıyorum, her tepkisini alırken gözlerim yüzünden hiç ayrılmıyor.

İçinden çıkmadan önce birkaç dakika boyunca bu şekilde içine girdim. Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarıyor, kısa süre sonra bacaklarını tutup dizleri yüzünün yanında durana kadar onu geri ittiğimde şaşkın bir gıcırtıyla değiştiriyor.

Sikimi tekrar içine sokup onu kazığa oturttuğumda gözleri komik bir şekilde büyüyor.

"Aman Tanrım, Rhys." Benim öfkeli hızıma ayak uydurmaya çalışarak inliyor.

"Sana böyle davranmamı seviyorsun, değil mi aşkım?"

"Evet, evet," diye mırıldanıyor itişlerimle birlikte.

"Aferin kızıma." Başparmağımı klitorisine bastırmadan ve ona nasıl güç verdiğime paralel olarak ovmadan önce söylüyorum.

Bacakları şiddetle titremeye başlamadan önce bir an duraksıyor, doruk noktası onu vuruyor ve sikime kenetlenmesini sağlıyor. Sağır edici bir kükremeyle boşalırken kas spazmları beni uçurumdan aşağı itiyor ve içine dökülüyor.

Onun yanında gevşekçe düşmekten başka bir şey istemiyorum ama bunun yerine banyoya gidip yıkanıyorum. Bir havluyla geri dönüyorum ve onu yorganın altına koyup yanına oturmadan önce temizliyorum.

"İyi misin?" Ona sordum.

Sert olmak istememiştim ama öyleydim. Bu inanılmaz kadına karşı hissettiğim her şeye kendimi kaptırdım ve yaralarını umursamadan onu istediğim gibi götürdüm.

Yüzümü okşuyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum."

Bundan daha iyi bir yanıt isteyemezdim. Sanırım onun bana söylediği sözleri duymaktan asla bıkmayacağım.

"Ben de seni seviyorum," diyorum, onu kendime doğru sıkıca bastırarak ve burnunu burnumla dürtüyorum, "Ve gerçek bu."

Son

OceanofPDF.com

Sonsöz

Thayer

"Bana neden üzgün olduğunu söyle, aşkım." Merdivenlerden ön kapıya doğru onun önünde yürürken Rhys arkamdan sesleniyor.

"Ona dokundun!"

"Dirseğini tuttum."

"Aynen öyle."

Kapının eşiğinde bana katılırken arkamdan gülümsediğini hissedebiliyorum. "Yani bir dahaki sefere tam olarak ne yapmalıyım? O arabanın ona çarpmasına izin mi vereyim?"

Çantamda anahtarlarımı arıyorum, onları hissedene kadar etrafı karıştırıyorum. "Zamanında yoldan çekilemezse, bu onun sorunu."

Yüksek sesle gülüyor, kahkaha kabukları onu terk ederken başı geriye eğiliyor ve boğazı sallanıyor. "Anladım, aşkım." Eğilip beni öptüğünü söylüyor.

Mantıksız davrandığımı biliyorum. Bu kadını tanımıyordu bile, sadece yanımızdaki sokak köşesinde duran rastgele biriydi. Ama onu kurtardığında kirpiklerini nasıl kırptığını ve gözlerinin nasıl ilgiyle parladığını görmüştüm, sanki kendi kişisel süper kahramanını bulmuş gibiydi.

Hayır, kaltak, o benim.

Dört mutlu yıl boyunca benim oldu.

Chicago'da yeniden bir araya geldikten sonra, tam da yeni yıl arifesinde İsviçre'ye döndük ve bana haftalar önce söz verdiği gece yarısı öpücüğünü verdi.

Okul yılını birlikte bitirdik ve mezun olduk ve hemen Arsenal'de oynamak üzere işe alındı ve hayatı boyunca hayalini kurduğu şeyi gerçekleştirdi

Rüya.

Ona katılmamam söz konusu olamazdı, bu yüzden birlikte Londra'ya taşındık ve Barnsbury'de güzel bir eve yerleştik. UCL'de okudum ve o bütün gün antrenman yaparken ben de onun kazancını bağışladığı gençlik futbol vakfında antrenörlük yaptım.

Bellamy'den uzakta yaşamak zordu ama Six ve Nera yanımda olduğu için şanslıydım ve yıllar su gibi akıp geçti. Bellamy ve Rogue sık sık ziyarete gelirdi, Trish de öyle.

Annem bile birkaç kez geldi.

Onu temizlemek kolay olmadı, aslında gerçekten zordu. Bu işi ciddiye alıp bir değişiklik yapması için üç kez rehabilitasyona girmesi gerekti. Her nüksedişinde Rhys Chicago'ya geri döndü. Onu aldı, ona eşlik etti ve her seferinde çevredeki en iyi tesise yerleştirdi.

Anneme ve kardeşime gösterdiği ilgi, üniversite masraflarını ve kalacak yerlerini karşılaması, ona eskisinden daha çok aşık olmamı sağlıyor, tabii bu mümkünse.

Yeniden bir araya geldiğimizden beri bana veya sevdiklerime olan bağlılığından asla şüphe etmeme neden olmadı ve ona sahip olduğum için dünyanın en şanslı kadını olduğumu biliyorum. Ayrıca başkalarına yardım etmek için elinden geleni yapan bir adam olmasını da seviyorum. Bu yönünü benimsemesine yardımcı olduğumu hissediyorum, her ne kadar bazen başka kadınlara yardım etmek için onlara dokunduğunu gördüğümde geri tepse de.

Bellamy haklıydı, ben de onu en az onun beni kıskandığı kadar kıskanıyorum. Patlayıcı bir kombinasyon oluşturuyor, ama bu sorunları yatak odasında çözme konusunda iyiyiz.

Her gün. Genellikle günde birkaç kez.

Biz de bu duruma tam olarak böyle düştük.

Ona bu haberi nasıl vereceğimi düşünürken anahtarımı kilidin içinde çeviriyorum.

"Rhys... Sana bir şey söylemem gerek-," diye başlıyorum kapıdan içeri girerken ama açık plan oturma odamızın önünde duruyorum.

Odanın her yerinde çeşitli büyüklüklerde yüzlerce yanan mum, her yere dağılmış ve odanın ortasında dev bir kalp şeklinde şekillendirilmiş gül yaprakları ve şöminenin üzerinde büyük harflerle "benimle evlenir misin?" yazan altın balonlar var.

Arkamı dönüyorum ve Rhys'i girişte tek dizinin üstünde bulunca elim ağzıma gidiyor.

"O aptal bahisten beri senden sakladığım tek sır bu aşkım ve sana söylememek çok zordu. Seni Chicago'daki o pis dairede bulduğumda kalbim yeniden atmaya başladığı anda sana evlenme teklif etmek istedim. Beni affettiğinde sana evlenme teklif etmeliydim ama beklemem gerektiğini biliyordum. Dört uzun yıl oldu ve artık bekleyemem Silver. Seni o kadar çok seviyorum ki, bu gerçekten iğrenç. Senden asla ayrılmak istemiyorum, yüzünü görmeden uyanmak istemiyorum ve yanımda sen olmadan hiçbir şey yaşamak istemiyorum. Mutluluk, evet dersen ne hissedeceğimi anlatmaya yetmiyor, o yüzden lütfen evet de. Benimle evlenir misin?"

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve mevcut elini iki elimle kavrıyorum. "Karın olacağımı söylemek yerine bu kez bana sorduğuna inanamıyorum."

"O zaman haklıydın - kelimeleri söylediğini duymam gerek. Peki ne olacak Sil?" Soruyor ve sanki cevabım dünyadaki en bariz şey değilmiş gibi konuşmamı beklerken nefesini tuttuğunu görüyorum.

"Ben de bir sır saklıyordum." Elini çekip karnımın üzerine koyarak söylüyorum. "Ben hamileyim."

Beni yere yatırıyor, yüzüğü unutuyor ve bana vahşice sarılıyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve o çıkmadan önce ben kıkırdarken enseme onlarca öpücük konduruyor.

Gözleri zevkten kararmış ve bana öyle bir sevgiyle parlıyor ki nefesimi kesiyor. "Bir bebeğimiz mi olacak?" diye soruyor.

"Ve biz evleniyoruz." Dedim ki, sol elimi uzatarak
Onu.

Ayağa kalktı ve atılmış kutuya uzanarak yüzüğü çıkardı ve parmağıma yerleştirerek.

"Söyle."

"Evet, seninle evleneceğim!"

Beni kollarının arasına alıyor ve ağzımdan çeneme, boynuma kadar durmaksızın öpüyor.

"Karım. Çocuklarımın annesi. Seni çok seviyorum." Kulağıma karşı sahiplenici bir şekilde hırlıyor ve ben yeni unvanlarımı duymaya bayılıyorum.

"Kocam. Çocuklarımın babası. Seni daha çok seviyorum."

"En çok seni seviyorum."

***

Teşekkür ederim!

Bu Serideki Kitaplar

Royal Crown Akademi

Çok Yaşa Kral
Rogue & Bellamy

"Devam et, yardım için çığlık at." Sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken karanlık bir şekilde alay ediyor. "Burada kimse seni benden kurtaramaz."

İsviçre'de liseyi bitirmek için burs aldığımda, bir kötü adamla tanışmayı beklemiyorum.

Rogue Royal.

Annenizin uzak durmanızı söylediği türden bir yakışıklı, çok zengin ve ailesi yeni kabul edildiğim okulu kurdu.

Kalbimi hızlandırdığından bahsetmiş miydim?

Benden nefret ettiği için tabii ki. Tanıştığımız ilk gün yanlışlıkla üzerine milkshake döktüm ve o günden beri hayatımı cehenneme çevirdi.

Ama bu annem ve benim için daha iyi bir gelecek için en iyi şansım. Beni kırmasına izin vermeyeceğim.

*Bu, alfa-ol, sahiplenici bir kahramanı olan ve tüm okuyucular için uygun olmayan sahneler içeren, tam uzunlukta, bağımsız, yarı karanlık bir aşk romanıdır.

Bu Serideki Kitaplar

Royal Crown Akademi

Yalanlarınızın Bedelini Ödeyin
Rhys & Thayer

Rhys
Onu gördüğüm an, onu istiyorum.
Ve istediğimi her zaman elde
ederim.
Bu benim rekabetçi tarafım.
Bir erkek arkadaşı olduğunu öğrenmek beni zaten öfkelendiriyor ama caydırmak için hiçbir şey yapmıyor.
Eninde sonunda bana boyun eğeceğini ve benim olacağını biliyorum.
Bundan o kadar eminim ki arkadaşlarımla onu bir ay içinde çözebileceğime dair iddiaya girdim. Umarım pişman olmam.

Thayer
Onunla tanıştığım andan itibaren, beni elde etmeye kararlı.
Benim de en az onun kadar rekabetçi olduğumu ve dengiyle karşılaştığını bilmiyor.
Son senemde atletizm bursuyla Royal Crown Academy'de okuyorum; önemsediğim tek şey sahada iyi performans ve saha dışında bolca eğlence.
Yerleşik kalp kırıcının hiçbir oyunuyla ilgilenmiyorum ama futbol yıldızı kişisel Koçum olduğunda kendimi içine çekilmiş buluyorum.
Birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, onun farklı bir yönünü görüyorum ve kendimi her geçen gün ona biraz daha aşık olurken buluyorum.
Ama ona gerçekten güvenebilir miyim?

Bu Serideki Kitaplar

Royal Crown Akademi

TBD
Phoenix & Sixtine'in hikayesi

TBD
Gizemli adam ve Nera'nın hikayesi

Yazar Hakkında

Khai Hara

Khai Hara şu anda New York'ta yaşayan Amerikalı bir yazardır. Romantik türün hevesli bir hayranı olan 'Pay For Your Lies' ikinci romanı ve Royal Crown Academy serisinin ikinci romanıdır. Boş zamanlarında seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan, okumaktan ve erkek arkadaşı ve köpekleri Thunder ile vakit geçirmekten hoşlanıyor.

Yaklaşan yayınlardan haberdar olmak için onu @authorkhaihara adresinden IG'de takip edin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.